

"sonsuzluktan haber veren adam"

Mürşit

MEHMET YAVUZ ŞEKER

MÜRŞİT

sonsuzluktan haber veren adam

Mehmet Yavuz Şeker

MÜRŞİT
sonsuzluktan haber veren adam

Copyright © *Süreyya Yayınları*, 2025

Bu eserin tüm yayın hakları *Süreyya Yayınları*'na aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, *Süreyya Yayınları*'nın önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Süreyya Yayınları

-

<https://sureyyakitap.com>

HAYAL KIRILIR, ÜMİT ONARIR

En büyük hayalini gerçekleştirmiş, doktor olmuştu. Mezun olduğu Paris Sorbon Üniversitesi Tıp Fakültesi, Fransa'nın doktor yetiştiren en saygın fakültelerinden biriydi. Böylelikle ideale ulaşma adına en önemli basamağı geçmiş oluyordu. Aslında maddi imkânları iyi olan bir aileye mensuptu. Üniversite okumasına bile gerek yoktu. Anne babası başta olmak üzere yetiştiği çevre onu da etkilemişti. İnsanlara faydalı olmak istiyordu. Zaten onlar da bu gibi düşüncelerden ötürü oğullarını üniversiteye yönlendirmişlerdi. Olacaksa iyi bir fakülte ve ideallerini hayata geçirecek iyi bir iş olmalıydı. Tıp fakültesi tercihi hepsinin düşüncesini tatmine yetmişti. Hem toplumda saygın bir insan olmak hem de bu konum ve bilgiyi insanlar adına kullanmak, idealini gerçekleştirmek için gayet elverişliydi.

Başarılı bir üniversite hayatı olmuştu. Sınıfında, kendisi gibi başarılı biri daha vardı: Zehra. Cezayir asıllı bu Müslüman kız, baştan beri Marcel'in dikkatini çekmeyi başarmış, Marcel gibi ateist birisinin gönlüne girmeyi başarmıştı. Zehra da ona ilgi duyuyordu aslında. Marcel'in insancılığı, çevresine faydalı olma gayreti, zekâsı ve tabii ki yakışıklılığı onu etkilemişti. Zehra dindar bir ailenin çocuğu olup dinî yükümlülüklerini yerine getirmeye çalışan birisiydi. Bu hassasiyeti onu, Marcel'le arasına bir mesafe koymaya mecbur ediyordu. Aralarındaki bu gönül bağı, Marcel'in bir gün duygularını Zehra'ya açmasıyla bir ileri safhaya taşınmıştı. Artık ara sıra kafe ve restoran gibi toplu mekânlarda beraber yemek yiyip kahve içebiliyorlardı. Zehra böyle ortamlarda da mesafeyi gayet kibar bir şekilde koruyor ve bu Marcel'in gözünden kaçmıyordu.

Zehra'nın bu tutumunun dinî kaynaklı oluşunu Marcel de biliyor ve buna saygı duyuyordu. Çoğu Fransız kızlarının rahat davranışlarına inat, Zehra'nın bu tedirgin tutumu, Marcel'i ona daha da bağlıyor, Zehra'nın bu mahcup ve gizemli haline bayılıyordu. Aralarındaki mesafe hiç değişmeden yıllar böyle geçmiş, nihayet birlikte mezun olmuşlardı. Marcel mezuniyetten birkaç ay sonra Zehra'ya evlenme teklifinde bulunmuştu bir

ögle yemeğinde. Olumlu cevap alacağından hiç şüphesi yoktu. Hatta bir alyans almayı da ihmal etmemişti. Fakat çok pozitif geçeceğini umduğu restorandaki bu buluşma onun için tam bir hayal kırıklığına hatta bir kâbusa dönüşmüştü. Zira Zehra teklifi her zamanki kibarlığıyla reddetmişti. Şüphesiz bunun tek nedeni Marcel'in Müslüman olmamasıydı. Zehra bunu ona samimiyetle ifade etmişti. Zehra, sevdiği adamı asla Müslüman olmaya zorlamamış, ona sadece durumunu açıklamıştı. Her ikisi için de çok zor bir şeydi bu. Marcel değil İslam'a, hiçbir dine mensup değildi. Değildi ama evlenme teklifinde bulunduğu kızın bir dini vardı ve buna göre Müslüman bir bayan, Müslüman olmayan bir erkekle evlenemezdi. Marcel bu konuyu daha önce araştırmadığı için kendine çok kızmıştı. Zehra'nın kendine koyduğu nazık mesafenin, evli olmadıklarından kaynaklandığını zannetmişti. O doğrudu ama şimdiki problem aşılması neredeyse imkânsız gibi duruyordu.

Marcel'in Zehra ile evlenebilmesi için tek yol Müslüman olmasıydı. Bu, olacak iş değildi. Fransa'da yaşayan çoğu Müslümanın hali içler acısıydı. İslamiyet'in güzelliklerini yansıtmaktan uzak, seküler yaşama temayülleri vardı. Elbette hepsi bir değildi. Zehra ve onun gibiler de bir hayli yekûn tutuyordu. Ne var ki Müslümanlar hakkındaki genel kanaat fevkalade negatif idi. Bu durumda Marcel hayatının en zor sınavından geçiyordu.

Aslında yapacak pek bir şey de yoktu. Restoranda Marcel için zaman âdeta durmuştu. İkisi de konuşacak tek bir kelime bulamamışlardı. Marcel Zehra'ya bakamıyordu. Zaten ellerini hiç tutamamıştı. Önce Zehra her zamanki mahcup ve tedirgin edasıyla kalktı masadan, izin isteyerek. İçinin yandığı her halinden belliydi. Bakışlarını Marcel'den kaçırıyordu. Aslında bu onun Marcel ile birlikteliklerindeki gözüken en net tavrıydı. O, Marcel'e hep gözlerini kaçırarak bakabilmişti. Nemli gözlerini göstermemeye çalışarak kapıya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Marcel ise nefes almakta zorlanıyordu. Nutku tutulmuştu. O anda yapmak isteyip de yapamadığı tek şey, bağıra bağıra ağlamaktı. Kalbi, göğüs kafesini delecekmiş gibi atıyor, ciğeri deşiliyormuş gibi içi acıyordu. Yaşam bütün anlamını yitirmişti sanki. Dakikalarca masadan kalkamadı. Derman kalmamıştı dizlerinde. Neden sonra etrafa bir şey hissettirmemeye çalışarak garsondan hesabı istedi, ödemeyi yaptı. Zar zor kapıya yöneldi. Restoranın otoparkındaki arabasına zor attı kendini.

Diğer yanda hemen aynı ruh haletinde olan Zehra, taksi durdurarak evinin yolunu tutmuştu. Olağanüstü bir yorgunluk hissediyordu, gidip dinlenecekti. Takside iken ani bir karar aldı. Memleketine yani Cezayir'e dönecekti. Artık Fransa'da kalmak için hiçbir sebep yoktu. Belki böylesi daha iyi olabilirdi. Hayır, kesin daha iyi olacaktı. Bir an önce dönmek zorundaydı. Evine varır varmaz bilet soruşturdu. Üç gün sonrasına uygun fiyata bir uçak bileti buldu. Ailesine haber verdi. Onlar da bu ani dönüşü hem şaşırmış hem de sevinmişlerdi. "Artık dönmez." dedikleri kızları yuvaya geri dönüyordu.

O gece Zehra'nın gözüne uyku girmedi. Beklediği teklif gelmişti ve kendisi de buna hazırды. Fakat Marcel hazırlıksız yakalanmıştı. Zehra da dinî hassasiyetinden ötürü başka bir ihtimali hiç düşünmemişti. Zira dini ona bir gayrimüslimle evlenmeyi yasaklıyordu. Bu yasak çiğnense ne olurdu ki? Dinden çıkmazdı ya! Belki başka Müslüman kızlar böyle düşüncelere kendilerini kaptırabilirlerdi. Ama Zehra asla... Bu tür düşünceler onun aklından bile geçmemişti. Öte yandan Marcel'in durumu İslamiyet açısından çok riskliydi. Bu şekildeki bir ölüm, onun için ebedi bir ölüm ve ebedi bir azap demektir. Sevdiği adamın bu şekildeki muhtemel vefatı Zehra'nın uykularını kaçırıyordu.

Vakit gece yarısını geçmişti. Zehra yatsı namazını kılmıştı. Kalkıp iki rekât daha namaz kıldı. Sonra ellerini açtı ve Marcel için dua dua yalvardı Yüce Allah'a. Marcel aslında İslamiyet'in öngördüğü birçok güzel ahlaka sahipti. Zaten bu yüzden Zehra'nın gönlünü kazanmıştı. Ama sahip olduğu bu güzellikler dünyada faydalı olsa da -iman olmayınca- kabrin öbür tarafında hiçbir işe yaramıyordu. Önemli olan sadece "fazilet" değil "imanlı fazilet" idi. Zehra seccadesinin üzerinde his delinmesi yaşıyor, gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Marcel'in İslam'la tanışması, Müslüman olması için yalvarıyordu Rabbine. Müslüman olurse hem evlenecekler hem de sonsuz azap yerine yine Zehra'sıyla beraber ebedi mutluluğa ulaşacaktı. Ama bunları ona nasıl anlatabilir, nasıl inandırabilirdi ki?

İşte tam o anda Zehra büyük bir eksikliğini hissetti. Marcel'in İslam'a uyanabilmesi için hiçbir çalışma yapmadığını fark etti. Ona İslam'ı anlatan bir kitap vermeyi bile düşünmemişti. Birçok kereler birlikte vakit geçirmiş ama bir kez olsun İslam'dan söz etmemişlerdi. Marcel'i ürkütmemek için mi böyle yapmıştı? Net bir cevap veremedi bu soruya. Yarından tezi yok

Marcel’le son bir defa buluşma arzusu belirdi içinde. Sevdığı insanı son bir defa görecek, onunla vedalaşacak ve Peygamberimizi anlatan bir kitap hediye edecekti ona. Hiç olmazsa bunu yapacaktı. Tercih elbette Marcel’e aitti.

Zehra’ya bu kitabı verme fikrini çağrıştıran bir olay vardı aslında. Onun için Kur’an değil de Peygamberimizi anlatan bir kitap verecekti Marcel’e. Sınıfındaki başka bir Müslüman kız anlatmıştı. Bir Fransız lejyonier yani paralı bir asker, Afganistan’da Ruslara karşı savaşmıştı. Bu asker, yıllar sonra evine dönerken, Afgan arkadaşlarından biri ona Fransızca bir Kur’an hediye etmiş: “Giderken buna bir göz at.” demiş. O da yolda okumaya başlamış, Fransa’ya dönünce de okumaya devam etmiş, hatta uyanan merakını yenemeyip Paris’teki Müslümanlarla tanışmış ve bir yıl kadar sonra da Müslüman olmuş. Zehra’nın arkadaşı bu zatı ziyaret ettiğinde kendisi gibi İslam’a ilgi duyanlara, ilk önce hangi kitabın verilebileceğini sormuş. Cevap olarak “Elbette Kur’an!” sözünü duymayı beklerken o zat şöyle demiş:

– Hayır. Böyle birisine hemen Kur’an’ı vermemelisiniz. Ben ilk önce Kur’an’la tanıştım evet ama öncesinde, yıllarca cephede savaşan Müslüman arkadaşlarımı gördüm. Onların Allah ile olan sıkı bağlarına, nasıl namaz kılıp dualar ettiklerine şahit oldum. Onların o samimi hallerinin beni nasıl etkilediğini anlatamam. Ben, o insanların bende bıraktıkları izlenim ve tesirle Kur’an’ı okudum. Yani bende, Kur’an okumaya başlamadan önce, bir altyapı zaten oluşmuştu. Bu olmadan Kur’an’ı okumaya ve anlamaya çalışmak, temelsiz bir ev bina etmek gibi olur kanısındayım. Onun için siz böyle birisine Kur’an’dan önce Peygamberimizi anlatan bir kitap verirseniz o insanda bir temel oluşturmuş olursunuz. O insan, Kur’an’ın kime, hangi şartlarda ve niçin nazil olduğunu öğrenir, bu bilgilerin üzerine Kur’an’ı daha iyi anlayabilir diye düşünüyorum.

Zehra, bu zatın önerisine uygun hareket etmeye karar verdi. Ertesi gün aynı restoranda aynı masadaki buluşmalarına, Martin Lings’in Peygamberimizi anlatan kitabını satın alıp gitti. Masaya oturduklarında Marcel’in ağzını bıçak açmıyordu. Zehra konuşmaya başladı ilkin. Vedalaşmak için buluşmak istediğini, ülkesine döneceğini, yarından sonraya bilet aldığını söyledi ve çantasından paket yaptırdığı kitabı çıkardı usulca: “Sonra açarsın.” diyerek uzattı. Marcel hâlâ sessizliğini sürdürüyordu. İster

istemez uzandı pakete. Kibarca alıp önüne koydu. Zehra'nın buralardan ayrılacağını hiç düşünmemişti. Onun bu kararını duyunca şok olmuştu. İçindeki yangının daha da alevlendiğini hissetti. Zehra'ya fark ettirmemeye çalışıyor ama kavruluyordu.

“Teşekkür ederim Zehra.” diyebildi zar zor.

“Küçücük bir hediye, umarım yararlanırsın.” dedi Zehra da.

Birkaç saniyelik tereddütlü bekleyişten sonra kalkmak için izin istedi. Hareketlendi. “Hoşça kal.” deyip kapıya yöneldi.

Yaşamının en zor anlarını idrak ettiğinin farkındaydı. Oradan çabucak çıkıp gitmenin aslında değiştirebileceği hiçbir şey yoktu. İçini yakıp kavuran ateşi de beraberinde götürüyordu çünkü. Ondan hiçbir zaman kurtulamayacağını en iyi kendisi biliyordu. Fakat çaresizdi. Bu konuda bir şey yapması gereken varsa, o kendisi değildi. Ne kadar isterdi Marcel'in kendisine: “Dur Zehra'm!” diye seslenmesini, Müslüman olduğunu ve olacağını söylemesini. Bunun gerçekleşmesi için her şeyini tereddütsüz verebileceğini düşündü o uzun anlarda. Ama Marcel'den hiçbir ses seda çıkmadı.

Adımlarını sıklaştırdı. Bir an önce gözden kaybolmalıydı. Öyle de yaptı. Bir taksi çevirdi yine evine gidebilmek için. Derdini dermanını geride bırakmış, acısını yüreğine gömmüştü. İki gün sonra ayrılacağı şehre veda edercesine bakarak vardı evine. Ev sahibiyle yarın son defa görüşecek, havaalanına giderken anahtarı teslim edecekti. Anlaştıkları gibi oldu. Ev sahibi, Zehra eşyalarını taksiye yerleştirirken geldi, anahtarı aldı, vedalaştılar.

Zehra bir saat kadar sonra havaalanında idi. Memleketine dönmenin anlamsızlığını düşündü bir an. Gidip de ne yapacaktı? Fakat burada kalınca da yapacak bir şey yoktu. Ortamı değiştirmek belki iyi gelirdi. Uçağa bineceği ana kadar gözleriyle aradı sevdiği insanı. Belli mi olur? Geliverirdi havaalanına: “Gitme Zehra'm, üzerime düşeni yapacağım, ne olur gitme!” deyiverirdi. Her şey anında nasıl da değişirdi. Kalbini kavuran ateş anında söner, gönlünün yaraları hemen iyileşir, hüznün bulutları dağılır, güneş açar, Cennet daha dünyada iken yaşanmaya başlanırdı. Bunların değil yaşanması, hayali bile güzeldi. Fakat ortada Marcel yoktu. Gözleri beyhude aramıştı onu. Marcel, havaalanına en azından Zehra'yı uğurlamaya bile gelmemişti. Zehra'nın gözyaşları kalbine kan olup damlıyordu. O anda, dönmekle

yerinde bir karar vermiş olduğunu düşündü. Evet, bir an önce ayrılmalıydı Paris'ten. Kopmalıydı hatıralarından kopabildiği kadar.

Uçağa bindi, koltuğuna oturdu. Yaşamının bir safhasını kapatıyordu. Memleketine gidip hayatında yeni bir sayfa açacaktı. Belki şehir hastanesinde çalışmaya başlardı. “Neyse, bunları daha sonra düşünürüm.” diye mırıldandı kendi kendine. Anne babasını ne kadar da özlemişti. Yürekta, her kişi için ayrı bir özlem yeri vardı. Birisine olan hasret ve özlemin dinmesi, bir başkasına olan hasreti hiç azaltmıyordu. O başka, o başkaydı. Ama aşkın meydana getirdiği hasret hiçbirine benzemiyordu. Resmen kıvrandırıyoru insani. İnsan, içinin boşaldığını zannediyo; acı bütün zerrelorini yakıyordu. Tarifi yoktu böyle bir acının. Yaşam bütün anlamını yitiriyordu. Gerçekten de ölümden betardi. Zehra bu ruh halinde iken uçak havalandı, Cezayir'e doğru uçmaya başladı.

Marcel'in ise gözüne iki gündür uyku girmemişti. Zehra'sını kaybediyordu. Gidiyordu sevdiği kadın. Gitmese belki Paris'in bir yerlerinde karşılaşma, görüşme imkânı olabilirdi. O ümit, hayatı yaşanır kılabilirdi belki. Ama o bile yoktu artık. Zehra'sı gidiyo, çiçekler arasında kanat çırparak gözden kaybolan bir kelebek gibi yokluğa uçuyordu.

Marcel havaalanına gitme cesaretini kendinde bulamamıştı. Zehra'sını görse acısı sadece katmerleşecekti. Faydasızdı. Son bir defa görme şansını kaçırdığını çok geç fark etti. Artık gitse de göremezdi. Zehra'sı şu anda uçakta, uçak ise havada Cezayir'e doğru süzölüyordu. Yaşam bundan sonra nasıl devam edebilirdi ki? Zaten günlerdir değil kahkaha, bir tebessüm dahi yanaklarına misafir olmamıştı. Duygusuzlaşmıştı âdeta. Zehra'sı giderken onun bütün duygularını da alıp götürmüştü.

İki ay geçmişti. Bu süre zarfında Marcel'in tek tesellisi, son buluşmalarında Zehra'nın kendisine verdiği hediye idi. O son buluşmada Zehra ayrılınca yine uzun süre masadan kalkamamıştı. O arada merakla açmıştı paketi. Bu bir kitaptı. Hz. Muhammed'in hayatını anlatan bir kitap. Yazarı bir İngiliz'di. Zehra Batılı bir Müslümanın anlatımıyla Hz. Muhammed'i öğrenmesini istemişti Marcel'in anlaşılan. İki ay, bu kitabı bitirmek için fazlasıyla yeterli bir zamandı elbette. Yalnız onun psikolojisi göz önüne alındığında sadece yeterli bir zamana dönüşüyordu. İki ayda ancak bitirebilmişti. Kitap, bir hayli dikkatini çekmişti. İlk defa bu konseptte bir şey okumuş, bazı cümlelerin altını çizmişti.

Geçen bu zaman dilimi, kitabın haricinde Marcel'in derdine derman olmamış, yüreğinin kanayan yarası kabuk bağlamamıştı. Böyle yaşanmıyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Hiçbir şeye konsantre olamıyor, hiçbir şeyden tat alamıyordu. Evet, şu andan tezi yok, bir şeyler yapmalıydı. Aslında ne yapması gerektiğini kendi de çok iyi biliyordu. Cezayir'e, Zehra'sının şehri Müsteganem'e gitmeliydi. Onu, yani hayatını orada aramalı ve mutlaka bulmalıydı. Anne babası sıcak bakmadılar haliyle. Oğulları Cezayir'de nasıl yaşardı? Ama son karar elbette Marcel'e aitti. Hayat onun hayatıydı.

Marcel daha fazla duramadı Paris'te. Herkesin görmek için can attığı, nice aşklara şahitlik eden şehir, onun için çekilmez hale gelmişti. Sınıf arkadaşı başka bir Cezayirliden bilgi aldı Cezayir hakkında, araştırmalar yaptı. Evet, Cezayir'e, Zehra'sının şehri Müsteganem'e gidecek ve orada küçük de olsa bir klinik açacaktı. Hem Zehra'sını arayacak hem insanlara faydalı olacak, bu arada para da kazanacaktı. Klinik konusunu ailesiyle de paylaştı. Onun için az da olsa bir sermayeye ihtiyacı vardı. Babasının yardım sözü onu çok mutlu etti.

İki gün sonraya sadece gidiş bileti aldı Müsteganem'e. Havaalanına uğurlamaya anne babası da gelmişti. Oğullarının yeni bir maceraya başlıyor olması tedirgin ediyordu onları. Ama Marcel aklı başında bir insandı. "Gitsin bakalım." diye düşünüyorlardı. Baktı olmadı, gelirdi geriye. Cezayir neticede birkaç saatlik uçuş mesafesindeydi. Onlar bu düşüncelerle kendilerini teselli ederlerken Marcel çoktan kendileriyle vedalaşmış, kontrol noktasını geçip gözden uzaklaşmıştı. Sınıf arkadaşının akrabası olan Hasan'ı arayacaktı Müsteganem'e inince. Hasan'la alakalı bilgileri kontrol etti bir defa daha. O anda Zehra'sına ait bilgileri ondan istemediği geldi aklına. Kendine çok kızıyordu. Hiç olmazsa bir telefon numarası olsaydı, bu iş bu kadar zahmetli olmayacaktı.

Uçak, Müsteganem havaalanına indiğinde hava yeni kararmaya başlamıştı. Akşamın ilk vakitleriydi. Uçaktan inip bavullarını almak için bantlara yöneldi. Bu arada anlaştıkları üzere Hasan'ı aradı. Hasan, yarım saate havaalanında olacağını söyledi. Bu arada bavullarını alıp bandın kenarında beklemeye başladı.

Çok geçmeden Hasan havaalanına geldi. İlk karşılaşmaları ikisi için de heyecan verici oldu. Hasan, bavulların alındığı yerde, elinde Marcel yazan

büyükçe bir kâğıdı etrafına gösterirken Marcel onu görmüş ve gelip arkasından omzuna nazıkçe dokunmuştu. Öylece karşılaştılar. Hasan dönüp Marcel'i görünce samimi bir eda ve aksanlı Fransızcasıyla "Hoş geldin." dedi Marcel'e sarılarak. Marcel bu sıcak ve samimi ilgiden oldukça etkilenmişti. İlk algı çok önemliydi onun için. Bir Fransız'a göre karşısındaki muhatabını değerlendirmek için yirmi saniye yeterliydi. Hasan bu kısa süreyi iyi kullanmıştı. Zaten samimiyetin açamayacağı bir kalp var mıydı? Allah bile kalbe bakıp ona göre karar vermiyor muydu?

Hasan, Marcel'i ısrarla evinde ağırlamak istediye de o, en yakın otele kendisini bırakmasını rica etti. Uygun bir ev kiralayınca kadar otelde kalmayı tercih ettiğini söyledi. Hasan bunu kabul etti ama hiç olmazsa akşam yemeği için evine gelmesini rica edince Marcel bu içten davete "hayır" diyemedi. Bavulları alıp dış kapıya yöneldiler birlikte. Hasan koşup arabasını getirdi, bavulları yerleştirip yola koyuldular. Müsteganem'in yollarında yarım saatlik bir yolculuktan sonra vardılar Hasan'ın evine.

Sahip olduğu araba ve eve bakılırsa Hasan'ın maddi durumu gayet iyiydi. Kısa bir süre sonra yemek için masaya geçtiler. Evin hanımı bu seçkin misafir için özel yemekler yapmıştı ve hepsi de gayet lezzetliydi. Özenle hazırlandıkları belliydi. Bu, misafire verilen değer göstergesiydi. Marcel bu ilk izlenimlerinden oldukça memnun gözüküyordu. Hayatında açtığı bu yeni sayfa çok zor olmayacak gibiydi. Yemeğin akabinde gelen çaydan ancak bir bardak içebildi. Çaya pek alışık değildi. Otelde kahve içebileceğini düşündü. Çaydan sonra kalkma müsaadesini hemen verdi Hasan. Misafirin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu tahmin etmek çok da zor değildi.

Hasan, evine çok da uzak olmayan bir otele getirdi Marcel'i. Bir odasına beraber baktılar, fena değildi. Fiyatı da uygun olunca bavullarını arabadan alıp lobiye getirdiler. Marcel gerisini kendisinin yapabileceğini söyleyip Hasan'a çokça teşekkür etti. Yemek yerken anlaştıkları gibi yarın öğleye doğru Hasan gelip kendisini alacak hem ev hem klinik olabilecek genişlikte bir yer bakacaklardı. Odasına gelen Marcel, bavullarını gelişigüzel bırakıp yatağa uzandı. Zehra'sı aklından çıkmıyordu. Acaba şu an neredeydi? Kendisinden ne kadar uzaktaydı? Ne yapıyordu şimdi acaba? Onu görmeyi ne kadar da istiyordu. Birçok defa yaptıkları gibi bir masada oturup ellerini tutamasa da muhabbet etmeyi ne kadar da özlemişti. Bazen espriler yapardı.

Zehra onun esprilerine bayılır, kahkahayı basardı. Emindi, Zehra da onunla vakit geçirmekten büyük zevk alıyordu. Böyle bir ortamı bir defa daha bulabilecek miydi acaba? Bir de şunu düşündü. Acaba Zehra'sını ilk gördüğünde nasıl tepki verirdi? Kendisi ne yapardı? Zehra'sı ne yapardı? Bu düşünceler bile nabzını hızlandırmaya yetmişti. "Aşk nelere kadırmış." diye geçirdi içinden. Yüzünde beliren hafif ve tatlı bir tebessüm, onu küçük bir çocuğu uyutur gibi uyutuverdi. Hayallerinin kollarında derin bir uykuya daldı.

Hasan anlaştıkları vakitte aldı Marcel'i otelden ertesi gün. Ancak aradıkları şartlara uygun bir yer bulmak bir haftalarını almıştı. Marcel'in istediği gibi, şehir merkezine yakın büyükçe bir ev kiraladılar. Sözleşmeyi bir yıllık yaptılar. Marcel, evin ön ve caddeye bakan iki oda ve salonunu klinik olarak kullanacak, arka taraftaki iki odada ise kendisi kalacaktı. Mutfak hem kendisi hem de klinik için kullanılmaya elverişliydi. Hasan'ın bulduğu iki temizlikçi bayan evi temizlerlerken, iki dost da mekânın tefrişatıyla uğraştılar. Mağazaları dolaştılar. Mobilya, yatak, halı, mutfak ve klinik için gerekli ihtiyaçları karşılamakla meşgul oldular. Meşgul oldular ama Marcel'in aklı fikri Zehra'daydı. Şu geçen on gün zarfında gözleri hep onu aramıştı ama nafi. Böyle aranmakla bulunamayacağını o da biliyordu ama ne yapıp edeceğini de tam kestiremiyordu.

İki yeni dost bir sonraki hafta içerisinde gerekli resmî işlemleri de tamamladılar. Hasan'ın gerçekten çok yardımı olmuştu, olmaya da devam ediyordu. Yabancı bir ülkede tek başına bu işlerin bu kadar kısa sürede yapılması âdeta imkânsızdı. Marcel çok müteşekkirdi Hasan'a. İnsanlara faydalı olmayı hayat felsefesi haline getiren bir insanın bu kadar iyilik görmesi, Hasan'da da kendisi gibi bir yaşam tarzını gözlemlemesi onu fazlasıyla memnun etmişti. İyi bir arkadaş, iyi bir dost edindiğine şüphesi yoktu.

Yeni yerine yerleşti Marcel. Diplomasını kliniğin en görülür duvarına astı. Artık hastaları bekleme zamanıydı. İlk birkaç gün kimse gelmemişti kliniğe. Yerel bir gazeteye reklam vermek geldi aklına. Yine Hasan'ın yardımına ihtiyacı vardı. Zaten hemen her gün uğruyordu kliniğe. Bir sonraki gelişinde birkaç saat içerisinde o işi de hallettiler. Hasan, yakın çevresini bu yeni doktordan haberdar etmişti. Üç beş güne tek tük de olsa hastaların gelmeye başlayacağını ümit ediyordu. Öyle de oldu.

Marcel, kısa bir süre sonra bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu fark etti. Zira hastalarıyla iletişim kurmakta oldukça zorlanmıştı. Yine Hasan’a danıştı. Az da olsa Fransızca bilen bir genç bayan bu ihtiyacı karşılardı. Birkaç gün süre istedi Hasan. Etrafından, güvenilir ve çalışkan birisini bulmaya çalışacaktı. Çok değil iki gün sonra yanında genç bir kızla çıkageldi. Yeni liseyi bitirmiş hanım hanımcık birisiydi yanındaki.

“Bu Nesibe.” dedi, Marcel’e tanıştıırken. Eşinin yakın bir akrabası idi bu genç kız.

Tebessümle karşıladı Nesibe’yi Marcel. Fransızca “Nasılsınız?” sorusuna oldukça güzel “İyiyim sağ olun efendim. Sizler nasılsınız?” cevabını aldı.

Nesibe bu küçük sınavı geçmişti. Hemen işe başladı. Çok saygılı, bir o kadar da çalışkan birisine benziyordu. Marcel ona yapması gerekenleri söyledi hızlıca. Her sabah küçük bir temizlik yapacak, hastaları karşılayacak, sıra olduğunda liste yapacaktı. Tedavi esnasında da Marcel’in yanında bulunup iletişime yardımcı olacaktı. Marcel’in teklif ettiği ücret, Nesibe’nin düşündüğünün neredeyse iki katıydı. Herkes memnundu.

Günler geçiyor, hastaların sayısı artıyordu. Doktorun nezaketi ve insanlara hizmet etme idealinin davranışlarına yansımaları, tanınmasına referans oluyordu. Hastalarından cüzi miktarda para alıyordu. Nesibe de yeni işine çabucak alışmış ve ısınmıştı. Hata yapmamaya çalışıyordu. Hasan da ara sıra kliniğe uğramaktan kendini alamıyor, doktorla muhabbet edip kahve içme zevkinden kendini mahrum etmiyordu. Klinikte işler iyiydi ama iki ay geçmesine rağmen Zehra’dan henüz hiçbir haber yoktu.

DERGÂH

Günlerden bir gün Hasan telaşla kliniğe geldi. Her halinden heyecan ve endişe dökülüyordu. Marcel'e müsait olup olmadığını sordu. Marcel sırada bir hastası olduğunu, çok geçmeden müsait olabileceğini söyledi. Hasan, Nesibe'ye başka hasta kabul etmemesini tembih edip beklemeye başladı. Son hasta da klinikten ayrılınca Hasan, doktora, yakında bir dergâh olduğunu, orada ikamet eden Mürşid'in rahatsızlandığını ifade etti.

“Sana detaylı bilgiyi sonra veririm. Eğer Mürşid'i tedavi için gelersen beni çok memnun edersin.” dedi.

“Ne demek!” diye mukabelede bulundu Marcel. Hemen ilk yardım çantasını istedi Nesibe'den.

Hasan'ın arabasına atlayıp yola koyuldular. Yarım saat sürmemişti dergâha varmaları. Dergâhın otoparkına arabayı park ettiler. Dergâh modern görünümlü, beş-altı katlı, oldukça büyük bir bina idi. Otoparka yakın kapıdan içeri girdiler. Hasan, kendi ayakkabılarını çıkarırken Marcel'e kibarca aynı şeyi yapmasını rica etti.

“Elbette.” dedi Marcel ayakkabılarına uzanırken.

Girişte kendilerini karşılayan delikanlı, ikisine de birer terlik uzattı sessiz ve mütebessim bir edayla. Ayakkabıları dolaba yerleştirip terlikleri giydiler. Marcel, kendilerini karşılayan delikanlının tutumundan, bekleniyor olduğunu fark etmişti. Birkaç basamaktan ibaret olan merdivenden çıkıp koridorda koşar adım yürümeye başladılar.

Marcel dergâha girdiği andan itibaren âdeta bambaşka bir dünyaya girmiş gibi zannetmişti kendisini. Burası çok farklı bir mekândı. Zaman hemen yavaşlamıştı sanki. Ruhunun rahatladığını hissediyordu.

İçeri girer girmez Hasan da değişmişti. Hiç konuşmuyordu. Konuşacak bir şey de yoktu zaten. O da dergâhın havasına kapılmıştı. Koridorun sonuna kadar yürüdüler. Asansör onları bekliyordu. Girip dört numaralı butona bastılar. Asansör, dergâhın mistik havasını bozmamaya çalışırcasına sessiz

ve vakur bir edayla yukarıya çıkmaya başladı. Marcel kiminle karşılaşacağını tahmin etmeye çalışırken asansör dördüncü katta durdu, kapısı açıldı. Kapının önünde iki genç onları bekliyordu. Hasan'ın selamını alan gençler, misafirleri kibarca koridorun ortasındaki büyük kapıya yönlendirdiler. Bu koridorda da alttaki gibi odalara açılan kapılar vardı. Dergâhın tertip ve düzeni Marcel'in dikkatini çekmişti. Büyük kapının önüne geldiklerinde kendilerini karşılayan gençlerden biri yavaşça kapıyı araladı, hep birlikte sessizce içeri girdiler. Geniş bir salondur burası. Yer halıyla kaplıydı ve çok sayıda kanepe vardı. Kapının tam karşısına denk gelen tarafta iki kişi oturuyordu. Yavaş yavaş o tarafa doğru yürüdüler.

Yaklaştıklarında o iki kişiden genç olanı hızlıca ayağa kalkıp düzgün bir Fransızca ile "Hoş geldiniz." dedi.

"Hoş bulduk." dedi Marcel.

Oturan zat ise Mürşit'ten başkası değildi. Yetmişli yaşlarda, aksakallı, gayet zayıf ama bir o kadar da nurani birisiydi. Uzaklara bakan bir insanın bakışı gibi bakıyordu iri gözleriyle. Marcel nabzının hızlandığını fark etti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Mürşid'in atmosferine kapılmıştı âdeta, büyülenmiş gibiydi. Göz göze gelince başını hafifçe öne eğip tebessüm etti Mürşit. Aynı şekilde karşılık verdi Marcel ama hâlâ kalbinin çarpıntısını engelleyemiyor, heyecanının önüne geçemiyordu.

O an Zehra'sının verdiği kitaptan bir anekdot geldi aklına. Orada, Hz. Peygamber'in huzuruna giren birisinin zangır zangır titrediği anlatılıyordu. O adam da belli ki Hz. Peygamber'in atmosferine girip çarpılmış, titremesinin önünü alamamıştı.

Bunun üzerine Hz. Peygamber: "Rahat ol. Ben, yiyecek et bulamayan, bulsa da onu pişirecek ateşi olmadığı için o eti güneşte kurutup yiyen bir kadının oğluyum." demişti.

Marcel bu olayı ilk okuduğunda biraz abartılı bulduğunu hatırladı. "Demek ki doğruymuş, hiç de abartı yokmuş." dedi içinden. O kişiyi şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Mürşit dedikleri bu zatın yanında kendisi gibi bir gayrimüslim bu kadar heyecanlanmışsa ya bir din mensubu, o dinin Peygamberiyle karşılaşınca ne kadar heyecanlanır, kalbi nasıl çarpardı?

Marcel bunları düşünürken Mürşid'in yanındaki zat, onun rahatsızlığını anlatmaya başladı. Mürşit şiddetli bir grip geçiriyordu. Baştan ayağa detaylı bir muayeneye başladı Marcel. Hastası sesini hiç çıkarmadan kendini ona

bırakmıştı. Marcel ne kadar titizlik gösterirse o da o kadar güvenerek doktorun dediğini yapıyordu. Mürşit inanılmayacak kadar zayıftı. O kadar ki insan, onun hayatın içinden, yavaşlatılmış bir hızda akan bir canlı olduğu intibasına kapılıyordu. Neyse ki ciddi bir hastalığı yoktu. Muayene bittiğinde Mürşit, vakur bir edayla teşekkür etti doktora. Bir de rahatsızlık verip dergâha kadar kendisini yordukları için özür diledi. Mürşid'in nezaketi ve muhatabına olan saygısı Marcel'in gözünde onu daha da değerli hale getiriyordu. Mürşit, Marcel ve Hasan'ı uğurlamak için asansörün önüne kadar geldi ve ne zaman isterse dergâha gelebileceğini söyledi. Marcel de ihtiyaç hissettiklerinde seve seve gelebileceğini ifade etti. Güzel temennilerle ayrılıp giriş katına indiler.

Kendilerini karşılayan gençlerden biri, ayrılırken de onlara eşlik etti. Hasan, bu gençle Arapça bir şeyler konuştu. Ayakkabılarını dolaptan çıkarıp yere koydular. Onlar ayakkabılarını giyerlerken genç de onların terliklerini yerden alıp girişi rahatlatı. Selam verip ayrıldılar. Hasan, arabada Mürşid'in teşekkürlerini ilette bir defa daha ve haftalık rutin olarak onu ziyarete gelebileceklerini söyledi. Marcel bunu memnuniyetle kabul etti. Şimdi yaşadığı yarım saatlik tecrübeyi her hafta yaşamak şüphesiz çok heyecanlı olacaktı.

Hasan, Marcel'i kliniğe bırakırken Marcel hâlâ dergâhta ve Mürşit'le birlikteydi. Hasan, Marcel'in Mürşit'ten etkilendiğini hemen fark etmişti. Daha önce de bazı arkadaşlarını kendisiyle tanıştırdığında onlarda da aynı ruh haletini gözlemlemişti. Marcel Fransız ve ateist olduğu için böyle bir etkilenme olmaz diye düşünmüştü ama o da aynı atmosfere girince aynı duyguyu yaşamıştı. Sevindi buna Hasan. Bu, iyi bir işaretti. Marcel'in Mürşit'le alakalı soruları muhakkak olacaktı ama şu anda onu kendi haline bırakmak en iyisiydi. Daha sonra nasıl olsa konuşurlardı. Hasan, doktoru bırakıp devam etti yoluna.

Marcel kliniğe girer girmez arka tarafa geçti. Zaten hasta da yoktu. Nesibe'ye birkaç saat dinleneceğini söyledi ilk yardım çantasını uzatırken. Bu: "Ben çıkıncaya kadar rahatsız etme." manasına geliyordu kibarca. "Tamam efendim." dedi Nesibe.

Marcel ceketini çıkarıp dolaba yerleştirdi, yatağına uzandı. Ömründe ilk defa bu kadar farklı bir deneyim edinmişti. Evine gelmişti zahiren ama aklı hala Mürşit'te idi. Bir insandan bu kadar etkileneceğini, saatlerce tesirinde

kalacağını söyleselerdi inanmazdı. Tamam, Zehra'sından da çok etkilenmişti ve bu etki hâlâ devam ediyordu, ama onun “aşk” denilen bir adı vardı. İki cins arasında karşılıklı veya tek taraflı bir sevgi akışı oluyordu ve bu fitri bir şeydi. İnsanlar yaşamaları da bunu bilirdi. Fakat şimdiki neyin nesiydi? Bunun da bir adı var mıydı acaba? Kendine hâlâ hayret ediyordu. Bir Batılının, Fransız'ın, daha çarpıcı olanı ise herhangi bir dine mensup olmayan birisinin, yaşlı bir Cezayirliden bu kadar etkilenmesi nasıl açıklanabilirdi? Cevabını veremediği sorular üşüşüyordu kafasına. Üşüşüyordu ama gene de heyecanı yatışmıyor, az önce yaşadıklarının tesirinden bir türlü kurtulamıyordu.

Biraz dinlenmenin iyi geleceği düşüncesiyle uzandı yatağına. Uyuyamasa da yatakta bir süre böyle kalmak fena olmayacaktı. Başucundaki kitap aklına geldi o anda. Zehra'sının hediye ettiği kitap. Orada okuduğu bir yer, Mürşit'le beraberken nasıl da aklına gelivermişti aniden. Aynı yeri aradı kitapta. Bulmak zor olmadı. Aynı yerde Hz. Peygamber'in heybet ve endamından da bahsediyordu yazar. Hz. Muhammed'in kendine özgü bir havası vardı. Yanına gelenler o farklı atmosferi hemen soluklamaya başlar ve âdeta ruhanileşirlerdi. Onun ayrıca konuşma yeteneği, ses tonu, simasındaki inandırıcılığı gibi hususlar, onu karizmatik ve etkili kılıyordu. Kitapta tam bu konular anlatılırken başka bir anekdot gözüne ilişti Marcel'in. Peygamber'in arkadaşlarından Hanzala adındaki bir genç, onun huzurunda bulunmuş, sohbetini dinlemiş, bitince de herkes gibi o da işine gücüne dönmüştü. Dönmüştü ama Hz. Peygamber'in huzurunda iken hissettiği duygular da kaybolmuştu. Bunu kendine ait bir iman problemi gibi görmüş ve gayriihtiyari: “Hanzala, münafık oldu.” sözünü sesli bir şekilde tekrar etmeye başlamıştı.

Peygamberin (s.a.s.) yakın arkadaşlarından Ebu Bekir (r. anh), onun bu sözünü duyup yanına gelmiş ve “Hayırdır, Hanzala? Niçin kendine böyle deyip duruyorsun?” diye sorunca Hanzala şöyle cevap vermişti:

– Ebu Bekir! Biraz önce Peygamberimizin huzurunda beraberdik. Sen de oradaydın. Onun huzurunda iken nasıl da melekleşmiştik. Ayaklarımız yerden kesilmişti. Büyülenmiştik âdeta. Ama ben sohbet bitip de evime gelince onun huzurundaki hislerimin kaybolduğunu fark ettim. İkiyüzlü birisi gibi hissettim kendimi, onun için öyle söyledim.

Ebu Bekir, kendisinin de hemen hemen aynı hisleri yaşadığını söyleyip:

“Hadi o zaman gidip bu durumumuzu Hz. Peygamber’e soralım.” dedi. Beraberce Allah Resûlü’nün (s.a.s.) yanına gidip zihinlerini meşgul eden bu sorunun cevabını aradılar. Hz. Peygamber bunun normal olduğunu söyledikten sonra: “Bazen öyle olur, bazen de böyle. Eğer siz benim yanımdaki halinizi benden ayrıldıktan sonra da devam ettirebilseydiniz meleklerle görüşür, onlarla tokalaşırdınız.” dedi.

Hanzala’nın yaşadığı psikoloji çok enteresandı gerçekten. Demek ki bazı insanların kendilerine özgü atmosferleri olabiliyordu. Aklına Hz. İsa geldi hemen Marcel’in. Kim bilir o da ne kadar etkileyici idi. Kendisi inanmasa da “Tanrı’nın Oğlu” dedikleri birisinin atmosferini tahmin etmeye çalıştı. Havarileri de büyük ihtimalle Hanzala gibi onun yanında iken büyüleniyor, kendilerinden geçiyorlardı.

Kitabın aynı bölümünden birkaç sayfa daha karıştırdı. Karşısına daha da ilginç başka bir olay çıktı: Medine’deki Yahudi âlimlerinden Abdullah bin Selam, Hz. Peygamber Medine’ye hicret edince o da karşılamaya çıkmıştı. Kendi kitaplarında gelecek ahir zaman Peygamberinin alametlerini daha önce öğrenmişti. Bu Mekkeli zatın, bahsi geçen peygamber olup olmadığını, onun Tevrat’ın anlattığı özelliklerle ne kadar örtüştüğünü görmek istiyordu. Nihayet, Peygamber Medine ufkunda doğmuştu. O, şehre girip insanlar kendisini sevinç içerisinde karşılarlarken Abdullah bin Selam beklediği kişinin simasına ve davranışlarına odaklanmıştı. Bu zatın hiçbir hareketi ona yapmacık gelmemişti. Hele siması. Gözlerini onun ay yüzünden ayıramıyordu. O da Hanzala gibi bir psikolojiye girmişti, belliydi. Bir müddet sonra da “Vallahi bu yüzde yalan olamaz.” demiş ve Müslüman olmuştu. Peygamberin imanı yüzüne vurmuş, bu zat da o imanı iyi okumuştı. Herkes göremezdi elbette. Kitapta, Hz. Peygamber’i görüp de iman etmeyen birçok insandan da bahsediliyordu. Onun görebilmesi bilgi kaynaklı, belki de bir arayışın sonucuydu. O, ahir zaman Peygamberini aramıyor muydu? Bulmak için aramak gerekmiyor muydu?

Okuduğu kitabın üslubu çok hoşuna gitmişti doktorun. Merak etti yazarını. Onun Müslüman olmuş bir İngiliz olduğunu biliyordu. Yazar Müslüman olduktan sonra Ebubekir Siraceddin adını almış ve yeni dininin Peygamberini anlatan bir kitap kaleme almıştı. İslam’la alakalı başka kitapları da vardı. Çok gayretli birisiydi demek ki. Bir de yeni dinine çok bağlı birisi. Takdir etti Martin Lings’i içinden. Kitabı kapattı, aynı yere

koydu. Kapattı gözlerini. Sessizliği seviyordu.

Ertesi gün hayat hızlı başladı. Saat dokuz olduğunda şimdiden üç hasta doktoru bekliyordu. Hemen yerine geçip muayeneye başladı. Kendini iyi hissediyordu. Geldiğinden beri göremese de bir haber alamasa da Zehra'ya yakın olduğunu bilmek, kendisini iyi hissetmesine yetiyordu. Bu şimdilik böyleydi ama hep de böyle olmamalıydı. Zehra'yı düşünürken Mürşit geldi aklına. Onu düşünmenin de iyi geldiğini fark etti. İçinde adını koyamadığı bir sevinç, bir huzur vardı.

“Hasan gelse de hem kahve içsek hem de Mürşit'ten konuşsak.” diye geçirdi aklından. Bir de haftanın hangi günü Mürşid'e gideceklerini belirlemeliydiler. Çok geçmeden Hasan'ın sesi yankılandı klinikte.

– Salamün aleyküm Doktor.

Hasan, Marcel'e “Doktor” diye hitap ediyor, bir de Arapça selam veriyordu. Alışmıştı Marcel.

“Aleyküm selam.” diye karşılık verdi muayene odasından. Hasan salondaki bir koltuğa oturup gelen gazetelerden birine göz atmaya başladı.

Marcel: “Hasan, benim kalbimden geçenleri okudu.” dedi içinden. Tebessüm belirdi yüzünde. Gelişine çok memnun olmuştu. Az sonra Nesibe, mutfığa geçip iki kişilik kahve yaparken son hasta da kapıdan çıkıyordu.

Salonun kenarına denk gelen masaya oturdular. Marcel'in sabırsızlıkla beklediği anlardı bunlar. Hasan'a heyecanını belli etmemeye çalışıyordu. Ama Hasan için Marcel ilk değildi. Genelde böyle oluyordu. Mürşit'le ilk defa görüşen birisi, daha sonra onu çok merak ediyor, onunla alakalı bilgiye en kısa zamanda ulaşmak istiyordu. Hasan, yine de Marcel'e bir şey çaktırmadan konuşmaya başladı.

– Eee söyle bakalım, nasıl buldun Mürşid'i?

“Çok etkileyici.” oldu Marcel'in ilk cümlesi ve devam etti:

– Ama niçin bu kadar etkilendiğimi hâlâ anlayamadım. Tam ifadelere dökemiyorum ama bütün zerrelerimle hissettiğim bir farklılık, çok ayrı bir havası var Mürşid'in.

Hasan içinden tebessüm etti. Buna verilecek şahane bir cevap vardı ama şu an için çok erkendi. Söylese de anlayamazdı ki zaten.

“Bana Mürşit'ten bahset.” diye devam etti Marcel.

– Nasıl yaşar? Ne yapar?

– Mürşit dergâhta yaşar. Evli değildir. Bir din âlimidir. Bildikleriyle ihlaslı amel etmek, bildiklerini etrafındakilere öğretmek, onun varlık gayesidir.

Marcel “Din âlimi” ifadesini anlamıştı. Cezayir Müslüman bir ülkeydi. “Din” derken Hasan İslam’ı kastetmiş olmalıydı. “Bildiklerini etrafındakilere öğretmek.” de anlaşılıyordu. Üniversitedeki bir hoca gibi düşünülebilirdi. Mürşid’in bildiklerini etrafına anlatmayı gaye edinmiş olması Marcel’in düşünce dünyasına tam oturmuştu. Demek Mürşit de kendisi gibi insanlara faydalı olmayı çok önemsiyordu. Önemsemeden de öte bu mevzu onun için de bir hayat felsefesi idi. Kafalarının uyuştuğunu düşündü bir an. Bununla birlikte “Bildikleriyle ihlaslı amel etmek.” cümlesinden hiçbir şey anlamamıştı. Bunu sordu Hasan’a.

“Pardon.” dedi Hasan.

– O cümle biraz ağır olmuş. İslam’da en önemli hususlardan biri, bir Müslümanın dini adına öğrendiklerini kendi yaşamında uygulamasıdır. İslam’ın emir ve yasakları vardır, her dinde olduğu gibi ve onların yerine getirilmesi, yerine getirilirken de Allah emrettiği için yapılması gereklidir. İhlas bu demektir. Yani insanın dinini Allah için O’nun rızası için yaşamaya çalışmasıdır.

Marcel bu anlatılanlardan da pek bir şey anlamamıştı ama Hasan’ı sıkıştırmaya da gerek görmemişti. Bu vakte kadar din, hiç onların muhabbetlerine konu olmamıştı. İkisi de bilerek bu konuya değinmemişlerdi. Muhtemelen Marcel bu türlü mevzulardan uzak olduğu için Hasan da bu mevzuyu açmamış, meseleyi hayatın olağan akışına bırakmıştı. Marcel:

“Mürşit benim kafa yapıma uyuyor.” dedi gülerek.

“Nasıl?” diye sordu Hasan.

Marcel “Senin anlattığına göre o da insanlara faydalı olmaya çalışıyormuş. Benim hayat felsefem de bu. Ben de bir hümanist olarak insanlara yararlı olmayı çok önemsiyorum.” dedi.

“Görüyorum.” dedi Hasan.

– Senin insanlarla olan münasebetin, nezaketin, hatta muayene ücretindeki rakam dahi bunu anlatıyor.

Doğru anlaşılmaktan oldukça memnun kalmıştı Marcel. Tam bu noktada söylenebilecek “Estağfirullah” kelimesini, literatüründe olmadığı için

kullanamadı ama onun yerine “Elimizden geldiği kadar işte.” dedi.

Devam etti Hasan:

– Mürşit için başka önemli bir konu da talebe yetiştirmektir. Mürşid’in kaldığı kattaki odalarda kalırlar onlar. Hani bizi karşılayan genç arkadaşlar vardı ya. Onlar gibi yirmi kadar talebesi vardır. Onlarla İslam’a ait farklı branşlarda kitaplar okuyup mütalaa ederler. Bu genç arkadaşlar Mürşid’e hizmet edip onun ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırlar. Mürşid’in yirmi kadar da kitabı vardır. Bir de şiir divanı. Onun en önemli vazifesi ise zikirdir.

Marcel bu son kelimeye kadarki duyduklarını, üniversite, hoca ve talebe örnekleriyle eşleştirerek anlamaya çalışmıştı ama son kelimeyi duyamamıştı bile.

“Bunu daha sonra seninle konuşacağız.” deyip sustu Hasan. Sonra Marcel’in sormasını beklemeden:

“Sence de uygunsa her salı öğleden sonra Mürşid’i kontrole gidebiliriz.” dedi.

“Uygundur.” dedi Marcel. “Zaten salı, haftanın en yavaş günü.”

Hasan hafifçe hareketlenip izin istedi. Konuşma esnasında yudumladıkları kahve için önce doktora, sonra da yardımcısına teşekkür etti. Hep beraber kalktılar. Marcel kapıya kadar geçirdi Hasan’ı. Selam verip ayrıldı klinikten. Marcel de Nesibe’ye teşekkür ederek arka tarafa geçti. Neden sonra aniden kliniğe geri gelip seslendi Nesibe’ye:

– Nesibe’ciğim, etrafındaki insanlara bir sor, araştır bakalım. Buralarda Paris’te tıp okumuş, geçen sene mezun olmuş, bir bayan var mı? Ben hastaneye sordum, orada yok. Belki sen bir bilgiye ulaşırsın. Adı Zehra.

“Olur efendim. Herhangi bir bilgiye ulaşırsam size hemen haber veririm.” dedi Nesibe.

Marcel geldiği gibi hızlı bir şekilde arka tarafa geçti tekrar. Klinik sakinken biraz şahsi işleriyle meşgul olacaktı. Çamaşırlarını makineye atarken “Mürşid’in yirmi kadar da kitabı varmış.” dedi içinden. Merak etti ister istemez. Hepsi Arapça olmalıydı. Acaba içlerinde Fransızcaya çevrilmiş olanı var mıydı? Kitaplarında nelerden bahsediyor olabilirdi? Bunları düşünürken Zehra’nın hediye ettiği kitabı aldı ve yatağının alt tarafına, cam kenarına yerleştirdiği koltuğuna oturdu. Arka tarafta küçük bir bahçe vardı ve odanın penceresi oraya bakıyordu. Kuş cıvıltıları içine buruk

bir sevinç bıraktı o anlarda. “Bulacağım seni Zehra’m muhakkak bulacağım.” diye mırıldandı.

Arıyor olmak, ümit demektir. Ümitsiz de yaşamıyordu. Kitaba duyduğu ilgi, Zehra’sı ona hediye ettiği için de olabilir miydi? Hep onu hatırlatıyordu bu kitap. Günde birkaç kez, değişik vesilelerle içinden gelişigüzel okuyordu. Günde toplam bir saat kadar kitapla meşgul olduğunu fark etti. Hızlı okuma yapmıyor, okuduğu konular üzerinde durup düşünüyor, anlayamadığı yerleri işaretliyordu. Oraları Hasan’a veya imkân bulabilirse Mürşid’e sormak istiyordu.

Kitapta anlayamadığı bir husus şuydu: Mekkeliler hem bir Yaratıcıya inanıyor hem de bazı putları ona eş ve ortak tutuyorlardı. Herkes kafasına göre takılıyor, Allah’tan başka, üç, beş, on, hatta daha fazla tanrılar ediniyorlardı. Buna ne gerek vardı? Bir tanrıya inanmaya ne gerek vardı? Kendisinin inandığı hiçbir tanrı yoktu ve bu çok da problem olmuyordu. Mekkelilerin, Allah’ın yanında illa bazı putları tanrılaştırmalarındaki sebebi merak etmişti. İlla inanacaksan bir tane yetmez miydi? Cevabını bulamadığı bu soruyu en azından Hasan’a sormalıydı. Şaşırdı. “Neleri düşünmeye başladım ben?” dedi kendi kendine.

Bu kitaptan önce çok kitap okumuştur Marcel. Fransızlar kitap okumayı severdi, ama o bu tür bir kitabı ilk defa okuyor ve sorguluyordu. Aslında o yaşına kadar yapmadığı bir şeyi yapmaya başladığının farkında değildi. Varlığı kurcalamaya başlamıştı. Bu âlem niçin vardı? Niçin kendisi bu dünyada bir insan olarak bulunuyordu? Varlık sebebi neydi?

Mekkelilerin çok sayıda da olsa ama muhakkak tanrı inancına sahip olmaları ve bu konudaki hassasiyetleri dikkatini çekmişti. Kitabın bir yerinde İslam Peygamberi ile Mekkeliler bir putperest arasında şu konuşma geçmişti:

- Sen kaç tanrıya inanıyorsun?
- Altı tanrıya. Biri yukarıda, beşi aşağıda.
- Susuz kaldığında, suyu hangisinden istiyorsun?
- Yukarıdakinden.
- Acıktığın zaman, yiyeceği hangisinden istiyorsun?
- Yukarıdakinden.

Hız. Peygamber’in benzeri bütün sorularına aynı cevabı veriyordu o kişi:

“Yukarıdakinden.”

Bunun üzerine Allah Resûlü: “Ben de sana bunu söylüyorum işte. Her şeyi Allah’tan istiyorsun. Yerdekilere bir şey istemiyorsun. Ben de sadece Allah var diyorum.” dedi. İkna olan zat Müslüman olmuştu.

Hız. Peygamber’in insanın aklına hitap etmesinden hoşlandığını fark etti Marcel. İnanmak, kuru kuruya olmaması, aksine sağlam temellere bina edilmesi gereken en önemli konu idi. Bir Yaratıcıya inanmanın, varlık muammasını çözmede çok yardımcı olabileceğini düşündü yine. Kendisi herhangi bir dine, dolayısıyla bir Yaratıcıya inanmadığı için bu tür konular hiç meşgul etmemişti zihnini. İyi de şimdi ne olmuştu da bu tür mevzular aklını kurcalıyordu? O kitabı okuduğu için mi? Mürşit’le tanıştığı için mi? Tebessüm etti. “Belki Zehra’mı sevdiğim içindir.” dedi içinden. Kitabı kapatıp başını koltuğun baş tarafına yasladı. Bir süre öyle kalmak iyi gelecekti.

Klinikte işler iyi sayılırdı. Günde on kadar hasta geliyordu. Gitgide artacağı muhakkaktı. Zaten o da en azından şimdilik yoğun tempoda çalışmak istemiyordu. Her gün düzenli olarak bir saat yürüyüş yapıyordu. Fransa’da iken sabahları yapardı yürüyüşünü. Fakat burada akşama doğru daha müsait olabiliyordu. Yürüyüş iyi geliyordu ona. Bedeninin yanında zihninin açılmasına da yardımcı oluyordu. Evinin yakınındaki park bu iş için çok elverişliydi.

Marcel salı gününün gelmesini iple çekiyordu. Mürşid’i kontrole gideceklerdi. Gerçi daha birkaç gün vardı salıya ama bu arada Hasan gelirdi büyük ihtimalle kliniğe. Hasan, Mürşid’i hatırlatıyordu ona. Şaşırdı bir an. Mürşit, onun yeni hayatındaki en önemli kişilerden birisi oluvermişti.

Tahmin ettiği gibi Hasan ertesi gün öğleden sonra kliniğe geldi. O da işi gereği sabahları daha meşgul oluyordu. Öğleden sonraları ikisi için de en uygun vakitlerdi. Hasan, Marcel’in öğle yemeğini henüz yemediğini öğrenince onu yakındaki restorana davet etti. Daha önce de birkaç kez oraya gitmişlerdi. Yemekleri Marcel’in ağız tadına yakın sayılırdı. Yemek esnasında sözü Mürşid’e getirdi Marcel.

- Sen haftada kaç defa dergâha gidiyorsun?
- İki defa.
- Niçin gidiyorsun? Yani gittiğinde orada neler yapıyorsun?

- Haftada bir defa sohbeta, bir defa da zikre gidiyorum. Hani Mürşid'i muayene ettiğin büyük salon var ya. İşte Mürşit her gün orada sohbet eder. Benim sohbet günüm perşembe. Bir de pazartesi zikre gidiyorum. Sana zikirden daha sonra bahsedeceğimi söylemiştim. Zikir, Allah'ın değişik isimlerini tekrar ederek O'nu hatırlamaktır, kısaca. Bu, yaklaşık bir saat kadar, sohbet ise biraz daha uzun sürer.

Hasan bunları söylerken Marcel, bir yandan merakla dinliyor bir yandan da dinler hakkında daha çok bilgi sahibi olması gerektiğini düşünüyordu. Aldığı cevap yeterliydi ama bilgi azlığından dolayı taşları tam yerine koyamıyordu. O esnada, Hasan'ı şaşırtan bir cümle sarf etti:

– Biliyor musun Hasan? Hz. Muhammed'in hayatını okuyorum.

Hasan gerçekten şaşırmıştı.

“Şaşırdın değil mi.” dedi Marcel gülerek sonra devam etti:

– Fransa'da bir arkadaşım hediye etmişti. Gelmeden bir defa okumuştum. Şimdilerde rastgele bir sayfasını açıyor, oradan okuyorum.

Hasan'ın aklına gelen bir soruyu da hemen yanıtladı:

– Yazarı Müslüman olmuş bir İngiliz. Martin Lings. Müslüman olunca Ebubekir Siraceddin adını almış.

Yazarın adını duyunca bir küçük tebessüm belirdi Hasan'ın simasında. Bu ismi duyduğuna sevinmişti. Kitabın Arapça versiyonu da vardı ve o da kitabı okumuştı.

“Bu kitabı en kısa zamanda baştan sona tekrar okumalısın.” dedi sevinçle.

Şakayla karışık bir ciddiyet içerisinde: “Tamam.” dedi Marcel. Hasan:

“Bitirdiğinde, şimdi hatırlayamadığın birçok bilginin orada olduğunu fark edeceksin. Birçok soruna cevap bulabileceksin. Bulamadıklarını da Mürşid'e kendin sorarsın.” dedi.

Marcel heyecanla:

– Benim, Mürşid'i muayene etmem dışında onunla beraber olabilme, onunla konuşabilme fırsatım olabilir mi? diye sordu.

Cevap: “Sen istersen olur.” şeklinde geldi. Bu, son günlerde Marcel'i en çok memnun eden şeydi. Niye bu kadar sevinmişti ki ihtiyar Cezayirli bir arabın yanında bulunabilecek olmaktan? Bakalım bu sorunun cevabını ne zaman verebilecekti?

Marcel, Hasan'ın perşembe günü sohbeta gitmesinden hareketle başka bir

soru daha sordu:

– Nasıl yani? Mürşit her gün sohbet ediyor, senin sohbet günün perşembe mi oluyor?

Hasan: “Aynen dediğin gibi.” dedi, devam etti:

– Ha! Bu arada bu sohbetler akşamdan sonra oluyor. Mürşit her akşam farklı gruplara konuşma yapıyor. Ben sadece perşembeleri gidiyorum. Hani o salonda kanepeler vardı ya... Bizler o kanepelere otururuz. Genelde sayı çok olduğu için kanepeler dolunca halının üzerine, yere de oturur insanlar. Sonra Mürşit gelir ve sohbe başlar. Konuyu belirler ve onu anlatır bizlere. Sohbet ortamı çok rahattır. Anlayamadığımız şeyleri o anda ona sorabiliriz. Sohbetleri interaktif yapar, bizlere yardımcı olabilmek için âdeta çırpınır. Bizim anlayabileceğimiz bir üslupla konuşur, hitabeti çok kuvvetlidir. Ön tarafta talebeleri oturur, o konuşurken not alırlar. Sonra da o notları kitaplaştırırlar. Onun bazı kitapları bu şekilde ortaya çıkmıştır. Tahmin edebileceğin gibi dergâhın mutfağı da vardır. Her gün yüzlerce kişiye yemek hazırlanır orada. Bizim gibiler de dergâhın maddi ihtiyaçlarını karşılar.

Konuyu değiştirmek istedi Hasan. Mürşid’i ve dergâhı kendi gözlemlemesi ile değerlendirmesi daha uygundu Marcel’in.

– İşler nasıl klinikte? Canın sıkılıyor mu? Her gün uğrayamıyorum kusura bakma.

– Fena değil. Canımın çok sıkıldığını da söyleyemem. Ama sen daha sık gelebilirsin.

Hasan’ın konuyu değiştirmek istemesine mukabil Marcel, Mürşit hakkındaki sorularına devam etti:

– Mürşid’in akşamlarını anladım. Peki, gündüzlerini nasıl geçirir?

– Dergâhtan hemen hiç çıkmaz. Yılda birkaç kez başka şehirlerde programı olur. Ancak o zaman çıkar. Namaz vakitlerinde, namazı cemaatle eda etmek için salona gelir. Kahvaltısını genellikle yalnız yapar. Sabah birkaç saat, talebeleriyle dinî, ilmî kitap mütalaasında bulunur. Öğle namazından önce bir saat kadar istirahat eder. Sonra namaz, ardından yemek ve çay vaktinde yine salona çıkıp dergâh sakinleri ve misafirlerle beraber olur. Günün kalan vakitlerini odasında geçirir. Yani benim bilebildiğim kadarıyla böyle.

Bu duyduklarından çok memnun kalmıştı Marcel. Mürşit şimdiye kadar hiç duymadığı bir hayat tarzını tercih etmişti anlaşılan. “Dünyaya çok kapalı bir hayat.” dedi içinden. Bu arada yemeklerini de bitirmişlerdi. Nesibe’ye de bir paket hazırlattılar. Hasan hesabı Marcel’e fırsat vermeden ödedi. Kalkarlarken “Yarın öğleden sonraya hazır mısın? Yarın salı.” dedi. Marcel çok istekli olduğunu hissettirmemeye çalışarak hazır olduğunu söyledi.

Salı günü saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Marcel hazırlanmış, Hasan’ı beklerken bir yandan da heyecanını bastırmaya çalışıyordu. İlk yardım çantasını bir kez daha kontrol etti. Kliniğin kapısından dışarıyı gözetliyor, sık sık da saatine bakıyordu. Nihayet Hasan geldi. Hızlıca çıkıp arabaya bindi. Biraz geç kalmışlardı. Mürşit çok disiplinli bir hayat yaşıyordu. Zaman onun için çok değerliydi. Yatışı, kalkışı gibi doktorla görüşme vakti; ilaçlarını alma zamanı gibi her şey tam vaktinde yapılmalıydı. Geçenlerde, alması gereken bir antibiyotiği on dakika kadar geç veren bir talebesine anlamlı anlamlı bakmıştı. Bunları konuşuyorlardı arabada bir yandan, bir yandan da bir an önce varmaya çalışıyorlardı.

Hasan aklına gelmişken Mürşit’le alakalı bir iki hususu hatırlatmayı istiyordu Marcel’e. Mürşit, kendisine sürekli bakılmasından, sürekli göz göze gelinmesinden rahatsız oluyordu. Onun için mümkün mertebe onunla göz temasından kaçınmasını rica etti. Mürşit bir de kendisiyle uzun uzun konuşulmasından pek hazzetmiyordu. Anlatılması gereken şeyler, en net ve az kelimeyle anlatıldığında memnun oluyordu. Bunlar dergâh adabına ait inceliklerdi. Hasan çok ümitliydi Marcel’dan. Bir gün gelecek bu adaba en çok riayet edenlerden birisi o olacaktı. En azından şimdilik bu inceliklerden onu bu kadarıyla haberdar etmeliydi. Bu, Mürşid’in yanında iken onun gaf yapmaması, ilerideki gelişimini engelleyecek bir hataya düşmemesi içindi.

Nihayet dergâha vardılar. Arabayı yine arka taraftaki otoparka hızlıca park edip içeri girdiler. Terlikleri giyip hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdüler. Asansör, dördüncü katta durup kapısı açılınca yine iki genç talebe onları karşıladı. Yürüyüp Mürşid’in bulunduğu salona, kapıyı hafifçe açarak girdiler. Kapının tam karşısındaki kanepede Mürşit, beyaz entarisiyle oturuyordu. Marcel’in dergâha girmesiyle başlayan kalp çarpıntısı şimdi iyice artmıştı. Mürşid’e yaklaştıkça heyecanından nefesi kesiliyor gibi hissetti. Onu güzelce muayene edememekten korktu bir an. Kendine:

“Heyecanlanacak bir şey yok. İhtiyar bir adam sadece. Sakin ol.” gibi telkinlerde bulunuyordu ama beyhude idi bu çabaları. Mürşid’in heybet ve vakarı, Allah’a olan yakınlığı, simasına ve davranışlarına akseden iman kaynaklı atmosferi Marcel’in ayaklarını yerden kesiyordu. “Bir dahaki sefere sakinleştirici alıp öyle geleceğim buraya.” dedi içinden.

Bu arada Mürşit, yanındaki birisiyle sessizce konuşmaya başladı. Bu, az da olsa rahatlatmıştı doktoru. Yakınındaki bir kanepeye oturup beklemeye başladılar. Mürşit ile yanındaki kişiye bakıyordu Marcel. Mürşid’e bir şeyler anlatan kişinin saygısı ve dikkati, ilgisini çekmişti. Adam kısık sesle kısa cümleler kuruyor, konuşurken de yere bakıyordu. Hasan’ın arabada gelirken anlattıklarını hatırladı. Adam tam Hasan’ın dediği gibi davranıyordu Mürşid’e karşı. Mürşit aynı saygıyla mukabelede bulunuyordu. Karşılıklı saygı ve nezaket, ortamın güzelliğine güzellik, huzuruna huzur katıyordu. Doyumsuz bir hava vardı burada. Marcel’in bu yaşına kadar hiçbir zaman ve mekânda soluklamadığı bir havaydı bu. Bu atmosferi soluklayınca büyülendiğini fark ediyordu. Sadece cismi değil ondan daha fazla ruhu etkileniyordu. Büyülenen zaten ruhu idi. Maddenin ötesinde bambaşka bir iklimdi burası. Maneviyat diyemediği için ancak bu kelimeler onun duygularına tercüman olabiliyordu.

Dışarıda maddiyat ve cismaniyette aranan mutluluk ve huzur, burada maneviyatta mevcuttu. Bunu Marcel bizzat yaşayıp bambaşka bir deneyim ediniyordu. Fransa’da çok rahat yaşamış, istediği hemen her şeyi elde etmişti. Etmişti ama bu seviyedeki bir mutluluk, onun gönül dünyasına hiç misafir olmamıştı. Meğerse sonuna kadar yaşadığını zannettiği mutluluğun çok ayrı bir buudu vardı ve bunu idrak eden, insanın ruhuydu. Bu mutluluk öyle bir şey idi ki dünyevi mahrumiyetler, yokluklar onu ortadan kaldıramıyordu. Dünyaya çok kapalı yaşayan Mürşit, bu mutluluk ve saadeti kim bilir hangi yüksek ufukta idrak ediyordu. Zaten onun hal ve davranışlarından ayrı bir huzur ve itminanın döküldüğünü Marcel bile görebiliyordu.

Çok geçmeden Mürşid’in yanındaki zat, saygıyla çekilip bir kanepeye oturdu. Marcel ve Hasan, Mürşid’in “Buyurun.” manasına gelen el işaretini görünce hızlıca yanındaki kanepeye gelip oturdular. Marcel, Hasan’dan öğrendiği selamı verdi Mürşid’e. Mürşit beklemediği bu selamı, biraz şaşkınlık ve hafif bir tebessümle aldı. İlk defa net bir şekilde sesini

duymuştu Mürşid'in. Gür sesini kısıyormuş gibi konuşmuştu. Hasan'ın işaretiyle muayeneye başladı doktor. Önce nabzını ve tansiyonunu ölçtü, sonra derin nefes alıp vermesini isteyerek stetoskop aletiyle dinleme yaptı. İlk kontrolde olduğu gibi Mürşit, bunda da doktorun kollarına bırakmıştı kendini.

Mürşit ilk muayeneye nazaran oldukça iyiydi. Nabzı ve tansiyonu normaldi. Hizmetine bakan genç, Mürşid'in ilaçlarını muntazaman aldığını belirtti. Kalan ilaçlarını da bitinceye kadar kullanmasını rica etti doktor. Hasan, gence ilette Marcel'in dediklerini. Kontrol birkaç dakikada bitmişti. Aletlerini çantasına koyarken Hasan'ın yönlendirmesiyle sessizce yan kanepeye geçtiler. Marcel, Hasan'dan kalkmaya yönelik bir işaret beklerken Mürşid'e ve salondaki misafirlere kahve servisi yapıldı. Buna en çok o sevinmişti. En azından on, on beş dakika daha burada idiler çünkü. Gözlerinin ucuyla hem Mürşid'i hem de salonu süzüyordu Marcel.

Mürşit, yaşı ve hastalıklarına rağmen gayet dinç görünüyordu. Misafirlerine karşı ayrı bir özen gösteriyordu. Davranışlarını bilerek yavaşlatıyor gibiydi. Delici bakışlarını ara sıra misafirleri üzerinde şefkatle gezdiriyordu. Kahvelerini yudumlarlarken Mürşit, Marcel isterse haftada birkaç kez bu vakitlerde dergâha gelebileceklerini söyledi Hasan'a. Her gelişinde muayene etmesine de gerek yoktu. Gelir, kahve vaktinde kendisine eşlik ederlerdi. Marcel duyduklarına inanamıyordu. Klinikteki monoton yaşam, haftada birkaç defa Mürşit'le kahve içme ayrıcalığıyla sona erecek, çok keyifli bir Cezayir hayatına dönüşecekti.

Ah bir de Zehra'sını görebilse, en azından haber alabilseydi. "O da olur umarım." diye düşündü. Eskisinden daha ümitliydi.

Şunlar da aklına gelmiyor değildi: Dini olmayan birisinin, çok dindar bir insanla münasebeti acaba nasıl gelişecekti? Bunu kendisi de merak ediyordu. Acaba Mürşit kendisini Hristiyan mı zannediyordu? Ateist olduğunu öğrenince Mürşid'in davranışlarında bir değişiklik olacak mıydı acaba? Ne kadar da çok soru geliyordu aklına. Bunlarla zihnini meşgul etmenin bir anlamı var mıydı? Şu anın tadını çıkarmalıydı. Günlerdir beklediği ortama girmiş, yanında bir de gayet nefis bir sütlü kahve yudumlamıştı. Her şey tam tadındaydı. Mürşit her zaman olduğu gibi kahvesini tam kıvamında yapan talebesine, gülen gözleriyle teşekkür etti. Talebesi mahcup bir edayla başını öne eğerek mukabelede bulundu. Mürşit

ağır ağır konuşuyordu. Sanki dediklerini Fransızcaya çevirirken, Hasan’ın hiçbir detayı atlamamasını ister gibiydi.

“Kahvenizi yudumlayın.” dedi Mürşit ve devam etti:

– Yudumlarken düşünün, nasıl oluyor da dilimiz, bu kahvenin tadını algılayabiliyor? Ağzımıza aldığımız her şeyin acı, tatlı, tuzlu veya ekşi olduğunu ağzımızdaki bir et parçası nasıl fark edebiliyor? Yaptığı sadece o da değil. Konuşmamıza da vesile oluyor.

Sonra dinleyicilerin bu dediklerini düşünmelerine fırsat vermek istercesine sustu.

Marcel, Mürşit konuşurken olaya hiç bu açıdan bakmadığını fark etti. İşin tıbbi açıklamasını biliyordu elbette ama basitçe bakıldığında, gerçekten de ağza yerleştirilen bir parça et, insanın yaşamında ne kadar da iş görüyor, ne kadar yardımcı oluyordu. Bir an dilinin olmadığını farz etti. Hayatın tadı tuzu kalmıyordu gerçekten de.

Devam etti Mürşit, bir dakika kadar durduktan sonra:

– O et parçasını ağzımıza yerleştirip ona onca işleri yaptıran birisi ve onun da ilim, irade ve kudreti vardır. Yani bilerek o et parçasını ağzımıza yerleştirmiş, onu yapacak güç ve tasarrufa sahip olarak yaratmıştır. Et parçası dediğimiz dilimiz biraz büyük veya küçük olsaydı, onu tam randımanlı olarak kullanamayacaktık. Birisi, bu et parçasını herkesin ağzına göre uygun oranda, bilerek, isteyerek ve gücü yeterek yaratmış ve yerleştirmiştir.

Ve tekrar sessizliğe saldı kendini.

Dedikleri üzerinde kendi de düşünüyordu. Marcel, Mürşid’in azıcık gösterdiği hakikate, dinî literatürde “tefekür” dendiğini ve Yüce Yaratıcı’yı bulma adına çok önemli bir fonksiyona sahip olduğunu bilahare öğrenecekti.

Mürşit kısa bir sükûttan sonra yine devam etti sözlerine:

– Şimdi fakir konuşuyor, sizler de dinliyorsunuz. Ben konuşurken ne diyeceğimi düşünüyorum. Bu arada nefes alıyor, ciğerlerimi havayla dolduruyorum. Sonra kesik kesik olarak havayı ağzıma gönderiyorum. Hava, ses tellerime çarpıp ağzıma geliyor, ağzımdaki damak, dudak, dişler ve elbette dilim vasıtasıyla düşündüğüm manalar, kelimelere ve cümlelere dönüşüp ağzımdan çıkıyor. Biraz önce kahvenin tadını alarak vazifesini

yapan dilim, bu defa benim konuşmam süresince devamlı hareket ederek düşüncelerimi cümle kalıpları halinde seslendirip telaffuz ediyor.

Mürşit bunları söyledikten sonra öne eğilip sesini kısarak:

“Nasıl oluyor bütün bunlar? Konuşmak ne kadar mucizevi bir şeymiş değil mi?” dedi. Sanki dinleyicilerin ruhlarında bir ihtizaz meydana getirmek istiyordu. Hasan:

“Efendim! Bazen hastalanıyoruz, aynı ses tellerimiz, ağzımız, dilimiz var ama konuşamıyoruz, sesimiz çıkmıyor.” deyince Mürşit:

“Çok güzel söyledin.” dedi. “Bize ait olduğunu iddia ettiğimiz azalarımıza bile biz hükmedemiyoruz bazen. Demek ki yapan, eden birisi var.”

Sustu yine kısa bir müddet. Sonra devam etti:

– Şimdi size gelelim. Sizler, fakirin konuştuklarını duyuyorsunuz, titreşimlerle kulaklarınızdan içeri giriyor benim dediklerim. Bunun ötesinde benim dediklerimi anlıyorsunuz, kavriyorsunuz. Nasıl oluyor bütün bunlar? Duymak nedir? Duyduğumuzu anlamak, kavramak nedir? Bu, kanıksadığımızdan ötürü basit gibi gelen ama çok önemli konuları düşünün, düşünelim.

Mürşit konuşmasını sonlandırınca küçük kımıldamalarla hareketlendi, kalkacak gibi yaptı.

“Kendini bil insanoğlu! Zira kendini bilen Rabbin bilir.” dedi ve kalktı. Onun kalkmasıyla beraber salondaki herkes ayağa fırladı.

Mürşit, Hasan ve Marcel’e tebessümle yönelerek:

“Bekliyorum, sık sık gelin.” dedi şefkat ve cana yakınlıkla. Sonra yavaş adımlarla odasına doğru yürümeye başladı. Birkaç talebesi ardından odasına kadar ona eşlik ettiler.

Hasan, Mürşid’in dediklerini dikkatlice tercüme etmişti Marcel’e. O da aynı özenle dinlemişti Hasan’ı. Marcel ilk defa Mürşit’ten dinî bir sohbet dinlemiş oldu. Sohbet; kısa, özlü ve biraz da onun alanıyla ilgili olmuştu. Marcel’in tepkisini çok merak ediyordu Hasan. Birlikte kapıya doğru yöneldiler. Marcel sessizdi, hiç konuşmuyordu. Dergâhtan çıkıp arabaya bindiler. Hasan arabayı kullanırken Marcel’in bir şeyler söylemesini bekliyordu ama ondan hâlâ çıt çıkmıyordu. Tepkisini inadına içinde tutmaya çalışırcasına sessizliğe bürüyordu kendini.

Kliniğe geldiklerinde, hızlı hareketlerle arabadan çıkan doktor, kısık sesle

teşekkür etti Hasan'a. Hasan'ın "Yarın öğleden sonra uğrarım." sözüne "Beklerim." diyerek karşılık verdi Marcel. Hasan devam etti yoluna.

Kliniğe giren doktor, Nesibe'yle selamlaştı. Nesibe yarın sabah dört kişiye randevu verdiğini söyledi. "Tamam." deyip arka tarafa geçti.

Mürşid'in sözleri kulaklarında yankılanıyordu. "Şimdi, ben yapıyorum diye bildiğim bana ait her şeyi, başka birisi mi bana yaptırıyor?" dedi kendi kendine. Bu konularda şimdiye kadar hiçbir fikir jimnastiği yapmamıştı. Konuşup konuştuğunu duymaya çalıştı. Ağzını, dilini gayriihtiyari hareket ettirdi. Peki ya düşünce? Nasıl düşünüyor? Nasıl anlıyordu? Kavramak ne demek? Ezberlemeye ne demeliydi? İnsanoğlu bütün bunları nasıl yapıyordu? Tıbbı dair öğrendiği onca bilgi ve tecrübe nerede duruyordu? Akıl neydi? Neredeydi? Yine sorular, yeni sorular üşüşüyordu kafasına. Bu sorular nereden nereye ve nasıl geliyorlardı? "Bütün bunları düşüneceğim. Kendimi tanımaya çalışacağım. Bakalım nereye kadar gidecek?" dedi içinden. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

VAR'A MI İNANMALI, YOKA MI?

Ertesi gün hızlı başladı. Dört randevulu hastaya, iki de randevusuz hasta eklenmişti. Marcel sabahları hafif bir kahvaltı yapıyor, güne kahvesiz başlamıyordu. Dolaptan çıkardığı bir şeyleri kahve eşliğinde atıştırıyordu. Öğle vaktinde hem kendine hem de Nesibe'ye dışarıdan yemek siparişi veriyordu. Akşamları da ara sıra yakındaki restorana gidiyor, bazen de mutfakta bir şeyler hazırlayıp yiyordu. Alışıkta böyle yaşamaya. Paris'te anne babası da çalıştıkları için öğünler şimdikinden çok da farklı geçmezdi.

Hastalarla her doktor gibi yakından ilgileniyordu. Bu konudaki titizliğini asla kaybetmek istemeyen bir hali vardı. Aksi takdirde hem müşteri kaybeder hem de ideallerinden kopmuş olurdu. İnsanın inandığı değerlere göre hayatını biçimlendirmesi en önemli mutluluk sebebiydi. Hastaların bakışlarındaki memnuniyet ve minnettarlık onun için her şeydi. Bunu asla kaybetmemeliydi. Zira insan, inandığı gibi yaşayamadığında, yaşadığına inanır hale geliyordu. “Mürşid'in etkileyiciliği de inandığı değerleri, hayatında başarıyla uygulamasından kaynaklanıyor olmalı.” diye düşündü. Hastalarının kendine bakışıyla kendisinin Mürşid'e bakışı arasında ne kadar da benzerlik vardı. Mürşid'in fedakârlığının kendisininkinden kat kat fazla olduğundan şüphesi yoktu. İnsan niçin Mürşid'in yaşam tarzını seçer ve yıllarca öyle yaşardı ki? Yüce idealler, insanı böyle fedakârlıklara yönlendirmiyor muydu? İnsanlık tarihinde bunun çok örnekleri vardı. Mürşit de bunlardan bir tanesiydi işte. Aslında fedakârlık gibi gözükken, zor gibi görünen şeyler o insanlar için saadet vesilesiydi. Onlar, söz konusu zorluklarla mücadele ederken mutlu ve huzurluydular. Mürşit, bu dünyaya kapalı hayatından hiç de şikâyet eder gibi değildi. Bilakis gayet mutlu gözüküyordu. Çünkü kendisiyle barışıktı. İdealleri ve inanç değerleriyle yaşamını örgülüyordu.

Son hasta da az önce klinikten ayrılmıştı. Marcel, Nesibe'den bir kahve rica etti. Bir de her zamanki pizzacıdan iki orta boy pizza siparişi vermesini söyledi. O anda bir ses duyuldu.

– Nesibe’ciğim! Pizzalar üç oldu.

Hasan gelmişti. Hasan’ın bu neşeli hali Marcel’i de mutlu ediyordu.

“Gel, gel dostum!” dedi Marcel. Nesibe’ye:

“Kahveler iki oldu.” diye seslendi tebessümle.

Birkaç dakika havadan sudan konuştular. Hasan, Marcel’in dün akşamki durgunluğunun gitmesine sevinmişti. Nesibe kahveleri getirirken Hasan:

“Eee... Dergâhtaki kahveyi beğenmiş miydin dün?” dedi.

“Çok güzeldi.” dedi Marcel. “Ama Nesibe’nin kahvesi de enfes oluyor.”

Tebessüm etti Nesibe fincanları önlerindeki küçük sehpayı dizerken. Hasan konuşmaya başladı:

– Dün Mürşid’in anlattıkları var ya... Örnekleri başka olsa da konu itibarıyla sık sık dile getirdiği ve aslında bizim inancımızda çok önemi olan bir konudur. Biz buna “tefekkür” diyoruz. “Disiplinli düşünmek” de diyebiliriz tefekküre. “Tefekkürü iki şekilde yapabiliriz.” demişti Mürşit önceki sohbetlerinden birinde. Birisi; insanın kendisi hakkında düşünmesi ki dün Mürşit, dil örneği üzerinden anlattı bunu. Diğeri; insanın kendisi dışındaki her şeyi, geceyi gündüzü, yazı kışı, güneşi ayı, dağları denizleri... Her şeyi düşünüp onların ne kadar mükemmel, düzenli ve insana faydalı olduklarını düşünmektir. Bu düşünmeyi, bütün bunların tesadüfen bir araya gelemeyeceğinden hareketle, bilen ve yapmaya gücü yeten birisi tarafından yaratıldıklarını kabullenmekle sonlandırmaktır. Biz Müslümanlar niçin böyle yapıyoruz biliyor musun Marcel? Çünkü Mürşid’in dediğine göre Allah, zatiyla değil eserleriyle bilinir de ondan. Bizler de dâhil olmak üzere her şey Allah’ın birer sanat eseri, O da hepimizin sanatkâridir. Bana da ilk duyduğumda çok ilginç gelmişti. Hani senin hayatını okuduğun Hz. Muhammed var ya okuma yazma bilmemesine rağmen ona gelen ilk ayet neymiş biliyor musun?

Hasan tam devam edecekti ki Marcel sözünü kesti:

– Biliyorum. “Oku!” imiş. Geçen açtığım sayfada bu konu çıkmıştı. Ben de işin doğrusu anlayamamıştım.

Hasan konuyu netleştirdi:

– Demek ki okunacak olanlar, sadece bildiğimiz kitaplar değilmiş. Kâinat da bir kitapmış. Hem de satır satır okunması gereken bir kitap.

Bu yaklaşım Marcel’e çok orijinal gelmişti. Dünya ve bütünüyle evren bir

kitap; Hz. Muhammed’e gelen ilk emir “Oku!” İnsan bu kitabı okuyacak ve böylelikle bu kitabın yazarını bulabilecekti. O bunları düşünürken Hasan devam etti konuşmaya:

– Sana Mürşid’in sıkça dile getirdiği bir iki cümle aktarayım istersen. Belki sen de bir gün kendisinden duyarsın. “Hiçbir kitap yazarsız olamaz. Kelimeler, kendiliğinden bir araya gelip anlamlı manalar haline gelemmez. Biliyorsun. Nasıl olur da bu kâinat kitabı ve kitaptaki ahenk, düzen ve sistem kendi kendine meydana gelebilir? Herhangi bir kitabın bile bir yazarı muhakkak var ve olmak zorundaysa şu mükemmel kâinat kitabının da elbette mükemmel bir yazarı olması zorunludur ve o Allah’tır.

Marcel anlatılanları kavramaya çalışıyordu. Hasan konuşurken her şeyin yaratıcısı olduğuna inandığı Allah’a iki unvan takmıştı: Sanatkâr ve yazar. İlkine göre evren; dünya ve bütün varlık âdeta bir sanat galerisi oluyordu. Başyapıtı insan olan bir sanat galerisi. Atomdan galaksilere kadar her şeyin yapıcısı Allah’tı buna göre. Diğerine göre ise galaksiler güneş sistemleri gibi paragrafları, dağlar denizler gibi cümleleri, balıklar kuşlar gibi satırları, zerre ve atom gibi de kelimeleri olan bir kitaptı evren ve hangi harfi kaldırırsan manası Allah çıkardı.

“Sanatkâr ve yazar.” diye mırıldandı Marcel.

Hasan, fincanındaki son kahveyi yudumlarırken göz ucuyla Marcel’e bakıp: “Seninle bir şey yapalım.” dedi. “Ne?” dedi Marcel, sakın ve biraz da merakla.

– Sen. Hani doktorsun ya... Sen, bana ve Nesibe’ye haftada iki defa akşam mesai bitiminde insanı anlat. Gözü anlat mesela, kulağı, burnumuzu anlat. Bunların nasıl çalıştıklarını, bizim anlayabileceğimiz bir şekilde anlat bize. Hani Mürşit: “Kendini bilen Rabbini bilir.” demişti ya. Kendimizi böylelikle tanımaya çalışalım. Olmaz mı?

“Olur, elbette.” dedi doktor. Ne de olsa istenilen şey, mesleğiyle alakalıydı. Bu vesileyle konuya hazırlanır, böylelikle kendisini yenilemiş olurdu. O, bütün bunların Yüce Allah’ı bulma adına atılan adımlar ve arayışlar olduğunu daha sonra öğrenecekti. Öyle ya bulmak için aramak, vuslat için yollara revan olmak gerekiyordu. Marcel bir arayışa girdiğinin, yollara düştüğünün farkında değildi. Hasan, hiç hissettirmeden onun elinden tutmuş ve yürünmesi gereken yolda ona adım attırmaya başlamıştı.

Bu arada gelen pizzaları afiyetle yediler. Hasan müsaade isteyip ayrıldı.

Marcel arka tarafa, Nesibe de girişteki masasına geçti. Hayat devam ediyordu. Yarın öğleden sonra Mürşit’le kahve içeceklerdi. Mürşit o vakitlerde misafir kabul etmiyordu normalde. Kahvesini içmek için kısa süreliğine çıkar, çok eğlenmeden tekrar odasına girerdi. Fakat Marcel’in özel durumu, özel ilgiyi zorunlu kılıyordu.

Ertesi günü Hasan tam vaktinde aldı dostunu. Marcel biraz daha rahat görünüyordu bugün. Dergâha vardıklarında hızlı adımlarla içeri girip asansörle yukarı çıktılar. Mürşid’in bulunduğu salona yavaş ve sessizce girdiklerinde onun henüz çıkmadığını gördüler. Bu, Marcel’i biraz daha rahatlatmıştı. Çok geçmeden Mürşit kapıda belirdi. Herkesin ayağa kalktığını görünce eliyle oturmalarını işaret etti. İnsanların bu şekilde kalkmalarından sıkıldığı simasından belli oluyordu. Herkes yerine oturunca o da gelip kendi yerine oturdu. Marcel’e ve Hasan’a başıyla “Hoş geldiniz.” işareti yapıp daha yakın bir kanepeye gelmelerini eliyle göstererek rica etti. Marcel ve Hasan bu isteği derhâl yerine getirdiler.

Marcel, sağlığını sordu Mürşid’e, Hasan vasıtasıyla. Mürşit:

“Elhamdülillah, gayet iyiyim. Doktorun tavsiyelerine tastamam uyuyorum.” dedi.

Hasan, Mürşid’in dediklerini tercüme edince Marcel’in yanaklarına küçük bir tebessüm düştü. Başını eğip tebessümle bakarak mukabelede bulundu. O anda, önce kokusu sonra da sütlü kahvenin kendisi geldi; cam fincanlarda servis yapılmaya başlandı. Kahvenin tadı yine aynı lezzetteydi. Mürşit, bir yudum alıp konuşmaya başladı:

– İnanmak fitridir, insanın tabiatında vardır. İnanmadığını söyleyenler bile inanmaktadırlar aslında. Onlar da inanmamaya inanmaktadırlar.

Bu sözleri ister istemez üzerine almıştı Marcel. Mürşit acaba kendisinden haberdar mı olmuştu? Biraz utanır gibi oldu. Yüzünün kızarmamasını temenni etti o anlarda.

Mürşit devam etti:

– Allah’a inanmayan bir insanın bizim üzerimizde hakkı vardır. Bizim bu konuda vebalimiz vardır. Eğer biz İslam’ı güzel yaşayabilseydik, tembellik etmeyip halimizle anlatabilseydik diğer bütün insanlar hem de kitleler halinde Müslüman olacaktı.

Marcel’in alınganlığı geçmiş, yerine şaşkınlık gelmişti. Mürşit, insanların

Müslüman olmamalarından dolayı kendini ve Müslümanları vebalde görüyordu. Allah’a inanmadığından ötürü değil birisini ayıplamak, bilakis kendini suçlayan bir din âlimi vardı karşısında. Üzerinden ağır bir yükün kalktığını fark etti. Mürşid’e biraz daha yakınlaşmıştı sanki. Mürşit, kemâlâtının bir tezahürü olarak Marcel’i kucaklamış, onu olduğu gibi kabul etmişti. O, bu söyledikleriyle doktorun gönlünü daha da kazanmış olduğunu şüphesiz biliyordu. En küçük bir tedirginliğin onu kendisinden uzaklaştıracağından emindi. Hasan da aynı titizlikle davranıyordu Marcel’e. Onun bir dini olup olmadığını sormamıştı bile. Ona dine ait hiçbir meseleyi empoze etmiyor, buna özellikle dikkat ediyordu. Mesela günde beş defa ezan okunuyor, Marcel bunu her zaman duyuyordu ama Hasan bunu hiç dile getirmemişti. O sorarsa anlatacaktı.

Mürşit: “Yoka inanmaktansa Var’a inanmak daha kolay değil mi? Daha mantıklı ve açıklayıcı değil mi? Yoka inanan, kendini ve bütün varlığı tesadüfe verirken; Var’a inanan, ilmi, iradesi ve kudreti olan birisine verdiğinde daha rahat ve huzurlu olmuyor mu?” diye sözlerini sürdürdü ve sonra sustu. Kahvesini bitirdi. Kibarca izin isteyip içeri geçti. Meşguliyeti var gibiydi.

İki dost bir müddet daha salonda kaldılar. Bu arada Hasan, Mürşid’in salona ilk girişteki tutumunu hatırlattı.

“Mürşit kendisi için ayağa kalkılmasından fevkalade rahatsız oluyor.” dedi.

“O zaman niçin kalkıyoruz?” diye sordu Marcel masumca.

“Dergâh adabı.” dedi Hasan ve açıklamaya başladı:

– Hz. Peygamber, kendisi için ayağa kalkanlara bunu yapmamalarını tembihlemiş. Ama bir arkadaşı için: “Efendiniz için ayağa kalkın.” buyurmuş. O arkadaşı kavminin lideri imiş. Yani Peygamberimiz kendisi için istememiş ama o arkadaşı için bunu yapmalarını rica etmiş. İşte buradan hareketle biz de Mürşit istemese de ona olan saygımızdan dolayı ayağa kalkıyoruz.

Sonra tebessüm ederek:

“Unutma, bazen söz dinlememe de edeptir.” diye sonlandırdı sözlerini.

Marcel, yepyeni bir kültürle tanıştığının, her gün yeni tecrübeler edindiğinin farkındaydı. Cezayir zaten farklı bir dünyaydı onun için. Bir de

dergâh ve ona ait adap, o dünyanın ayrı bir derinliğiydi. Tenkit değil anlamaya, çözmeye çalışıyordu.

Kahvelerini bitirdikten sonra ayrıldılar dergâhtan. Hasan, Marcel'i kliniğe bırakıp devam etti. Doktor dergâhtan gelince arka tarafa geçmeyi tercih ediyordu. Nesibe de zaten mesai bitimi olduğu için ayrılmak üzereydi.

Marcel sessizliği seviyordu. Kendini dinlemeyi seviyordu. Zehra'sını düşünmeyi seviyordu. Onu çok özlemişti. Anne babasını çok özlemişti. Burada çok güzel dostlar edinmişti ama ara sıra da olsa yalnızlık hissediyordu. "Zehra'mla beraber olsaydım, önce bu şehri, sonra bütün Cezayir'i keşfederdik." diye geçirdi içinden. "Nerede bu kız?" diye mırıldandı. "Kim bilir, belki çıkar gelir, o beni bulur." dedi tebessümle. Hayali bile güzeldi. Zehra'sını hatırlatan kitaba uzandı yine. Alıp koltuğuna yerleşti. Rastgele bir sayfayı açıp okumaya başladı.

Arkadaşlarından Ebu'l-Firas, Hz. Peygamber'e çok güzel hizmet ediyormuş. Peygamber'e hizmet, onun adabı neyse onu çok güzel kavramış bu zat ve bu ciddiyetle hizmet etmiş. Hz. Peygamber, arkadaşının bu davranışını ödüllendirmek isteyince aralarında şöyle bir konuşma geçmiş:

- Ebu'l Firas, bir şey iste benden.
- Cennette de sizinle beraber olmak istiyorum, ey Allah'ın Resûlü.
- Başka bir şey istesen olmaz mı?
- Ben sizden sadece bunu istiyorum, ya Resûlallah!
- Öyleyse çok secde etmek suretiyle bana yardımcı ol.

Marcel bu satırları okuyunca Hz. Peygamber ile arkadaşı arasındaki diyalogun samimiyetini düşündü. Peygamber'in arkadaşı, yaptığı işi büyük bir şeref görüyor olmalıydı. Neticede hizmetinde bulunduğu zat, müntesibi olduğu dinin peygamberi idi. Havari gibiydi demek ki. Ona olan hizmet ve duruşuyla öyle gönlünü kazanmıştı ki Peygamber ona bir güzellikte bulunmak istemişti. Âdeta "Dile benden ne dilersen!" demişti ona. Anlaşılan o zat, Hz. Peygamber ile beraber bulunup ona hizmet etmekten çok zevk alıyordu ki isteğini, "Cennette de beraberlik." olarak ifade etmişti. Bu zevk sadece dünyada kalmayıp ilelebet devam etmeliydi.

Fakat Peygamber'in cevabı çok garip gelmişti Marcel'e. Peygamber, arkadaşından dileğini değiştirmesini rica etmişti. Cennette beraber olabilmek büyük bir liyakat gerektiriyor olmalıydı. O arkadaşı buna layık

değil miydi ki Peygamber başka bir şey istemesini talep etmişti ondan? “Bence Peygamber, arkadaşı layık olmadığı için değil de konunun zorluğunu ifade etmek için böyle bir üslubu tercih etmiş olabilir.” diye geçirdi içinden. Sonra: “Ama Ebu’l-Firas da akıllı adammış. O kadar istiyor madem. Niye değiştirsin ki? İyi yapmış ısrar etmekle.” diye düşündü.

Peygamber’in son cümlesi de çok vurucuydu. Âdeta şöyle demek istiyordu Peygamber: “Cennette benimle beraber olabilmen için burada çok secde etmeli, yani bir ibadet insanı haline gelmelisin ki ben de öteelerde Allah’a senin benim yanımda olabilmen için ricada bulunduğumda, bu talebim kabul görsün.”

Marcel’in tebessümle okuduğu bu satırlar, ister istemez Mürşit’le talebeleri arasındaki münasebeti çağrıştırdı. Onlar da Mürşid’e hizmet ederken kusur etmemeye çalışıyor ve onların bu titizliği hemen herkesin dikkatini çekiyordu. “Mürşit de onları ödüllendiriyordur.” diye geçirdi içinden. Bu düşünceler, “Acaba Müslümanlıkta, Peygamber gibi yaşamak bir ideal midir?” sorusunu aklına getirdi. Mürşit, Peygamber gibi yaşamaya çalışıyordu sanki. Bunu uygun ortamda sormaya niyetlendi. Kitabı kapattı. Karnının acıktığını fark etti. Bir şeyler hazırlamak için mutfağa yöneldi. Yemekten sonra kütüphanesindeki kitaplara bakıp gözle alakalı on dakikalık bir sunum hazırlayacaktı. Yarın akşama doğru gelirdi Hasan. Şahane bir sunum yaparak şaşırtacaktı onu. Muzipçe gülümsedi.

Ertesi gün olağan şekliyle başladı. Nesibe sabah sekiz gibi gelip hızlı bir temizlik yaptı klinikte. Dokuz civarında iki hasta geldiğinde hemen haber verdi doktora. Marcel, Nesibe’nin sesini duyunca hemen ön tarafa geçip muayeneye başladı.

Hayat devam ediyordu. İnsanlar bazen hastalanıyor, sonra tedavi olup iyileşiyorlardı. Bazen hastalık ağır geçiyor, tedavisi de uzun sürüyordu. Bazen de gelen hastalık, hastayı bu dünyadan alıp götürüyordu. Doktorlar insanların şifaya mazhariyetlerine vesile olmaya çalışıyorlar, bazen başarılı oluyor bazen de çaresiz kalıyorlardı. Şâfi olan Yüce Allah’ın takdirine bağlı olarak yaşam, sağlık ve hastalık arasında akıp gidiyordu. Sağlık asli, hastalık arızı olarak yaşamı dokuyordu.

Marcel, hastaları gönderdikten sonra Nesibe’nin masasına doğru geldi, koltuğa oturdu. Nesibe’yi yanına çağırdı. Ona anne babasını, hayatta olup olmadıklarını sordu. Nesibe’nin anne babası sağdı. Babası işçi emeklisi,

annesi ev hanımıydı. Üç kardeşi vardı. Doktor, Nesibe'nin esas dinî yaşantısını merak etmişti. Onun klinikteki düzenli ve çalışkan tutumunun diniyle bir alakası var mıydı? O yüzden mi öyleydi? Nesibe nazıkçe anlatmaya başladı:

– Babam beni ve diğer çocuklarını helale harama dikkat ederek yetiştirdi. Bize sürekli bu konular hakkında telkin ve tavsiyelerle bulundu. Ben bu bilinçle büyüdüm. Bu yüzden ben, buradan aldığım parayı hak etmeye çalışıyorum. Buradaki vazifelerimi aksatırsam aldığım paranın helal olmayacağına inanıyorum.

Marcel iki yeni kelime duymuştu: Helal ve haram. Bunların açıklamasını rica etti Nesibe'den.

– Ben, bu konuları size çok iyi anlatamayabilirim. Sadece örnekler vererek bir iki cümle kurmaya çalışayım. “Helal” kelimesi dinimizde, yapılmasında herhangi bir sakınca olmayan her şeyi ifade eder. Su içmek, kahve içmek gibi. “Haram” ise bunun tam aksidir. Yani dinen mahzurlu, yapıldığında Allah'ı memnun etmeyen, aksine O'nun gazabını celbeden şeylerdir. Örneğin dinimizde alkollü içecekler haramdır. Şöyle de bir şeyin helal veya haramlığı söz konusu olabilir. Mesela benim gibi birisi, çalıştığı yerde, kendisinden istenilenleri yerine getirdiğinde o kazandığı para helaldir, aksi takdirde bu para ona helal olmaz. Bu hususun çok net olduğu yerler olduğu gibi ilk bakışta helal veya haram olup olmadığı anlaşılamayan durumlar da vardır. İşte tam bu noktaya bizler “Şüpheli” şeyler diyoruz. Şüphelilerden olabildiğince uzak durmak da dinen güzel bir tutumdur.

Anlatırken bir hayli mahcup olmuştu Nesibe. Sanki kendisi çok iyi biliyormuş gibi bir hava estirmek istememişti. “Hasan abim bu konuları iyi bilir.” dedi sonra.

Marcel alacağını almıştı. Nesibe'nin klinikteki çalışkan hali, onun fitratıyla alakalı olduğu kadar dinî titizliği ile de ilgiliydi. Takdir etti içinden Nesibe'yi. Arka tarafa geçti. Göz konusuna biraz daha bakmak istiyordu. Nesibe, hasta olmadığı vakitlerde kahve yapardı doktor için. Kahveyi arka tarafa getirmesini rica etti Marcel. Yudumlarken kitapları karıştırmak hoşuna gidiyordu. Bugün gözü anlatacak, yarın da Mürşid'e gideceklerdi. Kahvesi bitmek üzereyken Nesibe kapıyı tıklattı kibarca ve bir çocuk hastanın geldiğini haber verdi. Hemen kliniğe geçti Marcel. Annesi hayli telaşlı görünüyordu. Çocuğun ateşi vardı. İlk müdahaleyi yaptı. Çocuk

sakinleşince annesi de rahatlamıştı. Kadın çok fakir görünüyordu. Doktor, Nesibe'ye ondan para almamasını tembihledi. Ecza dolabından gerekli ve yeterli ilaçları da verdi. Kadın minnettar olmuştu. Arapça bir şeyler söylerken Nesibe tebessüm ediyordu. Doktora teşekkür ediyor olduğunu tahmin etmek güç değildi. İnsanları kendine minnettar bırakmak değil elbette, onları memnun etmek ve bu memnuniyeti onların davranışlarında, bakışlarında görmek, tarifsiz bir mutluluk veriyordu Marcel'e. Yine öyle olmuştu.

Marcel'in bir iki günden beri devam eden iç daralması tamamen geçmiş, gönlü inşirahla dolmuştu. Hayatının anlamını bir kere daha duymuştu. Nesibe'ye, gelen hastalar içerisinde maddi durumu sıkıntılı olanlara yardımcı olmasını tembih etti bir kez daha. Bu konuda ona yetki de verdi. Nesibe'nin mutluluğuna diyecek yoktu.

"Yine de ben size sorarak hareket ederim efendim." dedi Nesibe. Marcel başını öne eğerek onayladı. Anlaşmışlardı.

Akşama doğru Hasan geldi. Her zamanki gibi neşeliydi. Gelirken pastaneye uğramış, baklava almıştı. Nesibe'ye, sunum sonrası servis yapması için verdi paketi. Hep birlikte kliniğin salonunda yerlerini aldılar. Nesibe ile Hasan yan yana oturmuşlardı. Marcel karşılarında ayakta başladı konuşmaya. Sunumu öyle yapmayı tercih etmişti.

– Gözümüz, ışık uyarmalarını alarak çevremizdekileri görmemizi ve tanımamızı sağlayan duyu organımızdır. Göz, göz küresi ve yardımcı organları olmak üzere iki kısımdır. Göz küresi kemikten yapılmış göz çukuru içine kas ve yağla bağlanmış asıl görme organıdır. İç içe geçmiş üç tabakadan yapılmıştır.

Birincisi, göz yuvarlağını dıştan koruyan ve kuşatan sert tabakadır. Beyaz renkli, göz akı dediğimiz kısımdır. Sert tabaka gözün ön tarafında şişkinleşir ve göze ışığın girmesi için saydamlaşır. Buraya saydam tabaka denir.

İkinci tabaka, kan damarlarından meydana gelmiş koyu renkli damar tabakadır. Gözü besler ve fazla ışınları emerek gözün içini karanlık yapar. Damar tabaka önde göze renk veren iris tabakasını meydana getirir. İrisin ortası göz bebeğidir. İriste ince kas telcikleri bulunur. Bu sayede göz bebeği fazla ışıpta küçülür, az ışıpta büyür. Göze lazım olduğu kadar ışığın girmesine yardım eder.

Üçüncü tabaka göz küresini arkadan delerek içeri giren görme sinirlerinin yayılmasından meydana gelmiştir. Işığa karşı duyarlı tabakadır. Buradaki bazı hücreler parlak ışık ve renklere karşı duyarlıdır, bazıları da az ışıktaki çalışır ve renklere karşı duyarlı değildir. Bu hücrelerin bulunduğu yer gözbebeğinin karşısıdır. Buraya sarı benek denir. Göz sinirlerinin göze girdiği yerde ışığa karşı duyarlı olmayan bölgeye de kör nokta adı verilir. İrisin arkasında göz merceği bulunur. Göz küresi özel sıvı ile doludur.

Göze yardımcı organlar da göz kapakları, göz kasları, kirpikler, kaşlar, gözyaşı bezleri ve çapak bezleridir. Gözümüz özel yapıda bir karanlık odadır. Göz yuvarlağının dış tabakası (kornea) beyaz renkte, katı, koruyucu bir maddeden yapılmıştır. Ön tarafı tümsek ve saydamdır. Göz merceği, gözün içini ön ve arka odalar olmak üzere iki bölmeye ayırır. Her iki oda saydam sıvılarla doludur.

Retina (ağ tabakası) ışığa karşı hassas olan tabakadır. Beyne giren sinir liflerinin uçları retina tabakasına yayılmıştır. Bu uçlar aydınlığa karşı hassas olan çubukçuk ile renklere karşı hassas olan konilerden ibarettir. Göze gelen ışınlar sırasıyla korneayı, ön odayı, merceği, arka odayı geçtikten sonra retina üzerine düşerler. Merceğin önünde iris denilen halka biçiminde renkli bir tabaka vardır. İrisin ortasındaki açıklığa gözbebeği denir. Büyüyüp küçülerek gelen ışık miktarını ayarlar. Göz merceği odak uzaklığı kısa yakınsak bir mercek olup, cisimlerin gerçek ters ve küçük görüntülerini verir. Cismin görüntüsü ışığa karşı en hassas yer olan sarı leke üzerinde teşekkül eder. Görme sinirlerinin giriş noktası olan kör nokta ışığa karşı hassas değildir.

Normal bir göz uzaklara bakarken cisimlerin görüntüsü retina üzerinde teşekkül eder. Cisim göze yaklaşırken görüntü hassas tabakanın arkasına düşecektir. Bu durum karşısında mercek, kendisini bağlayan esnek kaslar vasıtasıyla şişkinleşerek yani odak mesafesini küçülterek görüntüyü retina üzerine alır. Buna gözün uyumu denir. Normal bir göz çok uzakta bulunan cisimlerden 25 cm uzaklıktaki cisimlere kadar uyum yapabilir.

25 cm uzaklığa en yakın görüş uzaklığı denir. 25 cm'den daha yakındaki cisimleri de görebilir, fakat uyum yapması gerekir. Merceğin fazla şişkinleşmesi dolayısıyla göz çabuk yorulur. 25 cm uzaklıktaki bir cisme ise yorulmadan uzun süre bakabilir.

Sonsuza bakan bir göz uyum yapmadan görebildiğinden, sonsuzdaki

cisimlerin görüntüsü odak noktasındadır. Göz merceğinin odak noktası da sarı leke üzerindedir. Gözün dinlenmesi için sonsuza bakmak gereklidir. Sonsuzdan maksat olabildiğince uzaklara demektir.”

Marcel gerçekten iyi hazırlanmıştı sunumuna. Dinleyicilerin anlayabileceği bir üslupla anlatmıştı gözü. Hasan ve Nesibe hayli etkilenmiş benziyorlardı. Hasan dinlerken birkaç defa, “Allah Allah!” diyerek duyduğu hayreti dile getirmişti. Sunum bitince alkışladılar konuşmacıyı. Marcel baklavayı hak etmişti. Hasan Nesibe’ye:

“Kızım! Nerede bizim baklavalılar?” diyerek servis vaktinin geldiğini haber verdi. Nesibe gülümseyerek mutfığa koştu. Tatlıyı, tabaklara birer porsiyon halinde yerleştirip ikram etti. Hep beraber afiyetle yediler. Hasan bu arada:

“O zaman.” dedi. “Gelecek sefer de kulağı dinleyelim senden. Gözü gördük, kulağı dinleyelim.”

Marcel kahkahayı patlattı bu espriyi duyunca. “Olur.” dedi. Hasan, doktoru evine, akşam yemeğine davet ettiyse de Marcel bazı işlerinin olduğunu söyleyerek nazikçe özür beyan etti. Hasan:

“Tamam, o zaman. Bana müsaade. Yarın dörtte hazır ol. Mürşit’le kahve içeceğiz inşallah.” deyip ayağa kalktı.

Marcel tebessüm ederek:

“Ben şimdiden hazırım. Yeter ki sen geç kalma.” derken Hasan’ı kapıya kadar uğurladı. Hasan, Nesibe’yi de evine bırakabileceğini söyleyince Marcel:

“Hadi seni Hasan abin bıraksın bu akşam.” diyerek izin verdi Nesibe’ye.

Hasan ve Nesibe ayrıldıktan sonra Marcel arka tarafa geçti. Biraz dinlenip akşamdan sonra da hayli hareketli olan parkta günlük yürüyüşünü yapacaktı. Cezayir’in ılık akşamlarında parkın yeşilliği içerisinde tempolu yürüyüş, olmazsa olmazları arasındaydı.

Ertesi gün öğleye kadar oldukça yoğun geçti saatler. Bazen böyle yoğunluk Marcel’e “Acaba bir doktor daha olsa klinikte, iyi olmaz mı?” dedirtiyordu.

O gün öğle yemeğinde döner siparişi verdi Nesibe. Ayrıla gayet güzel gidiyordu. Marcel, Mürşit’le birlikte kahve içecekleri gün, öğle vaktinde Nesibe’ye rica ettiği kahveyi almazdı. O gün de öyle yaptı. Yoğunluk

sonrası arka tarafa geçti. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Mürşid'in yanına dinç ve zinde gitmek istiyordu her zamanki gibi.

Hasan saat dörde geldiğinde Marcel kapının önünde hazırды. Dergâha vaktinde vardılar. Her zaman olduğu gibi iki genç talebe onlara eşlik etti. Salon onları bekliyordu. Bu vakitte başka misafir olmuyor, kahve içimine dergâhın birkaç sakini daha katılıyordu. Henüz Mürşit çıkmamıştı. O gelinceye kadar talebelerle muhabbet ettiler. Onlardan Mürşit hakkında bilgi almak keyifli olacağı benziyordu. Gelecek defa daha erken gelip onlarla konuşmayı düşünürlerken kapı açıldı, Mürşit her zamanki vakur endamıyla kapıda belirdi. Sanki gelen o değildi. Gelen bir gül demeti idi. Bir beyaz mutluluk, bir tatlı huzur çıkıp geliyordu kapıdan. Anlaşılmayı bekleyen kelimeler topluluğı gibi usulca girdi salona.

Hasan ve Marcel ayağı kalkmak için davransalar da Mürşid'in kibar ikazıyla tekrar oturdular. Mürşid'e yakın bir kanepede idiler. Mürşit hayli zinde gözüküyordu. Misafirlere hal hatırlarını, klinikteki işlerin durumunu sordu. Mürşit'le karşılıklı sohbet etmek epey zevkli ve heyecanlı oluyordu. Birçok insanın isteyip de belki hiçbir zaman ulaşamayacakları ikili görüşmeye, Hasan ve Marcel mazhar olmuşlardı. Aslında Marcel'den önce Hasan da Mürşid'e hiç bu kadar yakın olamamıştı. O da Mürşid'i toplu programlarda uzaktan görebiliyordu ancak. Marcel vesilesiyle ulaştığı bu yakınlık onu da mutlu ediyordu. Bu yönüyle o da müteşekkirdi dostuna.

Marcel bir sessizlik olunca saygıyla konuşmaya başladı. Hz. Peygamber'in hayatını okuduğunu söyledi. Mürşit kitabın yazarını merak etmişti. "Martin Lings." deyince, tebessüm etti Mürşit. Anlaşılan muteber birisiydi yazar, Mürşid'in nazarında. Marcel, kitapta okuduklarından hareketle bir sorunun aklına geldiğini, izin verirse sormak istediğini söyledi.

"Esağfirullah, buyurun." cevabı gelince sordu sorusunu:

– İslam'da bir Müslümanın kendi hayatını, Hz. Peygamber'in hayatına benzetmeye çalışmasının gerekliliğı ve önemi ne kadardır acaba?

Hangi konuyla alakalı olursa olsun, soru sormak, o konu hakkında bilgi gerektirir. Bilgisi olmayan veya konu hakkında fikir jimnastiğı yapmayan, soru da soramaz. Sorunun içeriğı de aslında soruyu soranın bilgisini şöyle böyle ortaya koyar.

Doktorun sorusu, Mürşid'in hoşuna gitmişti. Okuduğı kitap ona oldukça yüksek bir seviye kazandırmıştı. Belliydi. Mürşit tane tane konuşmaya

başladı. Kelimeler, bereketli yağmur damlalarının toprağa usulca inip onu yumuşatması gibi dinleyicilerin gönüllerini yuyup yıkıyordu:

– Bir Müslüman için özellikle de gayretli bir Müslüman için kendi yaşamını, Peygamberimizin yaşamına yaklaştırmak, yaklaştırmaya çalışmak, en önemli bir şeydir, bir idealdir, yüce bir mefkûredir. Çünkü Kur'an'a göre Peygamber'e itaat bir esastır. Allah sevgisine giden yol Hz. Peygamber'e uymaktan, yani onun gibi yaşamaya çalışmaktan geçmektedir. Kur'an şöyle buyurur: “De ki! Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olun ki Allah da sizi sevsin...” Bu ve buna benzeri birçok ayette Hz. Peygamber nazarlara sunulmakta, onun örnek Müslümanlığı bir gaye olarak anlatılmaktadır. Yüce Allah, Peygamberimizi çok sevmekte, ona benzeyenleri de benzedikleri ölçüde sevmektedir. Bu yüzden onun hayatına muttali olup en küçük âdetine varıncaya kadar onu izlemeye gayret etmek hem mutluluk vesilesi hem de Allah'ın rızasına en uygun yaşam tarzıdır.

Bu arada kahveler gelmişti. Sözü nü noktalayan Mürşit kahvesini yudumlamaya başladı. Mürşit geçen seferki gibi çok meşgul olduğu izlenimi vermiyordu. Kahvesini bitirince devam etti konuşmaya:

– Meşhur bir hadis var. Sizin sorunuza da bir yönden cevap olabilir. Onu anlatayım. Hadisi anlatan, Hz. Peygamber'in en yakın arkadaşlarından Hz. Ömer. Diyor ki:

“Bir gün Resûlullah'ın (s.a.s.) yanında iken aniden, yanımıza elbisesi bembeyaz, saçları simsiyah bir zat çıkageldi. Üzerinde yolculuk emaresi görülüyor, bizden de kendisini kimse tanı mıyordu. Doğrudan gelip Hz. Peygamber'in yanına oturdu. Dizlerini onun dizlerine dayadı. Ellerini de uylukları üzerine koydu ve ‘Ya Muhammed! İman nedir?’ diye sordu. Resûlullah: ‘İman; Allah'a, O'nun meleklerine, kitaplarına, Peygamberlerine ve ahiret gününe inanman, bir de kadere, hayrına, şerrine iman etmendir.’ buyurdu. O zat: ‘Doğru söyledin.’ dedi. Biz buna hayret ettik. Zira hem soruyor hem de tasdik ediyordu.

Sonra o zat, İslam'ın ne olduğunu sordu. Resûlullah: ‘İslam; senin Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in de Allah'ın Resûlü olduğuna şehadet etmen, namazı dosdoğru kılman, zekâtı vermek, Ramazan orucunu tutman ve gücün yeterse Beyt'i hacetmendir.’ buyurdu. O zat yine: ‘Doğru söyledin.’ dedi. Biz yine şaşırdık.

Bu defa o zat, ihsanı sorunca Resûlullah: ‘İhsan; senin Allah'a O'nu

görüymüşsun gibi ibadet etmendir. Çünkü her ne kadar sen O’nu görmüyorsan da O seni görüp durmaktadır.’ buyurdu.

O zat: ‘Kıyamet ne zaman?’ diye sordu sonra. Resûlullah: ‘Bu meselede kendisine soru sorulan, sorandan daha bilgili değildir.’ diye cevap verdi. Hz. Peygamber kıyametin bazı alametlerini anlatıp sözünü sonlandırınca o zat kalkıp gitti. Ben bir süre bekledim. Sonunda Allah Resûlü bana: ‘Ey Ömer! O soru soran zatın kim olduğunu biliyor musun?’ diye sordu. Ben: ‘Allah ve Resûlü daha iyi bilir.’ dedim. Şöyle buyurdu: O Cibril’di. Size dininizi öğretmeye geldi.”

– İşte, hadiste anlatılan iman, İslam ve ihsan yönleriyle ki “dinin tamamı” da diyebiliriz bunlara, Hz. Peygamber’e benzemeye çalışan bir Müslüman, üzerine düşeni yapmakta, bir başka deyişle Allah’ın kendisini yaratmadaki muradını gerçekleştirmiş, kendini gerçekleştirmiş olmaktadır.

Sorunun bu kadar uzun ve dolu bir cevabı olabileceğini başta tahmin edememişti Marcel. Mürşid’in anlattığı hadis, İslam’ın gayet tatmin edici bir tanımı gibi geldi ona. Zaten Cebrail de dini öğretmek için gelmemiş miydi? İslam hakkında akla gelebilecek birçok soruya cevap bulunabilirdi bu hadisten. Mürşid’in açıklamalarıyla gayet zengin ve doyurucu bir sohbet olmuştu.

Mürşit sözlerini bitirince “Yorulдум.” dedi talebelerine dönerek. Birkaç dakika sonra da kalktı, misafirleriyle vedalaşıp odasına yöneldi. O içeri geçince salonun havası aniden gevşiyor, rahatlıyordu. Nefes alıp vermek daha kolaylaşıyordu sanki.

İki yakın arkadaş biraz nefeslenip kalktılar. İki talebe onları kapıya kadar uğurladı. Hasan, Marcel’i kliniğe bırakırken oldukça keyifli görünüyordu doktor. Hasan:

“Hadi bakalım, iyisin. Mürşid’e muhatap oldun bugün.” diyerek takıldı.

Marcel, ayrıcalığının farkındaymışçasına tebessümle karşılık verdi arabadan inerken. Hemen arka tarafa geçip eşofman ve spor ayakkabılarını giydi. Akşam yemeğinden önce günlük yürüyüşünü yapacaktı.

Çıkıp parka yürüdü önce, sonra parkura geçip tempolu yürüyüşe başladı. “Yürümenin faydalarını da konuşmalıyız.” dedi içinden. Fiziğine olduğu gibi ruhuna da faydalı oluyordu insanın. Adımlarını atarken her zaman olduğu gibi Zehra’sı düştü hayaline yine. Uzaktan gelen bir bayan silueti gözüne ilişti. Zehra’sı sandı. Gözünün dokunduğu her yerde Zehra’sı vardı.

Ama yoktu. “Yok, işte yok.” diye içinden alev gibi bir cümle, yüreğini yakıp geçti.

Üniversitede iken kampüste beraber yürüyüş yaparlardı. O günlerin ne kadar değerli olduğunu, kıymetini bilemediğini şimdi daha iyi anlıyordu. İnsan içinde iken nimeti, güzelliği takdir edemiyor, kaybedince anlıyor, o zaman da çok geç oluyordu. O anları bir daha yakalarsa kıymetini bileceğinden, kaybetmemek için elinden gelen her şeyi yapacağından şüphe etmiyordu. Aslında yaşamın bütünü bu şekilde düşünülebilirdi. Her anın kıymeti bilinmeli ve dolu dolu yaşanmalıydı. Sporunu bitirip evine döndü, duşunu alıp bir şeyler atıştırdı. Zehra’sını hatırlatan kitabı alıp yatağına uzandı. “Madem Zehra’m yok, ben de Zehra’mı konuşuyor gibi kitapla konuşurum.” deyip rastgele bir sayfasını açtı. Günü bitirmişti.

VUSLAT DİZDE DERMAN BIRAKMAZ

Marcel ertesi sabah ezanla uyandı. Onun ne olduğunu okuduğu kitaptan öğrenmişti. Kulu, Rabbinin huzuruna çağırın bir davetti bu. Günde beş defa yapılıyordu bu İlahi çağrı. İnsanı maveraileştiren, ötelerle irtibata geçiren bir ibadete yapılan davetti. Bunun en mükemmel pratiği ise camide, cemaatle yapılanı idi. “Şu anda birçok Müslüman ya camiye gidiyordur veya gitmek için hazırlanıyor. Mürşit de muhakkak uyanıktır bu vakitlerde.” diye geçirdi içinden. Öbür tarafa döndü yatağında. Uyku tatlıydı. “Bu vakitte giyinip camiye gitmek, çok zor geliyordur onlara da.” diye bir düşünce geçti hayalinden. Sonrasında başka bir düşünce olmadı. Gerisini hatırlamıyordu.

Birkaç saat sonra Nesibe'nin temizlik sesine uyandı. Saat sekiz civarı olmalıydı. Uykusunu almıştı. Birkaç egzersiz yaparak uyku mahmurluğunu attı üzerinden. Giyinip mutfığa geçti. Nesibe kahve yapmaya başlamıştı bile. Buzdolabından bir şeyler çıkarıp masaya koydu. Ekmek kızartıp üzerine yağ sürecekti. Ekmek dilimlerine Nesibe için ilave yaptı. Mutfakta beraber kahvaltı yaptılar. Marcel: “Arka tarafa geçiyorum, hasta geldiğinde haber verirsin.” dedi kahve fincanını alıp yürürken.

Bir saat kadar sonraydı. Nesibe: “Efendim! Ziyaretçiniz var!” diye seslendi.

Şaşırdı Marcel. “Benim ziyaretime kim gelebilir?” dedi kendi kendine. Hasan bu vakitte gelmez. Gelse de Nesibe kendisini bu şekilde çağırmazdı. Bir anda birçok şey geçti aklından. Kim olabilirdi ki? Hastalarından birisi kendisini ziyarete gelmiş olabilirdi. Onlarla cana yakın münasebeti buna imkân veriyordu.

“Geliyorum!” diyerek üstünü başını kontrol etti, ön tarafa yürümeye başladı. Tanımlayamadığı bir küçük kıpırtı hissetti içinde. Salona girdi. Bir bayanın beklediğini gördü. Bayan onun ayak seslerini duyunca yüzünü ona doğru döndü. Marcel gözlerine inanamıyordu. Dizlerindeki dermanın tükendiğini hissetti. Gözleri ister istemez nemlendi bir anda. Zehra gelmişti.

Zehra'sı gelmişti! Gözleri kamaşmıştı. Kısa bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Zehra'nın da gözleri doluydu. Aylar sonraki bu görüşme, ikisinde de tarifsiz duygular meydana getirmişti. Nesibe, bu anları nutku tutularak seyrediyordu. Salondaki herkes kendine göre bir his tufanı yaşıyordu.

Marcel zar zor: "Hoş geldin Zehra." diyebilirdi.

Zehra titrek sesle "Hoş bulduk. Sen de hoş geldin ülkemize, şehrimize Marcel." dedi.

Nesibe: "Şöyle buyurun." diyerek onları kendi masasının önündeki koltuklara oturttu. Sonra Marcel'e: "Ben dışarıdayım efendim!" diyerek onları baş başa bıraktı. Doktor beyin haftalar önce sorduğu bayan, bu idi demek ki. "Bu iyi kalpli insanın bunca fedakârlığı, katlanışı hep bu Zehra içinmiş meğer." diye aklından geçirdi Nesibe.

Marcel hislerine hâkim olamadı. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Zehra da onun hıçkırıklarına sessiz gözyaşlarıyla eşlik etti. Dakikalar onların bu haline en sadık şahitlerdi. Neden sonra Marcel:

"Buraya geldiğimi nasıl öğrendin?" diyebilirdi.

"Gazeteye reklam vermişsin, orada gördüm önce. Sonra bizim bir akraba muayeneye gelmiş. O söyledi. Ben ondan seni tarif etmesini istedim, emin olmak için. Baktım ki gerçekten sensin. Haftalarca ne yapacağımı ne yapmam gerektiğini, neyi yapmamın doğru olacağını düşündüm Marcel." dedi Zehra. Sonra devam etti:

– Kaç defa kliniğin önünden geçtim. Kaç defa tam girecekken geri döndüm. Ama kalbimin sesini susturamadım. Yüreğimin götürdüğü yere geldim. Sen buraya kadar gelmişken ben aynı şehirde buraya gelmeden edemezdim. Gelmesem olmazdı.

Gönlünün sesi dudaklarından dökülüyordu Zehra'nın. Saklayacak, edecek bir şey yoktu.

"İyi ki geldin Zehra'm." dedi Marcel titreyen dudağıyla. "İyi ki geldin."

Zehra cevabını bildiği soruyu sordu. Ondan duymak istiyordu:

– Sen niye kalktın, Paris'ten buralara kadar geldin?

Saklayacak bir şey yoktu.

– Senin için geldim Zehra'm, senin için. Duramadım Paris'te. Aylardan beri seni arıyorum. Ne yapacağımı bilemedim. Biraz acemilik yaşadım burada ister istemez. Gelirken zaten klinik açma niyetim vardı. Sağ olsun

babam maddi açıdan yardımcı oldu. Hep aklımda hep gözümün önündeydin, dedi.

– Biliyorum Marcel, biliyorum niçin geldiğini, dedi Zehra.

– Ben de senin yaşadıklarından farklı bir şey yaşamadım. Sen konuşurken az önce benim de gönlümün sesi soluğu oldun.

Marcel ister istemez evlenip evlenmediğini sordu Zehra’ya dilinin ucuyla. Bu en nazik sorunun cevabını o henüz vermeden gözlerinin derinliklerinde bulmaya çalıştı. Ya ummadığı bir cevap gelirse ne yapardı? O anda saatin akrep ve yelkovanı durmuş, Zehra’nın dudak kıpırtısına odaklanmıştı.

“Hayır, evlenmedim tabii ki.” şeklinde gelen cevap, Marcel’in gönlündeki hüznü, tarifsiz bir sevince çevirmişti. Akrep ve yelkovan artık daha bir şevkle takip ediyorlardı birbirlerini.

Şimdi de sevinç gözyaşları süzülüyordu ikisinin yanaklarından. Gönüllerine mutluluk akıyordu ikisinin de. Hayat böyle bir şeydi. Bazen acı ve keder, bazen sevinç ve mutluluk. İnsan, hislerinin önünde sürüklenen bir yaprak...

Marcel, Zehra’sı hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Zehra, şehrin merkezinden hayli uzak bir semtte, anne babasıyla beraber yaşıyordu. Henüz bir yerde çalışmıyordu. Marcel hemen teklifini yaptı. Zehra isterse burada hemen çalışmaya başlayabilirdi. Zaten yoğunluktan dolayı ikinci bir doktora ihtiyaç vardı. En önemlisi de her gün ve gün boyu görüşebilirlerdi. Bu makul teklifi reddedecek bir engel gözükmüyordu.

Marcel, Zehra’nın cevap vermesini beklemeden kapıya koşup sevinçle Nesibe’ye seslendi:

– Nesibe’ciğim! Bugün kliniğimize ikinci doktor alımı gerçekleşmiştir. Daha doğrusu kliniğin yeni sahibi artık kliniğinde mesai yapacaktır. Senin yeni patronun ve her konuda muhatabın bundan böyle Zehra’dır.

Yeniden doğmuştu Marcel. Yaptığı fedakârlığın ödülünü almaya başlamıştı. Nesibe Zehra’ya dönerek:

“Kliniğinize hoş geldiniz. Size her türlü yardımı yapmak üzere emirlerinizi bekliyorum efendim.” dedi gülerek. Zehra:

“Esağfirullah Nesibe’ciğim.” deyip sustu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Çok mutluydu.

Marcel, Nesibe’ye üç pizza ısmarlamasını rica etti. Zehra’ya olup biten

her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bir taraftan konuşuyor bir taraftan da kliniği dolaşıyorlardı. Ön tarafı dolaşıp arka tarafa geçtiler, Marcel'in dairesine.

“Burada kalıyorum.” dedi Marcel kısık sesle.

Zehra'nın gözü, yatağın kenarındaki sehpanın üzerinde duran kitaba ilişti. Marcel, Zehra'nın kitaba baktığını görünce: “Paris'te bitirmiştin. Buraya gelince de ara sıra okuyorum, kitap bana hep seni hatırlattı.” dedi.

Zehra'nın gönlüne akan mutluluk yağmuru, sağanağa dönüşmüştü. İkisi de çok mutluydu ama ikisi de içlerini sızlatan aralarındaki engeli hatırlıyorlardı ara sıra. Her şey güzeldi ama işte “ama” vardı. Zaten bu durum, bunca şeyin yaşanmasına sebep olmamış mıydı? İkisi de bir noktaya kadar gelmiş, sonra o noktadan ileri gidememişti. Zehra ahiretini berbat edecek bir günahı yüklenememiş, Marcel de Müslümanlık adına bir adım atamamıştı. Neyse bunlar aylar önce Paris'te yaşanmıştı. Şimdi buna takılıp moralleri bozmaya gerek yoktu. “Allah Kerim.” dedi Zehra içinden.

Marcel, Zehra'nın ne düşündüğünü bilmiş ve onu rahatlatmak istercesine:

– Biliyor musun? Hasan diye bir arkadaşım var, tanışırsın sen de bugün yarın. Onunla Mürşid'i ziyarete gidiyoruz sık sık. Ben doktoru oldum Mürşid'in. Haftada iki gün de beraber kahve içiyoruz, dedi.

Zehra duyduklarına inanamıyordu. Herkesin görmek için can attığı Mürşid'in özel doktoru olmuştu Marcel. Onun ifadelerinden, Mürşid'in Marcel'i özel ilgi alanına aldığını anladı Zehra. “Allah'ım Kerim'sin!” dedi içinden yine. Marcel ile aralarındaki engel kalkacak mıydı acaba? Hayali bile güzeldi. Bu duydukları Zehra'yı olağanüstü memnun etmiş, ümitlendirmişti. Artık daha bir arzuyla kliniğe gelebilirdi.

“Bu kitaptan istersen beraber okuyabiliriz. Ben daha önce okudum bu kitabı. Çok güzel gerçekten.” dedi Zehra. Marcel'e, kendisine Zehra'sını hatırlatan kitabı, Zehra'sıyla beraber okuma imkânı doğmuştu.

“Elbette. Çok güzel olur.” diye karşılık verdi.

Marcel hâlâ şokta gibiydi. Bu son birkaç saatte yaşananlar rüya mıydı acaba? Daha dün akşam “Bir daha o anları yakalarsam kıymetini bileceğim.” diye düşünürken şimdi o anlar kendisine yeniden bahşedilmişti. “Zehra'm ben rüyada mıyım? Beni çimdiklesene.” diye espri yaptı. Gülüştüler. Klinik tarafına geri geldiler.

Bu arada pizzalar da gelmişti. Hep beraber yediler. Pizza bile çok daha nefisti bugün nedense. O esnada bir bayan hasta girdi kliniğe. Marcel:

“Hadi bakalım, doktor hanım. Lütfen işinizin başına.” diyerek Zehra’yı gülerek muayene odasına yönlendirdi.

Zehra bir anlık tereddütten sonra biraz da tedirgin bir edayla muayene odasına geçti. Tedirginliğini atması çok sürmedi. Gayet başarılı bir başlangıçtan sonra Nesibe’den kahve rica etti Marcel. Klinik bugün en özel gününü yaşıyordu. Marcel kahveden sonra her gün yürüyüş yaptığı parkta beraber yürümeyi teklif etti. Nesibe’ye “Yarım saate geliriz.” deyip çıktılar. Parkta her zaman yalnız yürüyüp Zehra’yı düşündüğü aynı yerde bu defa Zehra’sıyla yürüyordu. Rüya gibiydi. Park bugün çok çok daha güzel gelmişti ona. Az yürüyüp bir banka oturdular. Yarım saat çabucak geçivermişti. Belki hasta gelmiş olabilir düşüncesiyle kliniğe geri döndüler. Klinik müsaitti. Marcel:

“Yarın senin burada çalışabilmenle alakalı resmî işlemleri yaparız.” dedi Zehra’ya. “Benim resmî işlemleri Hasan’la beraber yapmıştık. Yine birlikte gider hallederiz.”

“İnşallah.” dedi Zehra. Ailesi yakın zamanda maddi bir sıkıntı atlatmıştı. Erkek kardeşinin yanlışlıklarından ötürü bütün aile dara düşmüştü. Babası, oğlunu kurtarabilmek için olaya dâhil olmuş, birkaç apartman dairesini satmak zorunda kalmıştı. İster istemez herkes etkilenmişti. Dünyada bazen maksadın tersi oluyor, insan kazanayım derken kaybediyor ve tokat yiyordu. Zehra da haliyle uzun zaman bu olayın tesirinde kalmış, psikolojisini olumsuz etkilemişti. Klinikte çalışmak bu yönüyle de iyi gelecekti. Hem aile bütçesine katkısı olacak hem de gün boyu Marcel’le aynı ortamı paylaşacaktı.

Öğleden sonra Hasan geldi kliniğe. Kliniğin nelere şahitlik ettiğinden haberi yoktu elbette. Nesibe’yi görünce:

“Niye gülüyorsun kız?” dedi muzipçe. Sonra Marcel gülümseyerek karşıladı onu. Hasan:

“Hayırdır? Niye herkesin ağzı kulaklarında bugün?” diye sordu. Marcel:

“Zehra! Gel, Hasan geldi.” dedi gülerek. Hasan hâlâ şaşkındı. Zehra muayene odasından salona geldi. Hasan “Bu kim?” der gibi Marcel’e baktı. Marcel:

“Bu Zehra. Kliniğimizin ikinci doktoru.” dedi ciddi bir edayla. Hasan hâlâ anlayamamıştı doğal olarak.

“Kliniğe doktor aradığımı bilmiyordum.” dedi şaşkınlıkla.

Zehra söze girdi:

– Ben Marcel’in sınıf arkadaşımı Paris’ten. Marcel’in burada klinik açtığını duyunca bu sabah geldim ziyaret için. Marcel bana iş teklifinde bulundu. Ben de kabul ettim.

Bu kısa izahat yeterliydi.

“Hayırlı olsun o zaman.” dedi Hasan.

Nesibe: “Yakın arkadaşlarmış.” dedi anlamlı anlamlı.

Hasan yemeyi ve yedirmeyi seven birisiydi.

“Hadi o zaman.” dedi. “Bunu kutlamamız lazım. Bizim pastaneye gidiyoruz.”

Bu tatlı havayı daha da tatlandırmak istedi. “Nesibeciğim, sana da getireceğiz, söz.” dedi. Nesibe: “Çok teşekkür ederim efendim.” diye karşılık verdi.

Hasan’ın bu neşeli, kucaklayıcı ve babacan tutumu etrafına mutluluk ve güven veriyordu. Güzel bir arkadaştı. Herkesin edinmek istediği vefalı bir arkadaş... Arabaya binip pastaneye doğru hareket ettiler. Hasan hem arabada hem de pastanede en başından Marcel’i anlattı Zehra’ya. Gelişini, kliniği kiralamalarını, resmî işlemleri, Mürşid’e ilk gidişlerini, hepsini bütün tafsilatıyla anlattı. Onun muhabbetli anlatımı, güzel bir iki saat geçirmelerine vesile oldu. Marcel, Hasan’a Zehra’nın klinikte çalışmayla alakayla resmî işlemlerini yarın beraber yapma ricasında bulundu. Hasan: “Hay hay!” diyerek kabul etti.

“Yarın sabah dokuzda sizi klinikten alırım inşallah.” dedi.

Hep beraber neşeyle çıktılar pastaneden. Az sonra da klinikte idiler. Hasan bir kahve içimi klinikte kalabileceğini söyledi. Nesibe kahveyi hazırlarken kendisine pastaneden getirdikleri yaş pastanın tadına bakıyordu. Hep beraber salonda oturdular. Hasan, Marcel’e:

“Yarın akşam, kulağı sen mi anlatacaksın, Zehra mı?” diye sordu. Zehra anlayamamıştı neyin kastedildiğini. Pastanede bu konuya sıra gelmemişti. Marcel açıkladı:

– Haftada birkaç akşam, mesai bitiminde, ben bir konu hazırlayıp Hasan

ve Nesibe'den oluşan dinleyici kitlesine sunum yapıyorum. Gerçi henüz sadece gözü anlattım. Ama sırada kulak var, onu söylüyor Hasan.

Bir kısa duraklamadan sonra devam etti:

– Yarın sabah meşgulüz ya... Yarın yapmayalım. Diğer gün Mürşid'e gideceğiz. Sonraki güne hazırlansın o zaman.

Hasan küçük bir anekdot girdi:

– Ziyaretlerden birinde Mürşit tefekkürden bahsetti. Dili örnek verdi. Onun bir et parçası iken ne kadar çok işe yaradığını ifade etti. Bir et parçasının tesadüfen bu işleri yapamayacağını, bilen ve gücü her şeye yeten birisinin bunu yaptığını, onun da Allah olduğunu söyledi bize. Sonra da “Kendini bilen Rabbini bilir.” dedi. Biz de kendimizi tanımaya karar verdik Marcel’le.

Zehra, Marcel’in inanç yönünden ilerleme kaydedebilmesi için Hasan’ın böyle bir program icat ettiğini anladı. Öyle ya Allah eserleriyle bilinirdi. Evrendeki her şey O’nun eseri, O da Yüce bir Sanatkârdı. İşte bu açıdan Marcel’in Allah’a bakması sağlanıyordu. Hasan çok akıllıca bir şey yapıyordu. Zehra başını öne eğerek anladığını ve tasvip ettiğini işaret etti Hasan’a.

“Tamam.” dedi yüksek sesle. “Ben kulak konusuna hazırlanır, bir sunum yaparım inşallah.”

Kahvelerini içtikten sonra Zehra izin istedi. Ailesine bir an önce müjdeyi vermek istiyordu. Marcel yumuşacık sesiyle hatırlattı:

– Yarın sabah en geç dokuzda burada olmalısın. Evraklarını getirmeyi unutma.

“Tamam.” dedi Zehra, başını salladı. Çantasını alıp çıktı. Ardından Hasan izin istedi ayrılmak için. Nesibe masasına oturdu. Marcel arka tarafa geçip yatağa uzandı. Bir an rüyaymış zannetti yaşananları. Çok mutluydu. Kalkıp eşofmanını, spor ayakkabılarını giyip parka koştu. Sanki yanında Zehra var gibiydi. O günkü yürüyüşü çok tempolu geçti. İçi içine sığmıyordu. Geldi, duşunu aldı, mutfığa girdi. Hayli acıkmıştı. Hızlıca bir şeyler hazırlayıp karnını doyurdu. Yarın sabahı iple çekiyordu. Üstünü değiştirdi, Zehra’yı hatırlatan kitabı aldı, öylesine bir sayfayı açıp okumaya başladı. Zehra ile beraber okumak şüphesiz daha zevkli olacaktı. Bu teklifin ondan gelmesi daha da memnuniyet vericiydi.

Ertesi sabah saat dokuzda herkes hazırdı. Nesibe sekiz gibi kliniği açmıştı. Marcel süpürge sesine uyanmıştı her zamanki gibi. Hazırlanıp Zehra'yı beklemeye başladı. Dokuza doğru geldi Zehra. İçeri girdiğinde Marcel'in aşk ve özlemle bakan gözleri karşıladı onu. Selamlaşmanın ardından evrakları hatırlattı Marcel.

“Hepsi çantamda.” dedi Zehra. Marcel Zehra'yı kahvaltı yapıp yapmadığını sormadan mutfağa çağırdı. Zehra da sabahları kahve içmeyi severdi. Mutfaktaki masaya oturup kahvelerini yudumlarlarken Nesibe, kızartılmış ekmeğin üzerine yağ sürüp ikram etti onlara. Kahvenin yanında güzel gidiyordu. Zehra'nın ekmeği afiyetle yediğini gören Marcel, hemen kalkıp iki ekmek daha koydu tost makinasına.

Zehra kahvaltısını bitirmek üzereyken Hasan yanaştı arabasıyla kliniğin önüne. Şoför mahallinden eğilip kapıya bakarken hafifçe kornayı çaldı. Hemen çıktı ikili. Marcel öne, Zehra arkaya oturdu. Hareket ettiler. Marcel birkaç saate geleceklerini söyledi Nesibe'ye.

İki üç saate resmî işlemler tamamlanmıştı. Dönüşte muayene ve hastane eşyaları satan bir dükkândan Zehra'ya önlük ve birkaç muayene aleti aldılar. Her şey tamam gibiydi. Hasan onları kliniğe bırakıp devam ederken:

“Yarın öğleden sonraya hazır ol.” diye seslendi. Dergâha gideceklerdi.

“Tamam.” dedi Marcel tebessüm ederek. “Biliyorsun. Ben her zaman hazırım.”

Zehra, Mürşid'in tahmin ettiğinden daha fazla bir değeri olduğunu anladı Marcel'in yanında. Çok sevindi doğal olarak.

Öğle vakti olmuştu neredeyse. Aldıkları eşyaları müsait bir yere bıraktılar. Marcel, Hasan'la gittikleri restorana götürmek istiyordu Zehra'yı. Zehra akşama kadar kalamayabilir diye düşündü. Bu yüzden öğle yemeğini beraber yemek istiyordu. O arada bir bayan hasta geldi kliniğe. Nesibe hastayı muayene odasına alırken Zehra da hemen önlüğünü giydi. Marcel Zehra'nın rahat hareket etmesinden çok memnun oluyordu. Sahiplenmişti Zehra kliniği. Marcel bu gönül rahatlığıyla arka tarafa geçti.

Kadın bir doktorun da olması, klinikte işleri daha verimli kılacaktı şüphesiz. Çünkü bayan hastalar, bayan doktora muayene olmak istiyorlardı. Hatta kadın doktor olmadığını öğrenen bazı bayanlar, muayene olmadan klinikten ayrılmışlardı. Zehra'nın Marcel'le münasebetini düzenleyen dinî hassasiyet, doktor hasta münasebetlerini de düzenliyordu. İslam,

müntesipleri üzerinde fevkalade hâkim bir din idi. Hiçbir boşluk bırakmadan Müslümanın yaşamını belirliyordu. Kolay bir hayatı öngörmekle birlikte İslam, helal ve haram, emir ve yasaklar çerçevesinde derin bir yapıya sahipti ve her Müslüman, inancı ölçüsünde yaşamını örgülüyordu. Bu konuda Mürşit gibi çok yüksek bir çizgiyi tutturanlar olduğu gibi, en alt limiti tercih edenler de olabiliyordu. Dinî hassasiyet ki buna “takva” denmekteydi, kulun Allah katındaki değerini gösteren en net bir ölçü, her Müslüman için bir gaye idi. Bu konuda gayretliler ile öyle olmayanlar, Hakk’a vardırıran yolda zamanla ayrışıyor, herkes inandığı kadar yaşıyordu.

Zehra, hastayı muayene ederken onun fakirliği Nesibe’nin dikkatini çekmişti. Doktor hanım muayeneyi bitirip hastaya reçete yazarken Nesibe, Zehra’yı salona çağırdı. Hasta muayene odasında oturuyordu. Tam bu anda Nesibe’nin kendisini çağırmasına anlam veremedi. Nesibe işi bilen birisiydi. O anda çağırdığına göre önemli bir şey olmalıydı. Kalkıp salona gitti. Nesibe özür dileyip Marcel’in daha önce kendisine tembihlediği bir konuyu aktardı Zehra’ya. Marcel fakir hastalardan ücret almamasını söylemişti kendisine. O da yine Marcel’e sorarak dediğini yapacağını ifade etmişti. Eğer Zehra’da da aynı kanaat olduysa bu hastadan da ücret almayabilirlerdi. Takdir Zehra’ya aitti.

Zehra bunları duyunca Marcel daha da büyüdü gözünde. Ona ait sevginin arttığını hissetti gönlünde. Marcel’i kendisine sevdiren özelliklere bir yenisi daha eklenmişti. O anda yıllardan beri ettiği duayı tekrarladı içinden gizlice:

– Allah’ım! Marcel’e hidayet et. Ona Kendini bildir.

Gözleri doldu. “Olur, Nesibe’ciğim.” dedi sonra yüksek sesle.

– Kadın oldukça fakir görünüyor. Ondan ücret almayalım. Dolaba bak bakalım. Reçeteye yazdığım ilaçlardan bizde olanlarını da verelim varsa.

Nesibe, Zehra’nın da aynı düşüncede olmasına çok sevinmişti. “Ne kadar da birbirlerine benziyorlar.” dedi içinden. Tam birbirlerini bulmuşlardı. O esnada Marcel döndü. Nesibe ile Zehra’nın karşılıklı bakışmalarını fark etti. “Ne oldu?” gibilerinden kafasını salladıysa da onlar “Bir şey yok.” dediler omuzlarını silkeleyerek. Nesibe masasına, Zehra da muayene odasına kaçır gibi gittiler.

Marcel Zehra’ya:

“Hazırsan çıkalım.” dedi.

“Hazır sayılırim.” dedi dolaptan çantasını alırken. Çıktılar “En geç iki saate döneriz.” diyerek.

Klinik yine Nesibe’ye emanetti. Keyifli saatler geçirdiler, nefis bir menünün eşliğinde. Zehra yemekte, Marcel’in evlenme teklifini kabul edemeyişinden sonra o masadan kalkışından bahsetti. Sanki dünyası başına yıkılmıştı.

– Restorandan çıkmak için kapıya yöneldiğimde arkamdan seslenmeni o kadar istedim ki! “Dur!” deseydin, “Gitme!” deseydin belki bunca acı yaşanmayacaktı.

O anları tekrar yaşıyordu. Marcel de farklı değildi. O da âdeta bir defa daha erimişti.

“Ne yapacağımı ne diyeceğimi bilemedim.” dedi buruk dudağıyla.

Zehra üzerlerine toplanan hüznün bulutlarını dağıtmak istercesine:

“Olsun. Hayırlısı böyleymiş. Böyle olmasaydı belki sen de Mürşit’le tanışamayacaktın.” dedi.

“Doğru.” dedi Marcel. “Cezayir’e bile gelmezdim herhâlde.”

– Eee, anlat bakalım. Mürşit’le ilk karşılaşman nasıl oldu? Bir şey konuştunuz mu? Nasıl bir izlenim bıraktı sende? Sen beden dilinden iyi anlarsın.

Marcel başladı anlatmaya:

– Hasan geldi bir defasında. Bir Mürşit olduğunu, rahatsızlandığını, muayene edip edemeyeceğimi sordu. Ben Mürşit ne demek onu bile bilmiyordum. Herhâlde yaşlı insanlara böyle diyorlar diye düşündüm. Hasan’ın çok yardımı olduğu için ona “hayır” diyemezdim. “Elbette” dedim. Hemen çıktık. Bulunduğu yere de “dergâh” diyorlarmış. Onu da anlamamıştım ama o anda onu soracak fırsatım olmadı. Dergâha gidince şimdiye kadar hiç bulunmadığım bir ortama girdiğimi fark ettim. Çok değişik bir yerdi. Hâlâ öyle benim için. Tam ifade edemiyorum ama ruhumu kucaklayan, saran bir havası var diyebilirim. Neyse girdik içeri. Aydınlık yüzlü iki genç arkadaş bize eşlik etti ziyaretimizin başından sonuna kadar. Mürşit dördüncü katta oturuyormuş. O kata çıktık. Büyük bir salona girdik. Mürşit genellikle orada sohbet ediyormuş. Kapının tam karşısında oturuyordu. Beyaz elbiseli, aksakallı, bu kelimeyi de Hasan’dan duydum, nurlu bir zat idi. Üzerinde vakar, ciddiyet ve hüznü gördüm. Dertli birine

benziyordu. Yanına yaklaştıkça nabzımın daha güçlü ve hızlı atmasına engel olamadığımı fark ettim. Seninle ilk tanıştığım günlerde de benzer duygular yaşadığımı hatırlıyorum. Bir an, Mürşid'i bu heyecanla muayene edemeyeceğimi zannettim.

Zehra:

“O kadar heyecanlandın yani?” dedi şaşırarak.

Marcel normalde rahat biriydi. Böyle şeyler yaşayacağına pek ihtimal vermemişti. Zehra bütün bunları hayra yoruyordu. Bir Fransız'ın, Mürşid'in huzurunda böyle bir psikoloji yaşamasının başka anlamları olmalıydı. Zehra, içinden duasını yineledi: “Rabbim, Marcel'e hidayet et. Ona Kendini bildir.”

Marcel devam etti:

– Neyse ki yanımda Hasan vardı. Mürşid'in yanında bulunan genç bir arkadaş bizi yönlendirdi. Nabzını ve tansiyonunu ölçtüm. Nefesini dinledim. Grip olmuştu. Birkaç ilaç yazdım. Bir iki güne toparladı. Zaten çok zayıf birisi. Çok az yiyormuş. Öyle işte. Sonraki gidişimizde kahve ikram etti bize Mürşit. Şimdi işi epey ilerlettik. Haftada iki gün kahve içiyoruz beraber. Onunla o ortamı paylaşmak, onun atmosferine girmek çok farklı geliyor bana. Çok haz alıyorum.

Duydukları çok mutlu ediyordu Zehra'yı. “Gözümle görsem inanmam.” dediyecek güzellikler yaşıyordu Fransız doktor. “Allah muhabbetinizi artırsın.” dedi gülerek.

Biraz önce konuştuklarından hâsıl olan hüznün, sonraki konuşmalarıyla yerini sevinç ve sürura bırakmıştı. Hayat böyleydi. Bazen yaşanan en zor anlar, daha sonra paha biçilemeyecek mutluluklara dâyelik yapabiliyordu. Bir zorluğa, iki kolaylıkla karşılık veriliyordu. Neyin hayır, neyin şer olduğunu insan bazen idrak edemiyordu. Ona düşen, hayatı yaşarken iradesinin hakkını vermek ve İlâhi programa uymaktı. Yüce Yaratıcının her takdirine gönülden rıza ve O'na tam güven, mutluluk vesilesiydi.

Marcel garsona hesabı getirmesini işaret etti uzaktan. Ödemeyi yapıp beraber kalktılar. İki saat geçmişti. Biraz da Zehra bir işi varmışçasına acele ettirmişti. Beş on dakikalık yürüyüşle kliniğe vardılar. Zehra kliniğe girer girmez lavaboya yöneldi, Marcel Nesibe ile konuşurken. Acil bir durum yoktu klinikte. Doktor Nesibe'nin masasına oturdu. Kahve içmemişlerdi restoranda.

“Sen.” dedi Marcel Nesibe’ye. “Sana getirdiğimiz yemeğin tadına bakarken iki kahve yap, bir zahmet.”

“Tabii ki efendim.” diyerek mutfığa geçti genç kız.

O arada Zehra, hızlı hareketlerle lavabodan arka tarafa geçti. Marcel göz ucuyla izliyordu onu. Arka taraftaki odaya, kapısını açık bırakarak girdi, seccadesini yayıp namaza durdu. Marcel ilk defa namaz kılarken görüyordu Zehra’yı. Ara sıra sesini duyup uyandığı ezanın, camide böyle bir ibadetin çağrısı olabileceğini tahmin etmişti. Bu çağrı ve Zehra’nın bu ibadeti hakkında bilgi alma vakti gelmişti.

Zehra namazını bitirdi. Seccadesini toplayıp uygun bir yere koydu. Onu klinikte kullanmak için getirmişti. Günde birkaç defa lazım olacaktı. Salona döndü. Marcel’in kendisini izlediğini tahmin etti bakışlarından.

“Namaz kıldım Marcel. Vakit çıkmak üzereydi.” dedi.

“Gördüm.” dedi Marcel. “Ara sıra ezanı duyuyorum. Ezan, bu yaptığın ibadet için bir davet, değil mi?”

Zehra, Nesibe’nin masası önündeki koltuğa oturup anlatmaya başladı:

– O senin ara sıra duyduğun ezan, günde beş defa okunuyor Marcel. Her cami okur onu ve dediğin gibi o bir davettir. Beş defa okunması, namazın beş ayrı vakitte edası gerektiği içindir. Yani her ezan bir vaktin girdiğini ve o vakte özel bir namazın olduğunu ilan eder. Camiler onun içindir. Namazı ezan okunduğunda toplu bir şekilde kılmak, onun en mükemmel yapılış şeklidir. Günümüzde daha çok erkekler için böyledir bu. Buna imkân bulamayanlar, evlerinde, işyerlerinde, her temiz mekânda, benim az önce yaptığım gibi kılabilirler. Namaz, İslamiyet’te, inanç esaslarından sonraki en önemli şeydir.

“Hatırladım.” dedi Marcel. “Mürşit bir defasında, Hz. Peygamber zamanında yaşanan olaydan bahsetmişti. Orada da geçmişti namaz. Fransa’da da namaz kılıyor muydun? Ben gördüğümü hiç hatırlamıyorum?”

– Kılıyordum ama kimse yanlış anlamasın diye, sen dâhil, kimseye belli etmedim. Bizim fakültedeki ibadet mekânına girip kılıyordum. Birkaç Müslüman kız da geliyordu oraya. İslam’da ibadetler ergenlikle başlar. Daha sonra, beraber okuyacağımız kitapta namazla ilgili bölümü okuyalım. Orada daha güzel anlatılıyor.

“Sen de şahane anlattın.” dedi Marcel tebessümle.

O arada bir hasta gelince onu karşılıyıp beraber muayene odasına geçtiler. Bir saat kadar sonra Zehra, bayan hasta da gelmeyince müsaade istedi.

“Yarından itibaren dokuz, beş mesai yaparım inşallah.” dedi gülerek.

Nesibe “Bekleriz efendim.” dedi muzipçe.

Marcel, Zehra’ya durağa kadar eşlik etti. Toplu taşımayla kolay oluyordu Zehra’nın gelip gitmesi. Marcel, kliniğe gelip arka tarafa geçerken Nesibe’ye:

“Mesai bitimine az kaldı. Çıkarken bana haber vermene gerek yok. Biraz dinleneceğim.” dedi.

“Tamam efendim.” dedi Nesibe.

Marcel akşama kadar dinlenecek, sonra da yürüyüş için parka gidecekti. Yüreğinin sızısı geçmiş, yerini geleceğe ait ümidin yeşerttiği hayaller almıştı.

KİMIN LÜGATİNDE “TESADÜF” KELİMESİ VAR?

Ertesi sabah saat sekizde Nesibe, dokuzda da Zehra klinikte idiler. Marcel henüz çıkmamıştı. Zehra yeni beyaz önlüğünü giydi. Birazdan diplomasını Marcel’in diplomasının yanına asacaklardı. Bayanlar mutfakta ayaküstü kahvelerini yudumlarlarken Marcel kapıda belirip:

“Günaydın hanımlar!” dedi. “Kahvenin harika kokusuna daha fazla dayanamadım, geldim.”

“Günaydın” diye karşılık verdi hanımlar. Marcel yeni beyaz önlüğü içinde ışıldayan Zehra’dan gözlerini alamadı. Zehra mahcup edayla:

“Kahveni al.” dedi fincanı uzatarak.

Mutfaktaki sandalyelere oturdular. Nesibe yine ekmek kızartıyordu. Kahvaltılarını yaptılar. Gelen iki hastayı sırayla muayene ettiler. Gün hareketli geçeceğe benziyordu. Öyle de oldu. Öğleye kadar on kadar hastayı muayene ettiler. Öğleden sonra Mürşid’e gideceklerdi. Zehra, hâlâ Mürşid’in doktor olarak niçin Marcel’i tercih ettiğini anlayamıyordu. Etrafında birçok tecrübeli doktor vardı ve onlar Mürşid’i muayene edip hizmet etmeyi en büyük şeref addederlerdi. Fakat Mürşit, onlar dururken Fransız, üstelik Müslüman olmayan genç bir doktoru tercih etmişti.

Zehra dünyada hiçbir şeyin tesadüf olmadığına inanırdı. Hatta bazen “Benim lüğatimde ‘tesadüf’ kelimesi yok.” derdi. Mürşid’in Marcel’i seçmesi tesadüf olamazdı. Duasını tekrarladı dudaklarını kıpırdatmadan: “Allah’ım! Marcel’e hidayet et. Ona Kendini bildir.”

Artık hiç şüphesi yoktu Zehra’nın. Mürşit şehre gelen bu Fransız doktoru kendi ilgi alanına almıştı. Öyle olmasa onun gibi çok disiplinli ve meşgul birisi, haftada birkaç gün doktoruyla kahve içer miydi? “Kahve bahane.” diye geçirdi içinden.

Zehra da tanıyordu Mürşid’i elbette. Şöhreti tüm ülkeye yayılmıştı. Hatta bazı eserleri Fransızcaya da çevrilmişti. Zaten Mürşit etrafındaki insanlara, dini anlatabilmeleri için Fransızca başta olmak üzere yabancı dil

öğrenmelerini teşvik ediyordu. Böyle birisinin, yakınına kadar gelmiş bir yabancıyı, dairesi içine almaması düşünülebilir miydi? Kalpler Allah'ın elindeydi. O, istediğine hidayet ederdi. Bu doğrudu ama doğru olan bir şey daha vardı. O da Allah'ın, Kendisini bulmak için adım atanların, hakkı araştıranların emeklerini asla zayi etmediği, etmeyeceği idi. Sonsuz Merhamet Sahibi, kendisini arayanlara muhakkak buldururdu. Olması gereken, yollara düşmekti..

Bir müddet sonra Hasan, elinde pizza paketleriyle çıkageldi. Kliniktekilerin yoğun bir iş temposunun ardından pizzayı afiyetle yiyeceklerini tahmin etmek güç değildi. Hasan bu işi biliyordu. Tam vaktinde gelmişti. Nesibe'ye paketleri uzatırken:

“Kızım! Doktorlar da müsaitse hemen hazırla şunları servise. Ben çok acıktım.” dedi.

Nesibe hemen hazırlığa başladı. Ayranlar da sıralarını beklemek üzere buzdolabına yerleştirildi. Birazdan mutfaktaki masa etrafında dört kişi yerlerini almıştı. Hasan kliniğe gelmekten, o ortamı paylaşmaktan büyük keyif alıyordu. Zehra'nın gelişiyse klinik daha da renklenmiş, daha doğrusu tamamlanmıştı. Hasan:

“Artık kliniği büyütme vakti geldi Marcel. Sana ayrı bir yer bakmamız lazım. Senin arka tarafı da dâhil ederek büyütebiliriz kliniği. İki doktora, iki muayene odası lazım burada.” dedi. Sonra:

“Bir de gazeteye bir reklam daha verelim. ‘Kliniğimizde bay ve bayan doktorlarla hizmetinizdeyiz.’ diyelim. Zehra'nın burada çalışmaya başlamasından haberdar olsun insanlar.” diye ekledi.

Bu çok güzel bir fikirdi. Marcel'in da aklına gelmişti ama ilk seslendiren Hasan oldu. Marcel Zehra'ya baktı “Ne dersin?” der gibi. Zehra:

“Siz bilirsiniz.” dedi erkekleri kastederek. “Sizin tecrübeniz var. Neticede gazetede herkes görmüş olur. Çok makul.”

Hasan:

“Tamam, o zaman. Ben gazeteyle görüşürüm, en kısa zamanda hallederiz.” dedi.

İlaç gibiydi Hasan. İnsanları rahatlatan birisiydi. Elinden iş geliyor, etrafı tanıyor, etrafça tanınıyordu. Marcel Zehra'ya:

– Siz kahvenizi için Nesibe'yle. Biz Mürşit'le içeceğiz, dedi bıyık altı

tebessümüyle.

Zehra:

“Bak sen. Bizim Marcel, Mürşit’le kahve içeceği için bizimle içmeye tenezzül etmiyor.” dedi gülerek. Aynı muziplikte cevap vermişti. Gülüştüler. Marcel:

“Darılma canım hemen. Küçük fincanda içelim madem sizlerle de.” deyince Nesibe mutfağa koştu.

“Madem öyle, sana bir daire bakalım Marcel. Seni oraya taşıyalım. Arka tarafı veya bütünüyle kliniği elden geçirelim. Biraz daha ışıklandırılalım, daha modern bir yer yapalım. Zehra’ya yakışır bir yer olsun.” dedi Hasan.

Zehra mahcup bir edaya bürünürken, Marcel:

“Muhakkak öyle yapalım Hasan. Zehra her şeyin en güzeline layıktır.” dedi aşkla Zehra’ya bakarken.

Nesibe kahveleri küçük fincanlarla servis yaptı. Salona geçmişlerdi. Arka odalardan birisinin muayene odası, diğerinin ise doktorlara ait bir dinlenme odası olması daha uygundu. Böyle salonda oturmalarındansa, kendilerine özel bir oda olması elbette daha münasipti.

“Öyle yapalım.” dediler. İyi fikirdi. Hasan.

“Hadi o zaman Marcel, biz Mürşit’ten önce bir iki emlakçı dolaşalım senin yer için. Oradan dergâha geçeriz. Bir de ben bir araştırayım bu kliniği kim en güzel ve uygun fiyata istediğimiz şekle çevirir diye.” dedi.

“Olur.” dedi Marcel. Az sonra çıktılar. Hasan kliniğin kapısını çekerken:

“Klinik size emanet hanımlar.” dedi gülerek. Nesibe ve Zehra gülüştüler kendi aralarında.

Hasan, tanıdığı birkaç emlakçıya götürdü Marcel’i. Çok büyük bir yer olmasına gerek yoktu. İki oda yeterliydi. En önemlisi kliniğe yakın olmasıydı. Yürüme mesafesinde olmasını istiyordu. Emlakçılar birkaç gün süre istediler. İstenilen şartlara uygun bir daire yoktu henüz ellerinde. Uygun bir yer çıktığında aramaları için kliniğin telefonunu verdiler emlakçılara.

Dergâha vakit vardı biraz daha ama yine de erken gidip orada beklemeyi tercih ettiler. Gidip her zamanki yere park etti Hasan arabasını. Talebelerden birisi onları karşıladı. Hasan, talebeye dergâhı gezdirmesini rica etti eğer müsaitse.

“Elbette.” dedi talebe ve devam etti:

– Çok özellikli bir yer değil dergâhımız. Burada biz yirmi kadarız. Mürşidimiz ile ders yaparız sabahları. İslami ilimlere ait kitapları ve konuları değerlendirir kendisi. Dergâhımızda bizim kaldığımız odaların dışında on oda daha var. Sağdan soldan gelen misafirler için. Mutfak var. Dergâh hizmetlileri var beş kişi. Onların odaları var. Bizim kütüphanemiz var birinci katta. Onu görmelisiniz.

Bu söz üzerine o tarafa doğru hareketlendiler.

Kütüphane gerçekten çok büyüktü. Eserlerin çoğu Arapça, az bir kısmı da Fransızca idi. İstisnaları dışında dinî kitaplardı. Kütüphanenin içine serpiştirilmiş ikişer kişilik masa ve sandalyeler vardı.

“Buralarda ders çalışıyoruz. Mürşit’le yaptığımız dersin öncesinde burada o derse hazırlık yapıyoruz.” dedi talebe.

Sonra Mürşid’in katına çıktılar. Beş on dakika erken girmişlerdi salona. Salon dikdörtgen şeklinde olup uzun duvarlardan birisi caddeye bakıyordu. Pencerelemin aralarındaki ince duvarlara küçük levhalar asılmış, diğer üç duvara da irili ufaklı levhalar asılmıştı. Salonda gizli bir estetik seziliyordu. Hasan büyük duvarın tam ortasına asılmış büyük bir levhayı Marcel’e gösterip bilgilendirdi.

– Bu, Hz. Peygamber’in kabrinin resmi. Yanında iki kişi daha yatıyor. Onlar da onun en yakın iki arkadaşı. Bu resim niçin bu duvarda asılı biliyor musun? Bana da talebelerden biri söylemişti. Bu duvar kibleye bakıyor, yani namaza bu duvara doğru duruluyor. Mürşit bu resmin önünde namaz kıldırıyor. Yani Mürşit, Hz. Peygamber’i her an kendine rehber gördüğünü, namaz kılarken bile önünde o olduğunu düşünmüş ve düşündürmüş oluyor.

Marcel, Hasan’ın dediğini anlamaya çalışıyordu. İki de ayakta ve yavaş adımlarla diğer levhalara doğru bakarlarken Mürşit aniden kapıda belirdi. Misafirler onu görür görmez her zaman oturdukları kanepeye yöneldiler. Mürşit de ağır adımlarla gelip yerine oturdu. Dergâh sahibi misafirlerinin halini hatırlı sordu. Hasan ikisinin yerine cevap verdi:

– Çok şükür iyiyiz efendim.

Marcel, Mürşid’in sağlığını sordu. Mürşit iyi olduğunu, ara sıra romatizmadan kaynaklanan sancılar yaşadığını, onları da ağrı kesicilerle dengelediğini ifade etti. Mürşit onların baktıkları levhadan çağrışımla

konuşmaya başladı:

– Bu kâinatı ilmi, iradesi ve kudretiyle var eden Yüce Yaratıcı, hikmeti gereği, peygamberler, elçiler göndermiş, onlar vasıtasıyla insanlardan istediklerini iletmiştir. Hz. Peygamber’i de aynı maksatla bütün insanlığa göndermiş, eline de kendi kitabı olan Kur’an’ı vermiştir. Hz. Peygamber’in varlığı bile Allah’ın varlığına delildir. Kâinatta ve dünyada tedrici tekâmül kanunu vardır. Yani her şey mükemmelliğe anında değil, zamanla ulaşır. Mesela iyi bir doktor olabilmek için yedi sene okumak gerekir. Bir alanda uzman olabilmek için üç beş yıl daha gereklidir. Değil mi? Ama Hz. Peygamber kırk yaşında Peygamber olunca anında, şiiirden çok daha kulağa hoş gelen ve etkileyen sözler söylemeye başlamıştır. Yani Allah’ın kelamını söylemeye başlamıştır. O yaşa kadar da hiç şiir söyleme ve bu konuda kendini geliştirme arzusu duymamıştır. Ama aniden, zamanındaki bütün şairleri acze düşürecek ölçüde sözler söylemiş, bahsettiğimiz gibi Kur’an okumuştur. O vakte kadar hiç şiir söylememiş, bu konuda hiç heveslenmemiş birisinin aniden böyle olması ne manaya gelmektedir? Nasıl anlaşılmalıdır? Allah vardır ve Peygamber’i vasıtasıyla insanlara konuşmaktadır. Biz bunu böyle anlıyor, böyle inanıyoruz.

Kahveler içeri girmek için Mürşid’in sözlerini bitirmesini bekliyorlardı. O susunca kahveler getirildi. Marcel söz aldı kibarca:

– Efendim, size bahsettiğim kitapta okumuştum. Mekkeli müşrikler Hz. Peygamber’i Kur’an okurken gizli gizli dinlerlermiş. Normal vakitlerde de etkisini göstermesin diye Kur’an okunurken gürültü yaparlarmış. Onlardan birisi bir ayeti duyunca secdeye kapanmış. “Sen de mi Müslüman oldun demişler?” O: “Hayır, ben ayetin belagatine secde ettim.” demiş.”

– Çok güzel söylediniz. Eğer bu dünyadan Hz. Muhammed diye birisi gelip geçtiyse o zaman Allah var demektir.

Mürşit konuşurken dinleyiciler, saygılarından ötürü kahvelerini içemiyorlardı. Bunu bilen Mürşit ara ara duraklayarak onların kahvelerini içmelerine fırsat veriyordu. Kendisi de yudumluyordu kahvesini. Devam etti:

– Kur’an, Peygamber’in en büyük mucizesidir ve onun mucizeliği hâlâ devam etmektedir. Onun en büyük ikinci mucizesi ise bizzat kendi hayatıdır. O, Allah’ın istemediği hiçbir şeyin olmadığı -ki biz ona “istikamet” diyoruz-, bir hayattır. Bir örnek vereyim sadece. Hz. Peygamber

ömründe, Peygamber olmadan önce de sonra da hiç yalan söylememiştir. Eğer değil birkaç defa, bir kez bile yalan söyleseydi, Peygamberliğini ilan ettiğinde “Sen daha önce yalan söylemiştin. Belki bu da yalandır. Nereden bilelim?” diyeceklerdi. Ama diyemediler. Kur’an okuduğu için şair, mucize gösterdiği için sihirbaz dediler ama yalancı diyemediler. Çünkü onun yalan söylemeyeceğini, hele böyle bir iddia hakkında hiç söylemeyeceğini onlar da biliyordu. Zaten ona henüz Peygamber olmadan da önce “Emin” demişlerdi. Tanıdıkları en güvenilir insandı o.

Dünyada ve bütün evrendeki olağanüstü intizam, bilen, isteyen ve istediğini var edebilecek kudrete sahip bir yaratıcıyı apaçık göstermekteydi. İnsan, başlı başına yaratıcıyı anlatmaktaydı. İnsanın her uzvu, cismi, ruhu, aklı, kalbi, gözü, kulağı mükemmel bir tasarım eseri. Muhakkak bir tasarımcısı olmalı bunların. “Kendi kendine oldu bunlar.” demek büyük bir yanılgıdır. Bunları düşündü Marcel. Gerçekten de Var’a inanmak, yoka inanmaktan daha kolay ve daha tatmin ediciydi. Bu yaşına kadar yoka inandığı için geçmiş yaşamını değersiz sayan bir hisse kapılmıştı o an. Mürşid’in ilk sohbeti kulaklarında çınliyordu. “Her kitabın bir yazarı vardır. Yazarsız kitap düşünülemez. İşte şu kâinat kitabının da bir yazarı vardır. O da Allah’tır.”

İçinde manasını veremediği bir kıpırdanış hisseder gibi oldu. Demek o Yaratıcı, insanların işini kolaylaştırmak için onların içinden bazılarını elçi edinmiş, onların vasıtasıyla maksat ve muradını insanlara ulaştırmıştı. O, Muhammed’e de konuşmuş, o konuşmaları Kur’an olmuştu. Bu konular arasında makul bir bağ var gibi gözüküyordu. Özellikle biraz önce Mürşid’in söyledikleri, Peygamber’in aniden yılların şairiymişçesine sözler söylemesi, çok güvenilir olması ve hiç yalan söylememesi çok çarpıcıydı.

Mürşid’in anlattıkları ile yaşantısı arasındaki ahenk, Marcel’e çok tesir ediyordu. O da inandığı Peygamber gibi yalandan çok uzak bir yerde duruyordu. Anlattığı şeylere en çok kendisi inanıyor gibi anlatıyordu. İnanmadığı bir şeyi hiç kimse ona anlattıramaz gibi bir tavrı vardı. Çok güven veriyordu. Mürşit böyleyse anlattığı Peygamber kim bilir nasıldı?

Okuduğu kitaptan bir cümle hatırladı o anda. Mekkeli müşrikler, Peygamberi yolundan çevirebilmek için çok cazip tekliflerle gelmişlerdi. Ama o: “Bir elime güneşi, diğer elime ayı verseniz, ben bu davadan vazgeçmem.” demiş, hiçbir şey onu yolundan alıkoyamamıştı. İnanıldığı

şeylere en başta kendisi inanmıştı, belliydi.

Marcel bunları düşünürken kahveler bitmiş, ayrılık vakitleri gelmişti. Hasan kibarca izin istedi. Mürşit ayağa kalkarak salonun kapısına kadar onları yolcu etti. Her defasında ayrı bir tavır sergiliyor, Marcel'i şaşırtıyordu. Mürşit'le beraber on beş yirmi adım atmak, ruhuna tarifsiz lezzet vermişti. Bunu açıkça hissetmişti. Tatmayanın bilemeyeceği, tatmayana tarif edilemeyecek bir lezzetti bu.

Marcel içinde bir şeylerin değişiyor olduğunu daha güçlü hissediyordu böyle durumlarda. Sezişlerine çok önem verirdi. Birçok insan gibi altıncı hissinin güçlü olduğuna o da inanırdı. Okuduğu kitap ile Mürşit ve anlattıkları arasında çok büyük gerçeklerin gizli olduğunu seziyordu. Mürşid'in tavırlarından, tutumundan henüz bilemediği için “feyz” diyemediği ama ruhuna hitap eden, onu doyuran bir şeylerin aktığını hissediyordu. Bu duyuş ve sezişleri daha önce yaşadığını hiç hatırlamıyordu.

Fransa'da ateistlerin teşkil ettiği bazı toplantılarda bulunmuştu. Genellikle aşırı zenginlerin birliktelikleri idi bunlar. Atmosfer tamamen dünyevi idi ve nefse hitap ediyordu. Mürşit'le paylaştığı bu iklim ise bütünüyle maneviydi ve ruha hitap etmekteydi. Mürşid'in dünya ile hiç alakası olmamakla birlikte ondan dökülen ve gayet net görülen bu huzur ve itminan başka neyle ve nasıl açıklanabilirdi? Fransa'da katıldığı toplantılardaki o insanlar, dünyevi her şeye sahip olmalarına rağmen Mürşid'in binde biri kadar rahat ve mutlu değillerdi. Onlar dünyevi imkânlarına güveniyor; Mürşit, hayatını uğruna feda ettiği Yaratıcısına dayanıyordu, belliydi.

Marcel, Mürşit'te büyük çapta sezdiği bu huzur ve itminanın küçük ölçekte de olsa kendi ruhuna misafir olduğunu hissediyordu. Hz. Peygamber'in hayatını okuduğu kitapta da bazen aynı duyguları yaşıyordu. “Meğer şu dünyada şimdiye kadar tattığım lezzetlerden çok farklı zevkler ve tatlar varmış.” diye mırıldandı. Nefsani yaşayanlarla maneviyat ağırlıklı yaşayanlar birbirlerinden ne kadar farklı, aldıkları hazlar ne kadar da başkaydı? Söz konusu toplantılardaki insanların gözleri sadece dünyayı görürken Mürşit âdeta ötelere bakıyor gibiydi. Bakışlarındaki derinlik ve tesirin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? O insanlarla Mürşid'in arasındaki fark, dünya ile ukba arasındaki fark kadardı. Marcel bunların hepsini düşünemese de içinde kımıldayan şeyin önünü alamayacağını

biliyordu. Çünkü her geçen gün o kımıldama biraz daha artıyordu, daha da ilginç olanı, bundan rahatsız olmuyordu. Bu işin sonu Zehra ve Hasan kadar mutlu, Mürşit kadar huzurlu ve mutmain olmaya gidip dayanacaksa bu yeterli ve değerliydi.

Hasan ve Marcel hızlı adımlarla asansöre yöneldi, kendilerine eşlik eden talebeyle beraber aşağı inip dergâhtan ayrıldılar. Hasan, Marcel'in dergâha her gelişinde, Mürşid'i her görüşünde, bazı şeyleri alıp verdiğini, ruhunda fırtınalar koptuğunu tahmin edebiliyordu. Sessizleşiyordu böyle durumlarda doktor. Hasan da bilerek sessiz kalıyor, onun iç dalgalanmalarına müdahale etmek istemiyordu. Dua ediyordu sadece. Bu güzel insanın iyiliği imanla ödüllendirilsin diye dua ediyordu.

Arabaya binip yola çıktılar. Klinikle dergâhın arası yarım saat kadar ancak tutuyordu. Arabada hiç konuşmadılar. Doğrudan kliniğe gittiler. Hasan çoğu zaman yaptığı gibi Marcel'i bırakıp devam etti. Doktor kliniğe girip Zehra'yı aradı gözleriyle. Bir bayan hastaya bakıyordu o esnada. Nesibe'ye arka tarafa geçiyor olduğunu işaret ederek yürüdü. Nesibe başını salladı önüne doğru.

Marcel bu gidişatın Müslümanlık olduğunu biliyordu elbette. Böyle olduğu takdirde bir taraftan bütün dünyasının değişeceğini, dünyaya bakışının başkalaşacağını, artık çok farklı bir insan olacağını düşündü. Buna ne kadar hazırdı? Ailesi bu işe ne derdi? Hep burada kalacak değildi ya? Fransa'da nasıl olurdu? Diğer taraftan, eğer Müslüman olmazsa Zehra ile hiçbir zaman evlenemeyeceğini biliyordu. Zehra kendisini sevmesine, çok sevmesine rağmen yapabileceği bir şey yoktu. Dinî açıdan böyle bir sorumluluğu alamazdı. Bu tutumunu Fransa'dan biliyordu. Zehra bu tavrından hiç ödün vermemişti. Üzerindeki ailevi ve toplumsal baskıyı düşündü. Altında kalıp ezilecekmiş gibi hissetti bir an. Mahalle baskısı dedikleri şeyin ne olduğunu en derinden duyuyordu. Müslümanlık eskiden, kendisine en uzak şey iken şimdi kader denk noktasında hemen önünde, yanı başında duruyordu. Kendine göre bir çıkış yolu arıyordu. İçi kıyılıyordu. Herkes kendi hayatını yaşıyordu. O da içinde bulunduğu şartlara göre yaşamak durumundaydı. Zehra'sız bir hayatı düşünemiyordu.

Mürşit, temsil açısından serapa İslam demekti. Fransa'da İslam'ın olumsuz imajı ile Mürşid'in ve Zehra'nın ne alakası vardı? Hasan'ın bu dostluğu ve yakın ilgisi, onun dinî gayretinden kaynaklanmıyor muydu?

Gönlünün İslam’a ısındığını hissediyordu elbette. Böyle olmasa Mürşit’le birliktelikten bu derece haz alır mıydı? Öyleyse içinde bir türlü çözemediği bu düğüm de neyin nesiydi? Niye bu kadar farklı ve zor geliyordu?

“Bir çıkış yolu, bir ferahlık...” diye mırıldandı. Acaba bu son cümlesi bir dua mıydı? Tam bilemedi. Kafası karmakarışık. Yatağına uzanmıştı ama bu kafayla uyuma imkânı da yoktu. Akşam yürüyüşünü öne çekmeyi düşündü. Yürürken de bu konuyu düşünebilirdi. “Zehra çıkmamıştır henüz.” dedi içinden. Onu da mı çağırırdı yürüyüşe? Müslüman olsa herhâlde Zehra’dan daha çok sevenen olmazdı.

“Neyse, bugün yalnız yürüyeyim.” dedi. Eşofmanını, spor ayakkabılarını giyip ön tarafa doğru hareketlendi. Geçerken Zehra’ya selam veririm, demişti ama Zehra salonda yoktu. Rahatsız etmemeyi düşünüp Nesibe’ye:

“Siz çıkabilirsiniz, vaktiniz gelince. Beni beklemeyin.” dedi.

“Tamam efendim.” dedi Nesibe.

Marcel, parka doğru yürüdü. Henüz akşam olmamıştı. Şehrin bu saatleri hayli hareketli oluyordu. Park da kalabalık sayılırdı. Her zamanki kulvara geçip tempolu yürüyüşe başladı. Fransa ile Cezayir tamamen ayrı kültür, dil, din ve toplumsal yapıya sahipti. Kendini bir ara, iki arada bir derede zannetti. Boşluğa düşüyormuş gibi bir ruh halini yaşıyordu. Fransa’daki İslami algıyı düşününce, içindeki boşluk dipsizleşiyor gibi; Zehra’yı ve Mürşid’i düşününce ise bütün taşlar yerine oturuyor, içi huzurla doluyor gibi oluyordu.

“Yaşama bakış açısı, insanı nasıl da etkiliyor. Aynı ben, böyle düşününce moralim bozuluyor; bu şekilde düşününce mutlu oluyorum.” dedi kendi kendine. “Güzel görmem, güzel bakmam lazım ki yaşamdan lezzet alabileyim.” diye mırıldandı. “Ben Müslüman olmazsam Zehra kesinlikle benimle evlenmez. Belki bir ümidi var benimle alakalı, o yüzden klinikte çalışmayı kabul etmiş olmalı. Ümidi olmasa belki beni görmek bile istemezdi, kliniğe bile gelmezdi. Ama bir gün ümidi biterse herhâlde kliniği de bırakır, ondan da kötüsü başka birisiyle evlenir. Nereye kadar, ne zamana kadar bekleyebilir ki? Ne de olsa onun da bir sonu var.” diye geçirdi içinden. Bir an: “Ne işim var benim burada?” deyince de Zehra’ya olan aşkı, o düşüncesini hemen susturdu.

“Zehra’m!” diye sadece bir kelime döküldü dudaklarından o an. Tıp fakültesindeki ilk yıllarına gitti hayalen. Zehra nasıl da dikkatini çekmişti.

Hanım hanımcık, nazik, bir o kadar da ürkek bir hali vardı. Ürkekliği, güzelliğine ayrı bir gizem katıyordu. Birçok Fransız kızının rahat haline inat, ürkekliği onu çok daha çekici hale getirmişti Marcel'in nazarında. Kendisi de dâhil, erkeklerle hep mesafeli oluşu, hatta kızlarla beraberken bile onu özel kılan hali Marcel'i büyülemişti âdeta. Ona yaklaşabilmek için ne kadar çok yol denediğini hatırladı. Tebessüm belirdi yüzünde. Sonra ona yaklaşabilmek için onun gibi olmaya karar veriş geldi aklına. Zehra, etrafındaki insanlara, kızlara erkeklere nasıl davranıyor, onlarla hangi mesafede münasebetlerini sürdürüyorsa o da aynı şekilde davranmaya başlamıştı. Yani ürkek, mesafeli ve ciddi. İşte Marcel'in bu hali, onu diğer erkeklerden ayırmış ve Zehra'nın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Her şey, Zehra'nın gönlünü kazanmak için başlamış olsa da zamanla bu hali, huyu olmuştu Marcel'in. Bu davranış biçimi, onun tabiatı haline gelmişti. Ve bir gün büyük bir heyecan ve kalp çarpıntısıyla yaptığı kahve içme teklifini kabul etmişti Zehra. Sonra arkası gelmişti kahve içmelerin. Bazen de restorana gidiyorlardı. Şimdi daha iyi anlıyordu. Zehra hep kalabalık yerlerde onunla buluşmuştu. Kafeler ve restoranlar. Kimse olmasa bile çalışanlarının olduğu mekânlardı buralar. Herhangi bir تنها ortamda baş başa hiç kalmamışlardı. Ve yıllardan beri eline dahi dokunamamıştı Zehra'nın. "Ben dokunamadıysam bir başkası hiç dokunamamıştır ona." dedi içinden. Bu cümle onu çok mutlu etmişti nedense. İçinde fırtınalar kopuyordu bir yandan. Diğer yandan ise Zehra'nın ve Mürşid'in varlığı ona huzur veriyor, fırtınaların dinmesine yetiyordu.

Yürüyüş bu düşüncelerle çabucak geçivermişti. Kliniğe döndü. Hanımlar ayrılıp kliniği kapatmışlardı. Anahtarıyla kliniği açıp girince yine kilitledi kapısını içeriden. Duş alıp bir şeyler atıştırdı mutfakta. Geceyi bu düşüncelerle geçirecekti, belliydi.

Yoka inanmaya devam ederse Zehra'yı ve Mürşid'i kaybedecek; vara inanmaya başlarsa Zehra da Mürşit de Mürşid'in bazı sohbetlerinde bahsettiği cennet de kazanılmış olacaktı. Tercih son tahlilde Marcel'e aitti. Zaten hayat, tercihlerden ibaret bir süreç değil miydi?

O geceyi bu yoğun fikir çilesiyle geçirdi Marcel.

ÖLÜM ANIDEN GELİR, KABİR AMEL SANDIĞIDIR

E rtesi sabah dokuzda klinik, hastaları için hazırды. Nesibe ve Zehra mutfakta kahve içiyor, Marcel'i bekliyorlardı. Kliniğin telefonu çaldı aniden. Nesibe hemen koştu. Fransa'dan geliyordu telefon. Marcel'i soruyordu bir bayan. Nesibe. "Bir saniye." dedi, ahizeyi masaya bırakıp arka tarafa koştu. Kapıyı telaşla tıklatıp seslendi:

– Efendim, Paris'ten telefon var. Bir bayan sizi soruyor.

Marcel kapıda belirdi hemen. O da anlayamamıştı. Koşup ahizeyi aldı. "Alo!" ve "Anne!" kelimelerini peşi peşine telaffuz etti. Telefonda konuştukça sesi titremeye, mimikleri kedere dönüşmeye başladı. Zehra da Marcel'in yanına gelmişti. Telefonu kapatmadan önceki son sözü: "Hemen geliyorum anne." oldu.

Nesibe ve Zehra merakla Marcel'in diyeceklerini bekliyordu. Marcel, babasının kalp krizi geçirdiğini, bir haftadır hastanede yattığını, bir düzelme emaresi görmediği için annesinin, kendisini haberdar ettiğini söyledi.

"Siz de duydunuz. Fransa'ya gidiyorum izninizle. Babamın durumu kritik. Bu üçüncü kriz imiş. Öncekilerde düzelme olunca annem rahatsız etmek istememiş. Hâlbuki iki üç hafta önce aramıştım. Babamın sesi iyi geliyordu." dedikten sonra Nesibe'ye dönüp ricada bulundu:

– Nesibe'ciğim, en yakın uçuş biletini alabilir misin benim için?

Nesibe telefona sarılırken cevap verdi:

– Geçmiş olsun efendim. Allah şifalar versin. Hemen arıyorum.

Zehra'yla Marcel mutfaka geçtiler. Zehra geçmiş olsun temennisinde bulundu:

– Çok üzıldüm Marcel. İnşallah bunu da atlatır. Allah şifa versin.

Marcel teşekkür etti Zehra'ya.

Mutfak sessizliğe gömülmüştü. Hüzün bütün kliniği sarmıştı. Neden sonra Marcel:

"Babam, seksenine yaklaşmıştı. Bu kriz de üçüncüsü imiş." dedi ümitsiz

bir ses tonuyla.

Babası iyi bir Hristiyan'dı. İncil okur, pazarları kiliseyi aksatmazdı. Kimseye zararı olmayan kendi halinde birisiydi. Marcel, insanlara faydalı olma bilincini babasından öğrenmişti. Kimseye suizan etmemeyi, birisinin yanlışını gördüğünde hemen kendi yanlışlıklarına bakıp onları telafi etme dersini de küçük yaşlarda iken yine ondan almıştı. O anda bir hatıra canlandı zihninde. Hüzünlü bir edayla anlatmaya başladı:

– Ortaokul öğrencisiydim. Sınıfımızda bir çocuk tuvaletini tutamamıştı. Biz gülüp onunla eğlenmiştik. Meğer çocuk hastaymış. Ben bunu evde anneme babama gülerek anlatmışım. Çocukluk işte. Bunun üzerine babam Hz. İsa ile alakalı asla unutamayacağım bir olay anlattı. Bir gün Hz. İsa'nın da bulunduğu bir yerde, suçlu bir kadına bir ceza vereceklermiş. Kadının cezası, taş ve kemik gibi sert cisimleri o kadına atıp onun canını yakmakmış. Kadını bir direğe bağlamışlar. İnsanlar yerden taş, kemik topluyorlar, bir taraftan da hınçlanıyor, kadına ileri geri sözler söylüyor, hakaretler yağıdırıyorlarmış. Bu arada Hz. İsa da elindeki asasıyla yere bir şeyler çiziyormuş. Tam taş atma vakti geldiğinde, “İlk taşı hiç günahı olmayan atsin.” deyivermiş başını bile kaldırmadan. O, o anda ellerini taş ve kemikle, gönüllerini nefret ve hınçla dolduran insanların ellerinden düşmüş taşlar kemikler, başlar öne eğilmiş. Çünkü günahı olmayan hiç kimse yokmuş. Ben babamdan bu olayı dinledikten sonra hiç kimseye suizan etmedim biliyor musun Zehra. Böyle bir olayla karşılaştığımda hemen kendime baktım, kendi kusurlarımı gördüm. Kimsenin ayıbını araştırmadım, o gibi şeylerle meşgul olmadım.

Babasının acısına, anlattığı olayın hüznü de eklenince bir his tufanı yaşadı Marcel. Duygularına hâkim olamadı. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Zehra zaten gözleri dolu dolu dinlemişti. Anlattığı bu olaydan sonra kimsenin yanlışıyla ilgilenmeyişi, kendi hatalarına bakıp onlarla meşgul oluşu, Zehra'yı daha da yakınlaştırmıştı Marcel'e. O da gözyaşlarıyla eşlik etti yakın arkadaşına. O anlarda o kadar istedi ki ellerini tutmayı Marcel'in. Hasretle öpüp koklamayı... Ama yapamadı. Sadece:

“Sen çok iyi bir insansın Marcel. Eminim baban da öyleydi.” demekle yetindi.

Zaten gözyaşları, söylenmesi gereken her şeyi söylüyordu. Çok da konuşmaya gerek bırakmadı. Öyle yaptılar. Mutfak yine sessizliğe büründü.

Ta ki Nesibe: “Efendim, bugün saat üçte, bir de akşam dokuzda var. Hangisini istersiniz?” deyinceye kadar. Marcel, Zehra’ya bakarak “Üç iyi. Tek yön olsun.” dedi. Zehra onayladı gözlerini kırparak. Nesibe hemen aldı bileti.

İki üç saate çıkması gerekiyordu Marcel’in. Saat birde havaalanında olmalıydı. Nesibe’ye, Hasan’a haber vermesini rica etti. Nesibe, Hasan’ın evini, yoksa işyerini arayacaktı. Birazdan birkaç hastanın randevusu vardı. Hep beraber mutfağa girip hızlı bir kahvaltı yaptılar. Marcel, kahvesini alıp eşyalarını hazırlamak için arka tarafa geçti. Kliniğe sessizlik hâkimdi.

Çok geçmeden hastalar gelmeye başladı. Zehra önlüğünü giydi, muayeneye hazırdı. Beraber karşıladı ilk hastayı Nesibe’yle. Birkaç gün önce büyük mutluluklar yaşayan klinik, şu anda büyük bir kederle kıvranıyordu. Acılar içerisindeydi.

Bir saat kadar sonra Hasan geldi telaşla. Nesibe karşıladı Hasan’ı. Durumu izah etti. Marcel’in içeride yolculuk için hazırlandığını söyledi. Hasan, muayene odasının açık kapısından kısık sesle selam verdi Zehra’ya “Geçmiş olsun!” diyerek. Sonra Nesibe’nin masasındaki koltuğa oturup beklemeye başladı. Birazdan elinde bavuluyla Marcel geldi. Bavulu kapının kenarındaki müsait bir yere koydu. Hasan Marcel’i görünce ayağa kalkmıştı. Marcel yanına gelince sarılıp:

“Geçmiş olsun dostum. Rabbim şifalar versin!” dedi buğulu gözleriyle.

Teşekkür etti Marcel. Masadaki diğer koltuğa da o oturdu. Nesibe, küçük fincanlarda kahve ikram etti onlara. Kahvelerini yudumlarlarken, Hasan’a emlakçıdan haber geldiğinde yeni eve eşyalarını taşımasını, konuştukları gibi, kliniği tadilat ettirmesini rica etti.

“Hallederiz doktor. Onlar kolay. Sen hayırlısıyla bir git gel bakalım.” dedi Hasan samimiyetle.

– Ne kadar kalırım bilemiyorum. Babamın durumuna bağlı. Ama muhakkak geri geleceğim.

– İnşallah baban sağlığına kavuşur bir an önce. Sen de bir an önce gelirsin.

“İnşallah.” dedi Marcel.

Etrafındaki insanlardan sık sık duyduğu bu kelimeyi, ilk defa ve tam yerinde kullandı. Hasan, Marcel’in ağzından bunu duyunca şaşırdı, hoşuna

gitmişti. Bu kelime, Allah'ın her şeyi kendi takdir ve tercihlerine göre yarattığını, O'nun dileme ve iradesinin asıl olduğunu anlatan, Allah'a teslimiyeti ifade eden bir kelimeydi.

Havaalanı yarım saatlik bir mesafede idi. Trafik olabileceği için vakitli çıkmaları daha münasipti. Zehra'nın hastayı muayenesini bitirmesini beklediler. Doktor hanım işini bitirip salona gelince beyler ayağa kalktı. Marcel, Zehra'ya sevgiyle hasretle baktı. Sanki "Seni günlerce, haftalarca göremeyeceğim." der gibiydi. Zehra'nın bakışları da farklı değildi. Marcel, Hasan ve Zehra'ya:

"Klinik sizin kliniğiniz. Onun için 'size emanet' dememe gerek yok. Zehra, Hasan'a da rica ettim. Emlakçı bugün yarın arar. Benim arka taraftaki eşyalarımı Hasan taşıyacak. Sonra istediğiniz şekilde kliniği tasarlıyorsunuz. Dediğim gibi, klinik sizin. Ben en yakın zamanda dönerim inşallah." dedi.

İnşallah kelimesini yine tam yerinde kullanmıştı.

"İnşallah." dedi Zehra. "Sen buraları düşünme. Onları yaparız biz. Sen yeter ki güzel haberlerle dön. Güzelce git, güzelce gel."

Yavaş yavaş hareketlendiler. Hasan bavulu alıp arabaya yöneldi hızlıca. Hep beraber kliniğin kapısında idiler. Nesibe yolcuyu saygıyla uğurladı:

– Hayırlı yolculuklar efendim. Güzel haberlerinizi bekliyoruz. Allah'a emanet olun.

Zehra mahzun bakışlarla Marcel'i süzüyordu. O da arabaya binerken Zehra'sına baktı son kez. Zehra tembih etti:

– Bizi telefonla bilgilendir, sık sık ara. Olur mu?

"Ararım". dedi Marcel.

Arabanın kapısını kapattı. Hasan da hızlıca şoför mahalline girdi, oturdu. Hareket ettiler. Zehra'nın dudakları hem titriyor hem de duayla kıpırdıyordu. Hanımlar araba gözden kaybolunca içeri girdiler. Marcel Hasan'a:

"Olanları Mürşid'e anlat bir zahmet. Ona çok selam ve hürmetlerimi arz et. Dönünce ilk işim, eğer izin verirse kendisini ziyaret etmek olacak." dedi.

"Tabii ki söylerim Marcel. Hiç merak etme. Yarınki kahve vaktinde gider, durumu izah ederim. Hatta dua bile isterim sen ve baban için." dedi Hasan.

Çok memnun oldu Marcel buna. Yol boyu yine sessizliği tercih etti. Hasan

da onun bu tercihini saygıyla karşıladı. İnsanın dili bazen sussa da zihni hiç durmuyordu. İnsan ister istemez düşünüyor, aklına birçok şey geliyor, çağrışımlar oluyor, hayal dünyasına sürekli hatıralar akıyordu. Bunlar bazen düzenli, bazen de karışık ve gelişigüzel cereyan ediyordu. O anlarda Marcel'in yaşadığı tam da buydu. Susan diline inat, aklına yakın geçmişin anıları üşüşüyordu. Şu geçen beş ayda neler neler yaşamıştı. Hatta kendisini Cezayir'e getiren süreci de eklediğinde, neredeyse geçen bir yıl, hayatındaki en farklı ve birçok yönden en renkli yıl olmuştu. Hasretler, korkular, maceralar, arayışlar, şaşkınlıklar, heyecanlar, gözyaşları, mutluluklar ve ümitlerin doldurduğu bir yıl. Bir yıl yaşamıştı, on yıl olgunlaşmıştı, öyle hissediyordu. Hayata bakışı, algılayışı, beklentileri, hatta aldığı lezzetlerde bile ciddi farklılıklar ve değişimler meydana gelmişti.

Maneviyatı keşfetmişti. İnsanın görünmeyen yönünün, görünen tarafına ne kadar baskın ve hâkim olduğunu fark etmişti. İnsanın cismi, ruhu tarafından yönetilen bir kukla durumundaydı âdetâ. Ruh ne derse, cisim anında ve tereddütsüz onu yapıyordu. İnsan idrak edemese de bu böyleydi. Fakat onun doğup büyüdüğü yerlerde cisme çok önem veriliyor, ruh ise o ölçüde ihmal ediliyor, örseleniyordu.

Mürşit ise sanki bunun tam tersini yapıyordu. O, gözleriyle değil âdetâ ruhuyla bakıyordu etrafa. Mürşid'in mürşidi, ruhuydu. Hep onu önceliyor, hep onun onaylamasıyla iş yapıyordu. Ruh, rehberiydi. Ve Mürşit ilim, ibadet ve amelle bu rehberini sürekli besliyordu. O, ruhunu besliyor; ruhu da ona, doğru rehberlik yapıyordu. Aralarında bir salih daire vardı.

Havaalanına varmak üzereydiler. Hasan:

“Ailene çok selam söyle bizden. Dualarımız sizinle. Allah yardımcınız olsun. Allah babana şifalar versin. Bizi habersiz bırakma. Sık sık ara.” dedi.

“Mutlaka.” dedi Marcel.

Arabayı girişe park edip hızlı hareketlerle indiler arabadan. Hasan hemen bavulu çıkardı bagajdan. Sarıldı iki samimi dost birbirlerine. İyi dilek temennileriyle vedalaştılar. Marcel bavulunu alıp içeriye geçti, gözden kayboldu.

Hasan birkaç dakika gözleriyle takip etti onu, gönlüyle de dualar etti. Marcel gibi birisine edilebilecek en güzel dua onun imana mazhar olmasıydı. O da bunun için dua etti. Marcel'in bu konuda ilerleme

kaydettiğini en iyi Hasan biliyordu. Onun Mürşit’le olan münasebeti geldi gözünün önüne. Mürşid’e olan fevkalade saygısı, onu kabullenışı, ister istemez etkilenışı, onun yanındaki heyecanı canlandı. Bu tür davranışlar, Mürşid’i bilen ve onunla ilk defa görüşen bir Müslüman için normal olsa da gayrimüslim bir Fransız için çok anormaldi. Anormaldi ama genel karakteri ile de tam uyum içindeydi. Marcel’in ahlakı, Müslüman ahlakıydı. Hatta birçok Müslümandan daha ahlaklıydı. Ama din sadece ahlak değildi. O Mürşid’in anlattığı Cibril hadisinde de geçtiği üzere iman, İslam ile birlikte olunca din tamamlanmış oluyordu. İman teoriyi; İslam, namaz, oruç gibi pratiği ifade ediyor; ihsan da ahlak manasına her türlü güzel söz ve davranışı kapsıyordu. Günümüzün bazı Müslümanları bu üçünde de maalesef problem yaşıyorlardı. Marcel gibiler ilk ikisinde hiç olmasalar da üçüncüsü olan ahlakta, birçok Müslümanı geride bırakabiliyordu. Dürüstlük ve aldatmamak gibi... Ama Allah katında dinin teorisi ve pratiği olmadan sadece ahlakın çok da bir değeri yoktu. Hasan’ın duası Marcel ve onun gibiler için dinin ilk iki kategoride de kendilerine yer bulmaları yönündeydi. İman eden, ibadetlerle yaşamını süsleyen bir Marcel, ne kadar daha değerli olurdu.

Bu düşünce ve dualarla arabasına bindi, ofisine doğru yola çıktı. Başarılı bir iş adamıydı. İki tavuk çiftliği vardı. Hem tavuk eti hem de yumurta satışıyla ilgileniyordu. Toplamda yüz elli kadar işçi istihdam ediyordu şirket bünyesinde. Komşu ülkelere küçük çapta da olsa ihracatı vardı. Hayatındaki en önemli kişi ise Mürşit’ti şüphesiz. Yıllar önce bir arkadaşı götürmüştü onu dergâha. Mürşid’in Marcel’i etkileyen hali, onu da derinden etkilemiş, onun vesilesiyle namaza başlamıştı. Dinî titizliği ile Mürşid’e bağlılığı doğru oranda gelişmişti. Mürşid’in sohbet ve zikir halkasına dâhil oluşuyla dünyada ahiret yörüngeli yaşamaya başlamıştı. Allah’a minnettar, Mürşid’e medyun ve müteşekkirdi. Bu yüzden Marcel ile de gönülden ilgileniyor, bunu ibadet neşvesiyle yapıyordu. Bir insanın hidayetine vesile olmanın dünya ve içindekilerden hayırlı olduğuna dair duyduğu Nebevi beyana bütün ruhu canıyla inanıyor, hayatını bu duygu ve düşünce dantelalarıyla örgülemeye gayret ediyordu.

Klinikte ise sessizliğin hâkimiyeti hâlâ devam ediyordu. Sessizliği delen, birkaç kez çalan telefon oldu. Nesibe öğleden sonraya randevular verdi. Marcel çıkarken bir hasta gelmişti. Zehra onunla ilgilenmiş, o hasta yeni

ayrılmıştı klinikten. Marcel'in yokluğu kliniğin duvarlarında yankılanıyor, Zehra'nın içi sızlıyordu. Sevdiği adamı her gün görmeye alışmıştı. Onun atmosferinde olmak Zehra'ya güven veriyordu. Onun, kendisine aşkla bakan gözleriyle ürkek ürkek de olsa buluşmak, bambaşka bir duyguydu onun için. Marcel'in onun rahat ve mutluluğu için çırpındığını görmek, onu Marcel'e daha da bağlıyordu. Hele onun Mürşit'le münasebeti, aradaki büyük engelin kalkacağına dair olan büyük ümidi, yaşama sevincini kamçılıyor, bu bile mutluluk olarak yüreğine akmasına yetiyordu.

Zehra Cezayir'e döneli neredeyse bir yıl olmuştu. Fransa'da iken ailesi ona haber vermemişti üzmemek için ama ciddi bir maddi krize girmişlerdi. Telefon görüşmelerinde bir şeyler seziyordu ama onlar söylemeyince tam anlayamamıştı. Zehra, üniversiteden kazandığı bursla okumuştı tıp fakültesinde. Ailesinden maddi desteğe ihtiyacı olmamıştı. Olayın vahametini Cezayir'e dönünce bizzat görmüştü. Erkek kardeşi ticaret yapayım derken fazla açılmış, sonra da toparlayamamıştı. Babası, ömrünün kazanımları olan iki apartman dairesini satmak zorunda kalmış, bu bile kardeşini kurtarmaya yetmemişti. Babasının bu sıkıntılardan dolayı sağlığı bozulmuş, o da babasıyla yakından ilgilenmek durumunda kalmıştı. Annesi de yaşanan sıkıntıları çaresizce izlemişti. Maddi manevi büyük kayıp yaşamıştı aile ve süreç hâlâ devam ediyordu. Kızlarını yanlarında görmek istemişler, onlar böyleyken Zehra da bir yerde çalışmayı göze alamamıştı. Kazanacağı para, sıkıntıları gidermeye yetmeyeceği için ciddi olarak iş bile aramamıştı. Bununla birlikte klinik, geçen bir yıllık süreden sonra ab-ı hayat gibi gelmişti ona. Yeteri kadar ailesiyle beraber kalmıştı. Kardeşi ortalıkta gözüküyordu. Kendisi de klinikte hem Marcel'le beraber olabiliyor hem de güzel bir ortamda kendi mesleğini icra ediyordu.

O gün, mesai bitimine kadar oldukça yoğun geçti. Nesibe ve Zehra beraber çıktılar klinikten. Sıkıca kapattılar kapıyı. O öyle dese de klinik Marcel'in idi. Onun emanetiydi.

Ertesi sabah dokuzda Zehra geldiğinde her zamanki gibi klinik açılmış, temizliği yapılmıştı. Birazdan iki hasta gelecekti. Sabahları birlikte kahvaltı yapmak, kahve eşliğinde kızartılmış ekmeğe yağ sürmek iyi geliyordu. Alışmışlardı bu menüye. Moral oluyordu onlara. Birkaç saat geçmişti ki Hasan belirdi kapıda. Nesibe karşıladı onu. Zehra ikinci hastayı muayene ediyordu. Doktor hanımı beklemeye başladı Hasan. Nesibe'yi bilgilendirdi

bu arada. Bu sabah emlakçıya uğramış, Marcel'in istediğine yakın bir daire varmış, isterlerse bakabilirlermiş. Zehra'nın da görmesini istemiş. Onlar konuşurlarken Zehra geldi yanlarına. İş bitmişti. Aynı şeyleri Zehra'ya da söyledi Hasan.

“Gidip bakalım. Buraya yakın demiştin değil mi? Marcel yürüme mesafesinde olmasını önemsiyordu.” Zehra dedi.

Hasan:

“Yakın sayılır. Ben adresi biliyorum. Nesibe emlakçıyı arasın. O gelirken biz yürüyelim. Bakalım kaç dakika sürüyor buradan.” diye cevapladı.

Nesibe hemen telefona uzandı. Emlakçının “Tamam.” dediğini ilettili. Hasan, Nesibe ve Zehra'ya klinikle alakalı fikirlerini sordu. Eğer daireyi beğenip tutarlarsa kliniğin tadilat işine de hemen başlanabilirdi. Onun için bir hafta kadar kapalı kalması gerekebilirdi kliniğin.

Az sonra Zehra ile Hasan çıktı. Normal hızda yürüyecek ve dakika tutacaklardı. Başladılar yürümeye. İkisi de saatlerine baktılar. Parkın yanından geçtiler. İlerideki kavşakta yeşil ışığın yanmasını beklediler. Yeşil yanınca karşıya geçip çarşının karşısındaki caddeden yürüdüler. Daire bu cadde üzerindeydi. Biraz daha yürüdükten sonra tam dairenin bulunduğu apartmanın önüne geldiler. On yedi dakika tutmuştu. Mesafe fena değildi. Üç beş dakika sonra da emlakçı geldi arabasıyla. Beraber apartmana girip üçüncü kata çıktılar. Emlakçı kapıyı anahtarla açtı.

Daire fena gözüküyordu. Bina beş altı yıllıktı. Önceki kiracı çıkınca boyanmıştı. Küçük bir bakım yapıldığı anlaşılıyordu. İki odası olup salon genişceydi. Dikkatlice gezdiler daireyi. Mutfak ve banyo güzel gözüküyordu.

“Fena değil, olabilir.” dedi Zehra.

Hasan ona göre konuşacaktı emlakçıyla. Zehra onaylayınca Hasan sıkı bir pazarlık yaptı, el sıkıştılar. Emlakçının getirdiği kontratı Hasan imzaladı. Kendi adına kiraladı daireyi. Bir kopyasını yanına aldı kontratın.

Hasan ile Zehra, aynı yoldan geri yürüdüler kliniğe. Daire temizlik yapıldıktan sonra hemen taşınmaya müsaitti.

“Bizim çiftlikte çalışan iki bayana rica ederim. Yarın gelir temizlerler. Sonra da nakliyat şirketi var bir arkadaşın. Temizlikten sonra hemen taşırlar. Çok eşyası yok zaten. Birkaç saatlik iş.” dedi Hasan.

Zehra:

“Olur. Siz bilirsiniz.” diye karşılık verdi. “Yalnız.” dedi. “Acaba tadilat için acele etmesek mi diye aklıma geldi. Marcel daha yeni gitti. Gelmesine yakın mı yapsak tadilatı?”

“Marcel’in ne zaman geleceği belli değil. Belki haftaya geliverir. O zaman ne yapacağız? O gelmeden hazırlasak güzel olmaz mı?” dedi Hasan.

“Haklısınız.” dedi Zehra. “Belki dediğiniz gibi uzun durmaz Paris’te. Hem nasılsa yapılacaksa beklemeye gerek yok.”

Hasan:

“Ben iki ayrı şirketle konuştum. Marcel’in eşyalarını taşıdıktan sonra çağırırız. Hem ne istediğimizi onlara söyleriz. Onların da fikirlerini alırız. Hem de fiyat ister, ona göre karar veririz inşallah. Aceleye de getirmeyelim. Geciktirmeyelim de.” dedi.

Makuldü Hasan’ın dedikleri. Makule itiraz etmeye gerek yoktu. Kliniği en başından beri sahiplenmişti. Çok hakkı vardı klinikte. Ne de olsa Mürşid’in doktorunun kliniği idi.

Kliniğe geldiklerinde iki hastanın beklediğini gördüler. Zehra onlardan özür dileyip erken geleni muayene odasına aldı hemen. Hastalarla ilgilenmek iyi geliyordu ona. Bir yandan ailesinin sıkıntısı, diğer yandan Marcel’in yokluğu bir araya gelince eridiğini hissediyordu. Hastalar geçici de olsa unutturuyordu bu durumu. Gerçi, Marcel’i unutmak istemiyordu. Zaten istese de unutamazdı. Onunla yaşadığı çok özel anlar ve ileride yaşayacaklarına dair ümidi onu ayakta tutuyordu. Ümitsiz yaşanmıyordu gerçekten de. İnsan gelecek hayatının hayallerini, o ümidin üzerine bina ediyordu. Ümitsiz hayal de olmuyordu. Gönül, mutluluğun tohumlarını ümit tarlasına ekiyordu.

Mesai bitiminden sonrasına kadar kaldılar o gün klinikte. Zehra akşam beş gibi Nesibe’yi göndermek istediye de Nesibe gitmedi. Zehra ne zaman isterse beraber çıkacaklardı. İki saat daha kaldılar. Yedi gibi çıkarlarsa akşam ezanı vaktinde evlerinde olabilirlerdi. O gün öyle yaptılar. Gün boyu sessizlik hükmünü icraya devam etti.

Ertesi gün yine aynı vakitte açtı kliniği Nesibe. Salonu, muayene odasını, mutfakı gözden geçirdi. Yerleri hızlıca süpürdü. Bazı eşyaları sildi temizlik beziyle. Temizliği bitirince masasına oturup ara sıra reklam verdikleri yerel

gazeteyi okumaya başladı. Çok geçmeden Zehra geldi.

Marcel gittiğinden beri ayrı bir hüznün çökmüştü Zehra'ya. Daha gideli birkaç gün olmuştu ama Zehra sanki haftalarca ayrıymış gibi özlemişti Marcel'i. Mutfağa girdi kahvesi için süt doldurup ocağa koydu. Yakınındaki sandalyeye oturup hatıralara daldı. Marcel'in kendisinden etkilendiğini fark etmesi çok zor olmamıştı onun için. Cezayirli bir kız için Fransız bir erkek cazip olduğu kadar ürkütücü ve korkutucu idi. Aslında Zehra böyle şeylere kapalı idi. Tek hedefi fakülteyi başarıyla bitirip ülkesine dönmektir. Ama hayat hemen herkes için sürprizlerle doluydu.

Zehra dininin gereklerini yerine getirmede gayretli ve ciddi bir kızdı. Birçok Müslümanın bu konudaki gevşeklik ve laubaliliğine inat, Zehra ciddiyetini hep korumuştur. Onun bu hali, ibadetlerini aksatmamasını netice verdiği gibi insanlarla muamelelerinde de kendini göstermişti. Zaten Marcel bunu itiraf etmiş, onun bu ciddi ve mesafeli duruşu en mümtaz niteliği olmuştu. Zehra bunu dini titizliğinden ötürü yapmış ama bundan Marcel de nasibini almıştı. Marcel'in aynı ciddi ve mesafeli tutumu bu defa da ister istemez Zehra'yı etkilemişti. Şımarık ve günlük yaşayan Fransız ve hatta Cezayirli erkeklerden farklı kılmıştı onu. Zehra, korumasına rağmen gönlüne söz geçirememiş, ona temayül etmişti. Bu temayül zamanla aşka dönüşmüş, gönül ferman dinlememişti. Buna rağmen Zehra, dinî hassasiyetlerinden asla taviz vermemişti. Aşk çok büyüktü, ama aşkı için dinini bir kenara itmemişti, dini olmayan birisiyle evliliğe izin vermeyen dininden ötürü, aşkından vazgeçmişti.

Fransa'dan dönüşü geldi aklına o anda. Marcel evlenme teklifinde bulunduğu dininin bu konudaki yasağını dinlemeyip teklifini kabul etmiş olsaydı, belki şimdi Paris'te çok daha güzel şartlarda yaşıyor olacaktı. Tam bunu düşünürken dudaklarından "O zaman inancım ne olacaktı? Vicdanım beni rahat bırakır mıydı?" cümlesi döküldü. "Kısa vadede belki mutlu olabilirdim ama zaman geçtikçe belki aşkımdan nefret eder hale gelirdim. Çünkü aşkı için dininden vazgeçmiş gibi olurdum." diye mırıldandı sonra.

Bardağın dolu tarafına baktı. Marcel kalkmış, Cezayir'e gelmişti. Kendi hayatından vazgeçmiş olarak aşkının peşine düşmüştü. Fransız bir doktorun Cezayir'de başka ne işi olabilirdi? Şimdi ise aynı klinikte çalışıyorlardı. En önemlisi de Marcel, bilerek bilmeyerek dinî manada önemli mesafe almıştı,

alıyordu. “Şu kitaptan da hiç beraber okuma imkânımız olmadı. Yapalım dedik yapmadık.” dedi içinden. “İyi ki o kitabı hediye etmişim.” diye geçti aklından. Her şey bir vesile idi.

Bazen çok küçük gibi gözüken şeyler, çok büyük sonuçlar verebiliyordu. Kazanç için bu böyle olduğu gibi, kayıp için de aynı şey söz konusuydu. Vicdanının ne kadar müsterih olduğunu fark etti Zehra. Marcel ile yaşadıklarıyla ilgili en kritik noktalarda en doğru kararları verdiğiğine inanıyordu. Sevdiği adamın Mürşit’le olan münasebeti aklına gelince de hemen hamdle kıpırdadı dudakları. Minnet duygularıyla yöneldi Allah’a. Bir taraftan da kahvesini yudumluyordu. Nesibe’nin sesiyle hatıralardan kliniğe döndü.

– Efendim, hastanız var.

– Geliyorum.

Hızlıca kalktı, elini yüzünü yıkayıp kuruladı. Önlüğünü giyip muayene odasına geçti. Bu arada Hasan kliniği aramış, bugün iki bayanın daireyi temizleyeceğini, yarın akşam da nakliye şirketinden iki kişinin gelip Marcel’in eşyalarını taşıyacağını haber vermişti. Hasan işini yakından takip ediyordu. Ticaretteki başarısı, biraz da bununla alakalıydı. Hasan, doktor bey olmadığı için kliniğe gelmeyi çok uygun görmemişti. Bayanları rahatsız etmeye gerek yoktu. Nesibe, Zehra müsait olunca Hasan’ın dediklerini aktardı ona.

“Allah razı olsun.” diye mukabelede bulundu Zehra. Hasan’a olan minnetleri artıyordu.

Öğle vaktinde yemek siparişi verdiler. O vakte kadar dört hasta gelmişti. Yemeklerini mutfakta yerlerken Zehra:

“Kliniğin reklamı henüz gazetede çıkmadı değil mi?” diye sordu Nesibe’ye.

Nesibe:

“Henüz çıkmadı. Bugünkü gazeteye baktım, yoktu. Bu hafta içinde çıkar.” dedi.

Zehra aklına gelen fikri paylaştı:

– Hasan’a haber versek de reklamı, kliniğin tadilatından sonra çıkarsalar. Kliniğin bir hafta kadar kapalı kalması gerekebilir.

Nesibe elindeki yemeğiyle masasına yürürken bu fikre katıldığını ifade

etti:

– Haklısınız efendim. Hasan abiye ulaşmaya çalışayım. O gazeteyi arasın.

Günü aynı şekilde geçirdiler. On kadar hasta gelmişti. Bazı hastaları hastaneye yönlendirmek durumunda kalmışlardı. Uzman doktorların bakması gereken birkaç vaka çıkmıştı karşılarına. Klinik yavaş yavaş aile hekimlerinden oluşan klinik havasına bürünüyordu. Ayağı alışanlar, ihtiyaç olduğunda diğer aile fertlerini de kliniğe getirmeye başlamışlardı. Mesai bitiminde kliniği beraber kapattılar. Marcel bugün de aramamıştı.

Ertesi sabah saat on bir gibi telefon çaldı. Nesibe, muayene odasında Zehra'ya yardım ediyordu. Yine bir çocuk hastaları vardı. Zehra'nın işaretiyle telefona koştu Nesibe. Öğleden sonra iki kişi kontrole gelmek istiyordu. Nesibe saat üçe randevu verdi. Beş gibi Marcel'in eşyalarını taşımaya geleceklerdi. O vakte kadar yoğun bir şekilde günü geçirdiler. Beşe birkaç dakika kala Hasan belirdi kapıda. Selam verip içeri girdi. Hal hatır konuşturlarken ayaküstü, nakliyeciler geldi. Hasan onları arka tarafa yönlendirdi. Onlar Marcel'in eşyalarını toplamaya başladılar. Hasan, Zehra ve Nesibe'ye gidebileceklerini, kendisinin nakliyecilerin başında duracağını söyledi. Bayanların o vakitte orada durmalarının bir manası yoktu. Hasan, Zehra'ya Marcel'in arayıp aramadığını sordu.

Zehra: “Aramadı.” dedi kısık sesle. Sonra Nesibe'yle birlikte ayrıldı klinikten. Marcel'den bugün de ses çıkmamıştı.

Nakliye çalışanları kısa sürede eşyaları kutulara yerleştirdi. Daha büyük parçaları doğrudan araca taşıdılar. Hasan, Nesibe'den aldığı anahtarla kilitledi kliniği ve arabasıyla kiraladıkları daireye doğru yola çıktı. Nakliye aracı da aynı anda harekete geçti. Hava kararmadan eşyaların daireye taşınması gerekiyordu. Yeterli vakit vardı. Kısa sürede eşyaları, dairenin salonuna getirmişlerdi. Mutfak eşyalarını mutfığa koymuş, yatağı ve dolapları yatak odasına monte etmişlerdi. Çamaşır makinasının bağlantısını da yapmışlardı. Daire kullanıma hazırды.

Sonraki iki gün de diğerlerinden farklı geçmedi. Hasan bir işi olmadıkça kliniğe bizzat gelmiyor ama Nesibe'yle her gün telefonla konuşuyor; Marcel'in arayıp aramadığı, işlerin gidişatı, bir ihtiyacın olup olmadığı hakkında bilgi alıyordu. İkinci günün öğleden sonrası yine aradı. Birisi yarın sabah, diğeri öğle vaktinde olmak üzere, iki şirket çalışanı, tadilat için bakmaya geleceklerdi. Nesibe klinikte farklı bir durum olmadığını

söyleyerek bekliyor olacaklarını ifade etti. Sonra Zehra'ya haber verdi. Zehra:

“O zaman telefonla randevu isteyenlere öğleden sonrası için saat verirsin. Söylememe gerek yok.” dedi.

“Estağfirullah efendim, öyle yaparım inşallah.” dedi Nesibe.

Ertesi sabah erken denebilecek vakitte Hasan yanında birisiyle geldi kliniğe. Birlikte arka taraf da dâhil olmak üzere her yeri dolaştılar. Hasan ve Zehra genel olarak neler istediklerini söylediler. Gelen kişi, getirdiği katalogdan bazı resimler gösterip ışık sistemleri ve renk hakkında bilgiler verdi. Oldukça cazip ve modern bir dizayn olabilecek gibi gözüküyordu klinik. O zatın anlattıklarından hayli memnun kalmışlardı. İşi biliyordu.

Yarım saat kadar eğlenmişlerdi klinikte. Nesibe misafirlere kahve hazırladı işlerinin bitimine doğru. Koltuklara oturup kahvelerini içtiler. Zehra o arada muayene odasına geçti. Fiyatı konuşacaklardı. Yine sıkı pazarlık vaktiydi. Onları baş başa bırakmanın daha uygun olacağını düşündü. Deddiği gibi de oldu. Misafirlerin konuşmaları, kliniğin her tarafından duyulacak kadar yükseldi bir ara. Hasan bastırıyor, yanındaki zat durumu izah etmeye çalışıyordu. Sonunda bir rakamda anlaştılar. Hasan ve klinik çalışanları son bir değerlendirme yapıp nihai kararlarını o kişiye ulaştıracaklardı.

Hasan ve arkadaşı çıktılar. Öğle vakti birini daha getirecekti. Bu arada Zehra ve Nesibe mutfığa yürüdüler hızlıca. Kahvaltı yapacaklardı. Hemen su koydular ocağa. Tost makinasına da dilim dilim ekmek. Kliniğin yenilenecek olması moral olmuştu onlara. Marcel'in zevkini biliyordu Zehra, ona göre söylemişti istenilenleri. Beğeneceğinden şüphe etmiyordu, tabii denilenleri güzelce yaparlarsa.

Tadında bir kahvaltı yaptılar. Nesibe komşularının getirdiği baldan getirmişti bir parça. Hakiki çiçek balıydı. Tereyağıyla kızartılmış ekmeğin yanında, kahvenin eşliğinde tadına doyum olmuyordu. Tam ikinci fincanlarını alacaklardı ki bir hasta geldi. Siftahı onunla yapacaklardı. Fincanlarını bırakıp salona koştular. İki bayan birbirlerine alışmış, uyum içinde çalışıyorlardı. Nesibe'nin çalışkanlığı ve sempatisi, Zehra'nın kliniği sahiplenmesi ve olgunluğu, uyumu netice vermişti. Buna bereket de denebilirdi.

Marcel de gözü tok birisiydi. Dünyanın cazibesine kapılmamıştı. Parasal

anlamda tabii... Yoksa onun dünyası Zehra'sıydı. Onun cazibesine kapılalı ise yıllar olmuştu. Gözü toktu gerçekten de. Gözü Zehra'sından başkasını görmüyordu. Onun gözü Zehra'ya açtı sadece. Bu konudaki açlığı da bir türlü gitmiyordu. Ne kadar ona baksa yine de doymuyordu. Altı ay kadar önce bu açlığı öyle bir raddeye gelmişti ki değil açlığını gidermek, belki biraz rahatlatmak için kalkıp Cezayir'e ve bu şehre gelmişti. Tam biraz bir rahatlatma olmuştu ki şimdi yine Fransa'ya dönmek zorunda kalmıştı.

O esnada telefonu çaldı kliniğin. Nesibe koştu masaya. Açtı telefonu heyecanla. Beklenen telefon nihayet gelmişti. Ahizenin diğer ucundaki Marcel idi. Nesibe hemen Zehra'ya seslendi: "Efendim Marcel telefonda!" diyerek. Zehra muayene odasından uçarcasına geldi Nesibe'nin masasına, kaptı ahizeyi. Marcel gayet üzgün bir ses tonuyla Zehra'ya nasıl olduğunu sordu. Zehra:

"Ben iyiyim Marcel. Buralar da iyi. Esas sen söyle, haberler sende. Sen nasılsın? Baban nasıl? Günlerce haber bekledik senden. Arayamadığına göre çok meşgul olmalıydın." dedi heyecan ve telaş karışımı bir edayla.

Marcel daha önce arayamadığı için özür diledi önce. Sonra babasının ağır durumundan bahsetti. İki haftadan beri hastanede yattığını, son birkaç gün de komaya girdiğini söyledi. Moralinin bozuk olduğunu, kendini biraz toparladıktan sonra aramak için birkaç gün beklediğini ifade etti. Özür diledi tekrar. Kendini iyi hisseder hissetmez telefona sarıldığını söyledi. Ne kadar iyi olunabilirse böyle bir durumda, işte o kadar iyiydi.

Zehra heyecanla dinliyordu Marcel'i. Ayaktaydı. Oturamamıştı dinlerken. "Allah şifalar versin." dedi birkaç kez. Marcel annesinin ve kardeşlerinin de üzgün olduklarından bahisle onları da teskin etmek durumunda kaldığını dile getirdi. Aile çevresi onları yalnız bırakmamış, haliyle onlara da zaman ayırmak zorunda kalmıştı. Telefonu kapatmadan önce Zehra'yı çok özlediğini, oraya geri gelmek için can attığını söylemesi ise ab-ı hayat gibi gelmişti Zehra'ya. Zehra:

"Ben de seni çok özledim Marcel. Gideli sanki aylar olmuş gibi geliyor bana. Gelmeni büyük bir hasretle bekliyorum. Babana da her zaman dua ediyoruz." dedi.

Marcel'in telefonu kapatmadan önceki son sözleri: "Seni seviyorum Zehra'm." oldu. Zehra: "Ben de seni..." diyebilirdi sadece.

Kapattılar telefonları. Zehra buruk bir sevinç yaşıyordu. Marcel'in

babasından ötürü yaşadıkları onu da üzüyor, ama onun geri gelmek için çok istekli oluşu ve sevdiğini ifade edişi çok mutlu ediyordu. Marcel öyle açık yüreklilikle konuşunca Zehra da aynı şekilde karşılık vermişti. Daha önce bu kadar açık konuşmasına ürkekliği engel olmuştu. “İnsan telefonla, yüz yüze konuşmaktan daha rahat oluyor herhalde.” diye geçirdi içinden.

Nesibe de ister istemez kulak misafiri olmuştu konuşulanlara. Zehra’nın mutluluğuna bir duayla katkıda bulundu. “Rabbim Marcel’e hidayet etsin. Sizi birbirinize kavuştursun ablacım.” dedi. Zehra: “Allah razı olsun Nesibe’ciğim. Eksik etme dualarını.” diyerek mukabelede bulundu.

Abla kardeş gibi olmuşlardı. Zehra, Marcel’le yaşadıklarını anlatmıştı Nesibe’ye. Klinikte hasta olmadığı zamanlarda, kahvaltı ve kahve vakitlerinde birbirlerini tanıma imkânı bulmuşlardı. Marcel’in Zehra’ya olan aşkı ise herkesin malumuydu.

“Buradaki gelişmeleri bile söyleyemedim. Sık sık ara bile diyemedim.” diye hayıflandı.

Nesibe’nin masası önündeki koltuklara oturmuşlardı karşılıklı.

“Şimdi aradı ya. Yine arar eminim. O zaman söylersiniz inşallah.” dedi Nesibe.

Zehra sessizce cevap verdi: “İnşallah.”

Onlar böyle otururlarken Hasan’ın sesi duyuldu. Öğle vakti olmuş muydu? O bahsettiği diğer şirketin elemanını getirmişti. Onlar içeri girer girmez “Marcel aradı.” dedi Nesibe yüksek sesle. “Öyle mi?” diyerek Zehra’ya baktı Hasan.

Zehra’nın yüzünde çiçekler açmış, ismiyle müsemma olmuştu.

“Evet, az önce aradı. Babası daha da ağırlaşmış, komada imiş. Meşguliyetinden dolayı arayamamış daha önce. Çok konuşamadık zaten.” dedi. “Gelmek için can atıyormuş.” diye de ekledi.

“Çok sevindim. Tekrar aradığında selamımı söylersiniz.” dedi Hasan. Sonra Zehra’ya hafif yaklaşıp kısık sesle:

“Mürşid’e, ondan ve babasından bahsettim. Olağanüstü ilgi gösterdi. Her vakit namazdan sonra dua edeceğini söyledi. Geri gelir gelmez beklediğini de ifade etti.” dedi.

Duydukları çok memnun etmişti Zehra’yı. “Bir daha aradığında söylerim inşallah.” dedi. Mürşid’in Marcel ile bu kadar ilgilenmesi çok

sevindiriyordu onu. Aralarındaki engelin kalkması adına Mürşid'in bu ilgisi çok önemliydi. Minnettardı kendisine. “Allah'ım! Marcel'e hidayet et. Ona Kendini bildir.” duası sessizce döküldü yine gönlünden dudaklarına.

Hasan, birlikte geldiği kişi ile bütün kliniği dolaştı. Zehra, önceki kişiye anlattığı için bütün istediklerini, bir defa daha onlarla dolaşmaya gerek görmedi. Hasan biliyordu Zehra'nın istediklerini. Her şeyi anlattı Hasan o kişiye. Sonra oturup pazarlığa başladılar. Huylu huyundan vazgeçmiyordu. Hasan kıran kırana pazarlık yaptı. Neden sonra ayağa kalktılar. Hasan getirdiği kişiyi uğurlarken her halükârda yarın sabah arayacağını söyledi. Selam verip ayrıldı o kişi. Şimdi karar verme zamanıydı. Zehra ve Hasan koltuklara oturunca Nesibe de bir sandalye getirip yanlarına oturdu nazikçe. Aslında çok fark yoktu. İkisi de denilenleri yapabileceklerini söylemişti. Yalnız sabah gelen bir hafta istiyordu bu iş için. Biraz önce gelen ise beş gün. Sabahki, şimdikinden biraz daha ucuza yapacaktı.

Hasan bunları anlatıp başını kaldırdı, Zehra'ya baktı. Zehra da Nesibe'ye. Nesibe sessizliği tercih etti.

Zehra aceleye gerek olmadığını, güzel iş çıkarmalarını istediğini belirtip “Madem biraz daha ucuza yapacaklar...” diyerek tercihini sabah gelen şirket lehinde kullandı. Hasan için fark etmiyordu. Daha doğrusu Zehra'nın tercihi, onun da tercihiydi.

“Tamam, o zaman.” dedi Hasan. “Ben sabah gelen şahısla tekrar görüşürüm. Gelir başlarlar.”

Nesibe:

“Abi ben önümüzdeki üç güne randevu yazmıştım. Ondan sonra başlasınlar olmazsa.” dedi.

“Olur. Öyle yapalım. Gazeteye reklamı da tadilattan sonra verimiz.” dedi Hasan.

Kararı verdiler böylece. Klinik üç gün daha açık kalacak. Sonra bir hafta kapatılacaktı. Nesibe hiç tatil yapmamıştı geldiğinden beri. O da iznini kullanmış olacaktı. Zehra da artık ailesiyle ilgilenecekti biraz.

Hasan müsaade isteyip ayrıldı. Akşam, Mürşit'le mutlak sohbeti vardı. Klinik o gün olağan geçirdi gününü. Akşama doğru başka hasta gelmeyince bayanlar kliniği kapattı.

Hasan dergâha, akşam namazına yetişmeye çalıştı. Program akşam

namazıyla başlıyor, sohbetin bitiminde yatsıyı kılıp dağılıyorlardı. Dergâha geldiğinde ezanlar okunmaya başlamıştı. Otopark dolu olduğu için arabayı uzakça bir yere park etmek zorunda kaldı. Aceleyle yukarı çıktı. Giriş ve koridor oldukça kalabalıktı. Herkes sohbetin olacağı salona bir an önce varmaya çalışıyordu. Namaz da orada kılınacaktı. Asansörün dolu olduğunu görünce merdivenlere yöneldi. Orası da bir hayli sıkıştı. Dördünce kata çıkıp salona girdi. İçeriye girenler, oturmuş, saf düzeni almış vaziyette Mürşid'i bekliyorlardı. Bir safa usulca sıkıştı. Ezan da bitmişti. Müezzinlik yapan bir talebe, ezan duasını okudu yüksek sesle. Duanın bitiminde Mürşid'in kullandığı kapı açıldı. Onu görür görmez kamet getirmeye başladı aynı talebe, ayağa kalkarak. Mürşit ağır adımlarla Hz. Peygamber'in kabrinin resmi olan levhanın önüne serilmiş seccadeye doğru ilerledi. Misafirler kalkıp bu defa ayakta saf düzeni aldılar. Kamet bitince Mürşit cemaate dönerek safların düzenini kontrol etti bakışlarıyla. Sonra kıbleye döndü, on beş yirmi saniyelik bir murakabeden sonra "Allahu Ekber" diyerek namaza durdu. Cemaat de namaza başladı. Mürşit, namaza giriş tekbirini normalden biraz daha yüksek sesle söylerdi. Ve çoğu zaman, cemaatin yürekleri titrerdi onun bu tekbirinden.

Mürşit misafirler üzerinde büyük bir tesire sahipti. Misafirler de ona hayran ve büyük hüsnüzan sahibi idiler. Zaten birisinden istifade edebilmek için o kişiye karşı hüsnüzanda bulunmak elzemdir. Aksi takdirde dinlenen konular, yapılan yorumlar tenkide açık hale gelir. Bu da istifadeyi olumsuz etkiler. Bu yüzden "Mürşit uçmaz, müridi uçurur." sözünün bir dayanağı vardır. Mürşit uçmaz ama müridin uçan bir mürşitten yararlanma oranı daha fazladır. Onun içindir ki mürit-mürşit ilişkisinde gassal ve meyyit metaforu çok öne çıkmıştır. Mürit kendini ölü, mürşidini ise kendisini teneşirde yıkayan birisi olarak görmeli, onun hiçbir sözüne ve davranışına itiraz etmemelidir. Mürşit de müridin gönlünde herhangi bir negatif düşünceye meydan vermemek için hata etmemeye, kusursuz olmaya çalışmalıdır. Mürşit de böyleydi. Allah ile olan irtibatında da insanlarla olan münasebetlerinde de hata etmemeye çalışıyordu ve bu konularda oldukça başarılıydı.

Cemaat halinde farzı kıldılar. Ardından sünnet ve evvâbîn namazları kılındı ferdî olarak. Tesbihler çekildi, dualar edildi. Namaz bitince Mürşit kalkıp kendi yerine doğru yürümeye başladı. O kalkınca herkes kalktı.

Kanepeler hemen doldu. Oralarda yer bulamayanlar yere, halının üzerine oturdular. Herkes Mürşid'i yakın ve rahat bir açıdan görüp dinleyebilmek için tatlı bir yarışa girmişti. O yerine oturunca herkes de yerini almış oldu böylelikle. Hasan kanepelerden birinde yer kapabilenlerdendi. Mürşit gözleriyle misafirleri süzerken Hasan'ı gördü. Ona, eliyle yanına gelmesini işaret etti. İşareti alan Hasan, hızlı adımlarla yerde oturanların omuzlarından atlar gibi geçerek Mürşid'in yanına gelip oturdu saygıyla. Mürşit Marcel'i sordu ona "Bir haber var mı?" diyerek.

Hasan, öğle vakti kliniği aradığını ve Zehra'dan duyduklarını aktardı. Mürşit dikkatle dinledi. Hasan'ın anlattıklarından Marcel'in ruhunun anatomisini anlamaya çalışıyordu âdetâ.

"Benim de selamlarımı ve her gün dualar ettiğimi söyleyin. Ben de bekliyorum kendisini." dedi düşük bir ses tonuyla.

"Emredersiniz efendim. Söylerim inşallah." dedi Hasan.

Konuşma bitince de geldiği gibi gitti oturduğu kanepeye. Mürşid'in çağırıp onunla konuşması, kendisini özel hissetmesine neden olmuştu. Allah'a şükretti bunun için.

Talebelerden biri kısık sesle bir soru yöneltti Mürşid'e.

– Efendim, İmam Şafii, Asr suresiyle alakalı olarak: "Kur'an sadece bu sureden ibaret olsaydı yine yeterdi." buyurmuş. Bu sureyi böylesine ayrıcalıklı kılan nedir?

Mürşit önce surenin Arapça orijinal metnini okudu, sonra: "Asr'a yemin olsun ki insan şüphesiz hüsrandır. Ancak iman edip salih amel işleyenler, hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna." şeklinde mealini verdi. Ardından da şunları söyledi:

– Bu sure, cismani insan ile Rabbani insanın hakikatini beyan etmektedir. İman, salih amel, hak ve sabır tavsiyesi hasletlerini kendinde toplamayı başarmış bir mümin, Rabbanidir. Bu, ebedi saadete ulaşabilmenin en yüksek derecesi olmaktadır. Bu dereceye ulaşabilmek, Peygamberlerde bulunan bu niteliklere sahip olmakla, o hasletlerle bezenmekle ancak mümkün olabilecektir. Bu hasletler Peygamberlerde bir ahlak ve seciye olarak, onların vârisleri olan âlimlerde ise yükümlülüğün bir buudu olarak bulunmaktadır. Bu özelliklerle donanmış Müslüman "kâmil insan"dır ki onu resmeden bizzat Kur'an'dır.

– Mufessirlerin farklı değerlendirmelerde bulundukları “Asr” kelimesinin en uygun manası “dehr”dir. Bizim bu kelimedenden anladığımız, gezegenlerin hareketiyle oluşan “vakit”ten ibarettir. Bu yönüyle dehr, sonradan meydana gelen bir şeyden -ki “hâdis” denmektedir- ortaya çıkan başka bir hâdis şeydir. Bu yaklaşım, anlatılan dehrin manasından çok farklı başka bir anlama taşıdı bizi, görüldüğü üzere. Biz idrak edebiliyoruz ki dehrden murad, gece ve gündüzün deveranından ibaret olan zamandan başka bir şeydir. Dehr ne olursa olsun, ezelen ve ebeden İlahi pırıltılardan nasibi olmayan bir şey değildir. Zamana bir değer verip ona vücut giydiren insandır. Ama mevsimlere, aylara ve günlere taksimine baktığımızda onun bir öncesi, sonrası, ilavesi ve noksanı olduğu görülür. Böyle düşünöldüğünde de dehr, vehimden çıkıp hisle ispat olunur hale gelir. Artık nefis onu bilir. Akıl onun mevcudiyeti hakkında tereddütten kurtulur. Ona varlık içerisinde, sonradan meydana gelen ve farklılıkların yaşandığı bir basit eşya olarak bakmaz.

– İnsan, zahirinden batınına yolculuk yaptığında Rabbani olur, yüksek şerefinden kendisine kapatılan yönüne bakabilmek için nefsinin omuzlarına çıkar. Orada bir genişlik ve büyük bir mülk bulur. İhsan âleminde kendisine verilen şeyleri görünce: “İki âlemde de hiç kimseye verilmeyen büyük bir mülk bana verildi.” der. Bu manayı ifade sadedinde Hz. Ali: “Ebed için yaratıldınız.” demiştir.

– İnsan, kendisini bekleyen hüsrânı bilemediğı için bu sure bir tekit edatı ile başlamıştır. Eğer insan bunu bilseydi ona göre tedbirini alır, böylelikle de böyle bir tekide gerek kalmazdı. İnsanın kayıp ve hüsrânı, kendini sadece cismani bir insan olarak bilmesinden kaynaklanmaktadır. O, kendini, ruhu ile beraber insan olarak idrak ettiğinde fevt ettiklerini telafi edebilecek bir konuma yükselebilecektir.

– Hakkı tavsiyeye emr-i bil-maruf ve nehy-i anil-münker girerken; sabrı tavsiyeye eza ve cefaya katlanma da dâhildir. Bu yüksek ahlak peygamberlerde seciye olarak; mürşit ve âlimlerde yükümlölüğe bağı bir durum olarak bulunur. Bu, peygamberin bıraktığı; âlimin de nasiplendiğı bir şeydir. İlim sahipleri, Hakk’a teveccühü, ihlası ve nasihatleri ile bu verasetten nasiplenmeye bakarlar. İnsana düşen, sebeplere sarılıp son nefesine kadar bu özelliklere sahip olmaya çalışmaktır. Kişi kendi için istediğini kardeşi için de istemeli, nasihatten dur olmamalıdır.

Bir saat kadar sürmüştü Mürşid'in konuşması. Aralarda talebeleri sorularla renklendiriyorlardı sohbeti. Sonrasında Mürşid'e ve misafirlere küçük bir tatlı ikramı yapıldı. Mürşit konuşmasını bir duayla sonlandırdı. Duanın akabinde misafirlerin dağılmasını beklemeksizin izin alıp kendi odasına çekildi. Misafirler, bir talebenin yatsı namazını kıldırması akabinde çıktılar. Mürşit yatsıya çıkmamıştı. Bilahare içeride talebeleriyle kılacaktı. Namaz önemli, onu cemaatle kılmak çok önemliydi. Mürşid'in olmazsa olmazlarından idi. Bir defasında, kendisine farz olduğundan beri değil namazı kaçırmak, cemaatle namazı, bir elin parmakları kadar ancak kaçırdığını ifade etmişti. Hasan da cemaatle yatsıyı kılıp evinin yolunu tuttu.

Sonraki iki gün, olağan akışıyla geçti. Randevulu, randevusuz hastalar geldi kliniğe. Sonraki güne ise hiç randevu vermedi Nesibe. Hatta tanıdık hastalara bir hafta tadilat dolayısıyla kapalı olduklarını söyledi. Hasan, Zehra'yı aradı gün içerisinde. Mürşid'in Marcel'le alakalı söylediklerini aktardı ona. Zehra memnuniyetini ifade etti. Bugün yarın ararsa Marcel'e muhakkak anlatacağını söyledi. Zehra telefonu kapatmadan bir afiş ricasında bulundu Hasan'dan. Kliniğin caddesine bakan yönüne asılmak üzere orta büyüklükte "Tadilat dolayısıyla bir hafta kapalıyız." cümlesi ile açılış tarihinin yazılı olduğu bir afiş aklına gelmişti. Hasan:

"Çok güzel fikir Zehra. Ben yarın yaptırır, herkesin görebileceği bir yere asarım." dedi. Teşekkür etti Zehra.

Tadilat işiyle yakından ilgilenecekti Hasan. Öyle de yaptı. Bu işler onun işleriydi. Marcel'e sadık bir dost olduğu, bundan da önemlisi dostunun gözlerinin ve gönlünün hakikate açılabilmesi için idi bütün bunlar. Hasan bu işleri can-ı gönülden yapıyordu.

Ertesi sabah mesai başlarken tadilat için üç kişi geldi şirketten. Hasan, onları kliniğin önünde bekliyordu. İlk görüşme yaptıkları, kliniği beraber dolaştıkları kişi de gelmişti. Hasan içeri aldı onları. Yapılacak şeyleri ustalara beraber tarif ettiler kliniği dolaşarak. Zaten ona göre malzeme ve alet getirmişlerdi. Hasan: "Kolay gelsin. Ben ara sıra uğrarım." diyerek ayrıldı.

Önceki akşam Zehra ve Nesibe iyi dilek temennileriyle vedalaşmışlardı. Nesibe bir hafta izin kullanacak, Zehra da dinlenecek ve ailesiyle birlikte olacaktı. Marcel'le bu arada görüşme imkânı olmadı.

Hasan bu bir haftalık süreçte hemen her gün kliniğe uğradı. Ustaların takıldıkları yerlerde onlara yardımcı oldu. İşlerin iyi yapılıp yapılmadığını yakından takip etti.

Bir hafta sonunda klinik hemen hemen istenilen şekle girmişti. Arka tarafa açılan kapı kaldırılmış, ön bölümle bütünleştirilmişti. Marcel'in kullandığı tuvalet ve banyo, hastaların da kullanabileceği şekle getirilmişti. Tavana alçıpenle spot lambalar takılmış, bazı duvarlara da yine alçıpenle şekil verilmiş, bütün duvarlar taş rengine boyanmıştı. Camların perdeleri yenilenmiş, yeni model ofis perdeleri takılmıştı. Klinik oldukça modern bir hal almıştı.

Hasan, kliniğin tekrar mesaiye başladığı günün sabahında kliniğe geldi, kapıyı açıp bayanları beklemeye başladı. Sekiz buçuk gibi Nesibe, ardından da Zehra geldi. Çok merak ediyorlardı kliniği haliyle. Hasan da özellikle Zehra'nın tepkisini çok merak ediyordu. Neticede onun istediği şekilde yapılmaya çalışılmıştı. Hep beraber içeri geçtiler. Dün ustalar işi bitirince yine aynı şirketten iki bayan gelip sağlam bir temizlik yapmışlardı. Klinik pırıl pırıldı gerçekten de. Ustalar işin hakkını vermişti. Denilen her şey hemen hemen tamamdı. İşçilik güzeldi. Zehra çok beğendi kliniğin yeni halini. Her yerine teker teker bakarlarken hepsinin yüzünde tebessüm vardı. Zehra çok teşekkür etti Hasan'a. İşin maddi kısmını Hasan üstlenmişti ama Marcel gelince konuyu çözeceklerdi. Zaten bu konuyu hiç konuşmamışlardı aralarında. İkinci muayene odasının bazı eksikleri vardı. Hasan:

“Müsait olursanız ben akşama doğru geleyim, muayene odasının ihtiyaçlarını alalım beraber.” dedi.

Zehra, Nesibe'nin de gelmesini istiyordu. Nesibe: “Olur.” deyince akşam beşe anlaştılar. Hasan, ayrılırken dışarıya astıkları afişi çıkardı. Bayanlar hemen mutfağa koştular. Kahvaltı yapmamışlardı. Zehra ocağa su koyarken Nesibe yakındaki bakkaldan dilimli ekmek, krem peynir, biraz da tereyağı almaya gitti. Mutfaka gıda takviyesi gerekiyordu.

Zehra kliniğin yeni halinden oldukça memnun kalmıştı. Paris'teki kliniklerin ayarında olmuştu kendi klinikleri de. Marcel'le bir daha konuşamamalarını ise sıkıntı etmemeye çalışıyordu. “Seni çok özledim Zehra'm.” sözü bir haftadır kulaklarında çınlıyordu. Onunla teselli olmuştu.

Nesibe bakkaldan dönünce hemen ekmek dilimlerini tost makinasına koydular. Her zamanki gibi güzel bir kahvaltı yapacaklardı. Zehra:

“Eğer kahvaltı bitiminde hasta gelmemiş olursa Marcel’i arayalım.” dedi. Nesibe:

“Çok iyi olur abla.” diye mukabelede bulundu.

“Ama.” dedi Zehra. “Sadece ev telefonu var. Zaten başka nereyi arayabiliriz ki? Bu vakitlerde evde midir acaba?”

Kahvaltıyı hızlandırdılar. Vakit daha fazla ilerlemeden aramak istiyordu Zehra. Ekmeğini bitirince kahve fincanını alıp masaya doğru yürüdü. Tam masaya oturmak üzereyken telefon çaldı. Heyecanlandı. Hemen açtı telefonu. Marcel idi telefonun öbür ucundaki. Gayet üzgün bir sesle:

“Günaydın Zehra.” dedi.

“Günaydın.” dedi Zehra.

Marcel’in sesinden ne diyeceği ve niçin arayamadığı belliydi. Babası iki gün önce vefat etmişti.

“Çok üzüldüm Marcel. Başınız sağ olsun. Allah sabırlar versin.” dedi Zehra.

Teşekkür etti Marcel, sonra arayamadığı için özür diledi yine. Zehra:

“Ne demek? Seni merak ettim ama durumunu biliyorum.” deyip babasının vefatını sordu. Komadan çıkamamıştı yaşlı adam. Son saatlerinde de nefes darlığı çekmiş, makinaya bağlanmıştı. Zaten bu duruma giren bir hastanın geri döndüğü hiç görülmemişti. O ana kadar babasının yanından hiç ayrılmamıştı. Normalde, bu halde iken hasta yakınlarına izin verilmiyordu ama o doktor olduğu için bir şey dememişlerdi.

“Sonrasını gelince anlatırım. Ben haftaya bilet aldım, geliyorum.” dedi Marcel.

Zehra bu son cümleye sevinmişti. Marcel dönüyordu.

“Tam vaktini söylersen seni karşılarız.” dedi. Marcel uçuş bilgilerini yazdırdı. Heyecanla yazdı Zehra. İçi kıpır kıpırdı. Marcel’in bulunduğu yerden gürültüler geliyordu. Çok rahat konuşamıyordu. Zehra:

“Dört gözle gelmeni bekliyoruz Marcel. Kliniği tadilat yaptırdık. Çok güzel oldu. Sana kliniğe yakın bir daire de tuttuk.” dedi hızlıca.

İyi dilek temennileriyle kapattılar telefonu. Zehra sevinse mi üzülse mi bilemedi. Marcel’in babası vefat etmişti. Marcel haftaya geliyordu. Sevincinin üzüntüsünden daha fazla olduğunu fark etti. Nesibe de:

“Babası zaten yaşlıymış. İnşallah kurtulmuştur.” diyerek Zehra’ya destek

olmaya çalıştı.

“İnşallah.” dedi Zehra.

Tarifsiz bir heyecan yaşıyordu. Nesibe bir fincan kahve daha getirdi Zehra’ya. Bu kahve öncesinden daha mı lezzetliydi ne? O günü beş altı hastayla bitirdiler. Saat beş gibi Hasan geldi. Bayanlar da hazırlanmış onu bekliyorlardı. Mobilyacılar çarşısına gideceklerdi. Arabanın arkasına oturdular bayanlar. Yolda Zehra:

“Marcel geliyor.” diyerek müjdeyi verdi.

Sabahleyin aradığını, babasının vefat ettiğini, haftaya bilet aldığını söyledi. Duyan herkeste aynı psikoloji oluyordu; babasının vefatına üzülmeye, haftaya geleceğine sevinme. Ama sevinç ağır basıyordu nedense. Hasan da aynı ruh haletine büründü.

“Ben karşılarım inşallah Marcel’i.” dedi.

Zehra da karşılamak istiyordu ama o anda bunu söyleyemedi Hasan’a. “Bakalım, daha bir hafta var gelmesine.” diye geçirdi içinden. Sevinç hâkimdi arabada. Zehra Hasan’a:

“Mürşid’in dediklerini iletemedim Marcel’e. Bulunduğu yer gürültülüydü. O öyle bir ortamda iken Mürşit’ten bahsetmek istemedim. Geldiğinde sen kendin anlatırsın.” dedi.

“İyi yapmışsın.” dedi Hasan. “Zor durumda kalırdı belki de. Gelince ben konuşurum inşallah.”

Zehra bu arada artık gazetede reklamın çıkabileceğini, vaktinin geldiğini hatırlattı Hasan’a. Hasan yarın ilk işinin o olacağını söyledi. Zehra da teşekkürle karşılık verdi.

Mobilyacılar çarşısına geldiler. Zehra’ya bir şey beğendirmek pek de kolay olmuyordu. İki saat kadar mağazaları dolaştıktan sonra nihayet ihtiyaçları birkaç ayrı mağazadan temin edebildiler. Yarın sabah kliniğe getirilmek üzere anlaştılar. Hasan bayanları uygun otobüs durağına bırakarak ayrıldı. Zehra ve Nesibe aynı durakta, farklı otobüslere binerek evlerine gittiler.

Zehra yine mütebessimdi, yine ismiyle müsemmaydı. Paris’ten döndükten sonraki bir yıl hayli zor ve üzücü geçmişti. Önce Marcel’le yaşadıkları ve oradan ani bir kararla dönüşü, gönlündeki bu yaranın aylarca kanamaya devam edişi, bu manada dönüşün de bir işe yaramayışı, sonra kardeşinin

ticaret yapayım derken her şeyi eline yüzüne bulaştırması, ailesinin ciddi bir maddi sıkıntıya girişı Zehra'yı sarsmıştı. Kardeşinin yaptıklarına dair kendisinin yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Babası bir yere kadar yardımcı olabilmıştı. Şimdi ise kardeşinden haber yoktu. Ortalarda görünmüyordu. Marcel'le alakalı ise yarası kabuk bağlar, zamanla da tamamen iyileşir zannetmişti ama değıl kabul bağlamak, yarası her gün kanamış, yüreğı sürekli sızlamıştı.

“İyi ki Marcel'i görmeye gelmişim kliniğe.” diye geçirdi içinden o an. Şimdi durum nerelere gelmişti. Hem klinikte işler iyiydi hem de o buralara alışmıştı. Bunlardan da önemlisi Marcel Mürşit'le tanışmıştı. Normalde hiç ihtimal vermeyeceğı bir şeydi bu. Marcel'den sonraki yaşadığı en büyük sürpriz, onun Mürşit'le tanışmasıydı. “Hayat sürprizlerle doluymuş gerçekten.” diye mırıldandı. Acıların geride kaldığını düşündüğü aynı anda yüreğindeki sızıyı fark etti. Ya Marcel hakkında yaptığı dua kabul olmazsa, hidayete eremezse, diye aklından geçirirken, anı yaşaması gerektiğini hatırladı. Sabrını geçmişe ve geleceğe dağıtarak lüzumsuz harcamamalıydı. “Mevla'm görelim neyler. Neylerse güzel eyler.” diyerek benliğini saran karamsarlıktan sıyrılmaya çalıştı. Bu yaşadıkları da bir nevi Allah'a güven testiydi. Aldığı her nefes bir imtihandı.

Marcel'in geleceğı tarihi öğrendikten sonra Zehra'nın günleri daha da yavaşlamıştı. Eskiden günler birbirini kovalarken şimdi saatler birbirinden kaçıyordu. Allah'tan hastalar vardı da onlarla meşgul olurken vakit geçiyordu. Zehra ve Nesibe mesai bitiminde ilk defa parkta yarım saat kadar yürüyüş yaptılar. Fena da olmamıştı. Günün yorgunluğu vardı ama parkın güzelliğı ve havanın insanı kucaklayan ılıkliğı, yorgunluklarını gidermişti. “Ara sıra böyle yapalım.” diye konuştular kendi aralarında, gülerek.

Ertesi sabah gazetede kliniğın reklamını gördüler. Yerel gazete, bölge sakinleri tarafından takip ediliyordu. İlk verdikleri reklamın faydasını görmüşlerdi. Bu da faydalı olurdu büyük ihtimalle. Zehra, günleri zar zor geçiriyor, Marcel'in gelmesini iple çekiyordu. Bir an Hasan'ı arayıp havaalanına kendisinin de gitmek istediğini söylemek geçti içinden. Çok gitmek istiyordu ama bu, onun genel duruşuna aykırı olurdu. Öyle düşündü. Evet evet, gitmemesi daha uygundu. Nasıl olsa bir saat fark ederdi. Klinikte karşılamak belki daha güzel olurdu.

BAZEN YELKOVAN AKREPLEŞİR

Büyük gün gelmişti. Yarın sabah onda Marcel geliyordu. Zehra geceyi zor geçirmiş, doğru dürüst uyuyamamıştı. Tam sevinemiyordu. Bütün gelişmelere rağmen aradaki engel hâlâ duruyordu. Kendisi, Mürşit ve Hasan, aradaki engeli kaldırmaya çalışıyorlardı hep beraber ama henüz bir sonuç alınamamıştı. Hasan Marcel'i havaalanından alıp kliniğe getirecekti. Her sabah olduğu gibi Nesibe açtı kliniği o gün de. Heyecanı, rutin temizliğine de yansımış, harıl harıl kliniğin bir ucundan diğer ucuna koşuşturup durmuştu. Bakalım kliniğin yeni halini görünce ne tepki verecekti doktor?

Sonra Zehra geldi kliniğe. Bugün sanki biraz daha mı şık giyinmişti ne? Zehra'daki tatlı telaşı, Nesibe anında fark etti. Daha önce yapmadığı şekilde salondaki koltuk ve sandalyeleri düzenledi. Zaten düzgün idiler ama o küçük kımıldatmalarla aslında kendi heyecanını bastırmaya çalışıyordu. Muayene odalarına baktı sırayla. Az önce Nesibe o odalara girip tertip ve düzenini gözden geçirmişti hâlbuki. Mutfığa girdi sonra. Ocağa su koyup ısıtmaya başladı.

“Marcel gelmeden biz bir şeyler atıştıralım. Sonra beylere kahvaltı hazırlarız.” dedi Nesibe'ye.

Nesibe de kliniğin Zehra tarafından son kontrollerinin bitirilip kahvaltı için mutfığa geçilmesini bekliyordu. Hemen ekmek kızartmaya koyuldu. Onsuz güne başlamıyorlardı.

“Marcel'in uçağı inmek üzere.” dedi Zehra saatine bakarak. “On bir gibi burada olurlar inşallah.”

“İnşallah.” dedi Nesibe. Yaklaşık bir saat vardı gelmelerine.

Sabırsızlanmak böyle bir şeydi demek ki. Yelkovan akrepleşmişti sanki. Hasta da yoktu ki onu muayene ederken vakit geçsin. Zehra gazeteyi aldı, kahvesini yudumlarken gelişigüzel manşetlere göz attı. Resimlerine bakarak sayfaları, heyecanına denk bir hızla çevirdi. Onu da kısa sürede bitirince dışarı çıkıp kliniğin önünde ileri geri yürümeye başladı. Bu daha iyi

gelmişti ona sanki. Bu arada Nesibe telefonla iki randevu verdi öğleden sonraya. Nihayet saatler on biri gösteriyordu. Hasan'ın arabası her an kliniğin önünde belirebilirdi. Zehra içeriye girmişti. Beklenen misafir geldiğinde onu kapıda bekliyormuş havası vermek istemiyordu. Nesibe'nin masası önündeki koltuğa oturdu. Çok geçmeden Hasan'ın arabası gelip kliniğin önünde durdu. Gelmişlerdi. Zehra'nın kalbi, göğüs kafesine güm güm vuruyordu. Nesibe'yle beraber kapıya doğru koştular.

Akrep ve yelkovan yorulmuştu.

Marcel ağır ağır çıktı arabadan. Hasan hafifçe arkasından gelerek ona eşlik ediyordu. Marcel oldukça yorgun gözüküyordu. Her zamanki gibi şık ama yorgundu. Zehra'yla gözleri buluştu. O anda Marcel'in bakışları, mimikleri görülmeye değerdi. Onun aşk ve hasret ateşiyle yanan bakışları karşısında Zehra erimişti âdeta. O da aşk ve özlemle mukabelede bulundu.

Zaman durmuştu.

Yelkovan akrebi takipten artık vazgeçmişti.

O anda başka bir şey düşünememişlerdi.

Vuslat böyle bir şeydi. Onların vuslatı ise ancak bu kadar olabilirdi. Allah'ın koyduğu sınırlara riayet çoğu zaman fedakârlık gerektiriyordu. İnançlarına rağmen teslimiyette sıkıntı yaşayan bazı Müslümanlar bu fedakârlığa katlanamıyordu. Hâlbuki hakiki ve samimane Müslümanlık fedakârlıktan ibaretti. Her şeyi yememe, her şeyi içmeme, her şeyi konuşmama gibi fedakârlıklarla ancak çizgi korunabiliyordu. Bazen arzu edilen şeylerden kaçınılarak bazen de canın istemediği şeyler yapılarak din hayata taşınabiliyordu. Teorinin pratiğe yansımaları özveriye zorunlu kılıyordu. Zehra o anlarda ciddi bir fedakârlık yapıyordu aslında. Marcel'e sarılmak, ellerini tutmak için can atıyordu ama sadece ürkek bakışlarla yetinmek zorundaydı. Hasan:

“Yeni kliniğine hoş geldin Marcel.” diyerek onları kendilerine getirdi. Zehra:

“Hoş geldin Marcel. Başın sağ olsun. Allah sizlere sabırlar versin.” dedi. Marcel:

“Hoş bulduk Zehra. Çok teşekkür ederim.” diye karşılık verdi. Nesibe de:

“Hoş geldiniz efendim.” diyerek karşıladı. Hep birlikte içeri girdiler. Nesibe'nin masası önündeki koltuklara oturdular önce.

Marcel oturduğu yerden başını, sağa sola ve arkaya çevirerek klinikte gözlerini gezdirdi. Sonra:

“Klinik çok güzel görünüyor. Bakarız birazdan. Sizler nasılsınız? Neler yaptınız ben yokken klinikten başka?” dedi. Sonra Hasan’a dönerek:

“Mürşit nasıl? Bu arada herhangi bir sağlık sorunu oldu mu?” diye sordu.

“Mürşit iyi çok şükür. Senin iletmeni istediklerini ilettim. Seni ve babanı merak etti. Dualar ettiğini söyledi. Sonra ben sohbete gittiğimde beni yanına çağırıp seni sordu. Gelince bekliyorum.” dedi.

Marcel çok sevindi duyduklarına.

“En müsait vakitte gidelim.” dedi.

“Gideriz inşallah.” dedi Hasan. “Sen bir yerleş yeni yerine. Dinlen. Gideriz.”

Sonra Zehra söz aldı:

– Sen gittikten birkaç gün sonra emlakçı Hasan’a ulaşmış, bizim aradığımız şartlara uygun bir daire olduğunu söylemiş. Biz de Hasan’la beraber gidip daireyi gördük. Ben beğenince Hasan da daireyi tuttu.

Marcel tebessümle cevap verdi:

– Sen beğendiysen ben de beğenirim kesinlikle.

Zehra duymamış gibi devam etti.

– Daire on yedi dakika yürüme mesafesinde buraya. Biz Hasan’la ilk görmeye giderken dakika tutmuştuk. Sonra senin eşyaların taşındı. Dairen hazır.

Nesibe muzipçe söze girdi:

– Sonra Hasan abi iki ayrı şirket elemanını getirdi sırayla. Birisiyle anlaştı. Zehra ablamın dediği şekilde kliniğin tadilatını yaptılar. Bir hafta kapalı kaldı klinik. Ben de yıllık iznimden kullanmış oldum. Yeni koltuk ve sandalyeleri de Zehra ablam beğendi.

Marcel:

“Ben de: ‘Bu mobilyalar ne kadar güzelmiş. Kim beğendi bunları acaba?’ diyordum.” diye Nesibe’nin esprisini devam ettirdi. Beraber güldüler.

Nesibe “Kahve getireyim.” diyerek mutfığa geçerken:

“Ekmek de kızart istersen. Kahvaltı yapmamışlardır beyler.” dedi Zehra. Marcel:

“Sen nasılsın Zehra? Ailen nasıl?” diye sordu.

– İyiyiz çok şükür. Farklı bir şey yok. Biz de seni ve aileni merak ettik.

“Ben de işte.” dedi Marcel. “Tahmin ettiğiniz gibi. Ailemle beraber oldum. Babamın durumunu zaten telefonda söylemişim. Bu defa babamı hep hastanede gördüm. Çok perişan görünüyordu. Ailem hep başında ve çok üzgün idiler haliyle. Bir hafta on gün kadar komada kaldı babam. Kalp krizi bir iki hastalığı daha tetiklemiş. Nefes darlığı yaşadı ciddi anlamda. Son anlarında yanında olmak beni vicdanen çok rahatlattı. Annem tam zamanında haber vermiş. İyi ki gitmişim. Babam iyi bir Hristiyan’dı. Kilisede âyin düzenlendi onun için. Dostları yalnız bırakmadı, sağ olsunlar. Öyle işte. Ancak gelebildim ben de. Hepinizi çok özledim.” dedi bakışlarını etrafındakilere gezdirerek.

Nesibe bu arada kahvaltılıkları getirip koltukların önündeki sehpayaya koydu dikkatlice. Marcel hem konuştu hem de ara ara atıştırdı. Dostları da onu özlediklerini ifade ettiler. Marcel kahvesini bitirince kliniği dolaşmak istedi. Hep beraber her karesini incelediler. Zehra bazı yerler hakkında bilgi verdi. Spot lambaları, duvar rengini kendisinin beğendiğini söyledi muzipçe. Marcel:

“Sen her şeyin en güzelini beğenirsin zaten.” diyerek cevap verdi. Sonra Hasan’a dönüp toplam masrafı sordu. Hasan:

“Bilahare konuşuruz.” diyerek konuyu geçiştirdi.

Saat on ikiye geliyordu. Hasan Marcel’i yeni dairesine götürmeyi teklif etti. İsterse dinlenip tekrar kliniğe gelebilirdi. O da: “İyi olur.” diyerek kabul etti. Kliniği dolaşmayı bitirip çıktılar bayanlara selam vererek.

Hasan, arabayı Marcel’in dairesinin bulunduğu apartmanın önüne park etti. Yürüyüp dairenin bulunduğu üçüncü kata asansörle çıktılar. Hasan kapıyı açınca anahtarını doktor beye teslim etti. İlk izlenimi çok pozitif oldu Marcel’in daire hakkında. Bol ışık alan, oldukça geniş bir daireydi ve kliniğe de yakındı. Çok teşekkür etti dostuna. Hasan ayrılmadan:

– Ne zaman gideriz Mürşid’e? diye sordu.

– Yarın nasıl?

– Ben dergâhı arayayım. Büyük ihtimalle olur. Yarın kliniğe uğrarım. Dergâhın cevabına göre hareket ederiz.

Marcel, yarın en geç öğle civarında gelmesini rica etti Hasan’a. Hasan:

“İnşallah.” deyip selam vererek ayrıldı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ruhu, bedeninden daha çok yorulmuştu. Şimdi bedenini dinlendirecek, yarın da sıra dergâhta ruhuna gelecekti.

Zehra ve Nesibe öğleden sonra randevulu hastalarla ilgilendiler. Akşama doğru kliniği kapattılar. Yarım saat kadar parkta yürüyüş yapıp ayrıldılar. Zehra bugün hiç yorulmamıştı. Gurbet ve hicran bitmişti.

Ertesi sabah saat dokuz civarı Marcel’in de gelmesiyle klinik ekibi tamamlanmıştı. Zehra ondan az önce gelmişti. Mutfaktaki masaya oturdular hep beraber. Kahveler ve yanında aperatifler hazır. Marcel eve varınca biraz dinlenmiş, sonra bazı eşyaları kutulardan çıkarıp yerleştirmişti. Birkaç güne kadar evin eşyaları tamamen yerlerini bulurdu. Çok aceleye de gerek yoktu. Akşama doğru çıkıp bir restoranda karnını doyurmuş sonra tekrar evine dönmüştü. Kahvaltıda kendini oldukça zinde hissediyordu.

Acılar, yaşamın kıymetini öğretir, mutluluğun tadını artırır. Her şey zıddıyla bilinir ve daha iyi idrak edilir. Gündüzün kıymetini takdir etmek için gecenin varlığı çok önemlidir. Hayatın anlamını daha iyi bilebilmek için de ölüme ihtiyaç vardır. Sevdiğinin ölüm acısıyla sarsılan insan, kendi hayatını ve aslında bütün hayatların değerini daha iyi anlar. Kaybolan, eldekinin kıymetini bilmeye vesiledir, vesile olmalıdır. Marcel bu düşüncelerle doluydu. Babasının vefatından dersler çıkarması gerektiğinin farkındaydı. Zehra’dan birkaç kez, “Benim lügatimde tesadüf diye bir kelime yok.” cümlesini duymuştu Fransa’da iken. Artık kendi hayatının değerini daha iyi biliyordu. Zehra’yı kendinden ayrı görmediği için onun hayatını da çok önemsiyordu. Bu iki hayat en iyi şekilde korunmalıydı. Kahvaltı masasında bunları düşünürken gözleri daldı. Nesibe: “Saat onda hastanız var.” deyince kendine geldi.

Zehra’nın da hastası vardı. Masadan kalkmadan Zehra:

“Gazeteye reklam verdik. Yoğunluğumuz artabilir.” dedi gülerek. Marcel:

“Artsın bakalım. Hasan’a borçlandık, onu ödememiz lazım.” dedi. Sonra “Şaka yaptım.” dedi ciddi bir edayla.

– Bu klinik insanlara hizmet için açıldı. Bu maksattan asla sapma olmayacak inşallah. Sonra “İnşallah kelimesini yerinde kullandım mı?” diye sorunca ortalık kakhaha sesleriyle çınladı.

Öğle vaktine kadar hastalarla meşgul olundu. Marcel’in gelmesiyle klinik doluvermişti sanki. Tatlı bir havası vardı. Herkes orada bulunmaktan zevk

alıyordu. Hasan bile küçük bahanelerle kliniğe damlıyordu. Şimdi doktor bey gelince artık her gün gelirdi. Zaten üç günde bir Mürşid'e gitmek için uğraması gerekiyordu. Diğer günlerde de doktorların sunumları olacaktı. Bu da her gün kliniğe gelmesi demekti Hasan'ın. O gün de öğle vaktinde kapıda belirmişti. Marcel'le dergâha gideceklerdi. Ama doktor erken gelmesini rica etmişti. Onun ricasını kıracak değildi ya. Gelirken klinik ekibinin beğenip sık sık sipariş verdiği pizzayı alıp gelmişti. Sessizce girip pizzaları mutfığa bıraktı. Doktorlar muayene odalarında idiler. Hastasını gönderen doktor salona geldi. On beş dakika sonra herkes bir aradaydı. Ardından hemen pizzanın etrafında halkalandılar, masadaki pizza dilimleri kayboldu birer birer. Muhabbet kaldığı yerden devam etti. Hasan:

“Mürşid'e gitmemize vakit var ama sen ‘Öğlen gel.’ dediğin için ben de erken geldim.” dedi.

Marcel:

“Çok iyi yaptın Hasan. Mürşid'e gidinceye kadar beraber oluruz. Muhabbet ederiz. Özledim seni.” dedi. Hasan'ın hoşuna gitmişti bu sözler.

“Biz de seni çok özledik.” dedi. Sonra “Öyle değil mi Zehra?” dedi ona dönerek. Zehra mahcup ve mütebessim:

“Öyle Hasan. Marcel özletti kendini.” dedi. Nesibe:

“Marcel gelince klinik doluverdi, değil mi Zehra ablacım?” dedi.

Zehra'ya kibarca yükleniyorlardı. Zehra anlamlı anlamlı baktı Nesibe'ye: “Niçin benim adımlı söylüyorsun?” der gibi.

“Nesibe'ciğim bize kahve yapar mısın bir zahmet?” diyerek sözü başka yere kaydırmaya çalıştı.

“Tabii ki ablacım.” dedi Nesibe gülümseyerek.

Beyler Nesibe'nin masası önündeki koltuklara geçtiler. Zehra mutfak masasını temizleyip beylerin yanına bir sandalye çekerek oturdu. Her zamanki gibi mesafesini koruyordu. Kimse alınmıyor, yanlış anlamıyordu. Problem yoktu. Nesibe kahveleri getirdi.

Hasan aniden: “Şimdi aklıma geldi. Bizim sunumlar vardı. Ne oldu onlara? Sadece gözü dinleyebildik. Sırada hangi doktor ve hangi konu var? Söyleyin bakalım.” dedi kendine has üslubuyla. Marcel:

“Doğru. Biz öyle bir şey başlatmıştık. Devam ettiremedik. O zaman yarın Zehra bize kulağı anlatsın.” dedi. Söylerken soruyor gibi yaptı. Hasan:

“Olur, çok iyi olur. Zehra Hanım’ı dinleyelim.” diyerek onayladı. Zehra:

“Peki öyleyse, madem bu kadar ısrar var, kırmayalım.” dedi her zamanki mütebessim çehresiyle.

Hasan Marcel’e dönerek:

“O zaman haftada iki kez Mürşid’i, diğer günlerde de sizi dinleriz. Günlerimiz boş geçmemiş olur.” dedi.

Marcel Hasan’a: “Güzel olur.” dedikten sonra Zehra’yı bilgilendirdi:

– On dakikalık bir sunum yeterli. Biz de bu sunumlar vesilesiyle bilgilerimizi tazelemiş oluruz.

– Olur, inşallah diyelim. Bir de geçen aklıma geldi. Seninle Hz. Peygamber’i anlatan kitabı okuyacaktık beraber. Onu da programlayalım, Nesibe de katılır.

Marcel de hatırladığını, beraber okurlarsa bazı konuları daha iyi anlayabileceğini ifade etti. Nesibe mutfaktan dinliyordu konuşmaları.

“Elbette katılırım. Çok istifadeli olur benim için de.” dedi.

Hasan gazetede çıkan reklamın bir hafta devam edeceğini söyledi. Sonra:

“Hazır olun. Birkaç hafta sonra başınızı kaşımaya vakit bulamayacaksınız hastalardan.” dedi komikçe. Gülüştüler.

Nesibe birazdan iki randevulu hastanın geleceğini hatırlattı doktorlara. Marcel, Nesibe’ye dergâha gittikleri vakti hatırlatarak bu vakitlerde kendisine randevu yazmamasını rica etti. Nesibe, mesajı aldığını başıyla onayladı. Hastalar gelince doktorlar odalarına geçti. Nesibe doktor beyle beraber hastayla ilgilendi. Hasan, Nesibe’nin masasına oturup gazetelere bakmaya başladı.

Bir saat kadar sonra Mürşid’i ziyaret için hazırды. Birlikte arabaya bindiler. Hasan, arabada Mürşid’in kendisine olan ilgisinden bahsetti Marcel’e:

– Herkesin içinde beni yanına çağırdı, seni ve babanı sordu. Senin, babanın vefatından etkilenişini sordu. Şimdi de sana sorar muhtemelen.

“Sağ olsun.” diyerek kısa karşılık verdi Marcel.

Arabayı park edip içeriye girdiler. Asansörle çıktılar yukarıya. Asansör, misafirleri yukarıya çıkarırken uhrevileştiriyordu aynı zamanda. Salona girerken nabızları daha hızlı vurmaya başlamıştı Marcel’in. Üstlerini düzeltir gibi yapıp yavaşça içeri girdiler. Mürşit, yanında üç beş talebesiyle

beraber oturuyordu. Misafirleri görünce aniden ayağa kalktı. Onların da ona doğru adımları hızlandı. Mürşid'in yanına vardıklarında herkes ayaktayken onlara bakarak "Hoş geldiniz." dedi ve kanepelere oturmaları için "Buyurun." dedi eliyle de işaret ederek. Herkes yerine yerleşti.

Mürşit her zamanki vakar ve ciddiyetine biraz şefkat katarak Marcel'e özel:

"Hoş geldin. Özlettin kendini." dedi ve babasını sordu.

Marcel, gidişinden babasının vefatına kadar yaşadıklarını Hasan'ın önceden yaptığı ikaza uyarak kısaca anlattı. Birçok defa kendisini hatırladığını söyledi.

"Ben de sizi özledim. Size bakmayı, sizi dinlemeyi özledim." dedi.

Marcel bunları söylerken birkaç defa "Esağfirullah!" dedi Mürşit.

O esnada kahveler de bu atmosfere katılmakta gecikmedi. Kahvelerin kokusunu alan Marcel dergâhın kahvesini bile ne kadar özlediğini fark etti. Tam kendisine ikram edilirken "Sen bizim kahvemizi de özlemişsinizdir." dedi Mürşit hafif bir bıyık altı gülümsemesiyle. Kalbini okumuştur sanki. Bir de Marcel ilk defa onun bir latifesine şahit olmuştu. Tam yerinde yapılan, gönül alıcı, çok nezih bir espriydi bu.

"Biliyor musun Marcel?" dedi Mürşit. "Hz. Peygamber de espri yapmış. Örneğin hizmetine bakan Hz. Enes'e 'iki kulaklı' demiş. Yaşlı bir bayana cennete giremeyeceğini söylemiş; kadın üzülünce de insanların cennete yaşlı değil genç olarak gireceklerini, dolayısıyla o kadının da bu haliyle değil gençleşmiş olarak gireceğini ifade etmiş."

Mürşit bunları anlatırken Marcel hayran hayran ona bakıyordu. Dertli ama mutlu bir insan vardı karşısında. Çok farklı bir boyutta yaşadığı aşikârdı. Sanki misafirlerinin yanında onların buuduna iniyor, sonrasında tekrar kendi boyutuna geçiyor ve yaşamını devam ettiriyordu. Farklı bir âlemin mukimi, dünyanın misafiri idi âdeta. Onun Mürşit'te gözlemlediği bu hal "maiyyet" denilen, Allah dostlarının her an O'nun huzurunda, O'nunla beraber bulunma bilinç ve adabının adı idi. Gerçek mümin için yalnızlık diye bir şey yoktur. Allah her yerde hâzır ve nâzırdır ve Hak dostları da her an O'nunla birliktelerdir. Maiyyet adabına aykırı her türlü düşünce ve davranış da onlar için tevbe ve istiğfar sebebidir.

Mürşit, misafireten bulunduğu dünyada böyle tatlı espriler yapabiliyordu.

Mukimi olduğu kendi has dünyasında ise böyle şeylere yer yoktu. Herkes kendi dünyasında yaşıyor, böyle birlikteliklerde ortak bir dünya oluşturuluyor, herkes geçici olarak orada bulunduktan sonra tekrar kendi dünyasına dönüyordu. Ama bu durumda dahi, hiç kimse kendi dünyasından tamamen kopmuyor, oraya ait atmosferden bir parçayı buraya da taşıyordu. Bunun kâmil manada anlatımı “Halkın içinde Hak’la beraber olmak”tı.

Mürşit kahvesini yudumlarken sözü, insanın hissine ve onun en önemli tezahürü olan sevgiye kaydırdı:

– Varlığın mayasında sevgi vardır. İnsanın da en temel duygularından birisidir o. İnsan, fitratına yerleştirilen bu özelliğini kullanarak yaşamını sürdürür. Bir yudum kahveyi sever. Elbisesini, ailesini, evini, arabasını sever. Bu duygunun en anlamlı muhatabı ise Allah’tır. Sevgi duygusu bize Rabbimizi sevmemiz için verilmiştir ki buna “Muhabbetullah” denmektedir. Ama dediğim gibi başka yerlerde de doğal olarak kullanırız bu duyguyu.

Kahve özlemi bir girizgâh olmuş, konu Allah sevgisine varmıştı. Devam etti Mürşit:

– İnanan bir insan için en şirin lezzet, Allah sevgisindedir. Unutulmamalıdır ki Allah’ı seven birisi, Allah tarafından da seviliyor demektir. Yani önce Allah sever, sonra kul. Allah sevgisi ise “Allah bilgisi” denilen “Marifetullah” ile doğru orantılıdır. İnsan ne kadar Allah’ı bilirse o ölçüde O’nu sever. Allah’ın eserleriyle bilinebileceğini, bizler dâhil, bütün varlığın O’nun eseri olduğunu daha önce söylemiş miydik?

Hasan:

“Evet, efendim.” dedi. “Bahsetmiştiniz. Kâinatın satır satır Allah’ı anlatan bir kitap olduğunu, Allah’ın da bu kitabın yazarı olduğunu, ayrıca kâinatın, Allah’ın eserlerinden oluşan bir sanat galerisi, O’nun da Yüce Sanatkârı olduğunu ifade etmiştiniz.”

Hasan’ın dinlediklerini kendine mâl etmesinden çok memnun olmuştu Mürşit. Hasan’a şefkatle tebessüm ederek ödüllendirdi onu.

“Bu.” dedi. -Bilginin sevgiyi netice vermesini kastederek-, “Hemen her şey için söz konusudur. Mesela, Hz. Peygamber’i ne kadar tanıyorsak o kadar seviyoruzdur. Bilen, sever. Bilmeyen ise çoğu zaman düşman olur. Peygamberimizin bir savaşta eli yüzü kan içinde kalmıştı. Ona bunu yapan kendi kavmi, o kavim içindeki inkârcılardı. Hz. Peygamber, “Allah’ım! Kavmimi affet. Çünkü onlar bilmiyorlar.” buyurdu. Yani bilseler benim kim

olduğumu, onlara ne müjdeler getirdiğimi, bana bunu reva görmeyeceklerdi. Böyle yapmayacaklardı. Değil ona eza cefa etmek, onu bilen, tanıyan arkadaşları gibi uğruna canlarını seve seve feda edeceklerdi, etmişlerdi de.”

Marcel dikkatle dinlemeye, anlayıp özümsemeye çalışıyordu. O anda Mürşid’e olan sevgisi ve saygısı geldi aklına. Onu seviyor, yanında heyecanlanacak kadar da saygı duyuyordu. Sonra Zehra’sına olan sevgisi geldi aklına. Mürşid’in dedikleri doğrudu. Zehra’yı tanıdıkça daha çok sevmişti. Mürşit:

“His ve Allah sevgisi kelimelerinin çağrıştırdığı bir husus var. Ondan kısaca bahsetsem başınızı ağrıtmış olur muyum?” deyince, Hasan gayriihtiyari, sesini biraz da yükselterek:

“Estağfirullah efendim, buyurun lütfen!” dedi.

Sonra hızlıca Mürşid’in dediğini Marcel’e tercüme etmeye başladı. Doktor, Mürşid’in nezaketi karşısında ne diyeceğini bilemedi. Başını öne eğerek cevap vermeye çalıştı. Bu nezaket ve kibarlık bir kez daha gönlünü fethetmişti. Mürşit devam etti:

– Bütün maneviyatımızı da ifade için kullandığımız ruhumuzu oluşturan dört öge vardır. Yani ruh bu dört unsurdan meydana gelmektedir. Bahsettiğimiz “sevgi hissi” bunlardan birisidir. Diğerleri ise “irade”, “zihin” ve “latife-i Rabbaniye”dir. Az önce geçtiği gibi sevgi hissinin, başkaları için de kullanılmakla birlikte, en anlamlı muhatabı Allah’tır. Yani aslında bizlerdeki sevgi duygusu, bizlere Allah’ı sevmek için yine O’nun tarafından verilmiştir.

– İrade, insanın bütün istek ve temayüllerini karşılayan bir kelimedir. Bu duygusunu kullanarak insan yaşamını yönlendirir. Bu duygunun en üst kullanım alanı Allah’a ibadettir. Yani bu kabiliyet bizlere Rabbimize ibadet edebilmemiz için verilmiştir.

– Zihin ki buna “akıl” da diyebiliriz, insanı insan eden en mümtaz vasfıdır. İnsana, aklıyla yararlı olanı, olmayandan ayırmasında yardımcı olur. Akıllı olan insan, Allah’a muhataptır. Aklın en zirve vazifesi ise Allah’ı bilmektir. Akıl, insana aslında Rabbini buldurur, ona O’nu tanıtır.

– Son kelime ise “Latife-i Rabbaniye”dir ki ona kalp de diyoruz. Bu öyle bir latifedir ki Allah onunla bilinir. Allah bizden kendisine iman edebilmemiz için bu latifeyi harekete geçirmemizi istemektedir. Kalp,

insanın Yaratıcısı ile arasındaki bağlantıyı sağlayan yegâne manevi cihazdır. Bunun en mükemmel işletilme yeri ise Allah'ı müşahade etmek, yani bu dünyada âdeta O'nu görüyormuşçasına bir seviye kazanmaktır. Kalp, buna istidatlı olarak yaratılmıştır.

Mürşit, konunun ağırlığına binaen ağır ağır anlattı. Bazı terimleri tekrar etti. Eksiksiz anlatmak için çaba sarf ettiği aşikârdı. Bir hayli yorulmuştu. Sözlerini sonlandırınca Hasan, kibarca izin istedi. Mürşit: “Estağfirullah.” deyip nazikçe hareketlendi. Misafirler daha hızlı davranıp ayağa kalktılar. Hasan, Mürşit’le orada vedalaşıp ayrılmak, onu asansöre kadar yormamak istiyordu. Öyle yaptılar. Mürşit’le vedalaştıktan sonra çabucak salondan çıktılar. Mürşit onlar salondan ayrılınca kadar arkalarından baktı. Gözleriyle uğurladı misafirlerini kapıya kadar.

İki arkadaşı kliniğe vardıklarında vakit hayli ilerlemiş, akşama yaklaşmıştı. Hasan Marcel’i indirip devam etti her zamanki gibi. Doktor içeri girip selam verdi ayrılmak üzere olan bayanlara. Zehra:

“Arka parkta biraz yürüyeceğiz Nesibe’yle. Sonra gideceğiz evlerimize.” dedi. Marcel:

“Ben de eve gideyim o zaman. Parka kadar size eşlik edebilir miyim? Sonra ben devam ederim. Siz de parka girersiniz.” dedi.

“Tabii ki.” dedi Zehra.

Marcel el çantasını aldı odasından, lambaları söndürdü, gözleriyle kliniği süzdükten sonra çıkıp kapıyı kilitledi. Beraberce ve yavaş adımlarla yürüdüler. Şehrin ılık havası, hafif bir meltemle yüzlerini okşuyordu. İnsanlar bu vakitte dışarıda olmayı seviyorlardı. Caddeler hayli kalabalıktı. Zehra Mürşid’i sordu Marcel’e yürürlerken. Marcel cevapladı:

– Harika bir adam. Çok güven verici bir hali var. Davranışlarıyla bütün herkesi kucaklıyor. Onu dinlerken “Acaba dedikleri doğru mu?” diye hiç sormuyorsunuz. Hal ve hareketleriyle anlattıkları arasında gizemli bir uyum var. Tıpkı, konuşmasıyla ses tonu arasındaki sırlı ahenk gibi. Öyle bir havası var ki onu solumaya başladığınızda ayrı bir dünyaya girmiş gibi oluyorsunuz. Öyle bir dünyaya ki tamamen onun kontrolünde. Çekim alanına giriyorsunuz ister istemez. Bulunduğu ortamı bütünüyle o yönetiyor. Onun atmosferinden çıkınca büyü bozulmuş da kendime gelmişim gibi hissediyorum.

Marcel’in dediklerini Zehra hem anlamaya çalışıyor hem de onun bu

sezişlerini kelimelere dökmeye çalışmasından keyif alıyordu. Marcel Mürşit’le alakalı sözlerini sonlandırınca:

“Ben sizi baş başa bırakayım bayanlar. Yarın görüşürüz inşallah.” dedi.

Bayanlar, ondan her “İnşallah” sözünü duyduklarında kıkırdaşıyorlardı. Yine öyle yaptılar.

“İnşallah Marcel.” dediler tiz bir sesle.

Doktor ayrılınca onlar yürüme kulvarında tempolu yürüyüşe geçtiler. Park, kuş cıvıltısı ve hafif bir esintiyle onların yüreklerini serinletiyordu. Nesibe:

“Ablacım.” dedi. Bazen seni çok mutlu görüyorum. Ama çoğu zaman bir endişe ve hüznün dökülüyor senden. O anlarda gülerken bile için acıyormuş gibi geliyor bana.”

Nesibe sanki “Dertleşmek istersen ben buradayım.” der gibiydi. Zehra:

“Marcel... Sana daha önce anlatmıştım aramızda yaşananları. Kalkmış buralara kadar gelmiş ve şimdi aynı klinikte hep beraber çalışıyoruz. Aramızdaki duygusal bağı sen de görüyor, biliyorsun. Bana Paris’te yaptığı evlilik teklifini kabul edemeyişimin sebebini de biliyorsun. Müslüman olsa bütün problemler bitecek, evlenmemizle alakalı engel de aradan kalkacak. Hasan ve özellikle Mürşit, onunla özel ilgileniyorlar, Allah razı olsun. Ama bir Fransız için Müslüman olmanın ne manaya geldiğini ben tahmin edebiliyorum. Yedi yıl Fransa’da kaldım eğitim süresince çok şeyler gördüm. Fransızların Müslümanlara bakışını, Müslümanların durumunu yakinen biliyorum. Elbette her Müslüman bir değil, çok değerli Müslümanlar var Fransa’da da. Ama genel kanaat olumsuz maalesef. O yüzden bize hissettirmese de Marcel’in içinde fırtınalar koptuğunu, birçok şeyi alıp verdiğini tahmin etmek hiç de zor değil. İşte tam bu yüzden çoğu gece doğru dürüst uykuya dalamıyorum. Zar zor kendimi uyutsam bile lavaboya kalktığımda mesela, tekrar dalmam neredeyse imkânsızlaşıyor. Çok üzülüyorum. İnsan, sevdiğinin mutlu olmasını ve sevdiğiyle mutlu olmak istiyor. Haydi, bu dünyayı geç. Bu durumda ötelerde de Marcel’in hali...” diyordu ki tam o anda Nesibe:

“Allah korusun ablacım. Öyle demeyelim. Marcel iyi birisi. İnşallah Allah onun bu iyiliğini, imanla ödüllendirecektir. Bak, kendisi de ilk geldiği gibi değil ki. Çok önemli değişiklikler var. Bildiğin gibi Mürşit o kadar meşgul iken ona özel zaman ayırıyor. Hasan abi çok güzel bir Müslüman tavrı

sergiliyor, haliyle anlatıyor o da. Eee sen de öylesin.” deyince Zehra:

“Sen de öylesin Nesibe’ciğim. Allah razı olsun.” dedi. Nesibe devam etti:

– Yarın bir gün hep beraber Hz. Peygamber’i anlatan kitabı okuyacağız. İnşallah Rabbimiz bu kadar emeği boşa çıkarmaz.

“İnşallah inşallah.” dedi Zehra iç çekerek. “Hem bunları yapmalıyız hem de duaya devam etmeliyiz. Rabbim ona Kendini bildirsin. İman nasip etsin.” deyince ikisi birden “Âmin.” dediler. Sonra Zehra:

“Hadi durağa gidelim artık. Ben evde yarınki sunuma hazırlanacağım.” dedi.

“Kulağı anlatacaktın değil mi? Ben de merakla bekliyorum.” dedi Nesibe.

Durakta kısa bir bekleyişten sonra önce Nesibe’nin sonra Zehra’nın otobüsü geldi.

Ertesi sabah saat dokuzda herkes klinikteydi. Gazeteye verilen reklamın faydası görülmeye başlanmıştı. Doktorların hastalarla ilgisi de en az onun kadar belki daha fazla, etkili oluyordu gelenlerin artmasında. Bir hayli randevu vardı o gün. Dokuz buçuğa kadar kahvaltı yapmaları gerekiyordu. Nesibe mutfakta idi zaten. Kahvaltı malzemelerini masaya koyduktan sonra seslendi. Doktorlar kendi muayene odalarında ufak tefek hazırlık yapıyorlardı. Nesibe kahve fincanlarını masaya getirirken onlar da mutfağa geldiler. Yeni bir gün daha başlıyordu. Her yeni gün bir fırsattı insanlara bahşedilen ve herkes kendine göre değerlendirecekti bu fırsatı. Kahvaltı yaparlarken Marcel:

“Dün Mürşit ne anlattı biliyor musunuz?” diye sordu aniden. Bayanlar şaşırmıştı. Zehra:

“Ne anlattı Marcel?” dedi meraklı bakışlarla.

Marcel’in Mürşid’i hatırlaması, ondan anekdot aktaracak kadar dediklerinin aklında kalması, bundan da önemlisi, duyduklarını aktarma arzusu sevindirmişti Zehra’yı. Marcel’in zihni, Mürşid’in dedikleriyle meşgul oluyordu demek ki.

– Bizim ruhumuz dört şeyden oluşuyormuş: His, irade, zihin ve kalp. Bunlar başka yerlerde kullanılsa da esas maksatları Allah imiş. Yani his Allah’ı sevmek, irade O’na ibadet, zihin O’nu tanımak ve kalp O’nu âdeta görüyor gibi olması için varmış.

Sonra sesini alçaltarak devam etti:

Marcel öyle yürekten ve öyle düzgün anlatmıştı ki bayanlar nefes bile almadan dinlemişlerdi. Zehra'nın duygusu, gözlerinde buğu buğu birikmişti. Bu duyguyu şöyle seslendirdi:

“Çok güzel.” dedi Marcel. “Ne demek istediğini anladığımı zannediyorum.”

“Hastalar gelmeye başlıyor efendim!” dedi kapıya doğru koşarken.

“Hazırım. Sen de bana yardımcı olursun.” dedi.

“Tabii ki.” dedi Marcel.

Öğleden sonra ikişer üçer hastaya baktılar. Epey yorulmuşlardı. İkisi de bir bahaneyle aynı ortamda bulunabilmek için can atıyordu. Mutfakta yorgunluk kahvesi, bu bahanelerin en güzellerindendi. Nesibe de bunu fark etmiş olmalıydı ki doktorların kahvesini eksik etmiyordu. İkinci vakti Hasan belirdi kapıda her zamanki mütebessim haliyle. Pozitif enerjisini yanından hiç ayırmıyordu. Bu enerjiyi alan klinik sakinlerinin yüzünde bir parıltı oluşuyordu. Yine eli boş gelmemişti. Sunumdan sonra akşam yemeği için Cezayir’e has bir kebab getirmişti. Daha önce Marcel’le yemişlerdi, onun da çok hoşuna gitmişti.

Nesibe: “Hoş geldiniz.” deyip elindekileri aldı mutfağa götürmek için. Sonra Marcel gördü Hasan’ı. Tokalaşıp koltuklara oturdular. Zehra, hastasıyla beraber çıktı odasından. Hastanın ayrılmasıyla ekip tamamlandı. Ekipte, yoğun geçen günden kaynaklanan yorgunluk ve açlık vardı. Marcel Hasan’a getirdiği yemekten ötürü teşekkür etti önce. Sonra.

“Yemeği öne alsak olur mu?” diye sordu.

O cümlesini bitirir bitirmez Nesibe mutfağa koştu. Bu, herkesin işine gelmişti.

“Zehra’yı iyi dinleyebilmem için kan şekerimi düzenlemem gerekli. Onun için öyle dedim.” deyince gülustüler.

Yemekten sonra herkes yerini aldı. Zehra, Nesibe’nin yerine oturmayı tercih etmişti. Yine çekingenliği üzerindeydi. O haliyle başladı sunumuna:

– Kulak, işitmek ve dengede kalabilmek için verilmiş organımızdır. Dış ortamda olan sesler, onun vasıtasıyla sinirsel uyarılara çevrilerek işitmemiz ve dengede kalmamız sağlanmaktadır.

– Kulaklarımız; dış kulak, orta kulak ve iç kulak olmak üzere üç kısımda incelenmektedir.

1. Dış kulak: Kulak kepçesi ve kulak yolundan oluşmaktadır. Kulak kepçesi, ses dalgalarını mükemmel bir şekilde toplamak üzere dizayn edilmiştir. Daha önce konuştuğumuz göz gibi o da insan başının en uygun yerine yerleştirilmiştir. Dış kulak, ses dalgalarının toplanmasını ve kulak zarına iletilmesini sağlar. İç kısmında bulunan kıllar ve salgılanan sıvı ile kulağa toz birikmesini engeller. Kulaktan salgılanan sıvı, kulak zarının esnek ve yumuşak olması içindir. Kulak zarı, dış kulak ile orta kulağı birbirinden ayırır.

2. Orta kulak: Kulak zarından sonra küçük bir odacıktır. Kulak zarı ile bağı olan çekiç kemiği, örs ve üzengi bu noktada bulunur. Bu kemiklere, kulak zarından alınan ses dalgalarını iç kulağa iletme kabiliyeti verilmiştir. Orta kulaktaki östaki borusu yardımıyla hava basıncı dengelenir böylece kulak zarı koruma altına alınır.

3. İç kulak: İşitme işi burada olmaktadır. Bütün sinir ve hücreler burada bulunur. Ses dalgaları salyangoza iletilir. Salyangoz içinde işitme duyu hücreleri vardır. Ses, işitme duyu sinirleri tarafından uyarımlara çevrilir ve beyne iletilir. Beynimiz bu uyarımları işitmemizi sağlar. Şu mükemmel ve kompleks sistemi görüyor musunuz? Bizim etten, kemikten, kıkırdaktan oluşuyor dediğimiz kulağa verilen yeteneğe bakar mısınız? Devam edelim. İç kulakta üç tane yarım daire şeklinde kanal vardır. Bu kanallar yardımıyla başın hareketleri kontrol edilir. Bunlar sıvı ile doludur. Sıvının alçalması ya da yükselmesi, baş hareketlerini beynin algılamasını sağlar. Diğer önemli kanal ise dalız kanalıdır. Bu kısımda bulunan kesecik ve tulumcuk yerçekimine göre bedenin dengesini sağlar. Çeşitli denge problemleri, baş dönmesi ve taşıt tutması gibi olaylar iç kulakta gerçekleşmektedir.”

– Peki, nasıl duyarız? Ses dalgaları kulağın kepçesinde toplanır ve kulak zarına gelir. Zar titreşmeye başlar, zarın titreşmesi ile çekiç, örs ve üzengi titreşir. Titreşim oval pencereye aktarılır. Üzengi kemiği, ses titreşimlerini iç kulağa iletir. Ses yarım daire kanalında işitme araçları tarafından algılanarak, beyne gönderilir. Düşünsenize, ses dalgalarının kulak kepçesinde toplanması ne demek? Kulak zarının titreşmesi, titreşimin oval pencereye aktarımı, beynin bunları algılaması ne demek? Bunlar bu işleri kendi başlarına nasıl yapabilirler? Et, kan, fışkıdan ibaret bütün bu bahsettiğimiz şeyler... Böylece sesleri duyarız ama bütün bunları düşününce ilim, irade ve kudret sahibi birisi tarafından bütün bunların yapıldığına şüphe etmiyor insan.

Hasan yine “Allah Allah!” diyerek dinlemişti sunumu. Kulak ne müthiş bir sanat eseri, Allah da ne yüce bir Sanatkâr idi.

Zehra’nın sunumundaki en büyük özellik, onun sanat eseriyle Sanatkârını beraber anlatmasıydı. O, sadece kulağı anlatmamış, o örnek üzerinden Yüce Yaraticıyı, onun Sanatkârını anlatmıştı. Anlatırken de birkaç defa hislenmişti. O kulağı okurken Rabbinin adıyla okumuş, Kur’an’ın tavsiyesine uygun hareket etmişti.

Konuşmasını bitirince klinik alkışladı bu başarılı sunumu. Kahve içerek de kutladılar. Nesibe:

“Ablacım tebrik ederim. Sen bu kadar güzel konuşmanla Hz. Peygamber’in hayatını okurken kim bilir ne güzel şeyler anlatırsın, konuşmalar yaparsın bize? Değil mi Marcel?” dedi.

“Çok haklısın.” dedi. “Fakültede iken bazı sunumları olmuştu. Ben oradan da biliyorum.” diye ekleyip Zehra’ya dönerek:

“Ne zaman başlıyoruz kitaba?” diye sordu. Zehra:

“Beraber bir vakit belirleyelim o zaman.” dedi.

Herkesin fikrini beyan etmesiyle en uygun zaman kararlaştırıldı. Bu sunumlardan sonra kırk beş dakika okuma yapacaklardı. Sunum zaten on dakikayı geçmiyordu. İkiisi en fazla bir saatlerini alırdı. Fena değildi. Arada kısa bir kahve molası işi daha da keyifli hale getirirdi şüphesiz.

Yarın yine Mürşid’e gideceklerdi. Sonraki gün sıra Marcel’deydi. Ondan “burnu” anlatmasını istedi Hasan. Konu belirlenmişti. Hasan müsaade isteyip ayrıldı. Kalanlar yine dünkü gibi yapmaya karar verdiler. Parka kadar yürüyecekler, Marcel evine devam edecek, bayanlar parka girmeden önündeki duraktan evlerine dağılacaklardı. Öyle de yaptılar.

ZİKİR, KALBİN AMELİDİR; DİL SADECE BİR TERCÜMAN

Ertesi gün, Hasan gelip Marcel'i alıncaya kadar aynı şekilde geçmişti. Doktor, Mürşid'e giderken ne olur ne olmaz deyip ilk yardım çantasını da yanına alıyor, dergâha götürmeyip arabada bırakıyordu. Yine öyle yaptı. Dergâha girdiler. Talebelerden birisi her zaman olduğu gibi onları karşılayıp:

“Bu sabah Mürşit’le dersimizi yapamamıştık. Az önce başladık. İsterseniz bu defa bizim dersimize katılın.” dedi. Hasan:

“Tabii ki katılmak isteriz. Biz sessizce bir yere oturur, dinleriz.” dedi.

Beraber salona girdiler. Mürşit yerinde oturuyordu. Misafirleri görünce ayağa kalkmadan onları her zaman oturdukları kanepeye yönlendirdi. Dersi bölmek istemiyordu. Onları başıyla selamlayarak önündeki kitaba döndü tekrar. Talebeleri, yerde, yarım daire şeklinde ve dizleri üzerinde oturuyorlardı. Önlerinde rahleleri, üzerlerinde de kitapları vardı. Talebelerden birisi, kitabı yüksek sesle okuyor, Mürşit dâhil herkes önlerindeki kitaplarından takip ediyordu. Mürşid’e gözlüğü çok yakışmıştı. Talebe okurken okumasını bölüp onlara bakarak konuyla ilgili yorumlarda bulunuyor, konuşurken gözlüklerini çıkarıyordu. O anlatırken talebeleri not alıyordu. Konuşması bitince talebe kaldığı yerden okumaya, Mürşit de gözlüğünü takıp kitaptan takibe devam ediyordu.

Hasan tam anlayamasa da Kur’an tefsiri olduğunu söyledi okudukları kitabın. Çok geçmeden kahveler servis edildi, dolayısıyla derse on dakika ara verildi.

Mürşit gözlüğünü çıkarıp misafirlere bakarak: “Hoş geldiniz.” dedi. Küçük bir özür mahiyetinde, sabah dersini vaktinde yapamadıklarını, aksatmamak için de bu vakitte telafî etmeye çalıştıklarını söyledi. Kendisinin öksüz büyüdüğünden, babasını çocuk yaşta kaybettiğinden, annesinin ve kendisinin yaşadığı zorluklardan bahsetti. Sanki Marcel’i teselli ediyor gibi bir hali vardı.

Salon bir an için sükûta durunca talebelerden birisi soru sormak için izin istedi. İzin verilince mütalaa ettikleri konuyla ilgili bir soru sordu. Mürşit, kısık sesle birkaç dakika cevap verdi. Marcel'in gözleri sürekli Mürşid'i süzüyordu. Her halinden kemâlât dökülüyor, her tavrıyla örnek ve imrendirici oluyordu. Talebeleri de onun hiçbir halini kaçırmak istemeyen bir tutum sergiliyor, bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Kahve arasından sonra ders devam etti. Bu defa başka bir talebe okumaya başladı. Yarım saat kadar sonra dersi bitirdiler. Hasan bazı cümleleri tercüme etti Marcel'e. Marcel için o gün o ortamı gözlemlemek, oradaki talebe hoca münasebetine şahit olmak daha önemliydi. Yine etkilenmişti. Halin tesiri, konuşmanın tesirine yine galip gelmişti.

Mürşid'in önündeki masayı, iki talebesi alıp salondaki yerine yerleştirdiler. Mürşit ağır kımıldamalarla ayağa kalktı. O kalkınca herkes hareketlendi, talebeleri ondan önce ayaktaydı. Mürşit misafirleriyle vedalaşıp vakarla yürüdü odasına doğru. Vakur duruşunu asla terk etmiyordu, otururken de konuşurken de yürürken de. Misafirler de küçük adımlarla salonun kapısına doğru ilerlediler. Kendilerini karşılayan talebe yine onlara eşlik ediyordu. Beraber yürürlerken okudukları dersin haftanın her günü ve ortalama iki saat sürdüğünü, aldıkları notları Mürşid'in tashihinden sonra kitaplaştırdıklarını söyledi. Mürşit çok bereketli bir hayat yaşıyordu. Talebe misafirleri dış kapıya kadar uğurladı.

Arabaya her bindiklerinde Mürşid'in dünyasından kopup kendi dünyalarına geri döndüklerini derinden hissediyorlardı. İçlerinde çok hafif de olsa bir sızı oluyordu nedense. Hasan yolculuk sırasında kendisinin de bu derse ilk defa katıldığını, normalde misafirlerin yanında bu dersin yapılmadığını söyledi.

Marcel de fakültede amfilerdeki dersleri hatırladı. Bunlar arasındaki farkları ve benzerlikleri düşündü işyerine varıncaya kadar.

Kliniğe girdiğinde, Zehra ile Nesibe koltuklarda oturuyorlardı. Onu görür görmez Zehra hemen Mürşid'i sordu. O arada Nesibe kalkmış, Marcel otururken elindeki ilk yardım çantasını yerine koyması için ona uzatmıştı. Anlattı gördüklerini his ve yorumlarıyla renklendirerek. Biraz bahsettikten sonra:

“Hadi çıkıp bir şeyler atıştıralım hep beraber. Orada devam ederiz.” dedi.

Zehra'nın “Hadi Nesibe'ciğim çıkıyoruz.” sözüyle hep beraber

kapıdaydılar.

Onlar, günü böyle bitirmeye hazırlanırken Hasan, işyerine uğrayıp tekrar dergâha gitmenin, akşam ezanında orada olmanın hesabını yapıyordu. Bu akşam, Hasan'ın dergâhta mutat zikir programı vardı. Program da sohbetler gibi akşam ile yatsı arasında oluyordu. Hasan ofisinde abdestini tazeledi, bir şeyler atıştırdı. Namaza yetişmek üzere yola çıktı. Yol üzerindeki iki arkadaşını da alıp öyle geçecekti. Vaktinde vardılar dergâha. Otopark müsaitti. Zikir, sohbete göre daha az kişinin katılımıyla gerçekleşiyordu.

Akşam ezanları bütün şehirde yankılanırken Hasan ve yirmi kadar arkadaşı, salonda namaz için saf düzeni almışlar, ezanın bitmesini, Mürşid'in çıkmasını bekliyorlardı. Ezanın bitimiyle Mürşid'in kapısının açılması bir oldu. Talebelerden biri, yüksek sesle ezan duasını okuyup sonrasında kamet getirmeye başladı. Herkes ayağa kalktı.

Mürşit namaz kıldırıldığı yere doğru yürüdü. Görenler, onun her adımını sanki düşünerek atıyor zannederdi. Sürekli tefekkür ediyormuşçasına bir hava seziliyordu. Kamet bitmişti. "Allahu Ekber" tekbiriyle namaza başladılar. Mürşid'in namaza giriş tekbiri hemen her defasında yüreğini hoplatırdı Hasan'ın. Yine öyle olmuştu. İmamın namazdaki duruş ve huzur şuuru, bütün cemaate de yansımış, herkes Allah'ın huzurunda oldukları gerçeğini idrakte eda etmişlerdi namazlarını. Farzıyla, sünnetiyle, evvâbîniyle namazlar kılındı, tesbihler çekildi. Mürşit seccadesi üzerinde yüzünü cemaate dönük bir şekilde tesbihini çekmişti. Onun işaretiyle cemaat saf düzenini bozup geniş bir halka oluşturdu salonda. Namaz esnasında azaltılan ışık biraz daha kısılarak ortamın loş bir havaya bürünmesi sağlandı. Herkes dizleri üstüne oturuyordu. Tam bir sessizlik hâkimdi salonda. Serzâkir elbette Mürşit idi. Kısık sesle konuşmaya başladı:

– Ölüm vakti geldi. Azrail şimdi de vazifesini yapmak üzere bizi ziyaret ediyor. Ölümün sekeratı bizi tamamen kaplamış durumda. Ölüyoruz. Etrafımızda sevdiklerimiz, bize bakıp ağlıyor, dualar ediyorlar. Ruhumuz çekiliyor bedenimizden. O çekildikçe bedenimiz soğuyor, nefes alıp vermede zorlanıyoruz. Gayb âlemine ait perde sıyrılıyor. İşte şimdi öldük. Son nefesimizi de verdik. Sevdiklerimizin ağlama sesleri yükseldi. Hak vaki oldu. Şehadet âlemine ait perde kapandı...

Bu, bir nevi murakabe ve ruhen zikre hazırlık idi. Herkes pürdikkat Mürşid'i dinliyor, dünyevi mülahazalardan sıyrılıp ölüm ve ötesine odaklanmaya gayret ediyordu. Serzâkir bu eksende sözlerini tamamlarken:

“Bu düşüncelerle ‘Allah’ diyoruz.” dedi ve kendisi kısık ses tonuyla: “Allaaah Allaaah” demeye başladı.

Halkada bulunanlar da kısık sesle ona eşlik etmeye başladılar. Allah derken kelimenin ikinci hecesini birkaç saniye uzatıyorlardı. Ölüm düşüncesi Allah lafzıyla gönüllerde harmanlanıyor, dudaklardan dökülüyordu. Dudaklar, gönlün sesine soluğuna tercüman olmaya çalışıyordu. Sekiz on dakika kadar sürdürdüler bunu, sonra serzâkir sesini azıcık yükselterek “Allaaah” deyince sustular hep beraber. Sonra yüz defa istiğfar ettiler topluca. Hz. Peygamber’e yüz defa salat ve selamda bulundular. Beş altı ayrı zikir çeşidini de yüzer defa, ağır ağır, duymaya çalışarak kalplerini söyletmeye, ruhlarını işletmeye gayret ederek tekrar ettiler.

Zikrin sonunda talebelerden birisi Vakıa suresini okudu. Zikir bitmişti. Bütün ışıklar açıldı. İnsanlar halkadan kalkıp kanepelere oturdu. Mürşit de kalkıp kendi yerine oturdu bu arada. Zikrin halaveti herkesin gönlündeydi. Dilleri de tatlandırmak için çoğu zaman yapıldığı gibi çay ve tatlı servisi yapıldı hızlıca. Mürşid’e de küçük bir parça tatlı getirdiler çayın yanında.

Hasan yaklaşık on yıldır katılıyordu sohbet ve zikirlerle. Önce sohbetlere başlamış, bir yıl kadar sonra da zikir meclisine davet edilmişti. İlkinde öylesine gitmişti ama Mürşid’in çekim alanına hemen kapılıvermişti. Sohbetlere devam ettikçe ruhunun açlığını daha iyi hisseder hale gelmişti. Bir hafta boyunca dünya işleriyle sıkılan ruhuna Mürşid’in sohbeti ab-ı hayat gibi geliyordu. Ruhunu yıllarca ne kadar ihmal ettiğini unutamıyordu. Manevi açlığını ve susuzluğunu gidermeye başladıkça namazları ve günlük olarak okumaya gayret ettiği Kur’an’ı da başkalaşmış, tatlanmıştı. Hele bir de zikir meclisine katılımından sonra ruhunun gelişimini çok daha hisseder hale gelmişti. Hasan’ın bu akşam katıldığı, haftalık toplu zikirdi. Fakat her sabah, namazdan sonra aynı zikri tek başına yapıyordu. Hasan için bu günlük virdi, beş vakit namaz ve Kur’an okuması günün en önemli vazifeleriydi. Bunları kâmil manada yerine getirdiğinde, ruhunun hem inkişafını hem de sükûnetini hissediyordu. Virdini nadiren de olsa aksattığında içinde bazı şeylerin eksildiğini hissediyor, sanki Rabbi ile olan

münasebetinde büyük boşluklar yaşıyormuş gibi oluyordu.

Zikre ilk katıldığında, kendisi gibi yeni tanışanlara, zikrin adabını anlatmıştı Mürşit. “Size...” demişti. “Bugünden itibaren bir manevi defter verilmiştir. Virdinizi yerine getirdiğinizde o güne ait sayfayı doldurmuş olursunuz. Eğer aksatırsanız o günün sayfası boş olarak çevrilir. Eğer sonra kazasını yaparsanız o sayfayı yine doldurmuş olursunuz. Eğer zikrinizi yaparken kalbinizi dilinize eşlik ettirirseniz yani zikir esnasında manalarını düşünürseniz hem zikrin o tarifsiz tadını alır hem de ruhunuzun inkişafını bizzat duyarsınız. Bu da Hak katında değerler üstü bir değere ulaştığınızın göstergesi olur. Bu, aynı zamanda Yüce Allah ile aranızdaki bağın da bir ölçüsüdür. Farzlarla Allah’a yaklaştığınız gibi zikirle de O’na yaklaştırmaya devam edersiniz. Bu dünyadaki en kıymetli şey, Hakk’a yakınlıktır.”

Bu sözler yıllardan beri kulaklarında çınliyordu Hasan’ın. Hemen her sabah, virdine başlarken bu sözleri hatırlar, motive olurdu. Hele “kalbi dile eşlik ettirme” ifadesi şahaneydi ona göre. Zikri asıl yapması gereken kalpti. Dil, kalbe tercüman olmalıydı. Zihni dağıtmadan zikri eda etmek çok önemliydi. Ruhu işletmek, kalbi söyletmek buna bağlıydı.

Tatlıları yedikten sonra bir talebe onlara yatsıyı kıldırıldı. Mürşit her zamanki gibi yatsıyı bilahare içeride kılacaktı. Hasan ve beraber geldiği iki arkadaşı namazdan sonra ayrıldılar.

Ertesi gün olağan akışıyla geçti. Bugün Marcel “burnu” anlatacak, sonra da hep beraber Zehra’dan Hz. Peygamber’i (s.a.s.) dinleyeceklerdi. Hasan mola arası kahveye eşlik edecek kurabiyelerle gözüktü kapıda. Nesibe karşıladı onu her zamanki gibi. Randevulu hastalar yeni ayrılmıştı. Bu vakitten sonra nadiren hasta gelirdi. Salona oturdu herkes. Marcel ayakta yapacaktı sunumunu yine:

– Burnumuz... Koklama ve solunum organımızdır. Ağzımızın üzerinde bir nöbetçi gibi durur. Yiyecek ve içeceklerin kokusunu alarak bunların bozuk olup olmadığını denetler. Burun delikleri birer kanal halinde yükselerek burun boşluğu adı verilen bir boşluğa açılırlar. Burun deliklerinin içleri, özellikle de ağıza yakın olan kesimleri, kıllarla kaplıdır. Bu kıllar, havadaki tozların, yabancı maddelerin burun boşluğuna dolmasını, solunum sırasında akciğerlere gitmesini önlemeye yarar.

– Burun boşluğunun içi ise sümüksü bir zarla kaplanmıştır. Bu zarın altında, ağ biçiminde, çok ince birtakım kan damarları dolaşır. Buradaki

kan, içimize çektiğimiz havanın, akciğerlere gitmeden önce ısınmasını sağlar. Burnumuzla nefes aldığımızda hava ne kadar soğuk olursa olsun, burnumuz o havayı otuz sekiz derece sıcaklığa çıkartıp öylece ciğerlerimize gönderir.

– Burun boşluğunun tavan kısmındaki zarın altında, koku alma sinirlerinin uçları bulunur. Bu sinirler de koku alma hücrelerine bağlıdır.

– Burnun içinde ve yanlarında boynuzcuk kemikleri bulunur. Bu kemiklerin çok büyüklerine ahtapot adı verilir. Bu durum soluk alıp vermeyi zorlaştırır. Tüp ve salkım biçimindeki bezlerin çıkardığı sümük, burnun sürekli olarak rutubetli kalmasını sağlar. Ayrıca havayla birlikte burna giren çok küçük tozların ve kirlerin de yapışıp daha ileriye gitmelerini önler. Gözyaşı bezlerinin saldığı gözyaşları da küçük kanallarla buruna gelir. Böylece hem havayla kirlenen sümük hem de gözyaşı buruna akmış olur. Ağladığımız zaman burnumuzun da akması bu yüzdendir...”

On dakika çabucak geçmişti. Nesibe kahve ve kurabiye servisi için mutfığa koştu. Hasan burunla alakalı bir soru sordu doktorlara. Sunum bitmişti. Kahveler yudumlanırken zihinler hâlâ konuyla meşguldü. Doktorlar kendi mesleklerinde çok iyi oldukları gibi sunum ve konuşmada da gayet başarılı idiler. Nesibe boş fincanları toplarken Zehra da Hz. Peygamber’i anlatan kitabı alarak Nesibe’nin masasına geçti. Dinleyiciler koltuklara oturdular. Zehra, okuyacağı konuya gün içerisinde göz atmış, bazı cümlelerin altını çizmişti.

İlk oturum olduğu için elbette baştan başlamak uygun olacaktı. Zehra da öyle yaptı. Hz. Peygamber’in Peygamberliğinden önceki halini anlatan bölümden okudu. Onun “Emin” diye anılışını, insanların ona olan güvenini, toplumdaki ağırlığını dinlerken Marcel kulak kesilmişti. Henüz kırk yaşına gelmeden toplumun güvenini kazanmış, hiç kimse yalanına şahit olmamış, bir emniyet insanı olarak ünlenmişti. Buna örnek olarak okunan Kâbe’nin tamiri esnasında Haceru’l-Esved’in yerleştirilmesi olayı Marcel’i cezbetmişti. Hem insanların Hz. Peygamber’e olan tutumu hem de onun çok büyüyecek bir sorunu kolayca çözmesi, onu anlama adına çarpıcı ve önemli parametrelerdi Marcel’e göre. Hem güvenilir hem de zeki birisiydi Hz. Muhammed.

Zehra Hz. Peygamber’in doğruluğunu anlatan bir olay da okumuştı. Buna göre Allah, ondan, yakın akrabalarını irşat etmesini istemişti. O da bütün

akrabalarını Kâbe'nin yanındaki Safa tepesi önünde toplayıp onların huzuruna çıkmıştı. İnsanlar onun kendilerini niçin topladığını merak ediyorlardı. Hz. Peygamber elbette Allah'ı anlatacaktı. Ama öncesinde kendisiyle alakalı bir güven testi yapmış: “Ben size şu tepenin arkasında düşman olduğunu ve buraya hücum etmek üzere olduğunu söylesem bana inanır mısınız?” diye sormuştu. Duyan herkes: “İnanırız. Çünkü sen Muhammedü'l-Emin'sin.” demişlerdi. Testi başarıyla geçtikten sonra söylenmesi gerekenleri beyan etmişti.

Bu olay da Marcel'i oldukça düşündürmüştü. Önce kendisinin doğruluğunu insanlara onaylatmış, onları anlatacağı şeyler için zihnen hazırlamış, sonra da diyeceğini demişti. Çok akıllıca bir şeydi bu.

Zehra okumasını: “Hz. Peygamber'in zekâsı ki buna “fetanet” denmekte, onun doğal olarak hayatının bütününde çok net görülmektedir.” diyerek bitirdi.

Zehra okurken altını çizdiği yerleri birkaç defa tekrar etti, bazen kısa açıklamalar da yaptı. Nesibe de iki soruyla diyaloga katıldı. Zehra okumuştur ama interaktif bir sohbet havasında geçmişti. Okurken Hz. Peygamber'i olduğu gibi resmetmeye çok özen gösterdi. Olması gereken elbette buydu, fakat olduğundan başka anlatımlar Marcel'de başka duygular meydana getirebilir, en azından ürkütebilirdi. Zaten herkes bu konuda fevkalade ihtimam gösteriyordu. Program bitince dinleyiciler Zehra'yı tebrik etti, as sonra da kliniği kapatıp ayrıldılar.

Beş hafta bu şekilde geçti. Kliniğin ziyaretçi sayısında epey artış olmuştu. İki doktor da tam mesai yapıyorlardı neredeyse. Öyle ki Nesibe artık randevusuz hasta kabul edemiyordu. Doktorlardan izin alarak “Lütfen randevu alınız.” yazan bir kâğıt yapıştırdı kapıya. Yazının altına telefon numarasını da yazdı. Haftalık programlarını hiç aksatmadılar. Mürşid'i ziyaret, sunumlar ve sunum sonrası siyer okumaları devam etti. Pazar günleri klinik kapalı oluyor, herkes o günü ailesiyle beraber geçiriyordu. Marcel dairesinde de ufak tefek işlerle meşgul oluyor, akşama doğru yürüyüşünü ihmal etmiyordu.

BÜYÜK SANCI, BÜYÜK DOĞUMUN MÜJDECİSİDİR

Bir pazartesi sabahı daha, yeni bir hafta başlıyordu. Nesibe dokuza randevu verdiği için doktorlar sekiz buçuk gibi kliniğe geliyor, beraber kahvaltı yapıp mesaiye başlıyorlardı. Zehra ve Nesibe kliniğe gelmişlerdi ama Marcel henüz yoktu. “Dokuza doğru gelir.” deyip bir şeyler atıştırmaya başladı bayanlar mutfakta. Biraz merak da yok değildi. Kahvaltıyı bitirmiş, ikinci fincanlarını yudumluyorlardı. Saat hemen hemen dokuz idi. Marcel hâlâ yoktu. O vakitte randevular vardı ve hastalar gelmek üzerelerdi. Endişenin dozu bir hayli artmıştı. Zehra:

“Marcel’in evine hâlâ telefon bağlanmamıştı değil mi?” diye sordu.

Cevabını bildiği soruyu yine de sormuştu Nesibe’ye. Olsa ilk önce kendisinin haberi olur, numarasını da çoktan ezberlerdi. Nesibe’ye Hasan’ı arayıp Marcel’in evine bakıvermesini rica etti. Nesibe hemen telefona uzandı. Hasan’ı her sıkıştıklarında arıyor, belki rahatsız da ediyorlardı. Ama şimdi durum gittikçe ciddileşiyordu. Nesibe Hasan’ı ararken hem Zehra’nın hem de Marcel’in hastaları gelmişti kliniğe. Şimdi ne diyeceklerdi Marcel’in hastalarına. İşine çok önem veren, onu çok seven ve oldukça disiplinli olan Marcel niye hâlâ kliniğe gelmemişti acaba? Daha önce hiç böyle yapmamıştı. Marcel’in hastasına kısa bir süre beklemesini özür dileyerek söyledi Nesibe. Zehra gayet tedirgin olarak hastasına bakmaya başladı kendi odasında. Sonra Marcel’in hastasına bakacaktı mecburen.

Yarım saati bulmadan Hasan kliniğe geldi. O da endişelenmişti. Çünkü Marcel evinde de yoktu. Bunu söyleyince dermanı kesilir gibi oldu Zehra’nın. Ayakta durmaya takati kalmamıştı. Nesibe bir bardak su getirdi hızlıca. Zehra suyu içerken Nesibe’den klinikteki hastaları özür dileyerek göndermesini, diğer bütün randevuları da iptal etmesini rica etti. Nesibe telefona sarıldı hemen.

Hasan, Marcel’in evini tutarken bir yedek anahtarın da kendinde bulunduğunu, bundan onun da haberi olduğunu, kapı açılmayınca bu anahtarla içeri girdiğini söyledi. Doktor bey evinde değildi. Ama neredeydi?

Niçin haber vermemiştii? Endişe, yerini korkuya bırakmıştı. Ne yapmaları gerektiğini bilemiyorlardı.

“Biraz daha bekleyelim. Sonra polise haber veririz.” dedi Hasan.

Kliniğin kapısını kilitleyip hep beraber salonda bekleyişe geçtiler. Onlar Marcel’i merak ederlerken aslında o çok uzakta değildi. Her gün mutlaka uğradığı parkta yürüyüş yapıyordu. Dün de yürümüştü burada. Dünkü ve bugünkü yürüyüşleri, önceki hiçbirine benzemiyordu. Dün de bugün gibi güneş henüz doğmak üzereyken gelmiş, saatlerce deli divane gibi yürümüştü. Yorulunca bir bankta biraz dinleniyor, sonra kalkıp yine yüksek tempoda devam ediyordu.

Yaklaşık altı aydan beri Cezayir’deydi. Geldiği günden beri İslam ve Müslümanlar hakkında bilgiler ediniyordu. Her şey fitri, hayatın olağan akışı içerisinde gerçekleşmişti. O noktalarla alakalı bir çekincesi yoktu. Çevresindeki hiçbir Müslüman, ona dinlerini empoze etmeye çalışmamıştı. Öyle bir şey yapsalardı veya bunu hissetseydi belki şu anda içinde bulunduğu psikolojiyi yaşamaz, belki çoktan buraları terk etmiş olurdu. Gerçi Zehra vardı. Onun için buralara gelmişken öyle çekip gidebilir miydi? Ama şimdi konu o değildi.

Hız. Peygamber’in hayatından bir hayli okumuşlardı. Zehra sayfa sayfa okumaktansa konu çalışması yapmıştı. Hız. Peygamber’in niteliklerini okumuştı önce. Onun yüksek meziyetleri, inanan inanmayan herkesi etkilemişti. Ona inanmayanlar ya kibirlerinden ya soy sop takıntılarından ya da inatlarından yani Hız. Muhammed’e ait bir olumsuzluktan değil, kendilerine takılıp onun peygamberliğini reddetmişlerdi. Yoksa insanların onun ne suretine ne de siretine diyecek bir şeyleri yoktu. O, bütün zorluklara göğüs germiş ama davasından vazgeçmemişti. Ona inananlar da onun gibi, yol yön değiştirmemiş, hiç azalmamış, bilakis sürekli çoğalmışlardı. En yakınındaki iki insan, en yakın arkadaşı Hız. Ebubekir ve eşi Hız. Hatice ona sonuna kadar sahip çıkmış, doğruluğundan zerre kadar şüphe etmemişlerdi. Hâlbuki insanın en yakınındakiler onun zaaf ve boşluklarını en iyi bilenlerdir. Herhangi bir tereddüt veya şüphe yaşanacaksa herkesten önce onlar yaşamalı idiler. Ama bu iki zat değil bir tereddüt ve şüphe yaşamak, ona herkesten önce, bir an bile duraksamadan, tereddüt etmeden inanmışlar, Peygamberliğini doğrulamışlardı. İnanmayanlar bile ona ait bir kusur bulamadıkları için sihir, şiir deyip

ithamlarda bulunmuşlar, kendilerinin bile inanmadıkları iftiralar atmışlardı.

Marcel'in haftalardan, aylardan beri alıp verdiği, evirip çevirdiği mevzulardan biri bu idi. Böyle yüksek vasıflara sahip bir insana, "dedikleri doğru" demek, onu Müslüman kılacaktı. Fransa'nın ağır baskısını omuzlarında hissediyordu. "Müslüman Marcel" ifadesi bile onu ürkütüyordu. İçinde fırtınalar kopuyordu. Bir taraftan "Oluverirsen Zehra'na kavuşacaksın." düşüncesi onu rahatlatıyor, diğer taraftan tam adını koyamadığı bir ses, bir duygu, ona mâni olmak için her yolu deniyordu. Fransa'da Müslüman algısı, Müslümanların terörle beraber anılışı, İslamiyet'teki yükümlülükler gibi konuları o ses ve o duygu ısıtıp ısıtıp önüne koyuyordu. O anlarda da kendini İslam'dan çok uzak görüyordu.

Peki ya sunum adı altında yapılan konuşmalara ne denmeliydi? Göz, burun, kulak derken insana ait birçok organı konuşmuş, bilgilerini tazelemişlerdi. Marcel, insana daha önce hiç bakmadığı bir açıdan baktığını fark etti. Hele Zehra'nın sunumlarında konu ettiği organlarla Yaratıcıyı tam bir uyum içerisinde ortaya koyması, gerçekten çok etkileyiciydi. İnsanın, Allah'ın en mükemmel sanat eseri; Allah'ın da Yüce Sanatkâr olduğunu söylemişti Zehra. Aslında bu deyim ondan önce Mürşit'ten duymuştu. İnsanı, birisi bilerek yaratmadı ise gözü, kulağı, burnu ve her şeyle insan nasıl böyle mükemmel var olabilirdi ki? Onu tesadüfe veya kör tabiata vermek hangi aklın kârı olabilirdi? Yedi yıl tıp okumuş ama insanı okumamış olduğunu Zehra'nın sunumlarıyla anlamıştı. Mürşid'in "Kendini bilen Rabbin bilir." cümlesi, insan ile Yaratıcısı arasındaki gizemli ve bir o kadar da güçlü bağın mükemmel ifadesiydi.

Hele Mürşit, onun yanında niçin heyecanlandığını, kalbinin çarpmaya başladığını hâlâ tam çözememişti. Evet, etkileyiciydi, çok etkileyici birisiydi. Öyle de olsa niçin heyecanlanıyordu ki?

Mürşid'in anlattıkları ile yaşantısı arasında aşikâr bir uyum vardı. Onun hayatı inancından ibaretti. İnancı yaşamını örgülüyordu. İnsan, herhangi bir şeye, o ne olursa olsun, nasıl bu denli inanabilirdi ki? Bir ateist olarak bunu nasıl açıklayabilirdi?

Mürşid'in "Yoka inanmaktansa vara inanmak daha kolay değil mi?" sözü hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Bu vakte kadar yoka inanan bir insan olarak yaşadığını düşündü. İnsan illa bir şeye inanmak durumunda mıydı? İnanmamak bile bir şeye inanmak değil miydi?

Mürşid'in, telaffuz ettiği her kelimeyi, attığı her adımı dahi sanki önemli bir şey yapıyormuş gibi yerine getirdiğine dair bir kanaat edinmişti. Bir an bile çok kıymetliydi Mürşid'in. Daha doğrusu o, anın kıymetini biliyor ve onu çok iyi değerlendiriyordu. Hiçbir boşluk yoktu hayatında. İnsanlarla olan münasebeti ise apayrıydı. Her halinden nezaket, zarafet dökülüyordu. Onun iklimine giren insana: “Bu insan ömründe hiç kimseyi incitmemiştir.” dedirtiyordu ve hep “huzur”da yaşıyordu.

Kahve sohbetlerinden birinde söylemişti, Allah dostlarının sürekli O'nunla beraber yaşadıklarını. Aslında herkes öyleydi de önemli olan insanın bu bilince ermesiydi. Bunları anlatan Mürşid'in bu bilinçte olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bunları düşününce onun yanında niçin heyecanlandığına dair sorunun cevabını da bulur gibi olmuştu. O, Allah ile sürekli beraber olunca Mürşit'le beraber olan insan da söz konusu havayı teneffüs ediyor ve ister istemez heyecanlanıyordu. Cevap olarak bu yetmişti.

Hız. Peygamber'in başarılı bir takipçisi ve vârisi olarak Mürşit, sunumlardaki konu ve işleyişler Marcel'in gönlüne ışık gibi doluyor ama içindeki bir başka duygu, karanlığı bu ışığın üzerine dökmeye çalışıyordu.

Dün hep böyle geçmişti. Bu düşünceler zihnini kurcalıyordu çoktan beri ama son günlerde ve özellikle dün, başı çatlayacakmış gibi olmuştu. Bugün de öyleydi. Dün pazar olduğu için vakit genişti. “Bu sabah parkta yürüyüş yapar sonra kliniğe geçerim.” demişti, ama beynini kemiren bu düşünceler ona kliniği unutturmuştu. Neden sonra aklına geldi. Saatine baktı. Neredeyse on olmuştu. Hayli terlemişti. Duş alabilirdi klinikte.

“Hastalar gelmiştir şimdi. Zehra zor durumda kalmıştır.” diye düşünürken hızlı adımlara kliniğe yürüdü. Varınca önünde Hasan'ın arabasını gördü. Klinik kapalıydı. Anlam veremedi. Camdan içeri bakmaya çalışırken içeridekiler onu görüp telaşla kapıyı açtılar. Zehra nemli ve endişeli gözlerle ona bakarken Marcel:

“Günaydın. Özür dilerim. Çok geciktim. Merak edilecek bir şey yok. İzninizle bir duş alayım, üstümü değiştireyim, anlatırım.” deyip lavaboya yöneldi.

Herkes derin bir nefes almıştı. Nesibe, Marcel'e kahvaltı hazırlamak için mutfığa gitti. Hasan ile Zehra koltuklara oturup beklemeye başladılar. Hasan “Ne olmuş olabilir?” der gibi başını sağa sola sallayarak baktı

Zehra'ya. Zehra mimikleriyle bilemediğini ima etti. Çok geçmeden geri geldi Marcel. Tekrar özür diledi. Hasan oturduğu koltuğu doktor için boşaltıp sandalyeye geçti. Marcel kalkmamasını istediye de Hasan koltuğa oturmasını rica etti hal diliyle. O sırada Nesibe, bir tepside kahve ve kızartılmış ekmek getirdi. Yanında peynir ve bal da vardı. Tepsiyi Marcel'in önündeki sehpa'ya koyup diğerleri için hazırladığı kahveleri almaya gitti. Marcel'in konuşmasını sessizce beklerken Zehra:

“Önce bir şeyler atıştır istersen. Biz sabah o işi gördük.” dedi.

Marcel'in dünden kalan uykusuzluğu ve yorgunluğu üzerindeydi. Hep beraber kahvelerini içmeye başladılar. Marcel ekmekten bir parça aldı kahvesinin yanında. Herkes başından neler geçtiğini, neler yaşadığını anlatmasını beklerken o:

“Ben artık Mürşid'e gitmek istemiyorum. Sunumlara da siz isterseniz devam edebilirsiniz. Ben artık katılmayacağım. O kitabı da okumak istemiyorum. Başka da söyleyecek bir şeyim yok.” dedi.

Sonra Nesibe'ye hastaların niçin olmadığını sordu. Nesibe randevuları iptal ettiklerini Zehra'ya bakarak söyleyince tekrar arayıp doktorların müsait olduklarını, isterlerse gelebileceklerini bildirmesini rica etti. Sonra müsaade isteyerek kendi muayene odasına gidip kapıyı kapattı.

Herkes şoktaydı. Marcel beklenmedik bir tepki vermişti. Zehra'nın içinde hissettiği sızı tekrar hortladı. İçi yine yanmaya başladı. Tanıyordu bunu. Fransa'dan dönerken ki yaşadığı aynı sızıydı bu. Hiç dinmek bilmeyen, uyutmayan, hayatın tadını tuzunu kaçıran bir sızı... Marcel'in söyledikleri neden olmuştu buna. İslam'la alakalı hiçbir şey duymak, dinlemek istemiyordu. İtirazlarını Paris'te bıraktığını sanmıştı ama yanılıyor muydu acaba Zehra? Mürşid'e de gitmek istemiyordu. Çok sevdiğini saydığını defalarca söylemişti hâlbuki. Acaba insanlardan negatif enerji mi almıştı? Herkes çok dikkat ediyordu onu üzmemek için. Dışarıda garip bir olaya mı şahit olmuştu? Zehra gidip konuşmak istedi ama Hasan:

“Sen bilirsin ama bana sorarsan onu kendi haline bırakalım. Nasıl olsa buradayız. Zamanla anlarız.” diyerek durdurdu. “Doğru.” dedi Zehra koltuğa geri otururken.

“Ben izninizle çıkayım. Birazdan hastalar gelir. Siz onlarla meşgul olursunuz. Yoğun bir gün bekliyor hepimizi. Ben yarın akşama doğru uğrarım. Acil bir durum olursa ararsınız. Allah kolaylık versin.” dedi. Selam

vererek çıktı Hasan.

Birazdan hastalar gelmeye başladı. Nesibe onlardan özür dileyip doktorlara yönlendirdi. Marcel'in hastasıyla beraber kapıyı çalıp odasına girdi. Marcel: "Buyurun." deyip içeriye aldı onları.

Günü, sabahki fırtına sanki hiç yaşanmamış gibi geçirdiler. Marcel, hasta olmadığı vakitlerde salona geldi, beraber yemek yiyip kahve içtiler. Her şey normalmiş gibi davranıyordu kliniktekiler, yolunda gitmeyen bir şeyler yokmuş gibi. En son hastanın ayrılması mesai vaktini geçmişti. İşler bitince Marcel herkesten önce izin isteyip: "Yarın sekiz buçukta görüşmek üzere." deyip ayrıldı. Nesibe ve Zehra kliniği kapatıp beraber yürüdüler durağa. Onlar da sessizliği tercih ettiler. Otobüsleri gelince vedalaşıp ayrıldılar.

Sonraki yaklaşık bir ay, o gün gibi geçti. Herkes vaktinde kliniğe geldi. Beraber kahvaltı yaptı, hastalarla ilgilendiler. Öğle vaktinde birlikte yemek yedi, boşluklarda kahvelerini içtiler. Randevular bitince zaten gün de bitmiş oluyordu aşağı yukarı. Önce Marcel çıkıyordu. Bunu bilerek alışkanlık haline getirmişti. Zehra ile münasebetlerinde de eski havası yoktu. Gören, buralara Zehra için geldiğine inanmazdı.

Bu süre zarfında Nesibe ile Zehra, elbette Marcel'i, onun bu halini, değişimini konuşuyorlardı kendi aralarında. Haftanın birkaç günü parkta yürüyorlardı iş bitiminde. Zehra'nın sızısı gittikçe artıyordu. Marcel'in bu içine kapanık halini pek hayra alamet görmüyordu. Onu tanımasa, hakkında daha başka fikirler yürütebilirdi. Bu süre içerisinde Hasan da nadiren uğramıştı kliniğe. Dergâha gittiğinde de Mürşit sormuştu Marcel'i Hasan'a. Hasan da olup bitenleri kısaca anlatmıştı. Mürşit:

"Üzerine gitmeyin. Kendi haline bırakın. Allah'ın bir muradı varsa onun hakkında, yakın zamanda tezahür edecektir." diye mukabelede bulunmuştu.

Hasan, nadir uğradığı gelişlerinden birinde Marcel'e çaktırmadan Mürşid'in bu dediklerini Zehra'ya aktardı. Mürşit: "Bekleyelim." diyordu. Beklemek zordur. Beklemek, belirsizliği de beraberinde barındırıyorsa o zaman ateşte yanmaktan daha şiddetlidir. Dayanmaktan başka çaresi yoktu Zehra'nın. Olanca zorluğuna rağmen başka çaresi yoktu. Hiç olmazsa Marcel'i her gün görüyor, gününü nasıl geçirdiğine şahit oluyordu. Bunlarla teselli olmak zorundaydı. En çok da pazartesi endişeleniyordu. Pazar günlerini herkes kendi evinde geçirdiği için o gün doğal olarak göremiyor, nasıl olduğunu bilemiyordu. Geçen defa da pazartesi günü yaşanmıştı

yaşananlar.

BU NASIL BİR DERTTİR?

Yine bir pazartesi, hafta başıydı. Marcel sekiz buçuk olmasa da dokuz gibi gelmişti.

“Kahvaltıyı bir boşlukta yaparım.” dedi Nesibe’ye.

Zaten az sonra ilk hastası gelmişti. Bu hastadan sonra hızlı bir kahvaltı yaptı. Saat on bir gibi kliniğin telefonu çaldı. Nesibe açtı telefonu. Hasan’dı arayan. Çok heyecanlı ve yüksek sesle konuşuyordu. Mürşit aniden fenalaşmıştı. Marcel’in hemen hazırlanmasını rica etti, almaya gelecekti. Nesibe telefonu kapatır kapatmaz Marcel’in odasına koşup durumu haber verdi. Doktor, muayene ettiği hastaya çok acil bir işi çıktığını, özür dilediğini, diğer doktorun kendisini muayeneye devam edeceğini söylemesini rica etti Nesibe’ye. Önlüğünü hızlıca çıkarıp astı, odadan bazı muayene aletlerini alıp salona çıktı. Nesibe koyduğu yerden ilk yardım çantasını getirdi. Marcel onun da yardımıyla çantayı hazırladı. Çok heyecanlanmıştı.

Acaba Mürşid’e ne olmuştu? Aylardan beri hiç görmüyordu. Bilebildiği kadarıyla gayet iyiydi sağlığı. İlaçlarını da muntazaman veriyordu talebeleri. Mürşit dünyada ahiret buutlu yaşıyordu ama sağlığına çok dikkat ediyor, âdeta hayatta kalmak, daha uzun yaşamak için gayret ediyordu. Marcel bunun emaneti koruma ve Allah için yaşama gibi hakikatler olduğunu henüz bilemiyordu.

Ne olmuştu Mürşid’e acaba? Daha fazla içeride duramadı. Dışarı çıkıp yol kenarında beklemeye başladı Hasan’ı. Çok geçmeden Hasan gözüktü caddede. Durur durmaz atladı arabaya. Biner binmez de Mürşid’e ne olduğunu sordu. Mürşid’in karın sancısından duramadığını söyledi Hasan. Başka konuşmadılar.

Hasan’ın dikkate ihtiyacı vardı. Arabayı mümkün olabildiğince süratli kullanıyordu. Dergâha geldiler. Arabayı otoparka gelişigüzel park edip içeri girdiler. Asansöre koştular. Asansör onlar için bekletiliyormuşçasına hemen açıldı. Yukarı çıkınca açık olan salon kapısından içeri daldılar. Salonda

kimse yoktu. Mürşid'in kullandığı kapının hafif aralık olduğunu fark edince duraksayıp içeri girdiler. Marcel'in Mürşid'in odasına açıldığını zannettiği kapı, ince uzun bir koridora açıldı. Solda bir, sağda iki kapı vardı. Sağdaki ilk kapının küçük bir salona açıldığını gördü. Sağdaki diğer kapıdan elinde bir bardak suyla çıkan genç talebeden oranın mutfak olduğu anlaşıyordu. Talebe, Marcel ve Hasan'ı görünce elinde bardakla onları soldaki kapıya yönlendirdi kibarca. O kapı Mürşid'in özel odasına açılıyordu. Usulca içeri girdiler.

Orta büyüklükte oldukça sade bir odaydı burası. Yerde halı yerine kilim olduğu Marcel'in dikkatini çekti. Mürşit odanın köşesine yerleştirilen bir karyolada yatıyordu. Odada beş altı kişi vardı. Başucunda duran şahsın da bir doktor olduğunu söyledi Hasan. Mürşid'in acil durumlarda Marcel'in de bulunmasını istediğini, bu yüzden kendisini çağırdıklarını söyledi talebelerden birisi. Hasan bunu Marcel'e tercüme edince onun duyduğu memnuniyet, yüzünde tebessüm olarak belirdi. Başındaki doktor ağrı kesici verdiklerini, onun yardımıyla uykuya daldığını söyledi.

Çok geçmeden Mürşit ağrılarla uyandı. Marcel'i görünce tebessüm ve şefkatle ona baktı. Marcel bu bakışı ömrü boyunca unutamayacaktı. Marcel, doktor izin verirse bir de kendisinin Mürşid'i muayene etmek istediğini belirtti. Doktor tebessüm edip başını salladı. Hafif geri çekilir gibi yaptı.

Marcel, Mürşid'in midesine dokununca artan ağrılarından hareketle işin daha da ciddi olabileceğini, hastaneye gidilmesi gerektiğini söyledi Hasan'a. Acilen bir ambulans çağrıldı dergâha. Çok geçmeden Mürşit, yardımcısı ve Marcel ambulansa idiler hastaneye gitmek üzere. Marcel istemişti Mürşid'in yanında olmayı. Başkaları varken ortaya atılmak istemiyordu ama Mürşid'in Hasan'a dedikleri ve biraz önceki kendisine bakışı, onu yakınında olmaya yönlendiriyor, âdeta zorluyordu. O bundan asla rahatsız değildi de başkalarını rahatsız etmek istemiyordu. Hastaneye varır varmaz sedyeyle içeri alındı Mürşit. Mide kanaması geçirdiği anlaşıldı ilk müdahalede.

Beş gün hastanede kaldı Mürşit. Yardımcısı ve Marcel bir an bile yalnız bırakmadılar onu. Beşinci günün sonunda akşama doğru başka bir yakınının arabasıyla döndüler dergâha. Mürşit kendisini gayet iyi hissediyordu. Ağrıları da hemen hemen kalmamıştı. Yine de sonraki iki haftayı çok dikkatli geçirmesi gerekiyordu.

Dergâha geldiklerinde bütün dergâh sakinleri kapının önünde idiler. Mürşitlerini böyle iyi görmek hepsini şükran duygularına sevk etmişti Allah'a karşı. Mürşit, yardımcısı ve Marcel'in arasında ağır adımlarla dergâha girdi. Asansör onu bekliyordu. Üç kişi asansörle yukarıya çıktılar. Genç talebeler bu arada merdiveni kullanmış, asansörden önce dördüncü kata varmışlardı. Onlar karşıladı Mürşid'i asansörün önünde. Salonun kapısını açıp girişe hazır hale getirmişlerdi. Mürşit ağır adımlarla yanındakilere de tutunarak kendi odasına girdi. Üstünü başını kimseye göstermezdi. O yüzden Marcel dışarıda bekledi bir süre. Kapı açılınca birkaç talebe odasına girdiler. Mürşit üstünü değiştirmiş, çalışma masasındaki koltuğuna oturmayı tercih etmişti. Marcel'in koltuğunun yanındaki sandalyeye oturmasını eliyle rica etti. Diğer girenler yere dizleri üstüne oturdular.

Mürşit, yardımcısı vasıtasıyla konuştu Marcel'le. Gözlerini açtığında onu görmesinden dolayı memnuniyetini dile getirdi. Beş gün boyunca yanından ayrılmamasını teşekkürle andı. Doktor bunları başını önüne eğerek dinlemişti. Aylardan beri insanların Mürşit'le münasebetlerini görmüş, az çok o terbiyeyi almıştı. Zaten Mürşid'in insanlara olan tutumu, onları, onun istediği şekilde davranmaya sevk ediyordu. Onun yanında ciddiyetsizliğin, laubaliliğin yeri yoktu. Lüzumsuz laf, gereksiz davranış da Mürşid'in yanında barınamıyordu. Onunla beraber olanlar, varsa böyle özellikleri, onları dışarıda bırakıp Mürşid'in yanına ancak öyle girebiliyorlardı. Bu hep böyleydi. Zaten onu etkili kılan en önemli hususiyetlerden birisi de bu idi. Ciddi, hüznü ve müşfik idi. Etrafına şefkat saçardı. Onun bu atmosferini teneffüs etmek, talebeleri için de büyük bir payeydi. Bu lütfâ erebilmek için onlar bile her vesileyi değerlendirmekten geri durmazlardı. Bu yüzden Marcel'le birkaçı da odasına girmişti. Mürşit birkaç aylık yokluğunu hiç umursamaz bir tutumla doktora yakınlık gösteriyordu. O da sanki böyle bir kopukluk yaşamamış gibi her zamanki nezaket ve saygısıyla mukabelede bulunuyordu.

Kısa bir müddet kaldılar içeride. Sonra yardımcısının işaretinden hareketle Marcel müsaade istedi Mürşit'ten. Her gün uğrayıp görmek istediğini söyledi, izin almak istercesine. Mürşit, kendisi için zahmet olmazsa Marcel'i görmekten mutluluk duyacağını ifade etti. Her iki taraf da nezakette yarışıyor. Marcel selam verip ayrıldı odadan. Ardından

talebeler de çıktılar. Yardımcısı Mürşid'in dinlenmek istediğini söyledi dışarıdakilere. Marcel, yardımcısına, Mürşid'in niçin mide kanaması geçirdiğini sordu. Bu arada yavaş adımlarla büyük salona yürüyüp müsait bir kanepeye oturdular. Doktor daha ziyade stresten ötürü meydana gelen bu rahatsızlığın sebebini merak ediyordu. Yardımcısı:

“Normalde Mürşit, bu yönünün bilinmesini istemediği için söylenmesine müsaade etmez. Fakat siz onun doktoru olduğunuz için bilmeniz gerekir.” diye başladı. On on beş saniye sustu. Sonra sesini başkalarının duyamayacağı kadar alçaltarak, Yemen’de cereyan eden bir olayın etkisiyle Mürşid’in hastalandığını söyledi. Yemen’de iki Müslüman grubun çatışıp birbirlerini öldürmeleri Mürşid’i kahretmişti. Kendisinin mecburen bu olayı ona haber verdiğini ifade etti. Mürşit dünyadaki olaylardan özellikle Müslüman dünyayla yakından ilgiliydi. Böyle olacağını tahmin edemediğini, söyleyince aniden sancılandığını, çok geçmeden de kendisine haber gönderdiklerini ekledi.

Marcel bunları dinlerken içinde Mürşid’e dair ayrı bir pencerenin açıldığını hissetti. Bir insanın, başkalarının dertleriyle bu ölçüde dertlenmesini daha önce hiç duymamış, dolayısıyla örneğine de hiç tanıklık etmemişti. Bilgi ve tecrübe dağarcığıyla ilk defa tanışan bu hususu, gözleri önündeki örneğiyle beraber hazmetmeye çalışıyordu. Kelimenin tam manasıyla afallamıştı. Sadece dinliyor, anlamaya gayret ediyordu.

Mürşid’i idrak etmeye, deyim yerindeyse, onu özümsemeye çalışıyordu. Anladıkça, özümstedikçe, içinde Mürşid’e duyduğu hayranlığın arttığını fark etti. Önüne geçemediği, engelleyemediği bir hayranlıktı bu. Aylardan beri süren şakaklarının zonklamasını dindiren, bunalım ve hafakanlarını yok eden bir hayranlık. Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Hayır, bu; billur duyguların yıkadığı gönlünün artık durulması ve dupduru hale gelmesiydi. Dergâhta Mürşid’in odasına bitişik salonda içine akan tarifsiz huzuru bütün zerrelerinde hissediyordu.

Kibarca izin isteyip ayrıldı dergâhtan. Kliniğe gitmek için bir taksi çevirdi. Takside etrafına bakarken sanki başka bir dünyadaymış gibi zannetti kendini. Aylardan beri hissettiği manevi buhran ve sancılar, yepyeni bir doğumun habercisiydi demek ki. Bir an önce kliniğe varmak istiyordu. Bu hissettiklerini paylaştığında kim bilir Zehra ne kadar sevinecekti. Onun üzüntüsünü fark etmiyor değildi. Zehra’nın yüzüne

yerleşmişti hüznün. Nesibe'nin fark ettiğini, o da görmüştü elbette. Nesibe bu hüznün sebebini sormuştu Zehra'ya ama onun sormasına gerek yoktu. Zehra'yı çok iyi tanıyordu çünkü. Bu sorunun cevabını biliyordu. Birazdan kendisinden duyduğunda Zehra'nın yüzündeki o hüznün nasıl dağılacağını tahmin etmeye çalıştı. Bir an önce bunu yapmak istiyordu. Nihayet taksi kliniğe vardı.

Zehra ve Nesibe çıkmak üzerelerdi. Marcel'i öyle telaşlı görünce şaşırdı ikisi de. Marcel önce acil işleri olup olmadığını sordu. Müsait olduklarını söyleyince salonda beklemelerini rica edip lavaboya elini yüzünü yıkamaya gitti. Aslında heyecanını bastırmak için vakit kazanmaya çalışıyordu. Saçlarını parmaklarıyla taradı, üstünü başını düzeltti. Hâlâ heyecanlıydı ama onun geçmesini bekleyecek sabrı yoktu.

Bayanlar koltuklara oturmuş merakla onu bekliyorlardı. Marcel gelip Nesibe'nin koltuğuna oturdu. Kendisinin beş gün boyunca Mürşid'in yanında kaldığını Hasan haber vermişti onlara. Hasta randevularını ona göre düzenlemişlerdi. Önce Mürşid'i anlattı onlara. Onun, kendini gördüğündeki tebessümünden, beş günlük hastane refakatine, niçin mide kanaması geçirdiğine kadar her şeyi detaylıca anlattı. Sonra aylardan beri yaşadığı manevi bunalımdan bahsetti. Birçok şeyi alıp verdiğini, ciddi bir fikir çilesi yaşadığını, uykusuz geceler geçirdiğini söyledi. Sonra da sesini alçaltıp yavaşlatarak konuşmasına devam etti:

– Mürşid'in niçin mide kanaması geçirdiğini söyledim size. O haberi alınca aniden sancılanmış. Düşünebiliyor musunuz? Bir insan, akrabası, yakını, dostu değil, sadece aynı dinin bireyleri birbirlerini öldürdüğü için üzüntüsünden mide kanaması geçiriyor. Dünyada Müslüman imajı bu gibi olaylarla daha da kötüleşiyor diye acı çekiyor ve mide kanaması geçiriyor. Şahsıyla hiç alakası olmamasına rağmen sırf dinî hassasiyetinden dolayı dinine bir zarar dokunduğu için kahroluyor ve mide kanaması geçiriyor, yataklara düşüyor, sağlığını kaybediyor. Biliyor musunuz? Ölebilirdi Mürşit. Bu nasıl bir anlayıştır? Bu nasıl bir derttir? Derdi paylaşmaktır, dertlenmektir? Bunu Mürşid'e yaptıran, dininden, her şeyini uğruna feda ettiği Allah'a olan imanından başkası olamaz. Bu din, kim ne derse desin hak bir dindir. Ben bu dine, bu dinin Yaraticısına, bu dinin Peygamber'ine inanıyorum, inanıyorum.

Klinik, duydukları karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Zaten

Marcel de konuşurken zor tutmuştu kendini. Sözlerini bitirince o da tutamadı kendini daha fazla. Zehra zaten ilk “inanıyorum” sözünü duyunca hıçkırıklara boğulmuştu. Bağıra bağıra ağlıyordu. Nesibe’nin, bu iyi adamın iyiliğinin imanla taçlanacağına inancı tamdı. Aylardan beri yapılan dualar, gözleri önünde kabul ediliyordu. O da hıçkırıklarla eşlik etti diğerlerine.

Bu nasıl bir tabloydu böyle? Bir insan sevincinden ötürü böyle ağlayabilir miydi? Daha doğrusu hangi haber, hangi olay bir insanı bu ölçüde sevindirebilir ve ağlatabilirdi? Asırlar önce de bunun gibi bir olay cereyan etmişti aslında. Hz. Peygamber, en yakın arkadaşı Hz. Ebubekir’in evine gitmiş, hicret edeceğini haber vermişti. Ebu Bekir: “Sizinle hicret etme şerefine mazhar olabilecek miyim?” diye sormuştu. “Evet.” cevabı gelince Ebu Bekir sevincinden hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Bu hadiseye şahit olan kızı Esmâ: “Bir insanın sevincinden bu kadar ağladığını ben ilk babamda gördüm.” demişti.

Dakikalarca ağladılar. Herkes ciddi bir his köpürmesi yaşamıştı. Neden sonra hıçkırıklar yavaş yavaş dinmeye başladı. Önce Nesibe geldi kendine:

“Tebrik ederim Doktor Bey. Aldığınız bu karardan ötürü sizi tebrik ederim. Bizi çok mutlu ettiniz.” dedi.

Zehra o anda Marcel’e sarılmayı, onu öpücüklerle tebrik etmeyi o kadar istemişti ki. O günler de yakın sayılırdı artık. Aradaki en büyük engel kalkmıştı. Önce, bugünleri gösteren, duaları kabul eden, Marcel’e hidayet eden Allah’a sonsuz şükür ve hamdetti. Sonra Marcel’in Müslümanlığına en büyük vesile, hakkı hiçbir zaman ödenemeyecek olan Mürşid’e teşekkür etti içinden. En son da:

“Ben de tebrik ederim Marcel. Doğru karar verdiğini her gün daha iyi anlayacaksın, dünyada da ahirette de faydasını göreceksin inşallah.” dedi yutkunarak.

“Bunu Hasan abiye söylemeliyiz.” dedi Nesibe, “Arayabilir miyim?” der gibi Zehra’ya bakarak. Zehra da Marcel’e bakınca “Ara, müsaitse gelsin.” dedi.

Nesibe telefona sarıldı hemen. Hasan’a, çok güzel haberleri olduğunu, eli dolu olarak en kısa zamanda kliniğe beklediklerini söyledi. Zehra bu arada lavaboya gitti. Abdest alıp iki rekât şükür namazı kıldı odasında. Nesibe mutfakta küçük temizlik yaptı. Marcel koltuğunda başını arkaya yaslayarak oturmaya devam etti. Çok geçmeden Hasan geldi kliniğe. Gelirken çoğu

zaman uğradığı pastaneye uğramıştı, elleri doluydu. Selam vererek içeri girdi. Nesibe mutfaktaydı. Sesini duyunca karşıladı Hasan'ı, ellerindekileri aldı mutfağa götürmek için.

Hasan, güzel haberin ne olduğunu düşünmüş ama tahmin edememişti. Ne olabilirdi ki? Marcel de Hasan'ı görünce ayağa kalktı, selamını aldı, tokalaştılar. Onun davranışlarında farklı bir şey göremedi Hasan.

“Nesibe telefonda güzel bir haberden bahsetmişti. Neymiş o haber? dedi etrafına tebessümle bakarak. Zehra odasından çıkıp salona geldi. Hasan'ın sesini ve sorusunu duymuştu. Gülümsüyordu ama gözleri hâlâ nemli ve kızarıktı.

“Marcel.” dedi sevinçle. “İnanıyor! Senin, benim, Nesibe'nin inandığı gibi inanıyor Allah'a, Peygamber'e! İnanıyor!”

Hasan bir an duraksadı, sonra:

“Yani.” dedi yüksek sesle. “Şimdi Marcel Müslüman mı oldu?”

Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Hislerle delik deşik olma sırası Hasan'a gelmişti. Hasan durdu durdu sonra aniden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Hıçkırıkların dokunduğu herkes gözyaşlarına boğuldu. Klinik bu ağlamaların en sadık şahidi idi yine. Aylardan beri harcanan emeklerin, yapılan duaların karşılığı alınıyordu. Hasan'ın “Çok şükür Allah'ım!” diyerek ağlayışı dakikalarca devam etti. Hıçkırıkları azalınca içini çeke çeke lavaboya gitti hızlıca.

Herkes oturduğu yerde Hasan'ı bekledi. Abdest alıp salona geldiğinde Nesibe'ye:

“Bunu kutlayalım o zaman.” dedi.

Nesibe hemen mutfağa koştu. Hasan'ın getirdiği pastayı tabaklara paylaştırıp servis yaparken ona Marcel'in yaşadıklarını bir solukta özetledi.

Aslında gün de bitmek üzereydi. Pasta onlara açlıklarını hatırlattı. Hasan da ağzının tadını biliyordu. Herkes tabağını silip süpürdü keyifle. Hasan:

“Bu öyle bir güzellik ki bunun kutlaması bir pastayla olmaz. Hazırlanın, yemeğe çıkıyoruz.” dedi.

Zaten ekibin birbirinden ayrılmaya hiç niyeti yoktu o anda. Hiç kimse, teneffüs ettiği havadan kopmak istemiyordu. Hazırlanıp çıktılar. Marcel, Hasan'ın yanına, bayanlar arkaya oturdu. Nesibe: “Ablacım, bak restoranda ağlamak yok.” deyince herkesin dudağında hüzünlü bir tebessüm belirdi.

Kelimelerin dolduramayacağı bir saadet yaşıyorlardı. Bu dünyada bir Müslümanın yaşayabileceği en büyük mutluluk herhalde buydu. Maneviyata ait bütün duygular, en yüksek ritmiyle atıyor, ruhlar kanatlanıyordu. Ruhlar böyle semalarda uçunca onların mutluluğu, çehrelerde tebessüm, gözlerde yaş olarak tezahür ediyordu.

Ekip restoranda güzel bir menü eşliğinde karınlarını doyururken Hasan Marcel'e bakarak:

“İstersen yarın Mürşit'ten randevu alayım ben, bu mutluluğu onunla da paylaşalım.” dedi. Zehra Marcel'in cevabından önce:

“Çok iyi olur. Onun üzerimizde çok hakkı var. En önce o bilmeyi hak ediyor.” diyerek onayladı. Marcel:

“Tabii ki ona haber vermeliyiz. Ama garip bir ortam olmaz değil mi?” dedi. Küçük bir endişesi olduğu anlaşıyordu. Hasan:

“Yok yok hiç merak etme. Ben konuşurum. Hatta ne yaparız biliyor musun? Mürşid'e rica ederiz. Onun odasında konuşuruz. Birkaç kişi oluruz sadece. Rahatsız olacağın hiçbir durum yaşamayız Allah'ın izniyle. Sen yarın akşama doğru hazır ol. Büyük ihtimalle gideriz.” dedi.

Hayatlarındaki en özel günü, en güzel şekilde geçirdiler. Hasan Marcel'le beraber önce Nesibe'yi sonra Zehra'yı evlerine bıraktı. Marcel dönüşte parkta yürümek istediği için kendisini oraya bırakmasını rica etti Hasan'a. Öyle yaptılar.

YANAKLARDAN USUL USUL SÜZÜLEN GÖZYAŞLARI

Ertesi sabah sekiz buçukta herkes klinikteydi. Mutluluğun gözyaşları, yerini gülücüklere bırakmıştı. Nesibe bir ara:

“Zehra abla. Yüzündeki o hüznün artık yok. İnşallah bir daha hiç olmaz. Bu tebessümün hiç eksik olmasın.” dedi. Zehra:

“Allah razı olsun Nesibe’ciğim. Yüzümdeki hüznün kaynağı, içimdeki sızıydı. O da kurudu çok şükür. Rabbim bizi ne kadar sevindirdi değil mi? Biliyor musun? Gece eve gittiğimde yatsı namazını kıldım. Ardından dua ettim. O kadar ağladım ki. Rabbime o kadar şükrettim ki. Dualarımızı apaçık bir şekilde kabul etti. Öyle minnet duyguları yaşadım ki O’na karşı, anlatamam.” dedi. Derken de aynı hisleri tekrar yaşıyormuş gibi oldu. Nesibe:

“Artık ağlamak yok ablacım. Bundan sonra sürur ve şükür var. Eee bu arada, artık engel de kalmadığına göre evlilik planları yapmak lazım.” dedi tebessümle. Zehra:

“Sus kız. Marcel duyarsa çok ayıp olur.” diyerek tepki verdi.

“Tamam ablacım!” diyen Nesibe gülerek mutfağa geçti.

Marcel de odasını düzenledikten sonra mutfağa yöneldi. İşe başlamadan önce güzel bir kahvaltı yapmak istiyordu. Mesai bitimine kadar yüksek tempoda çalıştı klinik. Öğle vakti Hasan, Nesibe’ye ulaşip dergâhtan randevu aldığını, beş gibi Marcel’in hazır olmasını söyledi.

Saat beşte hazırды Marcel. İçindeki coşku çağlıyor, hissettiklerini Mürşit’le paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Onun sevineceğinden hiç şüphesi yoktu. Neler diyeceğini, hislerini cümle kalıplarına nasıl dökeceğini düşünüyordu. Yine heyecanlıydı büyük ihtimalle. Derken, Hasan gelip yanaştı kapıya. Seri bir hareketle arabaya bindi doktor.

Konuşmaya başladılar:

– Yine heyecanlısın Marcel. Mürşit senin ne diyeceğini bilmiyor. Ben telefonda bir şey söylemedim. Sen hastaneden sonra her gün uğrayacağını söylemişsin sanırım. Onun için gidiyoruz diye biliyorlar.

– İyi. Mürşid’e sürpriz yapalım. Niyeyse hissiyatımı onunla paylaşmak istiyorum. Sevineceğine eminim. Ama yine de tepkisini çok merak ediyorum.

– O mutlu olunca sen de mutlu olacaksın değil mi?

– Evet, niyeyse böyle kuvvetli bir his var içimde.

– İşte bu his, Mürşid’i seven, ona bağlanan her insanda hâsıl olan bir duygudur. Onu sevmenin bir göstergesidir. Çünkü çok sevdiğimiz için onun sevinci bizim sevincimiz, onun üzüntüsü bizim de üzüntümüz oluyor. Bizim kendimiz, canımız oluyor.

Bu sohbet dergâha varıncaya kadar devam etti. Arabayı park edip içeri girdiler. Asansöre doğru koştular. Dördüncü katta durdu asansör, çıkıp salona yöneldiler. Bu salona her girişlerinde ince bir sızı sarıyordu ikisini de. Salona girdiler, tam karşı taraftaki Mürşid’in kullandığı kapıya yürüyüp önünde beklemeye başladılar. Bir dakika kadar bekledikten sonra Hasan hafifçe tıklattı kapıyı. Yardımcısı hemen açtı. Onları bekliyordu. Bu defa üçü, Mürşid’in kapısı önünde dikildiler. Yardımcısı bir defa tıklattı kapıyı. İçeriden “Buyurun.” sesi gelince kapıyı usulca açtı. Önce o, ardından Marcel, en son da Hasan girdi içeriye.

Mürşit odasının ortasında, ayakta karşıladı onları. “Hoş geldiniz.” deyip sandalyelere yönlendirdi misafirleri. Kendisi de koltuğuna oturdu. Mürşit yavaş ve kısık sesle hastalığından, hastane günlerinden bahsetmeye başladı. Marcel’in başından sonuna kadar yanından ayrılmadığını, şükran hisleriyle ifade etti. Marcel:

“Siz zaten her zaman kendinize dikkat ediyorsunuz efendim.” dedi Mürşid’in ses tonuna yakın bir sesle.

Bunun üzerine Mürşit, insanın kendisini korumakla yükümlü olduğunu, nefsinin yanında, aklını, malını, dinini ve neslini de korumakla mükellef olduğunu anlattı. Hatta bunları korumanın, farz ölçüsünde bir mesuliyet olduğunu belirtti. O arada talebelerden biri, elinde küçük fincanlarda kahve, yanında birer küçük lokum ikram etti.

Kahvelerini içerlerken Hasan Mürşid’e geçmiş olsun dileklerinde bulundu. Mürşit teşekkür edip her şey gibi vücudun da bir emanet olduğunu, bu emanete de azami derecede sahip çıkılması gerektiğini söyleyerek az önceki dediklerine ilavelerde bulundu. Bu bağlamda doktorluk mesleğinin ayrıcalığına getirdi sözlerini. Güzel niyetlerle yapılan

bir doktorluğun çok sevap kazandırabileceğinden bahsetti. Tam bu anda Hasan, Marcel'den izin alarak onun hastalarına çok güler yüzlü davrandığını, fakir hastalardan ücret almadığını ifade etti. Duyduklarına çok sevindiği mimiklerinden belli olmuştu Mürşid'in. Bu arada misafirler kahvelerini bitirmişlerdi. Hasan yine doktordan izin alarak aynı ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Efendim, dün, Marcel'in kliniği en güzel gününü geçirdi. Dün akşama doğru beni çağırdılar. “Sana güzel haberlerimiz var.” dediler. Ben de merakla gittim. Bu arada efendim, biz klinikte Hz. Peygamber'i (s.a.s.) anlatan kitaptan okuduk. Bu arada göz, kulak gibi insan uzuvlarını Marcel ve onun kliniğe aldığı Cezayirli bir doktor bize anlattı. Bizi bize tanıttılar. Peygamberimizi de bir hayli öğrenmiş olduk. Sonra efendim...

Derken Hasan gittikçe hislenmeye, sesi titremeye başladı:

– Meğerse Marcel aylardan beri İslamiyet hakkında yani kendisine bakan yönüyle alıp veriyor, bir fikir sancısı yaşıyormuş ve efendim, dün bir karar almış ve İslam'ın hak bir din olduğunu kabul etmiş. Kalbi bu konuda mutmain olmuş, Marcel Müslüman olmuş...

Dediğinde ise Hasan artık gözyaşlarına hâkim olamadı. Hıçkırarak: “Marcel Müslüman oldu efendim.” dedi ve sustu.

Hasan konuşmasını sonlandırırken Marcel'in de gözyaşları usul usul yanaklarından süzüldü. “Marcel Müslüman oldu.” sözü, Mürşit'te de ciddi bir his tufanı meydana getirdi. Kalp inceliği zaten oldukça derin olan Mürşid'in hissiyatı iyice depreşti. Sakalları ıslanıncaya kadar ağladı. Odadaki herkes kendini ağlamaya saldı. Hiç kimse gözyaşlarının çağlamasına engel olmadı. Mürşit kısık sesle ağlıyor, âdeta sesini frenlemeye çalışıyordu.

Neden sonra odasındaki lavabosunda elini yüzünü yıkayıp gelen Mürşit o arada ayağa kalkmış olan Marcel'in alnından öpüp tekrar yerine oturdu.

“Bana.” dedi. “Annemin, babamın mezarlarından çıkıp buraya geliyor olduklarını söyleseydiniz beni bu kadar sevindiremezsiniz. Bir insanın Müslüman oluşu kadar beni sevindirecek başka bir haber olamaz.”

Marcel'in tam tahmin ettiği tepkiyi vermişti Mürşit. Marcel kibarca söz isteyip konuşmaya başladı:

– Efendim, şunu söylemek istiyorum. Benim bu tercihimde en büyük pay

sahibi sizsiniz. Sizin anlattıklarınızın yanında haliniz çok belirleyici oldu. Ve en son sizin niçin mide kanaması geçirdiğinizi arkadaşımız söyleyince kalbim, sizin müntesibi olduğunuz dinin hak olduğuna tatmin oldu, iman etti. Bir din sizin gibi bir insan yetiştirdi ise hak bir dindir efendim.

Mürşid tekrardan ağlamaya başladı. Az önceki gibi sakalları ıslanıncaya kadar, “Estağfirullah.” diye diye ağladı. Onun ağlamasına değil sadece oradaki insanlar, duvarlar dahi eşlik etti. Mürşid’in önceki gözyaşları sevinç; sonrakiler ise hamd ve şükür gözyaşlarıydı. Ağlarken Allah’a minnetle teveccüh ediyordu.

Allah’ın Mürşid’i en hayırlı işlerde istihdamı, ona lütfettiği konumu, kendisini tarifsiz duygularla Hakk’a yönlendirirdi. Nitekim o bu hali sık sık yaşırdı. Şu anda da onu, hem de en yoğun haliyle yaşıyordu. Hiçbir zaman kendini memba görmemiş, mazhar ve makes olarak görmenin şükrünü edaya çalışmıştı.

Ağlamalar hafifleyince Mürşit yine içeriye gitti yüzünü yıkamak için. Diğerleri de mendilleriyle kuruladılar yüzlerini. Mürşit tebrik etti Marcel’i bir kere daha. Kendisini bahtiyar ettiğini, kendisinin de bundan sonraki yaşamında çok daha mutlu ve huzurlu olacağını ifade etti. Mürşit ayrıca İslamiyet’in böyle bir durumda, geçmişe tamamen sünger çektiğini, kendisinin şu anda yeni doğmuş bir çocuk masumiyetinde olduğunu, bu yönüyle de odadaki herkesten daha avantajlı olduğunu söyledi. Dinî açıdan yapması gereken bazı şeyler hususunda Hasan’ın kendisine yardımcı olabileceğini belirtti. Hasan, başını tebessümle öne eğerek vazifeyi memnuniyetle aldığını işaret etti. Çok geçmeden de misafirler izin istediler ayrılmak için. Hep beraber ayağa kalktılar. Mürşit misafirlerini bu defa asansöre kadar uğurladı. Vedalaşırken her zaman gelebileceklerini söyledi. Bu, Mürşid’in misafirlerine çok özel bir muamelesi idi. Yoksa Mürşid’i görmek için randevu almak bile çoğu zaman mümkün olmuyordu.

Misafirler sessizce ayrıldılar dergâhtan. Bugün dergâh da çok özel bir gün yaşamıştı. Marcel kliniğe giderken arabada, Mürşid’in bahsettiği, kendisinin yapması gereken şeyleri sordu Hasan’a. Namaz kılmak için Kur’an okumayı öğrenmek gerektiğini söyledi.

Hasan: “Bunlar kolay. Günde on beş dakika ayırırsak bir ayda en güzel şekilde öğrenirsin.” dedi.

Marcel “İnşallah.” deyip Hasan’ın kendisini eve bırakmasını rica etti.

“Elbette.” dedi Hasan “Ben yarın uğrarım. Kur’an okuma işini konuşuruz. Biraz da ezber yapmamız gerekiyor tabii.”

Marcel hem Mürşid’in sohbetlerinden hem de Hz. Peygamber’in hayatını okurken namazı öğrenmişti. Kur’an’dan bazı ayetleri ve bazı dua cümlelerini ezberlemesi gerektiğini biliyordu. Kendi branşına dair birçok teknik kelime ve terimler ezberlemek zorunda kalmıştı fakültede okurken. Şimdi de dinine ait birtakım yükümlülükleri yapabilmek için bazı ezberler yapacaktı. Zaten irade bunun için insana verilmemiş miydi? Aklıyla birçok şeyi halletmişti bugüne kadar. Bunu da hallederdi.

Hasan, namazın günde beş defa olmakla birlikte toplamda bir saati ancak aldığından bahsetti. Sonra devam etti:

– Geçenlerde bir kitapta, dinde, insanın gücünü aşan yükümlülüklerin olmadığını okudum. Namaz, abdest dâhil sünnetiyle farzıyla bir saatte biter. Günün kalan yirmi üç saatinde meşru dairede istediğini yapabilirsin. Mürşit bir defasında, bir gündeki yirmi dört saati, yirmi dört altına benzetmiş ve “Rabbimiz bize her gün yirmi dört altın verip sadece bir tanesini geri istiyor, onu da vermemek olmaz değil mi?” demişti.

Bu benzetme çok hoşuna gitti Marcel’in. “Şahane bir metafor!” diye seslendirdi beğenisini.

“Örneğin Ramazan ayında oruç tutuluyor, on iki ayın bir ayında, onu da günün yarısında tutuyorsun. Hatırlarsan Zehra mideyi anlatırken oruca da temas etmişti.” dedi Hasan.

“Hatırlıyorum.” dedi Marcel. “Mide için bir dinlenme oluyor gerçekten de. Çok yararlı.”

“Hastaysan veya yolculuk yapıyorsan tutmak zorunda değilsin. İşte bu örnekler, dinde yapılması zorunlu olan şeylerin azlığını ve kolaylığını anlatıyor bizlere. Zaten Peygamberimiz: ‘Ben kolay bir dinle gönderildim.’ mealinde bir söz söylemiş.” dedi Hasan.

Hasan, bunları söylerken âdeta “Üzülme Marcel. Yükümlülükler ağır değildir. Gözünde büyütme.” diye rahatlatmaya çalışıyordu. Fakat Marcel:

“Hatırlıyor musun Hasan? Mürşit ilk sohbetlerinden birinde İslam’ı, iman, ibadet ve ahlak şeklinde özetlemişti. Bir de bir olay anlatmıştı. Daha doğrusu, o olay İslam’ı tanıtıyordu. Melek, insan şeklinde Peygamber’e gelmişti.

“Hatırladım.” dedi Hasan. “Cibril Hadisi, deniyor o olaya.”

“İşte.” dedi Marcel. “Bu üç husus, İslam’ın temeli gibi geliyor bana. Üçlü sacayağı da diyebiliriz. Zannediyorum bu üç hususta ileri olanlar, Müslümanlıkta da ileri olurlar.”

Hasan gülererek:

“Tamam Marcel, dur. Bu sacayağı falan beni aştı. Ben anlamam böyle şeylerden. Benim anladığım Rabbimize karşı da insanlara karşı da iyi olabilmek. Ben iyi olmaya çalışıyorum. Hepsi bu.” dedi. Marcel:

“Ben de sacayağı derken bunu kastediyordum.” dedi ve kahkahayı bastı. Çok mutluydular.

Marcel’in “Sana bir kahve yapayım müsaitsen. Yanında da bir aperatif hazırlarım.” teklifini memnuniyetle kabul etti Hasan. Akşamı onun evinde geçirdiler.

Ertesi gün klinik, son zamanların en yüksek moraliyle mesaiye başladı. Zehra, Marcel kliniğe gelir gelmez Mürşit’le beraberliklerinin nasıl geçtiğini sordu. Çok merak ediyordu. Nesibe kahvaltı hazırlarken onlar da koltuklara oturdular. Nesibe’nin kulağı Marcel’deydi. Doktor olup biteni bütün teferruatıyla tekrar yaşıyor gibi anlattı. Mürşid’in gözyaşlarını anlatırken klinik de ağladı. Mürşid’in alnından öpüşünü söylerken ayrı bir memnuniyet ve mutluluk okundu mimiklerinde. Gözleri buğulanmıştı. En son ayrılırken asansöre kadar geçirmesiyle, gönlünü bir kez daha fethetmişti.

Zehra Marcel’in Mürşit’le bu seviyedeki bağından çok mutlu oluyor, kanatlanıp uçuyordu. Çünkü Mürşid’i sevmek, İslam’a olan sevginin bir yansımasıydı. Hatta o, başkaları bunu anlayamasa da dine bağlılığın bir terazisiydi. Mürşid’i çok seven, dinine de çok bağlı demekti veya dinine çok bağlı olan, Mürşid’i de çok severdi. Çünkü Mürşit sevenlerinin nazarında Hz. Peygamber’in bir vârisi ve çırağıydı. Allah’ı, Resûlullah’ı sevmeyen birisinin Mürşit’le de bir alakası olamazdı.

Marcel sözlerini sonlandırınca Nesibe: “Kahvaltı hazır!” diye seslenerek doktorları mutfığa çağırdı. Vakit daralmıştı. Kimse gelmeden kahvaltı yaptılar birlikte. Hastalar da kliniğe nefes aldırmayacak kadar çoğalmıştı. Zaten uzun zamandan beri randevusuz çalışmıyorlardı. Fakat yoğunluğa rağmen kahve molaları ve tabii ki öğle yemeği geçirtilmiyordu. Zehra etrafına sürekli gülücükler dağıtıyor, yüksek performans sergiliyordu. Öğle

yemeğini yerlerken Marcel, Hasan’la anlaştıklarını, her akşam Kur’an okuması yapacaklarını söyledi. Dün akşam, Hasan’a ilk defa kendi evinde kahve ikram ettiğini söyledi. Nesibe muzipçe:

“Biz de istiyoruz. En kısa zamanda bizi de davet edip kahve içirmelisiniz. Hem herkes gördü evinizi, ben görmedim.” dedi. Hep beraber güldüler.

“Elbette.” dedi Marcel. “Bu pazar bende olalım hep beraber. Hasan da gelir. Biz onunla ders çalışırız bir ara. Günü de beraber farklı bir ortamda geçirmiş oluruz.”

Bayanlar çok sevindiler bu davete. O günün mesai bitimine doğru Hasan geldi kliniğe. Marcel’in son hastası kalmıştı. O da ayrılınca Marcel ve Nesibe salona geldi. Selamlaştılar. Hasan koltukta otururken doktor bey dinlenmek için gelip karşısına oturdu. Birkaç dakikaya Zehra göründü salonda. Hepsi sırtlarına günün yorgunluğunu geçirmişlerdi. Bayanlar izin isteyip ayrıldılar.

Hasan, Marcel’e namaz abdestini göstermek istiyordu. Ama öncesinde boy abdesti de denilen guslü anlatması gerekiyordu. Gusül, temizliğin ilki ve olmazsa olmazıydı. Müslüman olan birisinin ilk yapması gereken de buydu. Gusül, maddi temizlik ile manevi temizliğin kesişme noktasıydı. Beden temizlenirken, ruh da aslında bir nevi arınmaya tâbi tutuluyordu.

Önce bunu rica etti Hasan Marcel’den. Marcel, gusül aldıktan sonra sıra namaz abdestine gelmişti. Her ne kadar gusül, onu da kapsıyor idiyse de Hasan, onu da öğrenmesi için lavaboda önce kendisi abdest aldı, sonra aynı şekilde Marcel’in yapmasını istedi. Marcel yatkın bir şekilde aldı abdestini. Hasan abdest alırken dinin temizliğe verdiği önemi anlattı. Bu bağlamda Hz. Peygamber’in “Temizlik imanın yarısıdır.” hadisini zikretti. Bu hadis Marcel’in çok dikkatini çekti. Bir dini din yapan, birinci planda inanç esaslarıdır, akidedir. İslam ise temizliği akide ile birlikte ele almakta ve onu “imanın yarısı” olarak nazarlara sunmaktadır. Başka hiçbir din ve doktrinde bu derece temizliğe değer verilmemektedir. Bunlardan bahseden Hasan, temizliğin bir de manevi olanını söyledi:

– Bilebildiğim kadarıyla en büyük temizlik bir olan Allah’a inanmakla elde edilir. Mesela sen Marcel, Müslüman olmakla en büyük manevi temizliği yapmış oldun. Yani doğru itikat sahibi olmak, manevi temizliğin ilki ve en önemlisidir. İnançsızlık veya Kur’an’ın anlattığı bir Allah’a inanmak, -ki buna “tevhid” deniyor-, dışındaki her türlü inanç, manevi

kirlilik oluyor. Bir de ibadetlerle alakalı kirlilik vardır ki o da insanın Allah rızası için yapması gereken bir ibadeti, mesela namazı insanlara beğendirmek için yapması ki buna “riya” deniyor, başka bir manevi kirlilik oluyor. Neyse sen bunları Mürşid’e sorarsın. Şimdi namazla alakalı, abdestli olmalıyız, bir de namaz kılarken üzerimizde kan, alkol ve idrar olmamalı. Çünkü bunlar dinen pis kabul edilmiştir. Bunların bir damlası bile üzerimizde olmamalıdır.

Hasan’ın getirdiği kitapla çalışmaya başladılar. Çalışma esnasında Marcel: “Bu pazar, yani yarından sonra benim dairede kahve içeceğiz. Sen de muhakkak gelmelisin. O günkü dersimizi de bende çalışmış oluruz. Şimdiden konuşmuş olalım. Saat on iki gibi gelecekler. Sen de o vakitte gel lütfen.” dedi. Hasan:

“Gelirim ama bir şartla. Öğle yemeği için ekmek arası tavuk getiririm. Senin kahvenden önce ona zemin hazırlarız.” dedi. Gülüşüler.

O gün ve ertesi günü anlaştıkları üzere derslerini çalıştılar. Pazar günü tam vaktinde Marcel’in kapısını çaldılar. Bayanlar beraber gelmişlerdi. Marcel hemen kapıyı açıp buyur etti misafirlerini. Bayanlar elleri dolu gelmişlerdi.

Zehra da Nesibe de hediyelerini verirlerken “Hayırlı olsun.” dediler. Bu “ev kutlusu” idi ve Cezayir’de önemli bir kültüdü. Marcel Zehra’nın hediyesini açarken kapının zili çaldı yine. Nesibe: “Ben bakarım.” diyerek kapıya koştu.

Hasan elleri dolu bir şekilde dikiliyordu kapıda. “Kızım ne bakıyorsun? Alsana şunları elimden.” dedi gülerek. Sonra yüksek sesle selam verdi içeri girerken. Herkes aldı selamını benzer ses tonuyla.

Marcel hediyeleri açarken bayanlar salona bakıyorlardı. Marcel kendi zevkini evine de yansıtmıştı. Herkes beğendi evi. Nesibe:

“Marcel, evini çok güzel tefriş etmişsin. Tekrar hayırlı olsun.” dedi.

Teşekkür etti Marcel. Bu arada Zehra’nın hediyesini de açmıştı. Oldukça büyük bir duvar saatiydi bu. Çok teşekkür etti.

“Sana layık değil.” diye karşılık verdi Zehra kibarca.

Hasan hemen onu Marcel’in, Zehra’ya da sorarak uygun gördüğü duvara asmak için hareketlendi. Nesibe’nin hediyesi ise çok zarif bir vazo idi. Marcel onu hemen masanın üzerine koydu.

Hasan kaşla göz arasında arabasına inip zor taşıdığı bir şeyle geri geldi.

Ne olduğu dışından da belli oluyordu aslında. Bu, Cezayir’e has el dokuması bir halıydı. Hasan paketi açıp halıyı salona serdi. Gerçekten çok güzeldi. Bayanlar hayranlıklarını ifade ederlerken Marcel de sarılarak teşekkür etti dostuna.

Salondaki kanepelere geçtiler. Havadan sudan konuşmaya başlamışlardı. O ara Marcel söz istedi. Misafirlerine hediyeler için tekrar teşekkür ettikten sonra:

– Ben de size bir hediye hazırladım. Hazırsanız onu size takdim etmek istiyorum.

Herkesin meraklı bakışları arasında Euzü besmele çekip Fatiha suresini okudu ezberden. Oldukça tekrar ettiği, çalıştığı belliydi. Aksanlı ama gayet düzgün bir kıraatle okudu. “Âmin.” demeyi de ihmal etmedi. Herkes duygulanmıştı. Zehra yanaklarından süzülen gözyaşlarını kimseye göstermemeye çalışarak sildi.

Marcel:

“Namaza başlayabilmem için bu sureyi ezberlemem gerekiyormuş. Cuma günü söylemişti Hasan. Verdiği kitapta telaffuz edilişı de yazılıydı. Oraya bakarak ezberledim. Size sürpriz yapmak istedim. Telaffuz hatalarını bugün düzeltiriz Hasan’la. En kısa zamanda da namaza başlarım inşallah.” dedi.

O da duygulanmıştı. Nesibe nemli gözlerini silerek mutfağa gitti Hasan’ın getirdiklerini servis etmek için. Otururlarken Hasan kendi işiyle alakalı bazı gelişmelerden bahsetti. Nesibe servise başlarken Marcel ona yardım etmek için hareketlendiyse de Zehra: “Ben yaparım.” diyerek ondan önce davrandı. Sehpaları düzenleyip tabakları üzerlerine koydular. Yanında meşrubat da vardı. Ekmek arası dönerlerini neşeyle yediler.

Nesibe Fransızcayı nasıl öğrendiğini anlattı. Zehra’nın okuduğu aynı liseden mezun olduğunu, fakat ailesinin durumundan ötürü üniversiteye gidemediğini söyledi. Zehra kardeşinin hâlâ ortalarda olmadığını, babasının borçları kapattıktan sonra ortaya çıkacağını ümit ettiğini ifade etti. Hasan:

“Öyle mi Zehra?” dedi merakla. “Bilmiyordum. Eğer baban razı olursa ben elimden gelen yardımı yapmaya hazırım.” dedi.

Zehra problemin neredeyse çözüldüğünü belirtip teşekkür etti. Marcel kahve yapmak için mutfağa girmek istemişti ki Zehra:

“Kahveyi biz Nesibe’yle yapalım. Siz dersinize başlayın isterseniz.” dedi.

Marcel: “Peki o zaman.” deyip Hasan’a baktı. Beyler bir köşeye çekildi ders için.

Günü akşama kadar beraber geçirip dağıldılar. Marcel misafirlerini uğurladıktan sonra günlük yürüyüşünü yapmak üzere parka gitti.

İMANLA NAMAZ İKİZ KARDEŞ GİBİDİR

Marcel sonraki birkaç gün içerisinde kısa surelerden bazılarını ve namazda okunması gereken duaları ezberledi. Bu arada Hasan’la namazın pratiğini yapmışlardı. Hasan o gün geç vakitte gelebilmişti. Akşam vakti girmiş, Hasan da bilerek namazını kılmamıştı. Bayanlar daha önce ayrılmış, Marcel Hasan’ı beklemişti. Beraber hazırlandılar namaz için. Abdestlerini alıp arka taraftaki odaya geçtiler. Seccadeleri yaydılar yan yana. Ayakkabıları çıkarıp namaz kılma pozisyonu aldılar. Marcel ilk defa namaz kılacaktı. Farza durmadan önce kamet getirdi Hasan. Tam duracaklarken önemli bir açıklamada bulundu:

– Namazı kılarken Allah’ın huzurunda, O’nun önünde gibi kendimizi düşünelim. Zaten her zaman O’nun huzurundayız ama namazda bunu düşünmemiz, daha iyi kılmamıza vesile olur. O’nun huzurunda ve O’nun için belimizi büktüğümüzü, alnımızı yere koyduğumuzu düşünelim.

Sonra kibleye dönüp giriş tekbirini hafif sesli yaparak namaza durdu. Marcel de aynı şekilde namaza başladı. Fatiha’dan sonra Kevser suresini okudu kıyamda. Rükûunu yaptı. O anlarda Allah’ın huzurunda eğilişini düşündü. Kalktı rükûdan. Şimdi secde vaktiydi. Tekbir getirip secdeye kapandı. Kapanır kapanmaz hıçkırık sesleri de yükselmeye başladı. Tarifsiz duygular yaşıyor, gözyaşları hissettiklerine tercüman oluyordu yetebildiği kadar. Âlemlerin Rabbinin huzurunda iki büklüm olmuştu. Bu secdede bir sır vardı. Secde âdeta, kulun kendisini sıfırladığı bir andı. O an kul, kendi benliğinden geçip Allah’ın sonsuzluğunu yudumluyordu. Faninin beka solukladığı zamanlardı secde anları.

Marcel yoğun bir his sağanağı altında eda etti bu ilk namazını. Farzdan sonra iki rekât da sünnet kılıp tesbih çektiler, dua ettiler. Namaz bitmişti. Seccadeden, yere basmadan ayakkabılarını giydiler. Seccadeleri dürüp kaldırdılar. Sessizliği tercih etti ikisi de. Hasan:

“Seni bırakayım.” dedi. Kliniği kapatıp çıktılar. Marcel namaza başlamıştı. Hasan arabada, cuma günleri toplu namaz kılındığından bahsetti,

isterse bu cuma, beraber gidebileceklerini söyledi. Marcel:

“Elbette, yalnız Nesibe’ye söylemem lazım. O vakitte bana randevu yazmasın.” dedi.

Hasan: “Şehrin en büyük ve tarihi bir camisi var. Oraya gideriz inşallah.” deyince

“İnşallah.” dedi Marcel.

Apartmanın önüne gelince Hasan durdurdu arabayı. Marcel arabadan inerken, yarın akşam görüşme temennisiyle vedalaştılar. Kur’an okuma öğrenimi devam ediyordu.

Cumaya kadar klinik epey yoğun çalıştı. Marcel’in tembihiyle Nesibe, cuma namazına denk gelen vakte randevu yazmadı. Namaza başladığı iki gün içerisinde, Marcel beş vakit namazını vakitlerinde kıldı. Sabah namazlarını kaçırmamak için alarmlı saatinden yardım aldı. Klinikte vakit girince hastaların durumuna göre boşluklarda namazlarını kılıyordu.

Gerçekten Hasan’ın da dediği gibi beş vakit namaz için bir saat yetiyordu. Cuma sabahı Hasan telefon edip Marcel’in hazır olması gereken vakti söyledi Nesibe’ye. O vakitte doktor abdestini almış, hazır bekliyordu. İlk defa kalabalık bir Müslüman topluluğa katılacak olması heyecanlandırmıştı onu. Hasan çoğu zaman yaptığı gibi kliniğin önüne yanaşıp hafif bir korna sesiyle çağırınca hemen çıktı Marcel.

Yol biraz uzundu. Marcel o günden bugüne namazlarını aksatmadığını, klinikte de boşluklarda kıldığını söyledi. Bunun üzerine Hasan namazla alakalı kısa bir bilgi verdi:

– Namaz, insan, ne kadar yoğun yaşarsa yaşasın, Allah’ı ona unutturmayan bir ibadettir. Uykudan uyanıp sabahı kılıyoruz. Gün içerisinde öğle ve ikindiye, gün batımında da akşamı eda ediyoruz. Yatmadan önce yatsıyı kılıyoruz. Yani Rabbimiz beş vakitte kendini hatırlatıyor bize. Daha doğrusu, bizden kendisini hatırlamamızı istiyor.

“Çok doğru.” dedi Marcel. “Geçenlerde secdenin çok sırlı olduğu aklıma gelmişti. Ama hem eda edilişindeki keyfiyeti hem de vakitleri itibarıyla namazın kendisi başlı başına bir sırlı ibadet gerçekten.”

Bu muhabbetin tadıyla camiye yaklaştılar. Arabayı beş dakikalık yürüme mesafesinde ancak park edebildiler. Ortalık insan kaynıyor, Müslümanlar camiye koşuyorlardı. Henüz ezan başlamamıştı. Caminin iki minaresi ve

kubbesi uzaktan görünmüştü. Şimdi de ana kapıdan girmek üzerelerdi. Bu arada ezan da başlamıştı. Ezanı ilk defa bu kadar yakından duyuyordu Marcel. Etkilenmemesi mümkün değildi. En meşhur camide en başarılı müezzinler vazife yapıyordu. Hasan, ezanın manasını da söyledi ona bu arada. Hem yürüyor hem de bu ibadete davet çağrısını yudumluyorlardı.

Dış kapı çok büyük bir avluya açılıyordu. Yerler beyaz mermerle kaplıydı. Camiye doğru yürüdüler avlunun içinde. Yaklaştıkça avlu daha da kalabalıklaşıyordu. Caminin üç giriş kapısı vardı. Ortadaki büyük kapıdan içeri zor girdiler. Yer kalmamış gibiydi. Cumalarda genelde öyle oluyor, cemaat dışarıya taşıyordu. Girişte ayakkabılarını çıkarıp en yakın ayakkabılığa koydular. Bir safa zor da olsa oturabildiler.

Marcel, uzaktan da olsa müezzini görebildi. Ezan öyle uhrevi bir nida idi ki okuyanın görmese, onun, ötelere gelen bir ses olduğuna inanabilirdi. Ezan bitince, duasını okudu müezzin. Sonra herkes sünneti kılmak için ayağa kalktı. Sünnetin akabinde başka bir müezzin tekrar ezan okumaya başladı. Bu, ilkinden biraz daha hızlıydı. Bundan sonra imam, hutbe okumak için minbere çıktı. On beş dakika kadar süren bir konuşma yaptı. Hasan namazdan sonra bunu tercüme edeceğini, el işaretiyle söyledi Marcel'e. Özellikle konuşmamıştı. Hutbeden sonra müezzin, tekrar ayağa kalkıp kamet getirmeye başladı. Bunu biliyordu Marcel. Kametin sonuna doğru bütün cemaat ayağa kalktı. Camide binlerce insan vardı ama kimse konuşmuyordu. Ayağa kalkıp saf düzeni almak, doktorda farklı duygular hâsıl etmişti. İmamın tekbiriyle bütün cemaat namaza girdi. Marcel'in ilk kez cemaatle namaz kılışındaydı bu. Binlerce insanın Allah'ın huzurunda saygıyla durmaları, eğilmeleri, secdeye kapanmaları harikaydı. Görülmeye ve hissedilmeye değerdi. İnsanlar sanki dünya hayatından geçici olarak çıkıyor, Allah'ın evinde O'nun huzurunda ukbayı yaşıyorlardı. Hiç kimse konuşmuyor, yiyip içmiyor, gülmüyor, sağa sola bakmıyordu. Sanki camiye dolduran binlerce insan, imamın şahsiyetinde birleşmiş, bir manevi bünye oluşturmuş, öylece ibadet ediyorlardı. Müminler melekleşmiş, uhrevileşmişlerdi.

Caminin aydınlık havası, inananların maneviyatıyla birleşince atmosfer tamamen ruhanileşmiş, Marcel âdeta büyülenmişti. Ona göre cemaatle namazın kesin bir büyüğü vardı. Onu bütün zerrelere hissediyor gibi oldu. Tek başına kıldıkları namazları da onu etkiliyordu ama cemaatle namaz

bambaşkaydı. İnsanı kanatlandırıyordu. İmam zaten mükemmel okumuştı Kur'an'ı. Sesi kubbede yankılanmış, bütün camiyi çınlatmıştı. Selam verip namazdan çıktılar. Marcel doyumsuz anlar yaşamıştı. Kalan namazları da kılıp akabinde tesbih çekip dua ettiler. Aynı anda binlerce el semaya yöneldi. İnsanlar biraz önce kendisi için başlarını yere koydukları Zat'a, bu defa dua ile teveccüh ediyorlardı. Değişik şekillerde Allah'a yöneliyordu inananlar. Dudaklar kıpırdıyor, diller, gönüllerin sesini Hakk'a aktarmaya çalışıyordu. Namaz da tesbih de dua da Yaratıcı ile konuşmaktı. Camideki binlerce insan, namazda tek vücut halinde Allah'a yönelmişken, duada, herkes sanki camide tek başlarıymış gibi Hakk'a yalvarıp yakarıyordu.

Allah'la konuşmanın her türü çok güzeldi. Allah rızası için eda edilen, sevabı da ahirette beklenen bu ibadetlerin, müminin psikolojisine pozitif enerji doldurması gibi dünyevi kazanımı da vardı ve bu hiç de göz ardı edilemezdi. Psikolojik hastalıkların, bunalımların gitgide arttığı bu zamanda, namazın ve duanın bu açıdan faydasını düşündü doktor.

Yavaş yavaş çıktılar camiden. Ayakkabılarını ellerinde kapıya kadar taşıyıp çıkışta giydiler. Namaz sonrası, insanların huzurlu halleri gözünden kaçmadı Marcel'in. Kendi içinde hissettiği bu sükûnet ve huzur, insanların simalarında da okunuyordu. Bu, tatmayanın asla bilemeyeceği bir huzurdu. Allah, kendi huzurunda bulunanların gönüllerine o huzuru akıtıyordu âdeta.

Arabaya kadar kalabalığın arasında yürüdüler. Hasan, caminin olduğu yerde, yürüme mesafesinde güzel bir restoranın olduğunu söyledi. Marcel bir saate klinikte olma kaydıyla kabul edince önce oraya gittiler. Yemeklerini yerken Marcel camide hissettiklerini paylaştı. Hasan, camiden çıkarken ki huzuru hemen her namazda yaşadığını söyledi:

– Günümüzde insanlar, işte bu huzuru elde edebilmek için ülkeler arası yolculuklar yapıyor, maddi külfetlere giriyorlar. Biz insanlara namazımızı anlatabilseydik, senin benim hissettiğimiz bu huzuru, huzur arayan insanlara ulaştırabilseydik, bugün Müslüman coğrafya çok farklı olabilir, insanlar kitleler halinde İslam'a girebilirlerdi. Ama maalesef benim gibi tembel Müslümanlardan ötürü İslam tam anlaşılamıyor, tam anlatılamıyor. Onun ne kadar dolu bir din olduğu, insanın psikolojisine ne kadar olumlu katkı sağladığı bilinmiyor. Sürekli siyasal konular nazara verilerek dinimizin neler vaat ettiği ve içeriği maalesef göz ardı ediliyor.

Hasan'ın bunları söylerken içinin acıdığı, sesinden ve yüz ifadesinden

belli olmuştı.

“İslam’ın bu yönünün, daha doğrusu asıl yönünün dünyada anlatılmadığı doğru.” dedi Marcel. “Ama sen tembel değilsin. Ben buna bizzat şahidim. Beni havaalanında karşıladığın günden bugüne bütün yaptıklarını, dinî hassasiyetinden ötürü yaptığını bilmiyor muyum? Görmüyor muyum? Benim bu tercihimde senin rolün de çok büyük Hasan.

Hasan, Marcel’in bu samimi ifadeleri karşısında gözyaşlarını tutamadı. Bir taraftan:

“Ben ne yaptım ki hidayet Allah’tan. Mürşid’in hakkı ödenmez asıl.” deyip Mürşid’i nazara verirken diğer taraftan da mendiliyle gözyaşlarını sildi. Marcel:

“Çoktan beri söylemek istiyordum, vakti şimdymiş. Allah senden razı olsun. Mürşit ve Zehra kadar senin de üzerimde ödenmez hakkın var. Ben sana yaptığın her şey için çok teşekkür ederim.” dedi duygulanarak.

Bunları duyan Hasan yine gözyaşlarının önünü alamadı. İkisi de ağlamalarını kimseye belli etmemeye çalıştı. Sırayla lavaboya gidip yüzlerini yıkadılar. Sonra yemeklerini daha fazla soğutmadan bitirip çıktılar. Doktorun randevularına yetişmesi gerekiyordu. Kliniğe dönerken pazartesi Mürşid’e gitmeyi kararlaştırdılar. Mürşit’ten söz açılmışken onun cuma namazlarını nasıl kıldığını sordu Marcel. Hasan, Mürşid’in cuma namazlarını da dergâhta kıldığını, o vakitlerde dışarıdan bazı insanların da cuma için içeri girmelerine müsaade edildiğini söyledi. Doktor, Mürşit’le cuma namazı kılmayı çok arzu ettiğini, fakat şimdilik böylesinin daha iyi olacağını belirtti. Dergâhta kalabalık içerisinde olmaktansa Mürşit’le dar dairede bulunmayı tercih ediyordu. Hasan, ayrıca imamın anlattıklarını özetledi Marcel’e.

Bu hafta sonu Marcel Hasan’la çalıştıkları konuları tekrar edecekti. Hasan pazartesiye kadar gelmeyecek, o gün de Mürşid’e gideceklerdi. Kliniğe girince Marcel’i bayanlar karşıladı. Zehra’nın hastası az önce gitmişti. Randevulara on, on beş dakika vardı. Nesibe Marcel’in tok olduğunu öğrenince kahve yapmak üzere mutfığa gitti. Marcel’le Zehra koltuklara oturdular. Marcel yaşadıklarını, hissettiklerini anlattı. Nesibe kahveyi getirince Zehra’nın yanındaki sandalyeye oturdu. O da merak ediyordu. Dinlerken duygulanmışlardı bayanlar. Marcel namazdan sonra gittikleri restoranda Hasan’a teşekkür edişini, onun da tepkisini anlattı yine

hislenerek. Onun hayli zengin olmasının yanında fevkalade tevazuunu ve asıl dinî gayretinin çok yüksek olduğunu övgüyle ifade etti. Pazartesi günü Mürşid'e gideceklerini tebessümle söyleyip lavaboya gitmek için izin istedi bayanlardan. Nesibe fincanı alırken:

“Bizi özendiriyorsunuz.” dedi gülerek. Marcel Mürşid'i ziyaret vakitlerinde de randevu yazmamasını hatırlattı Nesibe'ye.

Pazartesiye kadar günler olağan akışıyla geçti. Dergâha gitme vakti yaklaşınca küçük bir hazırlık yaptı Marcel. Abdest aldı, Nesibe'den ilk yardım çantasını rica etti. Derken Hasan'ın korna sesiyle çıktı klinikten, Nesibe'ye: “Siz kapatırsınız.” diyerek.

İşten güçten bahsederek gittiler dergâha. Artık ikisi de daha rahat idiler. Özellikle Marcel. Dergâh daha bir sıcaklıkla karşılıyordu onu. Bağına basıyordu. O da kendini çok daha yakın hissediyordu bu mekâna. Hızlıca girip yukarı çıktılar. Salona girerken yavaşlayıp üstlerini başlarını düzeltir gibi yaptılar. Mürşit birkaç talebesiyle oturuyordu. Birbirlerini görünce misafirler dergâh sahibine doğru koşar adım yürüdüler. Yaklaşınca Mürşit her zamanki yerlerine oturmalarını işaret etti onlara.

“Hoş geldiniz. Biz de kahve için sizi bekliyorduk.” dedi Mürşit.

Misafirler gelince talebeler biraz geri çekilip ortamı misafirlere bıraktılar. Marcel sağlığını sorunca Mürşit bazı geceler kolunun ağrıdığını, bir de gribin geldiğinde uzun süre gitmediğini ifade etti.

“Grip size misafireten geliyor, bende ise mukim kalıyor hep.” dedi tebessüm ederek.

Herhangi bir kontrol durumu yoktu. Sağlıklı görünüyordu. Bu arada kahveler de gelmişti. Talebelerin Mürşit'le olan münasebetleri dikkatini çekti doktorun. Talebeler birbirleriyle konuşma gibi başka hiçbir işle meşgul olmayıp Mürşid'e odaklanıyor, onun hiçbir davranış ve sözünü kaçırmamaya, hafızalarına nakşetmeye çalışıyorlardı. Duydukları her şeyi küçük defterlerine de not ediyorlardı. Mürşid'e herkesten daha bağlı oldukları, onu herkesten daha çok sevdikleri kanaatini oluşturuyorlardı etrafta. Kanaat değil hakikatti bu.

Bir sessizlik olunca Hasan Marcel'in namaza başladığını, geçen hafta da Merkez Camii'ne cuma namazına gittiklerini söyledi. Mürşit bunu duyunca beklenmedik bir süratle ayağa kalktı ve Marcel'i alnından öptü. Bu manzara karşısında gözler buğulanmıştı. Bu ikinci öpüşüydü alnından. Mahcup bir

edayla başını önüne eğdi Marcel. Oradakiler nemli gözlerle bu tabloyu izlediler. Mürşid'in hayatındaki en önemli şeylerden biriydi namaz. Hemen her vesileyi değerlendirir ve gönüllerde namaz sevgisi oluşturmaya çalışırdı. Yine öyle oldu. Namaz hakkında konuşmaya başladı:

– Dinimizde imandan sonra en yüksek hakikat namazdır. Namaz, iman gereği ve kulluğun özetidir. O, kul ile Allah arasında yüksek bir bağ, ulvi bir münasebet, nezih bir hizmet ve Yüce Yaratıcı tarafından her yirmi dört saat zarfında tayin edilen vakitlerde manevi huzuruna yapılan bir davettir. Kalplerde Allah'ın azametini sürekli duyma ve akılları ona yöneltmekle İlahi adaletin kanununa itaat ve Allah'ın sistemine uymak için yegâne bir vesiledir.

– Namazda ruhun, kalbin, aklın büyük bir rahatı vardır. Hem cisme de o kadar ağır bir iş değildir.

– Namaz, ayrıca şükür çeşitlerinin en kapsamlı olanı ve genel özeti, bütün ibadetlerin bütün çeşitlerini kendinde barındıran bir nurani fihrist, bütün mahlûkatın ibadet çeşitlerine işaret bir kutsi haritadır.

– Namaz bu dünya misafirhanesinde insanın aciz ve fakir kalbine bir azık ve zenginlik, kabrinde bir gıda ve ışık, mahşerde bir senet ve beraat, sırat köprüsünde ise bir nur ve buraktır.

– Şu kâinattaki yüce maksat, Rabbimizin tezahürlerine karşı külli bir kullukla mukabelede bulunmaktır. O verdiği nimetlere karşılık bizden külli bir niyet ve sınırsız bir itikat istemektedir. Mademki Allah insanı kendisine halife makamında yaratmıştır. Öyleyse insan da O'na niyaz ve namaz ile müracaat etmelidir.

– Namazda okunan mübarek kelimeler sayesinde her mümin âdeti küçük bir miraç yaşar. O yüzden, her müminin namazı, onun bir çeşit miracı hükmündedir ve o huzura layık kelimeler ise Peygamberimizin miracında söylediği sözlerdir. Namazda insana bahşedilen bu kutsi kelimeleri her namazda okumak ve zikretmek, Peygamberimize o İlahi selam, emir ve fermana uymak ve ona karşı biat etmektir. Ve her gün biatını, yani memuriyetini kabul ve getirdiği fermanlara itaatini yenilemek ve tazelemektir. Hem onun peygamberliğini tebrik etmektir. Ayrıca onun İslam âlemine getirdiği ebedi saadet müjdesine karşı bir teşekkürdür. Bu itibarla namazda söylediğimiz o mübarek ve mukaddes kelimelerde pek büyük bereketler, feyizler bulunmaktadır.

– Namaz, manen ve hayalen veya niyeten iki cihandan geçip, maddi kayıtlardan sıyrılıp, kulluğun geniş ve büyük mertebesine çıkıp, bir çeşit huzura müşerref olup, ‘İyyake na’büdü’ yani “Sadece sana kulluk ederiz.” hitabına, herkesin kabiliyeti nispetinde büyük bir mazhariyettir.

– Müminlerin ibadetlerinde, dualarında birbirine dayanarak cemaatle kıldıkları namaz ve sair ibadetlerinde büyük bir sır vardır ki her bir fert, kendi ibadetinden kazandığı miktardan pek fazla bir sevabı cemaatten kazanmaktadır. Âdeta her bir fert, ötekilere duacı, şefaatçi olur.

– Namazı zamanında ve cemaatle kılmanın fazileti ve kazanımlarından biri de Kâbe’yi hayalen nazara almakla namaz kılmaktır, çok sevaplıdır. Birbirine giren daireler gibi Kâbe’nin etrafında şekillenen safları görmekle yakın saflar Kâbe’yi kuşattıkları gibi en uzak saflar da İslam âlemini sarmıştır âdeta. Ve insan o saflara girmekle o büyük cemaate dâhil olur ki o cemaatin icma ve tevatürü, onun namazda söylediği her davaya ve her bir sözüne bir hüccet ve bir burhan olur.

Mürşit konuşurken namazla alakalı ayet ve hadislerden de bahsetmiş, sonra kendi tecrübe ve hissiyatını da ifade etmişti. Üslup olarak kendine nispet etmese de anlattığı detaylar onu gösteriyordu. Tevazu, Mürşit için bir yaşam standardı idi, fitratının bir buudu haline gelmişti. Onu hiç bırakmıyordu. O, kendini böyle sıfırlayınca Allah da onu insanların nazarında yükseltiyor, çok kıymetli hale getiriyordu. Mürşit sözlerini tamamlayınca misafirlerden izin istedi, ayağa kalkıp içeri geçti.

“DOĞU’NUN SULTANI SEN OLACAKSIN.”

Marcel, Hasan’a vakti varsa biraz daha kalmalarını rica etti. “Olur.” diyerek yerine oturdu Hasan. Marcel: “Yardımcısı müsaitse çağırsak, bize beş on dakika Mürşid’i anlatsa.” deyince, Hasan kalkıp Mürşid’in kullandığı kapıyı çaldı. Yardımcısı açtı tebessümle. Hasan, Marcel’in ricasını aktarınca içerideki işlerini bitirip üç beş dakikaya geleceğini söyledi. Misafirler kısa bir süre onu beklediler. Dediği vakitte de geldi. Hasan zaten tanıyordu onu. Marcel’e dönüp isminin Cemal olduğunu söyledi.

Misafirler önce teşekkür ettiler Cemal’e, kendilerine vakit ayırdığı için. Sonra da taleplerini iletiler. Cemal memnuniyetle ve elinden geldiğince yardımcı olacağını söyledi. Marcel onun Mürşid’in yanında ne zamandan beri kaldığını sorunca “Yirmi yılı geçti.” dedi Cemal. Kırk yaşlarındaydı. Fakülteyi bitirince gelmişti dergâha. Geliş o geliş. Mürşid’in dikkatini çekince onu yakınına almış ve kendi özel işlerinde yardımcı olmasına müsaade etmişti. Zamanla baba-oğul gibi olmuşlardı. O da bekâr olduğu için dergâhta, Mürşid’in odasının karşısındaki odada kalıyordu. Mürşid’in bazı gecelerde ilaç gibi, telefon görüşmesi yapma gibi ricaları olabiliyordu Cemal’dan. Hasan bunları dinleyince:

“Mürşid’in gece gündüz hizmetindesiniz. Allah razı olsun.” dedi.

“Estağfirullah. Elimden geleni yapmaya çalışıyorum.” dedi Cemal. Sonra da dergâh hakkında konuşmaya başladı:

– Dergâh, asırlardan beri devam eden bir geleneğin günümüzdeki uzantısı. Bu geleneğin asırlar içerisinde her zaman bir temsilcisi olmuş. Mürşit de onun günümüzdeki temsilcisi. Kendisi bu vazifeye otuz yıl önce başlamış. Dergâh da on yıllık bir bina. Daha önce başka yerdeydi. Yeni bir bina yapılması teklifini Mürşit kabul edince Hasan gibi maddi durumu iyi olan insanların yardımıyla bu bina yapıldı, taşındık biz de.

– Mürşit dergâha yirmi yaşlarında iken gelip gitmeye başlamış. O zamanki mürşidin gözüne girmiş Mürşidimiz. Çok başarılı imiş. Kendi

mürşidinden yirmi yıl ders almış. Hani geçen siz de katılmıştınız ya bizim dersimize. O da aynı şekilde kendi mürşidinin derslerine katılmış. Mürşidi hastalanıp vefat edince yerine kimseyi belirlememiş. Hatta ona niçin kendi yerine birisini seçmediğini sorduklarında:

“Ben.” demiş. “Bir evde, ev sahibinin müsaadesiyle kalan ve o evden ayrılmak istediğinde evin anahtarlarını ev sahibine iade eden birisi gibiyim. Evin kendisine verilmesine kimin layık olduğuna ev sahibi karar verir. Bu konuda benim hiç söz hakkım yok. Allah dilediğini yaratır ve seçer.”

“Ne kadar güzel ve hakkaniyetli bir yaklaşım değil mi?” deyip devam etti Cemal:

– Bunun üzerine dergâhın önde gelenleri aralarından birini yeni mürşit olarak seçmeye çalışmışlar. Toplantılar yapmışlar. Fakat birisi üzerinde karar verememişler. “İki hafta sonra tekrar toplanalım. Bu arada rüya görenler olursa mutlaka onları söylesin.” deyip dağılmışlar. Görülen rüyalar olmuş ve onların tamamı Mürşidimize işaret etmiş. Örneğin bir zat, rüyasında Mürşidimizden önceki mürşidi görmüş rüyasında. Onun vefat ettiğini hatırlayarak oradaki halini sormuş. “Allah’ın rahmetine gark oldum.” demiş. Rüwayı gören zat, dergâhı kime emanet ettiğini sorunca da fidanı eken kendisi olduğunu fakat fidanın bizim Mürşidimizle meyve vereceğini söylemiş. Bizim Mürşidimiz de bu süreçte bir rüya görmüş. Kendisi bu rüyayı şöyle anlatmıştı bir defasında:

– Mürşid’in vefatından birkaç gün önce rüyamda, bulunduğum yere birisinin geldiğini gördüm. Saygıyla ayağa kalktım, kendisinden çok etkilenmişim. Oturmasını rica edip ben de karşısına oturduğumda gelen kişinin Allah Resûlü (s.a.s.) olduğunu fark ettim. Kim olduğunu anlayamadığım ve ona gerekli saygıyı gösteremediğim için kendime kızdım. Bir köşeye sindim, başımı eğdim, bana konuşuncaya kadar bekledim. Bana, “Sana niçin geldiğimi biliyor musun?” diye sordu. “Bilmiyorum ya Resûlallah!” dedim. “Doğu’nun Sultanı vefat etti, onun yerine Allah’ın izniyle sultan sen olacaksın.” buyurdu. Ben: “Ne diyorsunuz? Böyle büyük bir şerefe nail olsam bile bana kim yardım eder, beni kim takip eder?” dedim. O: “Ben seninle olacağım, sana yardım edeceğim.” dedi. Bir an sustu, sonra bıraktı gitti. Tam o giderken ben uyandım, sanki gidişinin son anını gözlerim açık ve uyanıkken görmüş gibiyim.

Mürşid'in rüyasını anlatınca kendisini tutamadı Cemal. O ağlayınca misafirler de Cemal'e eşlik ettiler. Gerçekten çok güzel bir rüya ve Mürşit için büyük bir mazhariyetti bu. Cemal sonra bütün dergâha gelip gidenlerin Mürşid'in etrafında toplanışlarını, büyük bir memnuniyetle onun rehberliğini kabullenişlerini anlattı. O günden bugüne de dergâhın gitgide geliştiğinden, Mürşid'in Cezayir'de olduğu kadar diğer bazı Müslüman ülkelerde ve Avrupa'da da talebelerinin oluşundan bahsetti. Cemal bunları anlatırken Marcel'e bakarak:

“Fransa'da da devlet erkânı tarafından tanınır, sevilir. Sen orada iken Mürşid'i hiç duymadın mı?” diye sordu.

Marcel mahcup edayla kendisinin Fransa'da ama farklı bir dünyada yaşadığı için Mürşid'i duymadığını söyledi.

“Daha doğrusu.” dedi gözlerinde yaşlarla. “Ben o zamanlar yaşamıyordum. Aslında bir ay önce burada yaşamaya başladım.”

Bu sözleri duyan Hasan ve Cemal'in de gözleri doldu.

“Allah'a sonsuz hamdolsun. O'na ne kadar şükretsek azdır.” dedi Cemal.

Bir sessizlik olunca Hasan, Marcel'e bakarak izin istedi Cemal'den.

“Estağfirullah. Müsaade sizin. Ne zaman isterseniz yine konuşuruz.” dedi Cemal.

Beraber ayağa kalkıp asansöre kadar yürüdüler. Marcel çok memnun kalmıştı bu görüşmeden. Cemal açık yüreklilikle anlatmıştı Mürşid'in hayatındaki önemli kareleri. Onun tam duymak istediği şeylerdi bunlar. Herkes kendi yaşamını normal ve olması gereken yaşam olarak görüyordu ve bu elbette çok doğaldı. Ancak aynı dünyada çok farklı hayatlar da idrak ediliyordu. Cismani arzularının peşinde koşanlar da vardı, cismaniyetini ruhunun emrine verenler de. Hayat, bir seçimden, tercihten ibaretti. Herkes kendi inancına, ihtiyaç ve arzularına göre tercihlerde bulunuyor ve belirlediği hayat standardında yaşamını devam ettiriyordu. Gerek Marcel'in önceki hayatı gerekse Mürşid'in yaşamı tercihlerle örgülenmişti, örgüleniyordu.

Misafirler huzurla ayrıldılar dergâhtan. Cemal'den dinledikleri mest etmişti ikisini de. Dergâh misyonunu çok iyi eda ediyordu. Gelenler ihtiyaçlarını karşılamış, alacaklarını almış, aradıklarını bulmuş olarak dönüyorlardı. Dergâh ve sakinleri bunun için var idiler: İnsanlara cennetâsâ

dakikalar, saatler yaşatmak, gönüllerde gerçek cennetlere ulaşma arzusu uyandırmak, bunun gerçekleşebilmesi için de Yüce Allah ile insanları buluşturmak.

Bu mekân sonsuzluğun cilvesine mazhardı. Çünkü Bâkî'ye yönelik olan her şey bir nevi bekaya, bekanın cilvesine mazhardır. Bâkî'yi anlatan bir söz, bir davranış dahi bekaya mazhar ise Bâkî olan Allah'a hayatını adayan bir insan, evleviyetle bekanın cilvesine mazhardır. Mürşit'le beraberken hissedilen, teneffüs edilen o farklı hava, atmosfer, sonsuzluk esintisinden başka bir şey değildi. Bâkî'yi anlatmak için bina edilen dergâhın o bambaşka havası, cennete ait esintilerin bir parçasından başka bir şey olamazdı.

Hasan ve Marcel'in, adını koyamasalar da hissettikleri huzurun sebebi buydu. Dergâhın ve Mürşid'in cazibesi buradan kaynaklanıyordu. Arabayla kliniğe dönerken ikisi de hâlâ biraz önce duydukları rüyada dolaşıyordu. Her zamanki gibi Hasan, Marcel'i bırakıp devam etti. Doktor kliniğe girer girmez yine Mürşid'i sordu Zehra. Hasta kalmamış, bayanlar çıkmaya hazırlanmışlardı. Koltuklara oturdular. Zehra Marcel'e Mürşid'i sorarken onun gönlünden simasına yansıyan huzuru fark etmekte zorlanmamıştı.

“Hayırdır? Neler oldu dergâhta?” diyerek soruları sıraladı yine.

Meraklı Nesibe de hemen Zehra'nın yanındaki sandalyeye kondu. Marcel önce Mürşit'le olan beraberliklerini, onun yine alnından öptüğünü söyledi. Sonra Cemal'i ve onun anlattıklarını aktardı. Onlar da mest olmuşlardı.

“Çıkalım, siz parkın oradaki duraktan binersiniz. Oraya kadar yürüyelim.” dedi Marcel daha sonra.

Çantalarını aldılar, kliniği dikkatlice kapatıp çıktılar. Yürürlerken Mürşid'in namaza verdiği değeri anlattı Marcel. Peygamberimizin namaz kılarken göğsünden çıkan sesi anlatırken sesi titredi. Nesibe:

“Ben daha önce hiç duymamıştım bunu.” diyerek olayı anlatmasını istedi.

Marcel de az önce dinlediği olayı anlattı:

– Arkadaşlarından birisi, Peygamberimizin yanına geldiğinde o, namaz halindeymiş. Namazında ağlıyormuş. O arkadaşının ifadesiyle, kendisinden içinde su kaynayan bir kazanın sesine benzer bir ses geliyormuş.

“Ağladığı andaki sesi ona benzetmiş herhalde.” dedi Zehra. Marcel:

“Öyle olmalı. Allah'ın huzurunda olma bilinciyle namaz kılınca insan çok

farklılaşıyor.” dedi. Sonra söyleyip söylememe de tereddüt ederek devam etti:

– Siz yoktunuz. On gün önce Hasan kliniğe geldi. İlk defa abdest aldım ve akşam namazını kıldım. Namaza dururken Hasan: “Kendimizi Allah’ın huzurunda olarak düşünelim.” manasında bir şeyler söyledi. Benim ilk namazımdı bu. Çok duygulandım. Secdeye varınca artık kendimi tutamadım.

Marcel bunları söylerken dudakları titredi, sesi kısıldı. O anları tekrar yaşıyordu. Gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

Bayanlar hem dinliyor hem de nemlenen gözlerini kuruluyorlardı. Durağa kadar da konuşmadılar. Vedalaşıp ayrıldılar. Marcel, parkta hafif bir yürüyüş yapıp evine yöneldi. Zihni, Mürşit ve Cemal’in anlattıklarıyla meşguldü. Yürürken aklına bir şey geldi. Eve varır varmaz, Mürşid’in namazla alakalı anlattıklarını, aklında kaldığı kadarıyla deftere geçirecek, ara sıra okuyacaktı. Namaza olan bağının gevşememesi için buna ihtiyacı vardı. Gerekirse Cemal’in tuttuğu notları isteyecek, kendine bir namaz haritası çıkaracaktı. Mürşid’in hayatındaki en önemli şeylerden biri, onun için de öyle olmalıydı. Eve varınca duş aldı, bir şeyler atıştırdı. Sonra aklındakileri defterine yazdı. Çok da fena olmamıştı. Akşam namazını kılarken yazdıklarını tekrar okuyup öyle durdu namaza. İşe yaramıştı. İçinden bir ses: “Bu yazdıklarını her gün okumalısın.” dedi ona. Namaz kılarken o kararı aldı içinden.

HER ŞEY BİR VESİLEDEN İBARET

Ertesi gün, olağan akışıyla geçti. Hasan ikinci vakti gözüktü kapıda. Kur'an dersleri devam ediyordu. Bayanlar çıktıktan sonra oturup derslerini yaptılar. Bir saat kadar çalışmanın ardından akşam yemeğı için dışarı çıktılar. Hasan yemek esnasında Marcel'e Zehra'dan bahsetti. Artık aradaki engel kalkmıştı.

"Kızı daha fazla bekletmemelisin." dedi.

Marcel de Zehra'yı her gördüğünde bu konunun aklına geldiğini, ancak en uygun yolu tam kestiremediğı için beklediğini ifade etti.

"Hemen harekete geçmeliyiz." dedi Hasan. Sonra her zamanki muzip tavrıyla devam etti:

– Sen bana bırak, ben hallederim. Zaten düşündüm ben o mevzuyu. Senden izin almak istiyordum. O da oldu. Ben yarın Zehra'yla konuşurum inşallah. O da ailesiyle konuşur. Sonra da dergâhta sade bir tören yaparız. Kabul ederse ki hiç şüphem yok, Mürşit de nikâhınızı kıyar. Kabul edersen ben de nikâh şahidiniz olurum Cemal'le beraber.

"Olabilir mi? Dergâhta böyle şeyler oluyor mu? Mürşit sıcak bakar mı?" diye sıraladı sorularını doktor.

Hasan neşeli bir tavrıla:

"Olur, olur inşallah. Sen bana birkaç gün ver. Zehra'nın ailesi tamam derse bir aya kalmadan bu iş biter. Bir ay geç. "Hayırlı işlerde acele etmek lazım." diye bir söz vardır bizde. Bir iki haftaya bu işi bitiririz inşallah. Zaten ev de hazır. Biliyor musun? Ben o evi kiralarken ikinize diye niyetlenmişim. İnşallah orada yaşarsınız." dedi.

Hasan'ın bu heyecanlı ve aceleci tavrına karşılık verdi Marcel:

– Bak sen. Bizim Hasan Bey her şeyi düşünüyormuş, her şeyi ayarlıyormuş da bizim haberimiz yokmuş.

Gülüşerek yemeklerini yediler. Ertesi sabah saat sekiz buçukta ekip mutfakta kahvaltı yapıyordu. Bugün de tam mesai yapacaklardı. Randevular peşi peşine sıralanmıştı. Hem insanlara yardımcı olmak hem para kazanmak

çok güzel bir duyguydu. İnsanın hem kendisini mutlu edip hem de başkalarının mutluluğuna vesile olması, yaşama sevincinin bir başka tanımıydı. Mutluluk, günümüzde bir amaç gibi algılansa da o aslında, amaca hizmet eden bir araçtı. Onun önünde ise insanın inancını yaşamına yansıtması, bildikleriyle amel etmesi vardı. Klinik ekibi de elbette yoruluyor, fedakârlık yapıyordu. Ama onlar böyle mutlu oluyorlardı. Çünkü yaşamlarını inanç atkılarıyla örgülüyorlardı.

Kliniğin gündemi doğal olarak Marcel'in etrafında şekilleniyordu. Onun yaptığı her şey gündem oluyordu. O da önemli işler yapıyordu doğrusu. Namaza başlıyor, cumaya gidiyor, Mürşit'le özel görüşüyordu. Deyim yerinde ise belki kendisi farkında olmasa da Müslümanlığın tadını çıkarıyordu. İslam'ı seçmek suretiyle bütün hatalarını silmiş, sıfırlamıştı. Birçok Müslümanın kanıksadığı, kanıksayıp ülfet gafletine büründüğü için de kıymetini bilemediği namaz gibi bir ibadeti, çok daha lezzet alarak eda ediyordu. Başkalarının çok yemekten bıktığı çok tatlı bir meyveyi ilk defa yeme gibi bir şeydi bu. Kur'an okumayı sökmeye de az kalmıştı. Zaten Fransızca tercümeden küçük okumalar yapmaya başlamış, namazda okuduğu surelerin manalarını öğrenmişti.

Nesibe doktorları kibarca uyardı:

– Vakit yaklaşıyor, acele edelim lütfen.

Onlar da hazırlanıp hastaları beklemeye koyuldular. Hasan öğle vaktinde gelecek ve Zehra'yla konuşacaktı. O vakte kadar nefes almadan çalıştı klinik. Nesibe öğle vaktinde tam bir saat boşluk bırakıyor, randevu vermiyordu. Öğle yemeği, namaz ve kahve için bu süre yeterliydi.

Hasan yine tam vaktinde yüzünde gülücükler, elinde kokusu kliniği kaplayan sıcak pizzayla kapıda belirdi. Bayanlar o vakitte gelmesini anlayamamışlardı ama Hasan'dı bu, ne yapsa yeriye. Hastalar ayrılınca daha fazla soğutmadan pizzaları yediler. Nesibe buzdolabından ayran da çıkarmıştı bu arada. Yemek sonrası Nesibe baylara kahve servisi yapıp Zehra'yla beraber namaz için arka odaya geçtiler. O arada Hasan, Marcel'den Zehra'yla konuşurken on, on beş dakika dışarıda yürüyüş yapmasını rica etti.

– Elbette. Namazı kılalım, bayanlar gelince ben çıkarım.

Öyle de yaptılar. Namazdan sonra Marcel çıkıp parka doğru yürümeye başladı. Bu arada Hasan, Nesibe'den izin alarak Zehra'yla kendi muayene

odasında özel konuşmak istediğini söyledi. Zehra aniden heyecanlanmıştı. Hasan ne konuşabilirdi ki kendisiyle? Acaba günlerden beri beklediği teklif bu şekilde mi gelecekti? İkisi odaya geçip kapıyı aralık bırakarak oturdular. Zehra tahmininde yanılmamıştı. Hasan ne diyeceğini, nasıl ifade edeceğini düşünmüştü. Ona göre konuşmaya başladı:

– Ben senin abin sayılırım. Dün akşam Marcel’le konuştum sizin meselenizi. O da artık vaktin geldiğini söyledi. Sen ve ailen de uygun görürse bu hayırlı işi kısa zamanda bitirelim derim ben. Hatta dergâhta sade bir nikâh töreni de düşünebiliriz. Mürşit de nikâhınızı kıyabilir.

Bu duyduklarıyla Zehra’yı ayrı bir heyecan bastı. Mahcup bir edayla:

“Teşekkür ederim Hasan abi. Ailemle görüşüp sizi bilgilendiririm.” dedi.

“Senden acil cevap bekliyorum.” diyerek ayrıldı klinikten Hasan.

Meraklı Nesibe hemen Zehra’nın yanına giderek tahmininin doğruluğunu teyit etti. Çok sevindi.

“Hadi ablacım, hayırlı olsun şimdiden.” dedi. Sonra masasına döndü.

Marcel’in niçin kaybolduğunu ikisi de şimdi anlamıştı. Zehra odasında kalmayı tercih etti. Çok sevinmişti ama niyeyse sevincini içinde tutmaya çalışıyordu. Bu belki de birazdan gelecek olan Marcel’e karşı dengeli olmayla alakalıydı. Mevzuya atlıyormuş gibi bir tutuma girmek istemiyordu. Üslup çok önemliydi. Konuşmanın üslubu olduğu gibi davranışlara ait de bir üslup vardı.

Birazdan Marcel geldi kliniğe. Herkes hiçbir şey yokmuş gibi hareket etti. Zehra’nın içi Allah’a minnet duygusuyla dolup taşıyordu. Dini için yaptığı fedakârlık, önce sevdiği insanın Müslümanlığıyla ödüllendirilmişti. İnşallah şimdi de hayatlarını birleştirerek iki cihan saadetine yürüyeceklerdi.

Yıllar önce Marcel’in yaptığı evlilik teklifini kabul etseydi hem kendisi zamanla büyük vicdan azabı yaşayabilirdi hem de Marcel’in Müslümanlığı diye bir şey asla gerçekleşmez, akıllarından bile geçmezdi. Ama şimdi iç içe lütuflara mazhardı ikisi de. Asıl Marcel, uğruna her şeyden vazgeçtiği Zehra’sına kavuşmaktan öte ahiretini kurtarmış, sonsuz mutluluğa yelken açmıştı. Zehra da en çok buna seviniyordu işte. İçinin kıpırdadığını hissetti. Yanaklarına kocaman bir tebessüm düştü. Aynı anda gözleri nemlendi. Çok farklı duyguları bir anda yaşıyordu. Varır varmaz ailesiyle konuşacaktı. Onlardan bir problem çıkmayacağına emindi ama elbette sorup rızalarını

almak gerekiyordu. Öyle de yaptı. Akşam eve gidince konuştu ailesiyle. Problem yoktu gerçekten de. Yine de hemen ertesi gün haber vermektense üç gün beklemeyi tercih etti. Zaten hafta sonu da yaklaşıyordu. Pazartesi günü Hasan ders için geldiğinde konuşmaya karar verdi. O güne kadar da kliniğe uğradı Hasan ama Zehra oralı olmadı, konuyu hiç oraya getirmede.

Pazartesi mesai bitiminde Hasan geldiğinde Zehra hazırlanmış ama henüz ayrılmamış, daha doğrusu Hasan'ı beklemişti. Marcel lavaboya geçince ailesiyle konuştuğunu, bir problemin olmadığını söyledi. Sadece ailesi Marcel'i görüp tanışmak istiyorlardı. Zehra bunları söyleyip ayrıldı klinikten. Ardından Nesibe çıktı.

Marcel salona geldiğine Hasan müjdeyi verdi. Az önce Zehra'nın "Tamam" dediğini söyledi. Hafif heyecan yaptı Marcel. Onun da şüphesi yoktu cevabın bu olacağından. Ama yine de duymak istiyordu insan. Hızlıca koltuklara geçtiler. Hasan da Marcel kadar heyecanlıydı. Gerçek dosttu.

– Yarın öğleye doğru dergâha gidip Cemal ile konuşalım. Bu iş için dergâhın ve Mürşid'in müsait olup olmadığını öğrenelim.

– Mesai bitimine kadar doluyum ama sonrasında gidebiliriz.

– Olur. Hem yatsıyı da orada kılmış oluruz.

Gidişi o vakte aldılar. Zaten bu defa sadece Cemal'le konuşmaya gideceklerdi. Ertesi günün sabahında Hasan, Cemal'i telefonla arayıp akşam için randevu aldı. Vakti geldiğinde Hasan ve Marcel dergâha vardılar. Cemal onları kapıda karşıladı. Giriş katındaki salona aldı. Burası Mürşid'in salonunun yarısı kadardı. Kanepelere oturdular. Misafirler önce Mürşid'i sordular.

– Her zamanki gibi kendini çok dikkatli dinleyerek, ilaçlarını zamanında alarak yaşıyor, programlarını asla aksatmıyor. Sürekli aktif, okuyor, yazıyor. Kendini devamlı yeniliyor.

Kısa bir suskunluktan sonra konuya girdi Hasan. Marcel'in bir hayırlı işi olduğunu söyleyip Zehra'dan bahsetti. Kısaca bilgilendirdi Cemal'i. Sonra da taleplerini ilette.

– Mümkünse sade bir tören ve kabul ederse Mürşid'in, nikâhlarını kıymasını rica ediyoruz. Biz de sizinle nikâh şahidi oluruz.

– Marcel tebrik ederim. Çok güzel bir haber bu. Allah tamamına erdiresin.

Nikâh programına gelince bu benim tek başıma verebileceğim bir karar değil elbette. Ama Mürşit nikâh kıymaz. Onu sormaya bile gerek yok. Şimdiye kadar hep bana kıydırttı. Kendisi de birkaç defa nikâh şahidi oldu. Kabul ederse yine buna benzer bir şey olur sanırım. Ben kendisiyle konuşup size en kısa zamanda döneyim.

Bu arada talebelerden birisi kapıyı çalıp içeri girdi. Güzel fincanlarda, yanında küçük lokumlar eşliğinde kahveler gelmişti.

Cemal, Mürşid'in boyasıyla boyandığı için ona çok benziyordu. Onunla beraberlik de çok mutluluk vericiydi. Marcel, kahve içimi esnasında Mürşit'le olan hatıralarından bahsetmesini istedi. Değil kendisini görmek, zihinler onunla meşgulken bile lezzet alıyordu. Tatmayanın bilemeyeceği bir lezzetti bu.

Cemal daha önce de bu ricayla çok karşılaştığını söyledi önce. Sonra devam etti:

– Hatıraların bazılarını söyleyeyim inşallah. Yalnız önce şunu belirtmeliyim. Hatıralardan bahsetmenin riskli biri yönü vardır. Çünkü adı üzerinde, hatıra. Yani o hatıranın içinde Mürşit olduğu gibi, siz de varsınız. Bu yüzden hatıradan bahsederken insanın kendisini de anlatması gibi bir vartaya düşmesi söz konusudur. İnsanın kendisini anlatması, Mürşid'in asla tasvip etmediği bir şeydir. Allah o duruma düşmekten korusun.

– Mürşit, ciddi, hüznü ve dertli birisidir. Konumunun hakkını vermeye çalışmaktadır ve elhamdülillah çok başarılıdır. Ama o da insan neticede ve aslında orijinal nükteler yapan birisidir. Öyle espriler yapar ki bazen kendisi tebessümle yetinir, ortamın nezahetini bozmaz. Laubaliliğe asla yer yoktur.

– Bir gün benden odasına girip bir şey getirmemi istemişti. Ama odası kilitliydi. Zaten odasını hep kilitli tutar. Bende de anahtar yoktu. Ben yanına usulca sokulup: “Efendim, anahtarı alabilir miyim? İstedığınızı içerden getirebilmek için.” dedim. Bunun üzerine Mürşit elini cebine götürdü. Anahtarı bana uzatırken: “Yıllardan beri yanımda kalıyorsun. Hâlâ kilitli kapıları açamıyorsun.” dedi istifini bozmadan. Ben gülmek için kendimi zor tuttum.

Cemal bunu tebessümle anlatsa da Hasan ve Marcel gülmekten kendilerini alamadılar. Devam etti Cemal:

– Bir defasında da Mürşid'e güzel kurabiye ve poğaçalar getirilmişti. Ben de ona ikram etmeden onların tadını kontrol ediyordum. Mutfağa

arkadaşlardan biriyle girmiştım. Büyükçe bir poğaçadan büyükçe bir lokma ısırmıştım. Poğaçanın yarısı ağzımda, diğer yarısı da tezgâhın üzerinde iken aniden Mürşit mutfağa girdi. Hâlbuki yakalanmayalım diye etrafı kolaçan da etmiştik. Ama Mürşit işte. Yakaladı bizi. Biz hemen hazır ola geçtik haliyle. Mürşit bana bir şeyler soruyor ama ben ağzımı hareket ettiremiyordum. Yanımdaki arkadaş, bir şeyler söylemeye çalıştıysa da tam cevap veremedi. Mürşit onu dinlerken bir yandan tezgâhın üzerindeki ısırlmış poğaçaya bakıyor bir yandan da göz ucuyla beni süzüyordu. Neden sonra “Afıyet olsun.” diyerek mutfaktan çıktı.

Dinleyiciler yine gülüştüler bu hatırayı dinleyince. Cemal’in anlatırken takındığı tavır ve üslup da nükteyi artırıyor şüphesiz.

– Yine bir defasında bize yani talebelerine mesafe koymuştu. Zaten az çok herkesle arasına tatlı bir mesafe koyar da bu defa derslerde istediği performansı gösteremediğimiz için bize büyükçe bir mesafe koymuştu. Bizlere bakmıyor, dersleri yapmıyordu. Hatta hepimizi yanından göndermeye bile teşebbüs etmişti, ciddi bir tavır koymuştu yani. Bu da bizim yetişmemizle, terbiyemizle alakalı idi elbette. Böyle durumlarda yapılması gereken, Mürşid’in etrafında olmak, onun bu tavrına, gözüne batmaya çalışmakla mukabele etmektir ki yumuşasın, bizden kurtulamayacağını bilsin. Ben de şimdiki kadar olmasa da Mürşid’in hizmetini görüyordum. Yanından hiç ayrılmamam gerekiyordu. Olacak ya, tam o gün babam beni memlekete, yanına çağırdı. “Bir günlüğüne gelememisin?” dedi. Bir sıkıntısı vardı bildiğim, onunla alakalı dertleşmek istiyordu muhtemelen. Ben ne yapacağımı bilemedim. Mürşit’ten izin istesem, bana: “Ben zaten size izin verdim.” diyebilir. İzin almadan gitsem içime sinmeyecek. Gitmesem, babam beni yanına çağırmış, ona ayıp olacak. Akşama kadar aldım verdim, arkadaşlara danıştım ne yapmam gerektiği ile alakalı. En son yine kendisine sormaya karar verdim. Akşam namazına çıktığı anda onu tek başına koridorda yakaladım. Kısaca babamın bir sıkıntısı olduğunu, bir günlüğüne beni çağırdığını söyledim. “Gidebilir miyim?” dedim. Bana ne dese iyi? Sadece iki kelimeyle cevap verdi. “Git, gel.” Dünyalar benim oldu tabii. Gönlümü bir defa daha fethetti.

Marcel ve Hasan nefeslerini tutarak dinlediler Cemal’i. Cemal de o hatıraları yaşıyormuş gibi anlattı, biraz hislenerek biraz da heyecanla. Dinleyiciler bakışlarıyla başka bir hatırayı daha anlatmasını ima etseler de

Cemal:

“Daha sonra devam ederiz inşallah.” diyerek oturumu sonlandırdı.

Mürşid’in hiç bilmedikleri yanlarını duymak, onun kendine has espri anlayışına örnekler üzerinden muttali olmak çok keyifli olmuştu. Misafirler izin istediklerinde on beş dakikalık randevunun, bir saati geçtiğini fark ettiler. Cemal onları kapıya kadar uğurladı. Selamlayıp yanlarından ayrılırken:

“Mürşid’e sorar sormaz Hasan’a ulaşır, sizi bilgilendiririm inşallah.” dedi.
Hasan:

“Hayırlı haberlerinizi bekliyoruz.” deyip selamlaşıp vedalaştılar.

Cemal dergâh terbiyesini tam almıştı. Neredeyse hiç hata yapmıyor, kibarlıktan asla ödün vermiyordu. Dergâhın en önemli kuralı, Hakk’a da halka da hata yapmama anlamındaki “hayâ” idi.

Yolda dinledikleri hatıralardan bahsedip güлüştüler. Dinlemesi bile böyle zevkli ise kim bilir o anları yaşamak ne kadar tatlı olmuştur diye düşündüler. Cemal, imrenilmeyi hak ediyordu. O anda küçük bir otokritik yaptı Marcel.

– Buralara gelmeseydim, Allah bilir bu güzellikleri hiçbir zaman bilemeyecektim. Seninle, Cemal’le, Mürşit’le hiç tanışamayacaktım. Dünyada benimkinden başka ama bu kadar başka hayatlar olduğunu hiç öğrenemeyecektim. Ben bir insanın alabileceği zevki sadece cismani olarak bilirdim. Ruhun da lezzet alabileceğini ve bunun maddi olanından çok daha tatlı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hani seninle ilk kıldığım namaz var ya, hıçkırıklarımı engelleyememiştim. Ben o anlardaki hissettiklerimi, ruhen aldığım o lezzeti hiçbir şeye değişmem Hasan. O anları, Paris’teki hayatımın bütününe değişmem. Ben bu dünyaya kapalı yaşamışım. Ömrümü heder etmişim. Müslümanlar ve İslam hakkında yanlış düşünmüşüm. Vara inanıp gerçek varlığa ermek varken, yokun peşinde koşmuş, onun karanlıklarında kaybolmuşum. Buralara gelip sizlerle tanışmasaydım o karanlıkları ışık zannedip gerçek ışıktan mahrum yaşayacaktım. Allah razı olsun sizlerden.

Bu küçük, aslında büyük muhasebe onu oldukça duygulandırmıştı. Anlatırken sesi titremiş, gözleri buğulanmıştı. Hasan da aynı ruh halinde dinlemişti can dostunu. Marcel’in bu kadar kısa sürede böylesine tekâmül etmesine hem çok seviniyor hem de hayran oluyordu. “Estağfirullah.” dedi.

“Bu dünyada herkes ve her şey bir vesileden ibarettir. Yapan, eden, senin gönlüne, hepimizin gönüllerine imanı yerleştiren, hidayeti lütfeden Allah’tır. Hepimiz her an O’na medyun, O’na müteşekkiriz.”

Araba sessizliğe gömüldü. Hava kararmak üzereydi. Hasan Marcel’i evine bıraktı. Tarifi mümkün olmayan duygular yaşıyorlardı.

ONLAR ERDİ MURADINA. YA O'NUN MURADI?

Klinik yoğun mesai yapıyordu yine. Hasan Kur'an okuma dersi için ikinci vaktinde geliyor, beraber çalışıyorlardı. Zehra'yı bilgilendirip dergâhtan haber beklediklerini ertesi gün gelişinde söyledi Hasan. Zehra'nın kalbi kıpır kıpırdı. Fark ettirmemeye çalışsa da bulutların üzerindeydi. Marcel'in aklı Hasan'da, Hasan'ınki Cemal'de olarak geçirdiler günleri.

Ertesi günün sabahında heyecanla kliniğe geldi Hasan. Ekip kahvaltı yapıyordu mutfakta. Hasan hızlıca içeri girip yanlarına geldi. Onu görünce hepsinin nabızı çarpmaya başladı. Müjdeyi patlattı. Sabah namazından sonra Cemal aramıştı. On gün sonraki cumartesi günü öğle namazını müteakip büyük salonda önce nikâh, sonrasında ikramın yapılacağı bir programı Mürşit kabul etmiş; daha doğrusu programı bizzat Mürşit yapmıştı. Marcel bir refleksle Mürşid'in nikâh şahitliğini kabul edip etmediğini sordu. Cevap olumlu gelince gözleri doldu. Zehra da gözyaşlarını tutamamıştı. Nesibe çığlığı kopardı:

– İşte bu çok güzel haber!

O da onlar kadar seviniyordu. Ekip bir aileydi çünkü. Hasan'a çok teşekkür ettiler. Kendisi telefonla bilgilendirmektense bizzat gelip söylemeyi tercih etmişti. Onu bir fincan kahve, yanında bir kızartılmış tereyağlı ekmek ve bir parça balla ödüllendirdiler. Hasan tam çıkarken Marcel seslendi:

– Yarın akşam Zehralara çaya gideceğiz. Akşam altıda seni buraya bekliyoruz. Sensiz olmaz, biliyorsun.

– İnşallah.

On günlük heyecanlı bir süreç başlıyordu. Hasan çıkarken hastalar da kapıda gözüktü. Doktorlar hemen hazırlanıp odalarına geçtiler.

Yarın akşam çabucak gelmişti. O gün Zehra öğleye kadar çalışmış, eve erken gitmişti. Hasan tam vaktinde geldi kliniğe. Marcel de hazırды. Hemen atladı arabaya. Geçerken Hasan'ın pastanesine uğrayıp bir tepsi baklava

almayı kararlaştırdılar. Neyse ki pastane yol üzerindeydi. Pastanede tepsiyi güzel bir paket haline getirdiler. Daha önce Zehra'yı bıraktıkları için evin adresini biliyorlardı. Yirmi dakikalık bir yolculukla varmışlardı Zehralara. İki katlı müstakil bir evdi. İkisinde de hafif bir heyecan oluştu zile basarlarken. Kapıyı Zehra açtı. Selam verip içeri girdi misafirler. Annesi, babası ve iki küçük kardeşi de Zehra'nın arkasında misafirleri karşıladılar. Damat adayı, Hasan'ın hatırlatmasıyla sadece babasıyla tokalaştı, annesine selam verip gülümsemeyle yetindi. Kardeşlerine de selam verip salona geçtiler. Geniş salonun bir köşesine yerleştirilmiş masa, tabaklara servis edilmiş yemeklerle doluydu.

Önce salondaki koltuklara oturdular bir süreliğine. Küçük bir tanışma faslı oldu. Zehra'nın kardeşleri lisede okuyordu. Diğeri hâlâ ortalıkta yoktu. Ama babası işlerinin düzeldiğini söyleyip Hasan'a teşekkür etti. Zehra, Hasan'ın, isterlerse yardım edebileceğini aktarmıştı ailesine. Babası, Marcel'e başsağlığı diledi. Zehra'nın, ailesini Marcel hakkında bir hayli bilgilendirdiği anlaşılıyordu. Çok geçmeden masaya davet etti misafirleri. Yöresel yemekler özenle hazırlanmış, titizlikle servis edilmişti. Hasan'ın rahat tavırları ortamı rahatlatmıştı.

“Bayağı acıkmıştık. Yemekler enfes kokuyor. Ellerinize sağlık.” dedi gülerek.

Yemeklerini yerken herkes çaktırmadan birbirini tartıyor gibi bir hava seziliyordu. En çok tartılan da Marcel idi doğal olarak.

Yemekten sonra koltuklara geçtiler tekrar. Zehra kahve servisi yaptı. Kahvenin yanına, misafirlerin getirdiği baklavadan da koymuştu. O esnada Hasan, Marcel'in Mürşit'le olan irtibatından, Mürşid'in ona olan ilgisinden bahsetti. Marcel hem az da olsa tedirginliğinden hem de Arapça bilmeyişinden sessizliği tercih ediyordu. Hasan, Marcel'den izin alarak onun Cezayir'e gelişi, onu karşılayışı, klinik açmaları, Mürşid'e ilk gidişleri, Kur'an çalışmaları, kendisine daire tutmaları gibi hemen her önemli kareyi anlattı. Aralarda Marcel'in karakterinden ve dönüşümünden de bahsetti. Bazen Zehra'nın da söze girip Marcel'den bahsettiği oldu. Bilahare Zehra meyve servisi yaptı.

Meyvelerini yerken Hasan asıl konuya girdi:

– Nikâh için dergâhtan izin aldık. Siz de uygun görürseniz merasimi orada yapalım diyoruz. İnşallah Mürşit de nikâh şahidi olacak. Siz kaç kişi

gelebilirsiniz? Ona göre bir hazırlık yapalım.

“Akraba ve yakın dostlarımızla yaklaşık otuz civarı diyebiliriz.” dedi babası. Zehra da bunu onayladı.

“O zaman, bizimkilerle beraber en fazla elli kişilik bir hazırlık yaparsak rahat yeter sanırım.” dedi Hasan.

Marcel dergâh sakinlerini de unutmamak gerektiğini hatırlatınca rakamı seksene çıkardılar. İhtiyatlı bir rakamdı bu. Sonra Hasan, Zehra’nın anne babasına bakarak izin istedi kalkmak için. Müsaade verilince kalktılar. Ev sakinleri kapıya kadar uğurladı misafirleri. Marcel’in Zehra’ya bakarak “İyi geceler!” demesi kimsenin gözünden kaçmadı. Nikâh günü dergâhta görüşmek temennisiyle selamlaşıp ayrıldılar. Hasan Marcel’i dairesine bırakıp evine geçti.

On gün bir yönüyle çabuk geçmiş, bir yönüyle de geçmek bilmemişti. Bu süreçte Hasan her gün kliniğe uğramış hem derslerini yapmış hem de merasimi planlamışlardı. Nikâhtaki ikram, dergâh mutfağı tarafından hazırlanacak, masrafını Marcel karşılayacaktı. Bu arada Hasan’ın zorlaması ve iştirakiyle Marcel, Zehra ile beraber ev için bazı eşyalar aldılar. Pazar gününü öyle geçirdiler. Nikâh günü arefesi Hasan dergâha uğradı, Cemal’le görüşüp son kontrolleri yaptı. Cemal her şeyin yolunda olduğunu, aşçının sabah erkenden gelip yemekleri hazırlayacağını, talebelerin de misafirlerle ilgileneceğini söyledi. Hasan kendilerinin ezandan bir saat kadar önce gelmek istediklerini belirtip ayrıldı dergâhtan.

Ertesi gün, Hasan eşini ve çocuklarını dergâha bırakıp Marcel’i almaya gitti. Oradan da Zehra’yı almaya gideceklerdi beraber. Zehra’nın yakınları da gelmeye başlamışlardı. Nesibe de anne, baba ve kardeşleriyle dergâha girmek üzereydi. Misafirleri talebeler karşılıyor, yaşlıları ve bayanları asansöre, erkekleri merdivene yönlendirip dördüncü kata çıkarıyorlardı. Salonun giriş tarafına bayanlar geçiyor, Mürşid’in kapısı tarafına erkekler oturuyordu. Erkeklerin bulunduğu kısma nikâh için masa ve sandalyeler dizilmişti.

Ezanlar okunurken Hasan’ın arabası, dergâhın otoparkına yanaştı. Tam vaktinde gelmişlerdi. Hasan, Marcel ve Zehra hızlı adımlarla içeri girip yukarı çıktılar. Zehra, bayanlarla kalırken Hasan ve Marcel erkeklerin olduğu tarafa yürüdüler. Erkekler önde, bayanlar arkada saf düzeni alıp sünnete durdular.

Sünnet bitince Mürşid'in kapısı sessiz ve ağır bir şekilde açıldı. Mürşit kapıda gözüktü. Herkes heyecanla ona bakıyordu. Beyaz entarisinin üzerine, yine beyaz renkli cübbe giymişti. Namaz için beyaz sarık sarmıştı. Mürşit, arkasından Cemal, imam seccadesine doğru yürüdüler. O arada az önce ezan okuyan talebe, kamet getirmeye başladı. Herkes ayağa kalktı namaz için. Mürşit ve Cemal sünneti içeride kılmışlardı. Mürşit seccadesine geçip safları kontrol etti. Marcel, Mürşid'in hemen arkasına denk gelecek şekilde safa geçmişti. Mürşit ile göz göze gelince başları ve bakışlarıyla selamlaştılar. Cemal gelip Marcel'in yanında girdi safa. Mürşid'in imamlığında farzı kıldılar. Bu, Marcel'in dergâhta ve Mürşit'le beraber kıldığı ilk namazdı. Mürşid'in hemen arkasında ona yakın namaz kılmak çok etkiledi onu. Farz bitince son sünneti kıldılar. Tesbih çekip dua ettiler. Mürşid'in ayağa kalkmasıyla herkes hareketlendi. Mürşit önce her zamanki yerine oturdu. Misafirler de kanepelere geçtiler. Gözler Mürşit'teydi. Hasan, Marcel'i ve Zehra'nın babasını Mürşid'e en yakın kanepeye oturtmuştu. Mürşit misafirlere "Hoş geldiniz!" derken dikkatli bakışlarla süzdü onları. Sonra Marcel'e, Zehra'nın babasına ve Hasan'a hal ve hatırlarını sordu. Onlar da teşekkür edip onun halini hatırlarını sordular. Mürşit: "Elhamdülillah iyiyim." deyip konuşmaya başladı:

– Evlilik Allah'ın emri, Peygamberimizin sünnetidir bilindiği üzere. Allah'ın emri olması O'nun insan türünü, erkek, bayan ve birbirlerine muhtaç olarak yaratmasından ötürüdür. Kur'an: "O'nun ayetlerindendir ki sizin için kendilerine ısınasınız diye öz varlığınızdaki, mahiyetinizden eşler var etmiş ve aranızda yakınlık, sevgi ve merhamet koymuştur. Şüphesiz bunda derin düşünebilen kimseler için dersler, alametler vardır." buyurur. Nikâh ise bu evliliğin Hak katında meşru, helal ve sevaplı olabilmesi için zorunlu bir iştir. Onun itibari bir değeri vardır ve Hak katında çok kıymetlidir.

Mürşit sözlerini bitirince Cemal; Marcel'i, Zehra'yı, Zehra'nın dayısını masaya çağırdı. Mürşit de şahitlere ayrılan sandalyelerden birine oturdu. Herkes yerini alınca Cemal, nikâhın farzlarını ve mehri anlattı. Mehri Marcel ve Zehra daha önce konuşmamışlardı. Mürşid'e baktı Cemal. O da:

"On bir adet büyük altın olsun. Her ay bir tane alsın." dedi.

Mehir belirlenmişti. Cemal sonra besmele çekerek merasimi başlattı. Marcel, Cemal'in sorusuna Arapça: "Neam(Evet)" diye cevap verince

Mürşid'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Zehra'nın da cevabından sonra Cemal şahitlere dönüp onların da şahadetlerini aldı. "Ben de şahitlerin, burada bulunan bütün şahitlerin ve Allah'ın huzurunda sizi karı koca ilan ediyorum." deyip dua için Mürşid'e baktı. Mürşit ellerini açıp kısa bir dua etti. Duadan sonra ayağa kalkıp Marcel'i alnından öperek, Zehra'ya da başıyla selam vererek tebrik etti. Sonra izin isteyip kapıya yöneldi.

Cemal, Marcel'e "Geliyorum." diyerek Mürşid'in ardından içeri girdi.

Bu arada misafirler gelin ve damadı tebrik etmeye başladılar. Cemal de gelip onları tebrik ederken talebelere ikram için servis işareti yaptı. Pilav üstü kavurma, yanında ayran, güzel bir kombinasyon oluşturmuştu. Ardından Hasan'ın getirdiği baklavalara ikram edildi. Çay servisiyle ikram faslı sona erdi. Misafirler yavaş yavaş ayrılırlarken Cemal kaşla göz arasında içeri gidip geldi bir defa daha. Marcel'le Zehra, kapıya yakın yerde misafirleri uğurluyor, teşekkür ediyorlardı.

Cemal yanlarına varıp iki tane kol saati çıkardı. Marcel'inkini kendisi taktı bileğine. Zehra'ninkini ise ona verip takmasını istedi: "Mürşid'in size iki küçük hediyesi." diyerek.

Mürşit her zaman insanların gönüllerini fethetmeyi iyi biliyordu. Bir kere daha fethetmişti Marcel'in gönlünü. Zehra da buğulu gözlerle teşekkür etti ona.

Merasim tam planlandığı gibi geçmişti. Hasan Marcel'e yaklaşır:

"Ben bizimkileri eve bırakıp geleyim. Sonra beraber çıkarız." dedi.

Marcel onaylayınca gözden kayboldu Hasan. Misafirlerden sonra gelini ve damadı talebeler de tebrik etti. Zehra onlara hizmetlerinden ötürü çok teşekkür edip, dua istedi. Gelin ve damat misafirleri uğurladıktan sonra ağır adımlarla aşağıya inmeye başladılar. Zehra'nın anne babası, onlar dergâhtan ayrıldıktan sonra gideceklerdi evlerine. Kızlarını dergâhtan çıkaracaklardı. Bu, onlar için çok farklı bir düğün olmuştu. Bundan başka bir program da olmayacaktı. Kızları böyle istemişti, onlar da buna saygı göstermişlerdi. Gelinle damat aşağı indiklerinde Hasan da gelmiş, arabasını yanaştırıyordu. Marcel ona "Çıkıyoruz" işareti yaptı.

Kapıda Marcel ve Zehra, anne babalarının ellerini öpüp Hasan'ın arabasına bindiler. Ağır ağır dergâhın önünden hareketlenen araba, gitgide hızlanıp gözden kayboldu. Hasan, şehirde bir tur atıp Marcel ve Zehra'yı

evlerine bıraktı. Apartmanın önünde iki dost birbirini samimiyetle kucakladı. Marcel çok ama çok teşekkür etti dostuna. Hasan'ın hakkı ödenmezdi. O ise hiçbir şey yapmamış gibi bir tavır sergiledi. “Estağfirullah. İki cihan saadeti diliyorum. Allah mesut bahtiyar etsin.” dedi Zehra'ya da bakarak. Sonra hızlı adımlarla arabasına yürüyüp bindi. Onları daha fazla bekletmek istemiyordu apartmanın önünde. Hızlıca uzaklaştı. Gelin ve damat, o gözden kayboluncaya kadar arkasından baktılar Hasan'ın.

Her şey bir rüya gibiydi. Daha doğrusu sadece rüyasını görebileceklerini zannettikleri şeyler gerçekleşmişti. En güzel şekilde birbirlerine kavuşmuşlardı. Klinik üç gün kapalı kalacaktı. Randevuları çarşamba gününe ayarlamıştı Nesibe.

Marcel ve Zehra üç gün tatil yaptılar. Pazar akşamı âdet olduğu üzere Zehralara yemeğe gittiler. Pazartesi akşamı da Hasan'ın davetlisi olarak akşam yemeğine katıldılar. Gündüzleri şehirde dolaşp farklı yerlerde yemek yediler. Zehra şehrin turistik ve tarihi yerlerine götürdü eşini. Mutluluklarına diyecek yoktu.

Allah, sabredenleri ve iyi işler yapanları ödüllendiriyor, kimsenin emeğini zayi etmiyordu. Bu evlilik için ikisi de çok emek vermiş, şimdi İlâhi âdetin tecellisi olarak emeklerinin karşılığını almaya başlamışlardı. Allah, kullarına çok merhametli idi fakat kullar bazen acele ediyor, yanlışlıkla kendilerini merhametten mahrum ediyorlardı. Dinî hassasiyetlerini koruyabilenlere ise kolaylıklar bahşediliyor, ummadıkları şekilde güzelliklere mazhar ediliyorlardı. Bunun en güzel örneği Zehra idi. Şimdi bütün bu güzelliklerin tadını çıkarma vaktiydi. Helal daire, insanın hem arzusuna yetiyor hem de vicdanını tedirginlikten uzak ve müsterih tutuyordu. Zehra'nın yaşadığı tam da bu idi. Hele bir de Marcel'in Müslüman olup inşallah ahiretini kurtarması var idi ki o aklına gelince minnet duyguları coşuyordu Zehra'nın.

Onlar muradına ermişti ama Yüce Allah'ın Marcel hakkında Mürşit üzerinden gerçekleştireceği bir muradı daha vardı. Günler o murada doğru akıyordu.

“SİZ BENİ ANIN, BEN DE SİZİ ANAYIM.”

Carşamba günü klinik mesaiye tekrar başladı. Nesibe randevuları ayarlıyor, doktorları yönlendiriyor, kliniği evirip çeviriyordu. Hasan, Kur'an dersini Zehra'ya devretmişti. Yine de haftada birkaç akşam uğramadan yapamıyordu.

Âdeti cennetin küçük ölçekte numunesini yaşıyordu yeni aile. Bir ay böyle geçti. Bir öğle vaktinde Hasan çıkageldi kliniğe. Bu vakitte pek uğramadığı için merak etmişti herkes. Cemal'in, Marcel'i dergâha davet ettiğini söylemek için gelmişti Hasan. Hem de yarın sabah namazına. Zehra'ya baktı Marcel “Ne yapayım?” der gibi. Zehra onaylayınca kabul etti daveti. Hasan gelip alacağını söyleyerek ayrıldı.

Ertesi gün sabah ezanları okunurken Marcel'i aldı Hasan. Bu vakit, sabah namazına dergâha yetişmek için yeterliydi. Dergâha varıp salona girdiklerinde dergâh sakinleri sünneti kılıyorlardı. Onlar da müsait bir yere geçip kıldılar sünneti. Çok geçmeden Mürşid'in kapısı açıldı. Kamet eşliğinde yerini aldı Mürşit. Farzı onun arkasında eda etti cemaat. Tesbih ve duadan sonra bir sürpriz bekliyordu Marcel'i. Talebeler duadan sonra genişçe bir halka meydana getirdiler. Herkes dizleri üzerinde oturuyordu. Cemal, Mürşid'in yanına, Marcel Cemal'in, onun yanına da Hasan oturmuştu. Mürşid'in serzâkirliğini yaptığı zikir başladı. Marcel ömrünün en farklı tecrübelerinden birini daha yaşıyordu dergâhta.

Zikrin emsalsiz atmosferinin yanında, Mürşid'in “Allaaah” derken bazen gayriihtiyari sesini yükseltmesi, Marcel'in ayaklarını yerden kesmişti. Zaten halkayı teşkil edenlerin çoğu bu psikolojiyi yaşamıştı zikir esnasında. Burnu sızlamayan, gözyaşları yanaklarını yıkamayan kimse kalmamıştı. Bir saat kadar sürmüştü zikir. Bitince insanlar hareketlendi, talebeler salondan çıkmaya başladı. Mürşit de kalkıp kendi odasına yöneldi. Cemal onu takip ederken misafirlere kendisini takip etmelerini rica etti. Onlar da sessizce iç tarafa girdiler. İçeride küçük salondaki masaya kahvaltı hazırlanmıştı. Kısa süre ayakta beklediler. Mürşit üzerini değiştirip çıktı odasından. Hep beraber masaya oturdular. İki talebe çay servisi yapıyordu. Mürşid'in

başlamasıyla masadakiler de kahvaltıya başladılar. Bir ara Mürşit Marcel'e dönüp:

“Zikri, sana sürpriz olsun diye haber vermedik. Umarım seni üzmemişizdir.” dedi.

Marcel mahcup bir edayla karşılık verdi: “Estağfirullah. Bilakis çok memnun oldum. Ara sıra da olsa katılmak beni çok sevindirir.”

Mürşid'in cevabı da aynı nezaketeydi: “Tabii ki her zaman gelebilirsin. Kapımız sana sürekli açık.”

Sadece tebessümle mukabelede bulundu Marcel.

Kahvaltının ortasında Mürşit nazikçe izin isteyip odasına geçti. Cemal kapısına kadar kendisine eşlik edip tekrar masaya geldi. Otururken:

“Mürşid'in kahvaltısı işte bu kadar.” dedi. “Misafirlerin rahatça yiyebilmesi için de böyle yapar bazen.”

Gerçekten de Marcel, Mürşit masada iken doğru dürüst bir şey yiyememişti saygısından. Hasan ve Cemal de farklı değildi.

“Hadi buyurun.” diyerek tekrar kahvaltıya başladı Cemal.

“Madem ısrar ettin, kırmayalım seni.” deyip gülerek ekmeğe uzandı Hasan. Marcel de katıldı onlara. Dergâhta her şey, her an bir başka güzeldi.

Kahvaltı yaparlarken zikri sordu Marcel Cemal'e. O da bu konuda çoğunu Marcel'in de bildiği genel bir değerlendirme yaptı önce. Sonra dergâha ait zikir tekniği ve usulü hakkında bilgi verdi:

– Mürşid'in yaklaşık sekiz asırdan beri devam edegelen bir zincirin halkası olduğunu daha önce söylemiştim. Zikir de Mürşid'in usul adına yaptığı küçük rötuşlar dışında hemen hemen aynı. Bugün şahit olduğun zikri, sabah namazından önceki fecir vaktinde ferdî olarak, haftada bir de bu vakitte toplu yapıyoruz.

Kahvaltıdan sonra izin aldılar misafirler, zira randevularına ancak yetişebileceklerdi. Cemal misafirlerini uğurladı. Hasan, Marcel'i bırakıp ofisine geçti.

Günler temposunu artırarak birbirini kovalıyordu. Marcel evlendikten sonra dergâha sadece bir defa gidebilmişti. Düzenli ziyaretler yapamaması onu rahatsız ediyordu. Bir de katıldığı zikri hiç unutamıyordu. Mürşid'i ilk ziyaretinde bu konuyu sormak, zaman içerisinde az çok bilgi edindiği zikri bir de ondan dinlemek istiyordu. Hasan'ın geldiği günlerden birinde:

“Mürşid’e gidelim.” dedi Marcel.

Hasan, sıkıştırıyor gibi olmamak için bir şey demiyordu ona. Zaten kendisi rutin programlarına devam ediyordu. Marcel’den böyle bir teklif gelince:

“Cemal’i arayayım. Ona göre bakarız. Bugün olmazsa yarın gideriz inşallah.” dedi.

Aynı gün aradı Hasan, Cemal’i. Cemal eğer isterlerse yarınki cuma namazına gelebileceklerini söyledi. “Tamam” dedi Marcel. Dergâhta hiç cuma namazı kılmamıştı. Merak ediyordu işin doğrusu.

Ertesi gün cuma ezanları okunurken dergâhta idiler. Mekânın sakinleri dışında az sayıda insan da gelmişti cumaya. Saflarda rahatça yer buldular. Ezan bitince Mürşit, arkasından Cemal, salona girip öndeki seccadeye kadar yürüdüler. Mürşit ilk safın ortasına girip oturdu. Cemal, seccadenin yanına konulan üç basamaklı minberin önünde ayakta kıbleye dönük olarak duaya başladı. Bir talebe hızlıca ezan okudu bu arada. Ezan bitince Cemal, minbere çıkıp hutbeye başladı. On beş dakika kadar konuştu. Mürşid’in huzurunda konuşurken ister istemez sesini kısımış, hayâsından biraz da terlemişti. Hutbe sonrası kamet eşliğinde Cemal minberden inip seccadeye yöneldi. Namazı da o kıldıracaktı.

Herkes ayağa kalkıp saf düzeni alırken Mürşid’in arkasında olan Marcel, boşluk görünce Mürşid’in sağ tarafına girdi ani bir hareketle. Namazı yan yana kıldılar. Namaz esnasında göz ucuyla Mürşid’i izlemekten kendini alamadı. Mürşid’in murakabesi, her an Allah’ın huzurunda olma bilinci, namazda daha da bir belirgindi. Her halinden haşyet dökülüyor, Allah’a olan iman ve yakınlığı, namazın her rüknüne taşıyordu. Mürşit âdeta Allah’ın huzurunda erimiş, kelimenin tam manasıyla namazlaşmıştı.

Namazdan sonra ter içinde kaldığını fark etti doktor. Mendiliyle kurulanırken Mürşit kalkıp odasına doğru yürümeye başladı. Cemaat de kalkmış, onu izliyordu. Hasan, Mürşid’in sünneti kıldıktan sonra tekrar çıkacağını söyledi cemaate. Salondaki insanlar namazlarını bitirip kanepelere oturdular.

Çok geçmeden Mürşit geri döndü. Hasan ve Marcel, her zamanki yerlerine, Mürşid’e en yakın kanepeye oturmuşlardı. Mürşit Marcel’i görünce başıyla selamlayıp kendi sağlığından bahsetti bir nebze. Marcel, bir anlık suskunluğu fırsat bilip, katıldığı zikrin hâlâ etkisinde olduğunu

söyledi. Zikrin manası ve adabı hakkında soru sordu. Mürşid'in siması, böyle bir sorunun Marcel'den gelmesindeki duyduğu memnuniyetle parladı.

Konuşmaya başladı. Konunun güzelliği ve onun konuya hâkimiyeti bütün davranışlarına yansımıştı. Bast hali yaşıyordu Mürşit âdeta:

– Zikir, Hakk'ı bilmenin en önemli vesilelerinden birisidir. İsm-i Azam'da istiğrakı yaşamayan, marifeti tam olarak idrak edemez. Zikrullah ile Allah'ı terennüm etmeyen, marifetullahı, manasında istiğrakı idrak etmeyen de muhabbetullahı bilemez.

– Zâkirlerle beraber oturan, cülesâullah yani Allah'ın kendileriyle beraber olduğu insanlardan birisi olur ve gafletinden uyanır. Huzurun bereketinden nasiplenir. Gafletten uyanma, kişinin zâkir olması demektir. Bu yüzden “Gafillerle beraber olan zâkir, gafildir.” denmiştir. Zâkirlerle beraber olan gafil de zâkirdir. Çünkü o, zikrin bereketinden istifade eder. İnsan, hep zâkirlerle beraber olmalıdır. Zira onlarla beraberlik de bir zikirdir. Kula düşen, kendisini gafletten çıkaracak sebeplere yönelmesidir. Bu da ancak intibah sahipleri ile beraberliktir. Salihlere hizmet etmek de bir çeşit teberrüktür. Allah'ın sırrı, Hak erlerine hizmete bağlıdır.

– Yapılması gereken diğer zikirlerle birlikte kendine has olarak ‘Allah’ lafzının zikri de elbette çok önemlidir. Bizim seleflerimizden aldığımız şekliyle Allah ism-i azamını zikretmenin keyfiyeti şöyledir: Abdestli, kıbleye yönelmiş vaziyette, gözleri kapamış ve hisleri toplamış olarak Allah lafzını kalben hayal ederek, ona bütünüyle gark olmakla birlikte âdeta o hariçte imiş gibi, mümkün olduğunca sesli bir şekilde, göğsü nefesle doldurup olabildiğince uzatarak söylemek. Bu şekilde ta ki lafzatullahı kalbinde kolaylıkla resmedebilesin. Artık her tezekkür ettiğinde kolayca gözünün önüne gelsin. Öyle ki Allah dediğinde Allah lafzının harfleri yerden semaya kadar uzasın. Böyle yapabilirsen inşallah daha yüksek bir halete intikal edebilirsin. Alıştırma yaparak zamanla hayalinde harfler resmolunduğunda, dilin zikirle; kalbin de Mezkûr olan Allah'ın huzurunda olma şuuruyla bu işi yapar hale gelirsin.

– “Siz beni anın, ben de sizi anayım.” ayetinde, “Allah Allah” diyerek veya diğer zikir çeşitleri de dâhil olmak üzere açıkça Allah'ın zikredilmesi emredilmektedir. Yüce Allah bu ayetle âdeta şöyle demektedir: “Eğer siz insanlık tarihi içerisinde hayır ve ihtiramla yâd edilmek istiyorsanız, Beni anın. Ben de sizi ümmet ve nesiller içerisinde hayırla yâd edilen insanlar

cümlesinden yapayım.” Bundan ötürü Allah’ı zikreden insanlar hem umum halkın hem de yüksek tabaka insanların dilinde hep anılagelmiştir. Onlar Yüce Allah’ı zikrettikleri için “Mükâfat amelin cinsindendir.” kaidesince, hayırla yâd edilen insanlar olmuşlardır.

– Zikrin meyvelerini toplayabilmek için sadakat ve hep daha fazlasına talip olmak şarttır. Talip, zikre devam ettiği nispette zikrin nuru sirayet eder ve ahlakı güzelleşir. Öyle ki onun ahlakı hiçbir kirin olmadığı bir safvete dönüşür. Artık o daima güçlü, taate düşkün, itikâfa mülazım, nefsin muhasebe eden, hep Allah’a yönelik ve O’na rağbet halindedir. Huşulu, ümitli, dost, hamdeden, şükredendir. Kendisini günahlardan koruyan, razı ve sabırlıdır. İhlâslı, zahid, vera sahibi, azimli, hep amel üzere, kalbi mezmum vasıflardan temizdir. Haset, ucb ve uğursuzluktan uzaktır. Bunların hepsi kemal yolunda şarttır. Tabii ki seyir esnasında bazı ihlaller olabilir. Zikre devam ettikçe bunlar zararsızdır, geçicidir.

– Zikirden esas maksat Allah’tan başka her şeyin mahvolup ortadan kalkmasıdır. Kalp, Rabbin nuru ile ışıldar. Zâkir, kâinatı bir mekân olarak; bitişik olarak da ayrı olarak da göremez. Bütün her şey mahvolup kaybolduğunda zâkir maksadına ermiştir. Zikre devam ettikçe ona yardım olunur. İbadetin gayesi, ayan ve mükâşefe sıfatları üzere marifettir.

– Seven için Mahbub dışında her şey O’nu perdeleyen bir hicaptır. Mesela ibadet Mabud için hicab, zikir Mezkûr’a hicab, isim Müsemma’nın hicabıdır.

– İnsan, Müsemma’yı bulmuşken isme takılıp kalmamalıdır. Zira zikrin nihayeti, Mezkûr’un müşahedesidir. Kur’an: ‘Unuttuğun zaman Rabbin zikret.’ buyurmaktadır. Yani O’nu unuttuğunda, O’na nazar etmeyi kaybettiğinde, O’nu zikredip hatırla. Ta ki olman gerekene seni taşısin. O’nun ismi kapı kapanmadıkça anılmaz. Kapı açıldığında hemen huzura sığın. Mezkûr’u müşahade vaktinde zikirden uzak dur. Allah’tan başkasıyla meşgul olma. Bil ki isim, müsemmanın delili olup gayb için kullanılır. Eğer Müsemma hazır ise o zaman artık isme gerek kalmaz. Zat’ı bilen, isimlere ve sıfatlara iltifat etmez. O anda zikri, Allah’tan başkasından duymaya razı olmaz. Şibli’ye ne zaman istirahat ettiğini soranlar şu cevabı almışlardır: “Zâkir olarak Allah’ı görmediğimde.” O, Hz. Mezkûr ile olan beraberliğinin şiddetinden dolayı böyle bir söz sarf etmiştir. Vâsitî, bu makamı işaret sadedinde: “Zâkirler zikirleri esnasında, zikirlerini yaparlarken zikirlerini

unutanlardan daha çok gaflet içerisinde dirler.” demiştir. Burada zikirlerini unutanlar, Allah’a nazar etmekle meşgul olmalarından ötürü zikirlerini unutanlardır. Çünkü onlar Allah’a karşı hayâ içerisinde dirler. Eğer onlara tam o anda perde açılıverse hayâdan iki büklüm olurlardı. Zira zâkir, celisullah yani Allah’la beraberdir.

– Kur’an: “Unuttuğun zaman Rabbini zikret.” buyurarak, “Allah’tan gaflet ettiğinde O’nu zikredip hatırla. Ama huzurullahta isen Mezkûr’un şuhudunda zikirden kaybol. Zikrin meşruiyetinin sebebi, unutmaya yönelik bir çeşit tedavidir. Unutma vaki olduğunda zikredip hatırlama lazımdır. Şuur hâsıl olduğunda da huzurda bulunma keyfiyeti olmalıdır.” demektedir.

– Hicabın kaldırılması ve Allah’a yakınlığın devamlılığı da zikrin diğer neticelerindendir. Zâkir, hangi hal üzere olursa olsun, habibullahtır. “Siz Beni anın, Ben de sizi anayım.” ayeti gereğince zikir, Allah’tan kuluna büyük bir nimettir. Bu nimeti şükürle bağlamak lazımdır. Nimete şükür, onu hakkıyla eda etmektir. Zikrin şükrü ona devam etmektir. Yüce Allah bütün azamet ve yüceliğiyle seni zikrederse, sen ki O’nun azametine nispeten ne kadar zayıf ve küçüksün, sen nasıl O’nun zikrinden gafil olursun. Hadiste geçtiği üzere: “Kulum beni zikrettiğinde ben onunla beraberim.”

– Bir başka açıdan zikir, huzurullağa giriş için en büyük kapı ve yolların en kısasıdır. Kul, zikre devam edince Allah ona kapıları açar; onun, huzuruna girmesine izin verir. Kuşeyrî: “Zikir; velayetin ünvanı, vuslatın işareti, iradenin gerçekleşmesi, sağlam bir başlangıcın alameti, mutlu bir sonun delaletidir.” demiştir. “Zâkir, Allah’ın yanındadır.” sözü de aslında manayı anlatma adına yeter de artar.

– Kim, Allah’ın kendisini zikretmesini istiyorsa Allah’ı zikretsın. Kim, Allah’ın kendisine, melekleriyle beraber teşekkür etmesini ve varlık âlemine karşı kendisiyle iftihar etmesini istiyorsa Allah’a şükretsın. Sen nasıl istersen O öyle olur.

– Allah âdeta şöyle demektedir: “Ey kulum! Nasıl istiyorsam öyle ol. Nasıl istiyorsan öyle olurum. Bana itaat et ki sen bir şeye “Ol” dersin o oluverir.

– Zikirden murad, Müsemma’da kaybolmaktır. “Unuttuğun zaman Rabbini zikret.” ayeti hakkında şunu söyleyebiliriz: Unuttuğunda sen zâkirsın, senin nisyanın zikir. Senin nisyanından kaybolman ise Mezkûr’un şuhudu. Hâsılı, zikir; zâkirin mıknaatısıdır. Onu bütününüyle çeker. Zikir, zâkiri

kendinden alır, onu kendi hislerinden ayırır, Rabbinin huzuruna götürür. Böyle olduğunda zâkir, zikrin kendisi yerine Mezkûr ile meşgul olur. Bundan dolayı biz: “Arifi zikrederken görürsen bil ki o gafildir. Eğer zâkir sükût halinde ise o evladır. İşte bu, arifler arasında daha muteberdir.” deriz.

– İbnü’l-Arabî bir defasında şöyle demiştir: “Zikir halinde idim. Gözlerimi kapamıştım. Hâtiften birisi: ‘O, Evvel’dir, Âhir’dir, Zâhir’dir, Bâtın’dır.’ dedi. Ben sustum. O, iki defa daha tekrarladı. Bunun üzerine ben: ‘Evvel’i anladık, Âhir’i anladık, Bâtın’ı da anladık, Zâhir’e gelince yaratılmışlardan başka bir şey göremiyoruz.’ dedim. Bana: ‘Eğer Zâhir, zuhuruyla beraber olsaydı onu sana söylerdik.’ dedi. O böyle dedikten sonra ben mutlak vücud mertebelerini tahakkuk ettirdim, idrak ettim.” Bundan sonra İbnü’l-Arabî’nin basarı açılmıştır. Basar, basiretin pırılısıdır. Sufi de basarı, basireti ile bir oluncaya kadar gözlerini açmamalıdır.

– Sözün en faydalısı, müşahedeye işaret eden veya huzurdan haber veren sözdür. Allah hakkında olmayan söz faydasızdır. Zikreden bir dilden, huzurdaki bir kalpten gelen söz elbette tesirli olacaktır.

Bir saat kadar konuşmuştu Mürşit. O nefes almadan konuşmuş, salondakiler de nefeslerini tutup dinlemişlerdi. Herkes mest olmuştu. “Beyanda sihir vardır.” nebevi sözü Mürşid’in konuşmalarında kendisini doğruluyordu. Mürşit dinleyicilerini âdeta büyülemişti. Herkesin simasında bir itminan ve hayranlık belirmişti. Hem rehberlerini hem de yürüdükleri yolu çok seviyorlardı. Marcel ise umduğundan çok fazlasını bulmuş olmanın hayret ve huzurunu yaşıyordu. Geçen katıldığı zikri bu bilgilere sahip olarak yapamadığına üzülürken kapının kendisine her daim açık oluşunu hatırladı. Şimdiki duyup öğrendiklerini namazla alakalı notlarını yazdığı deftere yazmaya niyetlendi. Namaz için yaptığını zikir için de yapacak, az çok, kısa uzun, çoğu zikir öncesi, daha iyi konsantre olabilmek için yazdıklarını okuyacaktı. Bunu namazla alakalı yapmaya başlamış ve çok da faydasını görmüştü.

Konuşmasını bitirince Marcel ve Hasan’a bakıp kalktı Mürşit. Odasına gidip dinleneceğini söyledi. Onun ardından da insanlar yavaş yavaş salondan çıkıp aşağıya inmeye başladılar. Cuma programı bitmişti.

ÇİLE, ZAMAN ÜSTÜ UZUN BİR YOLCULUKTUR

Cemal, Marcel ve Hasan'ı en dış kapıya kadar uğurladı bu defa. Gelmemesini rica etseler de Cemal'i vazgeçirememişlerdi. Merdivenleri kullandılar inmek için. Alt katta on kadar oda vardı. Daha önce bir talebe dergâhı gezdirmişti ama bu kattaki odaların özelliğini söylemeyi düşünememişti. Belki de bilerek söylememişti. Cemal koridordaki kapıları göstererek:

“Bu odaların özelliği var. Buralarda kalanlar kırk gün süren inziva yaşarlar. Halvet de diyebiliriz. İnsanlardan uzak, Allah'a yakın kırk gün. Biz buna “çile” diyoruz daha çok. Bu da zikir gibi asırlardan beri dergâhın bir misyonu.” dedi.

Marcel Cemal'in dediklerinden hiçbir şey anlamamıştı.

“Nasıl yani? İnsanlar bu odalara kapanıp kırk gün hiç çıkmıyorlar mı?” diye sordu Cemal'e. Cevap şöyle geldi:

– Çıkıyorlar elbette. Yemekhaneye gidiyorlar. Daha önce beraber oturduğumuz salonda beş vakit namazlarını kılıyorlar, cuma namazı için yukarı çıkıyorlar. Hani biraz önce talebeler dışında bazı insanlar vardı ya, işte onlar şimdi bu odalarda kalan kardeşlerimiz. Tamamen Mürşid'in gözetiminde kırk gün, az yiyor, az uyuyor, hemen hiç konuşmuyor, Mürşid'in verdiği programı birebir uyguluyor ve insan içine karışmıyorlar. Mürşit onların ne kadar yiyip içeceklerini ne zaman yatıp kalkacaklarını ne kadar Kur'an okuyacaklarını, zikirlerini yani her şeylerini belirliyor. Ara sıra buraya gelip onları hem kontrol hem de motive ediyor. Onlara görünmekle onların azimlerini ve heveslerini kamçılıyor. Onlar da gassalın elindeki meyyit gibi Mürşit ne derse onu milimi milimine uyguluyor. Daha doğrusu Mürşit kendisine söz verenleri bu programa alıyor, cismaniyetten çıkıp ruh ve kalbin hayat derecelerine ulaşabilmek için bunu olmazsa olmaz görüyor. Hepimiz bu yoldan geçtik. Ben şimdiye kadar on defa çileye girdim mesela.

Şaşkınlıkla dinledi Marcel. Birçok dinî konuşmayı dinlerken az çok aşına

olduğu şeyleri duyuyordu. Ama şimdi Cemal'in ayaküstü söylediği şeyler daha önce onun bilgi dağarcığına hiç damlamamıştı. Dergâh, hemen her gelişinde şaşırtıyordu Marcel'i. Sanki iç içe derinlikleri varmış da o da onları teker teker keşfediyormuş gibiydi. Cemal sözlerini bitirince tokalaşıp ayrıldılar dergâhtan. Kliniğe kadarki süre hem Mürşid'in hem de Cemal'in dediklerini özümsemekle geçti.

Kliniğe girince ilk Nesibe karşıladı Marcel'i "On dakika sonra hastanız var." diyerek. Az sonra hastasıyla beraber odasından çıktı Zehra. Hasta ayrılınca:

"Mürşit nasıl?" sorusunu sordu eşine.

Marcel, "Mürşid'in maşallahı var?" diyerek birkaç dakikalık özet bilgi verdi Zehra'ya.

Günün kalan kısmını yoğun bir şekilde geçirdiler. Akşam evlerine yürürlerken Mürşid'in zikirle ilgili söylediklerinden ve çileden bahsetti Zehra'ya. "Cemal on defa yapmış." dedi çileyi kastederek. Zehra da çileyle alakalı bildiklerini anlattı.

Hasan, Cemal'le konuşmuş, cumaları dergâhta kılmak için izin almıştı. Cumayı kılacak, Mürşit'ten sohbet dinleyecek, bu arada ayaküstü de olsa Cemal'le muhabbet edebileceklerdi. Marcel'e çok uygundu bu plan. Haftalar böyle geçmeye başladı.

Cumalardan birinde alt kattaki odalarda kalan insanlarla tanışmak istedi doktor. Ama onlar yemek perhizinde oldukları gibi dünyevi kelimeler hakkında da perhiz yapıyorlardı. Pek konuşmak istememişlerdi. Aslında onlarla konuşmaktansa Cemal bu konuda tecrübeli birisi olarak onun sorularını yanıtlatabilirdi. O cuma olmadı ama bir sonraki cumada çileyi sorma imkânı bulabilmişti Marcel. Cemal çileden bahsederken bir ara:

"İstersen seni de alalım çileye Marcel." deviyordu şakayla karışık.

"Kırk gün çok uzun bir zaman benim için. Rakamda indirim yaparsan belki olabilir." diyerek aynı tonla cevap verdi Marcel. Gülüştüler.

"Ama çile, adı üzerinde "kırk" demek Farsçada. Ben rakamda nasıl oynayabilirim ki? Arapçada "Erbain" de diyoruz ki bu inzivaya, o da kırk demek." dedi Cemal.

O cuma bu muhabbetle ayrıldılar. İşin doğrusu Marcel'in gönlüne o heves düşmüştü. Cemal'le şaka yollu konuşmalar da iş ciddiydi. Fakat kırk gün

dergâhta kalırsa Zehra ne yapardı? Klinikte sadece o olunca zorlanmaz mıydı? Bu konuyu onunla konuşmalıydı. Hasan’la kliniğe giderken zihni bunlarla meşguldü. Hasan:

“Ben.” dedi Marcel’in zihnini okur gibi. “Bu çilenin değil kırk, üç gününe bile dayanamam. Çoluk çocuk, iş güç, mümkün değil. Ama sen yapabilirsin. Çocuk falan yokken henüz. Nesibe de ona göre randevuları ayarlar. Zehra da bu sürede baba evinde kalır. Tamam işte.”

Hasan, bütün sorunları bir çırpıda çözmüştü. Sessizce dinledi Marcel. Bu konuyu bu akşam konuşacaktı Zehra’yla. Hasan klinikte indirdi doktoru, selam verip devam etti. Öğleden sonra altı yedi hastaya bakma fırsatı bulabiliyordu. Bu defa da böyle oldu. Akşam eve döndüklerinde bu konuyu açtı Marcel. Hasan’ın dediklerini de aktardı Zehra’ya. Zehra:

“Hasan’ın dedikleri makul. Aynen onun dediği gibi yapabiliriz. Nasılsa randevuyla çalışıyoruz. Nesibe’ye söyleriz. Sana randevu vermez. Ben de sen gelinceye kadar annemlerde kalırım. Onlar da memnun olurlar. Maddi durumumuz da iyi çok şükür. Şimdi bu konu senin gönlüne düşmüş ya, eğer yapmazsan hep bir ukde olarak kalır içinde. Fırsat varken yap bence. Yarın bir gün meşguliyetler artar, çoluk çocuk Hasan’ın dediği gibi bu işlere vakit kalmayabilir ileride.” dedi.

Sonra duraksamanın ardından devam etti:

– Sen dergâha gittiğinde ben de hastaneye gidip geldim emin olmak için. Marcel ben hamileyim. Allah bize aşkımızın canlı bir şahidini lütfedecek inşallah.

Marcel hiç düşünmemişti bunu. Evleneli iki ayı geçmişti. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra gözleri dolu dolu Zehra’sına sarıldı. Beraber Allah’a sonsuz şükrettiler.

Haftayı, çile konusunu olgunlaştırarak geçirdi Marcel. Zehra’nın hamileliği bu konuyu zayıflatmamış, aksine bir an önce yapılmasını gündeme getirmişti. Bu cuma Cemal’le konuşmalıydı bunu. Henüz Mürşid’e bir şey söylememişti. Bakalım o ne diyecekti? Cuma gününü iple çekti. Cemal’le mümkünse cumadan önce görüşmek için biraz erken gelmesini rica etmişti Hasan’a. On bire doğru gelip Marcel’i aldı. Doktor, dergâha giderken çileyle alakalı düşüncelerini paylaştı dostuyla. Bir de Zehra’nın hamile olduğu müjdesini verdi. Hasan, Marcel’in son cümlesini duyunca gayriihtiyari ılgık attı. “Tebrik ederim kardeşim.” diyerek.

Marcel, “Sorma, benim de yeni haberim oldu. Biz cumaya gittiğimizde, o da hastaneye gitmiş test yaptırmak için. Emin olunca söyledi bana.” dedi.

Hasan peşi peşine cümleler kurmaya başladı:

– Ne kadar sevindiğimi anlatamam dostum. Çocuk mutluluk vesilesidir. Bak siz de göreceksiniz. Ailenin saadetini artırır. Sizin nur topunuz olur o. Birbirinize yuvarlar durursunuz. Bak hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, ona göre. Yok yok, her şey çok güzel olacak, hiç merak etme.

Bu neşeyle vardılar dergâha. Namazdan epey erken gelmişlerdi. Cemal’le bu işi konuşacak vakit vardı. Salona çıkıp Cemal’in içeriden çıkmasını beklediler. Hareket olmayınca Hasan hafifçe kapıyı tıklattı. Cemal usulca kapıyı açıp salona geldi.

“Geleceğinizden haberim yoktu.” diyerek özür diledi önce. Misafirleri alt kattaki küçük salona aldı daha rahat konuşabilmek için. Cemal misafirlerin kendisiyle ne konuşacaklarını, daha doğrusu herhangi bir şey konuşacaklarını bilmiyordu. Bununla birlikte Marcel’e bakarak:

“Çileyi mi konuşacağız?” dedi tebessümle.

Şaşkın şaşkın bakıp:

“Nereden bildin Cemal?” dedi Marcel. Cemal:

“Bu çile öyle bir şeydir ki bir insanın yüreğine düşünce, kendini uygulatmadan ona rahat vermez. Senin çileye olan ilgini görünce tamam dedim kendi kendime. Marcel’i yakında bu odalardan birinde görürüz.” dedi. Hasan:

“Biz de bunun için erken geldik. Bunu seninle konuşmak için.” dedi gülümseyerek.

“Elbette. Bunu tabii ki Mürşid’e sormak icap eder. Marcel için sorun olmaz Allah’ın izniyle ama Mürşid’in bazılarına çile için izin vermediğine şahit oldum. Bir de herkesin durumuna göre bir günlük program hazırlıyor. Bunu manevi bir reçete olarak düşünebiliriz.”

– Şu an için erken ama eğer Mürşit kabul ederse sen neler tavsiye edersin? Nelere dikkat etmek gerekir?

– Hele bir Mürşit onaylasın. Ben en kısa zamanda onunla konuşacağım inşallah. İş o raddeye gelince seni teferruatıyla bilgilendiririm. Olur mu? Ama şimdilik sadece şunu söyleyeyim: “killet-i taam, killet-i menam, killet-i kelim, zikr-i tam, uzlet ani’l-enam.” Cemal bunu bıyık altı

gölümsemesiyle ifade edip izin istedi. Abdest tazeleyip namaza hazırlanacaktı. Hep beraber yukarı çıktılar. Misafirler salonda oturlurken Cemal de iç tarafa geçti.

Ezanlar okunmaya, salon dolmaya, talebeler de salonda gözükmeye başladı. Cuma namazı her zamanki gibi eda edildi. Mürşid'in oldukça dinç görünümünü herkesi mutlu etmişti. Namaz sonrası yine sohbet etti. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) sünnetine uymanın öneminden, onun âdetlerini tatbik etmenin bile o âdetleri ibadet haline getirdiğinden, yani tam bir kazançtan bahsetti. Marcel'in hiç bilmediği, okumadığı bilgilerdi bunlar. Bu yaklaşım çok hoşuna gitti. Peygamber gibi yapınca yemek yemek, uyumak bile ibadet oluyor, dolayısıyla sevap kazandırıyordu. Kaçırılmayacak bir şeydi.

Sohbetten sonra Mürşit her zamanki gibi salonun boşalmasını beklemeden içeri geçti. Cemal'in Mürşit'le beraber içeri girip çıkması bir oldu. Marcel ve Hasan'ın yanına gelip, Marcel'in arzusunun Mürşid'e ilettiğini ve onun bunu memnuniyetle kabul ettiğini söyledi.

“Mürşit, Marcel'e göre kırk günlük bir program hazırlayacak. Önümüzdeki hafta ne zaman istersen gelip başlayabilirsin. Bu arada Mürşid'in davranışlarında bir farklılık görürsen sakın yanlış anlama. Mürşit muhatabının durumuna göre davranışlarını belirler. Dediğim gibi o bize nasıl muamele ederse etsin, biz gassalın elindeki meyyit gibi olmalıyız onunla münasebetlerimizde. Yoksa ondan istifade edemeyiz. İnanmak çok önemlidir.” dedi Cemal.

Marcel dikkatle dinledi Cemal'i. Gerçekten inanmak çok önemliydi. Bu, Allah'a, Peygamber'e inanmaktan başka bir şeydi. Onlara iman olmazsa zaten Müslümanlık olmuyordu. Mürşid'e inanmak ise onun tavsiyelerine inanmak, dediklerini şüphe etmeden kabul etmek demekti. “Gassalın elindeki meyyit.” deyişiyle bu anlatılmak isteniyordu. Nasıl ki ölü, kendisini yıkayana itiraz edemez, Mürşid'e de itiraz edilmemeli, ne derse kabul edilmeliydi. Kendini dinledi bir an. İçinde, Mürşid'e karşı en küçük olumsuz bir duygu taşımadığını memnuniyetle fark etti. Mürşid'e inanıyordu.

“Çarşambaya gelirim inşallah.” dedi Cemal'e. O da tebessümle:

“Bekleriz. Gelince bir saat içinde programa başlarsın. Şimdiden hayırlı olsun.” diye mukabelede bulundu.

“Bugün çok vaktini aldık. Daha fazla meşgul etmeyelim.” diyerek

dergâhtan ayrıldı Marcel ve Hasan. Çarşambaya kadar ufak tefek işleri gözden geçirecek Nesibe'yle konuşup klinik işlerini düzenleyeceklerdi.

Günleri o vakte kadar hazırlıkla geçirdiler. Nesibe kırk gün erkek hasta kabul etmeyecekti. Pazartesi akşamı Zehralara akşam yemeğine gitmişler, onları da bilgilendirmişlerdi. Her şey tamam gibiydi. Hasan, Marcel'i almaya gelmeden o, Zehra'yla vedalaştı. Kırk gün görüşmeyeceklerdi. Belki birkaç defa ancak telefonla seslerini duyabileceklerdi. Birbirlerinin nerede olduklarını ve ne yaptıklarını bilmek onları rahatlatıyordu. Uzun bir yolculuğa çıkıyormuş gibi eşinin bavulunu hazırlamıştı Zehra.

Marcel uzun bir yolculuğa çıkıyordu. Mekân yönüyle uzun olmasa da zaman üstülüğüyle oldukça uzun bir yolculuk olacaktı bu. Hasan gelip kornayı çalınca eşler hazır olarak aşağıya indiler. Geçerken kliniğe bırakacaklardı Zehra'yı. Bavulu bagaja koyup arabaya bindiler. Geçici de olsa ayrılık yürek burkmayı başarıyordu. Kliniğe kadar sessizlik hâkimdi arabanın içinde. Kliniğe varınca Zehra inerken Marcel de indi. Ayaküstü vedalaştılar.

“Sen beni merak etme. Çileye odaklan. Yolculuğunun hakkını vermeye çalış. Allah muvaffak etsin.” dedi kocasına. Karısının metanetinden çok memnundu Marcel.

“Âmin Zehra'm. Sen hep dua ettin bana zaten. Devam da ediyorsun. Allah'a emanet ol.” deyip arabaya bindi.

Dergâha geldiklerinde saat dokuz civarıydı. İçeri girip üst kata çıktılar. Cemal'i bulmaları gerekiyordu. Kapıyı tıklatmaktansa salonda beklemeyi tercih ettiler. Cemal geleceklerini biliyordu. Az sonra iç tarafın kapısı açıldı. Cemal, onların kapıda beklediklerini biliyormuşçasına, kapıdan onlara gelmelerini işaret etti. Hızlıca kalkıp içeri girdiler. Daha önce kahvaltı yaptıkları salondaki kanepelerden birine oturdular. Cemal'le muhabbet ederlerken Mürşit odasından çıktı. Onu görünce hemen ayağa kalktılar. Mürşit yanlarına gelip selam verdi. Hâl hatır sormaların akabinde, cebinden Marcel için hazırladığı program çizelgesini çıkarıp Cemal'e uzattı. Mürşid'in tavırları, Cemal'in dediği gibi gerçekten değişmişti. Mürşit Marcel'e bir misafir gibi değil; bir dergâh sakini, bir talebe gibi davranıyordu. Marcel artık kendiliğinden yürüyebildiği için elinden tutularak yardım edilmesine gerek kalmamıştı. Mürşid'in ona karşı tutumunun anlamı buydu. Mürşit, çilenin ruhun gelişimine vesilelik etmekle

birlikte başka bir maksatla değil sadece Allah için yapılması gerektiğini söyledi. O bu hususu hatırlatarak, kalp ibresinin Hak'tan başka bir yere sapmamasına dikkat çekiyor, ihlas vurgusu yapıyordu. Niyette şaşma asla olmamalıydı. Amaç her zaman Allah rızası, araç ise şimdi çile idi. Başka zaman başka bir şey olabilirdi.

Mürşit kısa bir dua da etti Marcel için:

– Çilede uykun, uyanıklığın, yemen, içmen, ibadetin, hep ama hep Allah için olsun. Allah kendini sana duyursun. Kendi katından sana idrakler lütfetsin. Kendi ilminden sana öğretsin. Kendini sana bildirsin. Seni kendi yakınlığına alsın. Sana hakkalyakini tattırsın. Rahmetinin nurları seni kaplasın. Seni kendi marifet, muhabbet ve maiyyetine kavuştursun. Kalbini imanla doldursun. Vuslat arzusuyla coştursun. Ruhunu kanatlandırsın. Muvaffak etsin.

Dua herkesi duygulandırmıştı. Mürşit sonra ayağa kalkıp salona doğru yürümeye başladı. Arkasından onu takip ettiler. Cemal'in yardımıyla asansöre bindi. Cemal, Marcel ve Hasan'a merdiveni kullanarak birinci kata inmelerini istedi. Az sonra herkes birinci kattaydı. Mürşit Marcel'in odasının kapısı önünde dikildi. Cemal, program çizelgesini uzattı Marcel'e. Mürşit doktoru alnından öperek kapıyı açtı ve içeri girmesini istedi. Marcel içeri adımını atınca Cemal:

“Allah muvaffak etsin. Ben birazdan uğrarım.” dedi.

Kapı kapanırken Marcel Hasan'a bakıp gülümsedi. Selamlaşıp ayrıldılar. Kapı kapandı. Marcel, odada yalnız kalmıştı. Hayır, Allah'a inanan bir insan için yalnızlık diye bir şey yoktu. Allah her yerde hâzır ve nâzırdı. İnsan neredeyse O orada ve onunla beraberdi. Allah, Marcel'in yanında ve onunla beraberdi. Şimdi Marcel'e düşen kendisine kendinden yakın olan Zat'ın bu yakınlığını duymak, bu bilince uyanmak, onu kalp gözüyle görüyor hale gelmek, baktığı her yerde O'nun cilvelenip duran isimlerini avlamak, kalp ve ruhunu O'nun isimlerini anarak işletip söyletmek, maiyyet ufkuna yükselmek ve böylelikle O'na olan imanını sarsılmaz, sapasağlam hale getirmektir. Yapması gereken hem çok hem de zor işleri vardı.

Bavulunu kapının arkasına doğru koydu. Odaya göz gezdirdi. Oldukça sadeydi. Yan duvarlardan birinin kenarında bir yatak vardı. Yatağın üzerine temiz bir nevresim takımı konmuştu. Ortada bir kilim, üzerinde kibleye doğru serilmiş bir seccade vardı. Tek kişilik masa ve sandalye, pencerenin

önüne yerleştirilmişti. Kapının kenar tarafındaki dolap tek kişilik idi. Girişte sağ tarafta küçük bir odacık halinde banyo ve tuvalet vardı. Banyodaki rafa havlular dizilmişti. Sade bir otel odası gibiydi.

Marcel pencerenin nereye bakıyor olduğunu öğrenmeye çalışırken birisi kapıyı tıklattı. Hızlıca gidip kapıyı açtı. Cemal gelmişti. Selam verip içeri girdi. Elinde bir Kur'an, bir de doksan dokuzluk tesbih vardı.

“Bunlar Mürşid’in kendi Kur’an’ı ve tesbihi. Sana hediye etti.” dedi.

Marcel’in gözleri büyüdü bu hediyeler karşısında. Bu sürede bunlar çok lazım olacaktı. Mürşid’in okuduğu Kur’an’ı okuyacak, onun tesbihini çekecekti. Çok mutlu olmuştu. Cemal diğer odalarda da kendi gibi insanlar olduğunu, ezan okununca sünneti odasında, farzı ise bu kattaki salonda onlarla beraber cemaatle kılması gerektiğini söyledi.

– Yan odada Ali isminde bir arkadaşımız var. O sana kalkman gereken vakitte seslenecek. Namazlar için kapını tıklatacak. Yemekhaneye de beraber gidersiniz. Gidip gelirken çok konuşmamaya dikkat edin. Biraz Fransızca biliyor. Daha doğrusu hiç konuşmayın, sadece selamlaşın. Bunların dışında Mürşit, ikindi namazını sizin salonda kılacağını söyledi az önce. Daha önce hiç böyle yapmamıştı. Böylelikle siz onu, o da sizi görmüş olacak. Ben de gelirim zaten. Bir ihtiyacın olursa o vakitte bana söylersin.

Günlük yapman gerekenleri çizelgede beraber okuyalım.

Cemal böyle deyince Marcel hızlı hareketlerle cebinden çizelgeyi çıkarıp uzattı.

Cemal hem okudu hem değerlendirme yaptı:

– Gece saat onda yatış. Dört saat sonra saat ikide kalkış. İki buçuğa kadar hazırlık. Sonra sekiz rekât teheccüd namazı. Bildiğin en uzun sureleri oku. Rükû ve secdedeki duaları beşer defa tekrarla. Namazda hiç acele etmemek, her rüknünü tastamam yapmak çok önemlidir. Allah’ın huzurunda olduğun bilincini namazda hiç kaybetmemeye çalış. Biz O’nu görmesek de O her an bizi görmekte ve her halimize nıgahban bulunmaktadır. Senin de katıldığın sohbetteki Mürşid’in dediklerini hatırlamaya gayret et.

Cemal bunu söyleyince Marcel: “Bir saniye.” deyip çantasından defterini çıkardı.

“Ben o sohbetteki ve zikri anlattığı konuşmasındaki dediklerini aklımda kaldığı kadarıyla not almıştım. Bunları yapmadan önce buradan okuyunca

daha iyi konsantre oluyorum.” dedi.

Cemal’in çok hoşuna gitti Marcel’in bu yaptığı.

“İyi ki getirmişsin defterini. Burada da bu âdetini devam ettir.” dedi takdir ederek. Sonra devam etti:

– Namazdan sonra seccadeden kalkmadan dua et. Dizlerin uyuştığında bağdaş kur ve devam et duaya. Kendin için ailen için Mürşit ve dergâh için bütün Müslümanlar ve insanlık için dua et. Mürşid’in sana yaptığı duaları kendine sen de et. Duada acele etme. Israrcı ol. Duadan sonra seccadenden kalkmadan yüz defa “Sübhanek Allahümme estağfiruke ve etûbu ileyk.” diyerek tevbe ve istiğfarda bulun. Bunun manası şudur: “Yücesin Allah’ım. Bütün kusurlardan uzaksın. Ben Senden beni bağışlamanı istiyor ve Sana tevbe ediyorum.”

“Bundan sonra yarım saat “Allah” lafzını zikret. Bunu yaparken Allah lafzının ikinci hecesini nefesin bitinceye kadar uzat.” deyip kendisi, dediği gibi birkaç kere tekrar etti.

– Buna Mürşit çok önem veriyor. Bunu derken de Allah lafzının Arapça yazılışını, yerle gök arasında duruyormuş gibi hayal etmeye çalış. Bu esnada, daha doğrusu bütün zikirler esnasında, zihnini silkeleyip dediklerini duymaya çalışmanın hayati önemi olduğunu unutma.

– Zikir adına ne dersen de, manasını düşün. Kalbini diline eşlik ettir. Daha doğrusu dilin, gönlünün sesi, soluğu ve tercümanı olsun. Bunu da yarım saat yaptıktan sonra ihtiyaç hissedersen lavabo molası verebilirsin. Zaten saat dört gibi ezanlar okunuyor, Ali sana seslenir farza durmak üzereyken. Her vaktin ezanı okununca sünneti kıl ve Ali’yi bekle.

– Sabah namazını cemaatle kılınca herkes odasına çekilecek. Sen de odana gelirsın. Geline, takvime göre güneşin doğmasından kırk beş dakikaya kadar, çizelgedeki zikirleri, yanlarındaki sayılar kadar söyle. Yani her namazdan sonra yüz defa “La ilâhe illallah.” de. Bunu derken asla acele etme ve manasını düşün. Gün içerisinde boşluk yaşadığını hissedersen yine hemen bu tevhid kelimesini söyleyebilirsin. Unutma, çile müddetince ve aslında bütün hayatın boyunca dilin, Allah’ı anmaktan hiç kuru kalmamalı. Bu söz Peygamberimize aittir. Birisi gelip nasihat isteyince böyle buyurmuş. “Tevhid kelimesinden sonra Peygamberimize “Allahümme salli ve sellim ve barik alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Seyyidinâ Muhammed.” salavatını en az yüz defa söyle. Bunu yaparken de kendini,

Peygamberimizin yanında imiş gibi veya onun kabri önünde imiş gibi bir bilinçle söylemeye gayret et.

– Zikirde dediğine odaklanman, tam konsantre olman, ruhen ve kalben inkişafın için çok önemlidir. Aksi takdirde sevabını alırsın belki ama manen bir inkişaf pek söz konusu olmaz. Zikir aralarında mola verebilirsin. Kahve bile içebilirsin.

– Salat ve selamdan sonra: “Ferd, Hay, Kayyum, Hakem, Adl, Kuddüs.” den ibaret zikre sıra geliyor. İsm-i Azam diye meşhurdur bu zikir. Bunu da yüz defa söyle. Bundan sonra “Lâ havle ve lâ kuvvete illa billah.”ı koymuş Mürşit. Sayı aynı, yüz. Sırada “Allahümmerham ümmete Muhammed.” var. Bu, abdalların zikri olup Mürşit tarafından özellikle günümüzde çok yapılması tavsiye edilmektedir. Bunun sayısı da yüz.

– Sen bunları yapıncaya kadar o kırk beş dakika geçmiş olur. Saat altı ile sekiz arası istirahat. Maalesef bundan başka istirahat yok. Yani toplam altı saat uykun var. Sekiz buçuk gibi sen kalkmış, lavabo işini halletmiş, abdestini almış olmalısın. Çünkü Ali kahvaltıya gitmek için kapını çalmak üzere. Yemekhanede üç öğün yiyeceksiniz ama sadece önünüze konduğu kadar. Size verileni yiyecek, sonra da kalkıp odanıza geleceksiniz. Çilede işin başı “kıllat-i taam” yani az yemektir. Bunu başarabilen için diğer her şey kolaylaşır. Buna takılan belli ölçüde diğer her şeye de takılır. Sabah dokuzdan, öğleden sonra saat bire kadar, yani tam dört saat Kur’an’la meşgul olacaksın. Bu vakti ikiye bölüp yarısında Kur’an’dan oku. Diğer yarısında, bu okuduğun yerin tefsir yani açıklamalarını okuyup üzerinde düşün. Ben sana birazdan Fransızca Kur’an tefsiri getireceğim. Örneğin iki saatte bir cüz okuyorsan, diğer iki saatte o cüzün anlam ve açıklamasına bak. Hatta sayfa sayfa da yapabilirsin bunu. Bir sayfa Kur’an okur, sonra o sayfanın tefsirine bakarsın. Tercih senin. Şunu biliyorsun zaten, Kur’an okuma ve namaz en büyük zikirlerdir. Bizlere doğrudan Allah’ı hatırlatır bu ibadetler. Zaten zikir Allah’ı hatırlama, anma, yâd etme değil midir?

– Saat birde öğle yemeği var. Ali yine kapıda olacak. Yemek deyince ilk dört beş gün ciddi açlık hissedecek ama sonrasında alışacaksın. Nefsine hâkim olabildiğindeki aldığın lezzetin, en tatlı yemekten daha lezziz olduğunu sakın unutma. Bunu sen de bizzat yaşayacaksın. Ruhunun, bedenine hâkim olup onu kontrolüne aldığını hissettikçe çok mutlu olacak, kalbine akan seziş ve duyuşların arttıkça, cismani arzuların sönmeye

başladığını sevinçle göreceksin ve bunlar senin azmini artıracak. Sen bu duygularla coşacak ve “Daha yok mu?” diyeceksin. Bu dediklerimi günler geçtikçe özellikle çilenin sonuna doğru daha iyi anlayacaksın.

– Yemekten sonra öğle namazı var. Akabinde saat beşe kadar, Mürşid’in zikirle alakalı kitabını okuyup mütalaa etmelisin. Onu da sana birazdan getireceğim. Saat beşe kadar eline kahveni de alıp o kitaptan oku.

– Beş buçukta ikindi namazı var. Bu arada ona hazırlık yaparsın. Namazdan sonra saat altıda akşam yemeği. Yemekten sonra yatıncaya kadar Allah lafzını söyleyebildiğin kadar söyle. Duymaya, özümsemeye çalış. Tabii sekizde akşam, dokuz buçukta yatsı namazları var. İlk on beş günlük programın bu. Getireceğim kitabı bu süre zarfında bitirirsin zaten. Zikirlerini seccadenin üzerinde ve şu anda konuştuğum bu ses tonuyla yaparsın. Sürekli abdestli olup yatağa da abdestli girmek gerektiğini söylememe gerek yok. Dedğim gibi zikirde konsantre çok önemlidir. Kalp dilin yanında olmalı, şakaklar zonklamalı. Allah muvaffak etsin.

Cemal sonra: “Ben kitapları getireyim.” deyip çıktı odadan. Marcel nefes almadan dinlemişti Cemal’i. Zor ama bir o kadar da heyecanlı ve zevkli geçeceğe benziyordu bu kırk gün. Mürşid’i her gün görmek de ayrı bir güzellik olacaktı. Cemal hemen geri gelmişti elinde kitaplarla.

– Mürşid’in kitabının hemen başında, Peygamberimizin hayatındaki pratik bazı uygulamalarından örnekler var. Onları da yapabildiğin kadar uygulamaya çalış. Nafile namazları da asla aksatma. Yaşamımızı Peygamberimizin sünneti üzere örgülemek, Allah rızasıyla beraber en büyük gayemizdir.

Cemal sonra “Allah yardımcın olsun.” deyip ayrıldı.

Saat on bir olmuştu. Çantasındaki eşyaları dolaba yerleştirmeye başladı Marcel. Üzerine bir gariplik çöktüğünü hissetti. Geçici de olsa dergâhta yatıp kalkacaktı. “Fransız Marcel, dergâhta yaşayacak.” diye geçirdi içinden. Bu, küçük bir tereddüt mü idi? Vesvese de olabilirdi. Eûzü besmele çekti. Üzerini değiştirip daha rahat bir şeyler giydi. Bu vakitlerde saat bire kadar Kur’an okuma vardı programda. Eşyalarını yerleştirdikten sonra lavabo ve abdest işlerini gördü. Saat birde öğle yemeği vardı. O vakte kadar Kur’an okudu. Yirmi dakika okuyup beş dakika mola veriyordu. Hasan’la başladığı Kur’an öğrenme süreci, evlendikten sonra Zehra’yla akşamdan sonraları devam etmişti. Yirmi dakikada beş sayfa okudu. Molalar dâhil iki

saatte bir cüz okudu. Öğleden sonra okuduğu cüzün tefsirine bakmaya niyetlendi. Masanın üzerindeki çalar saat biri gösterirken kapı çalındı. Ali çalmıştı kapıyı öğle yemeği için. Hemen çıktı. Selamlaşıp beraber yemekhaneye yürüdüler. İkisi de sessizliği tercih ediyordu. Merdivenleri kullanıp alt kata indiler. Oradaki görevli, özel programda olanların masasını gösterdi onlara. Hep bu masada yemek yiyeceklerdi. Büyük bir tepsinin içinde çatal kaşık, iki tabak ve üç ince dilim ekmek vardı. Tabakların birinde çorba, diğerinde ise bulgur vardı. Ali'yle karşılıklı oturup kısa sürede yemeklerini yediler. Hiç doymamıştı. Muhtemelen Ali de aynıydı. Kalkıp lavaboda ellerini yıkadılar. Odasına vardığında saat biri çeyrek geçiyordu. Yemek, gidiş geliş dâhil o kadar tutmuştu. Öğle namazına yetişmek için on beş dakika vardı. Ezanlar okunurken abdestini tazeledi. Sünneti kılıp Ali'yi beklemeye başladı odasında. Çok az bir süre sonra kapı çalındı. Hemen çıktı, beraber salona yürüdüler. Salonda birisi kamet getiriyordu. Herkes ayağa kalkınca birisi öne geçip imam seccadesi üzerinde durdu. Onun arkasında cemaatle kıldılar farzı. Sonra herkes odasına çekildi. Gelip sünneti kıldı odasında, tesbih çekip duasını yaptı. Duadan sonra tevhid zikrini söyledi yüz defa. Cemal'in namazda da zikirde de acele etmemesini ısrarla söylemesini hatırladı o anda. "Cemal haklıymış." diye mırıldandı. Çünkü nefsi, namazı da zikri de bir an önce yapıp bitirmek istiyordu. Bu konularda acele etmemek, nefse muhalefet demekti ve oldukça zordu.

Burası ise nefisle mücadele etmenin, onunla kavgaya tutuşmanın yeri idi. Nefis, yapısı gereği itiraz edecekti. Dergâh onun terbiye mekânıydı. Onun hemen hiçbir isteği yerine getirilmeyecekti burada. Dergâh zaten başlı başına nefse ve dünyaya kapalı bir yerdi. Marcel'in, eşyalarını dolaba yerleştirirken içine çöken gariplik tam da bu idi. Burada dünya yoktu. Burası dünyadan başka bir yerdi. Burası fani bir insanın bekayla boyandığı, bekanın cilvelerine mazhariyet aradığı bir yerdi. Serkeş nefis, burada potalarda eritilecek, hızarlardan geçirilecek, böylelikle ruhun emri altına sokulmaya çalışılacaktı. Çile, bütünüyle nefsin terbiye süreci, nefse kıvam kazandırma periyoduuydu. İnsanın irade ve azmiyle doğru orantılı olarak bu terbiye ve kıvam elde edilebilecekti. Kazandığı seviyeye, aldığı terbiyeye göre de emrine girdiği ruhla beraber hareket edecek, muhalefeti bırakıp yardımcı olmaya çalışacaktı. İlk başlarda günahı arzularken Allah'ı razı

etmiş bir keyfiyete yükselebilirdi. Bu, her insan için mümkündü. İşte Marcel dergâha gelmekle, buna aday olduğunu ortaya koymuştu.

Masaya oturup tefsiri açtı önüne. Biraz önce Kur'an'dan okuduğu bölümün açıklamalarına bakacaktı. Beşe kadar vakti vardı. Namazda okuduğu surelerin ve duaların manalarını daha önce öğrenmişti. Tefsir okumak çok faydalı oluyordu. Kur'an okumak başlı başına çok sevaplı bir ibadetti. Her harfine en az on sevap olduğunu ifade etmişti Hz. Peygamber (s.a.s.). Bununla birlikte okunan ayet ve surelerin manalarını bilmek, apayrı bir güzellik ve lezzetti. Marcel bu güzelliği tatmıştı okurken. Bu, onun, ruhani lezzet adına çiledeki ilk küçük tecrübesiydi. Bir ara Mürşid'in, maksatla alakalı sözleri geldi aklına. Ruhani lezzet de ruhun gelişimi de hatta nefsin terbiyesi de çilenin araç ve vesileleri, amaç ve kasıt ise sadece Allah idi. "İlahi ente maksûdî ve rıdâke matlûbî." "Allah'ım, Sen benim maksadımsın. Rızan da benim talebimdir." sözü, ihlasın başka bir tanımı idi ve o hep aktif olup nabız gibi sürekli atmalıydı. Tefsir okurken toplu okumaktansa sayfa sayfa okumanın, faydayı daha da artıracığını düşündü. Cemal öyle de yapılabileceğini söylemişti. Fakat tefsir okuma, Kur'an okumadan daha uzun sürüyordu. Bir sayfa Kur'an okuyup sonra o sayfanın tefsirini okumak, vakti düzenleme adına daha uygun olacaktı.

Saat dört gibi kahve yaptı kendine. Kahve ve isterse çay, sınırsızdı. Saat beşte bitirdi okumasını. Küçük bir dinlenme ve ikindiye hazırlık için yarım saati vardı. İkinci namazlarına Mürşid'in geleceğini hatırladı o an. Heyecanlanmıştı. Belki odaya gelebilir düşüncesiyle hızlıca etrafa baktı. Kilimi ve seccadeyi elleriyle düzeltir gibi yaptı. Masanın üzerindeki Kur'an'ı ve tesbihi hareket ettirip tekrar yerlerine koydu. Ezanlar okunmaya başlayınca abdest almak için lavaboya gitti. Abdestten sonra kurulandığı havluyu daha bir özenle yerine astı. Ezanlar biter bitmez sünneti kıldı. Salona gitmekle Ali'yi beklemek arasında tereddüt etse de beklemeyi tercih etti. İlk günden yanlış bir şey yapmak istemiyordu. O bunları düşünürken kapı çalındı. Heyecanla açtı kapıyı. Ali, farz için çağırıyordu. Hemen çıktı. Salona beraber girdiler. Herkes ayakta saf düzeni almıştı. Mürşit en önde namaza durmak üzereydi. Kamet bitmişti demek ki. Mürşid'in arkasındaki Cemal'i de aradan gördü. Hep birlikte kıldılar farzı. Mürşit'le kılınan namaz, çok daha farklı ve zevkli geliyordu Marcel'e. Onun tekbirlerini duymak, namaza daha iyi odaklanmasına vesile oluyordu. Farzdan sonra

kimse kalkmayınca o da oturdu yerinde. Tesbih ve dua birlikte yapılacaktı anlaşılan. Öyle de oldu. Çok da güzel olmuştu. Çünkü tesbih ve duada Mürşit yüzünü cemaate dönmüştü. Onu görüp seyretmek, tesbihine ve duasına şahitlik etmek imkânı olmuştu. Mürşid'in her hali ayrı bir güzel, etkileyici ve imrendirici idi nedense. Onu görende onun gibi olmak, onun gibi yaşamak heves ve arzusu oluşuyordu. Hâlbuki dünyaya tamamen kapalı yaşıyordu. Özenilecek bir şeyi yok gibiydi dışarıdan bakınca. Ama yine de Marcel dâhil, herkeste ona ve hayatına bir imrenme muhakkak oluyordu. Bu, Mürşid'in dünyaya kapalı olmakla birlikte Bâkî'ye müteveccih yaşamasından kaynaklanıyor olabilir miydi? Yüce Allah'la yakın bir bağ kurabilmiş olanlara Allah'ın bahşettiği bir heybet ve tesir olabilir miydi? Kesinlikle öyleydi.

Duadan sonra etrafını dikkatle süzdü Mürşit. Herkese teker teker baktı. Marcel'e de baktı aynı şekilde. O da diğerleri gibi Mürşit'le göz göze gelince bakışlarını kaçırmak zorunda kalmıştı. Hiç konuşmadı Mürşit. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Kapıya yöneldi. Cemal arkasından takip etti. Salondan çıkarken dönüp "Allah muvaffak etsin." dedi sadece. Sonra selam verip asansöre doğru yürümeye başladı. Salondakiler, Mürşit ve Cemal asansöre binip gözden kayboluncaya kadar, kapının önünden, koridordan izlediler onları. Sonra herkes odasına dağıldı.

Mürşit, Marcel'e özel herhangi bir söz ve davranışta bulunmamıştı. İyi ki Cemal o ihtarda bulunmuştu. Yoksa üzülmemek elde değildi. Öyle beklentilere artık girilmeyecekti demek ki. O basamakları geçmişti. Hep iltifatla bu yolda yürünmeyeceğini öğreniyordu. Mürşit bu gelişle aslında çiledeki somut bir tutumu sergilemişti. Namazdaki huşuu, sükûtu, vakarı ve ciddiyetiyle "Günlerinizi hep böyle geçirin." mesajı vermişti. Çiledekilerin yakalamaya çalıştıkları hayat seviyesi, Mürşid'in yıllardan beri takip edegeldiği yaşam standardıydı. Marcel odasına girer girmez seccadesine oturdu tevhid kelimesini söylemek için. Mürşid'in gelişi büyük bir destek olmuştu gerçekten de. Kim bilir o bu seviyeye gelebilmek için ne kadar zorlamıştı kendini. Zaten zikri anlatırken söylemişti. Hasan Şazeli'nin yaptığı gibi yapmaya çalışmış, bunun için de yıllarca zorlamıştı kendini. Bunun neticesinde Allah ona istediğini lütfetmişti. Bu cümlesini yorumladı kendine göre Marcel. Değil kırk gün, yıllarını verecek, bıkmadan usanmadan yıllarca peşinden koşacaksın. Koşarken de kendini

zorlayacaksın. Cemal'in dediği gibi şakaklarını zonklatacak, yorulacaksın. Kalbin, sürekli dilinin yanında; dilin, kalbinin tercümanı olacak. Sen böyle üstün bir performans ortaya koyarsan Allah da senin performansına göre karşılığını verecek ve seni ödüllendirecek.

Bu düşüncelerle tevhid kelimesini tekrarlamaya başladı. Lâ ilâhe: “Hiçbir ilah yok.” derken başını sağ tarafına doğru çeviriyor, illallah: “Sadece Allah var.” derken de sol tarafına çeviriyor, kalbinin üzerine âdeti boşaltıyordu. Sesiyle vurguluyordu. Mürşit'le katıldığı toplu zikirde o böyle yapmıştı. Onun gibi yapmaya çalışıyordu. Bir de sesli ama oldukça yavaş yapıyordu ki böyle yapması kalp-dil birlikteliğine yardımcı oluyordu. Burnunun hafiften sızladığını hissetti. Gözleri buğulanmıştı. Allah en küçük bir gayreti dahi zayi etmiyor, hemen karşılığını veriyordu. “Bu karşılık ikiye ayrılıyor herhalde.” diye düşündü. Bunların esas karşılığı ahirette sevap, rıza, cennet, Allah'ın cemali şeklinde olacak inşallah; ama burada da “Yaptıkların doğru devam et.” der gibi ağza bir parmak bal alıyor, ruhu lezzetle mükâfatlandırıyor. Devam etti “Lâ ilâhe illallah.” zikrine. Yüzü tamamladı. Ruhunun gıdasını aldığını hissetti. Mutmaindi. Gönlüne huzur dolmuştu. Ruhu, gönlü böyleydi ama midesi neredeyse açlıktan kazınıyordu. Saate baktı. Altıya geliyordu. Akşam yemeği vaktiydi. O zamana kadar abdest tazeleyecek, birazcık dinlenecekti. Tam altıda Ali tıklattı kapıyı. Hemen çıkıp hızlıca yürüdüler yemekhaneye. Aynı masaya oturdular. Tepside çatal kaşık, üç dilim ekmek, bir tas çorba, bir tabak pilav üstü kavurma, sadece bir dilim baklava vardı. On dakikaya kalmadan tepsi boşalmıştı. Ali de Marcel kadar hızlıydı. Beraber kalktılar, ellerini yıkayıp odalarına sessizce yürüdüler.

İlk on beş günde yüz istiğfar, yüz salatü selam, her farzdan sonra yüz tevhid, çizelgedeki diğer zikirler, geri kalan vakitlerde sadece Allah lafzı vardı. Gelince kahve yaptı kendine büyük fincanla. Kahve içimi müddetince Mürşid'in zikirle alakalı kitabına bakmaya niyetlendi. Cemal baş tarafında Peygamberimizin günlük pratik sünnet ve âdetlerinin anlatıldığını söylemişti. Biraz da merakla açtı o sayfaları. Onun yemek yerken, su içerken sağ elini kullandığını biliyordu. Terliğini, gömleğini giyerken de önce sağdan başladığını duymuştu. Onun az yediğini, midenin üçte birini yiyeceğe, üçte birini içeceğe ayırdığını, kalan üçte birini ise boş bıraktığını her Müslüman, uygulamasa da bilirdi. Tuvalet girerken sol ayağıyla girip

sağ ayağıyla çıktığını ise ilk defa öğrenmişti. Bir de Peygamberimizin duaları dikkatini çekmişti. O, hayatının hemen her köşesine bir dua yerleştirmişti âdeta. Dua Peygamberiydi. Yatarken yaptığı dua ve hareket çok orijinaldi. Uzanmadan önce yatağının üzerine oturuyor, ellerini dua eder gibi birleştiriyor, sonra İhlas, Felak ve Nas surelerini okuyor, her birini okuduğunda ellerine üflüyor, sonra başından başlayarak bütün vücudunu sıvazlıyordu. Bunu üç defa tekrar ediyordu. Sonra sağ tarafına uzanıp sağ elini, sağ yanağına koyuyordu. Bundan sonra bu sünneti asla ihmal etmemeye karar verdi. Böylelikle her gece Peygamberimizi hatırlamış olacaktı. Onun sağ tarafına uzanması da ilginç gelmişti ona. İnsanın kalbi sol tarafında olduğu için herhangi bir baskıya maruz kalmayacaktı. Gerçi sonsuz kudret, irade ve ilim sahibi Yüce Allah, kalp ve kafa başta olmak üzere insanın nazik uzuvlarını kemiklerle koruma altına almıştı.

Zehra'sı geldi aklına. Sunumlarını ne kadar da güzel yapmıştı. Kalbi anlatırken o da bu hususa dikkatleri çekmişti. Kaburga kemikleri ne muhteşem bir koruma, âdeta bir zırh idi. Şimdi düşünüyordu da Zehra, sanatı, Sanatkârıyla birlikte anlatmış; aslında Allah'ı anlatmıştı. Mümince bakış açısı işte buydu. Zehra'sını çok özlediğini fark etti bir an. Ya karnındaki misafire ne demeliydi? “Marcel yakında baba olacak inşallah.” diye mırıldandı, yanaklarına bir tebessüm düşerken.

Kahvesini bitirince fincanını yıkadı, yerine koydu. Seccadesine döndü. Akşam ve yatsı namazları dışında yatış vaktine kadar Allah lafzını zikredecekti. Onda bir rakam yoktu. Dizleri üzerine oturdu seccadede. Lafz-ı Celale'yi söylemeye başladı. İkinci hecesini nefesi bitinceye kadar uzatıyordu.

Allaaah, Allaaah...

Konuşma ses tonunda yapması, dediğini duymasına, bu da konsantrasyonuna yardımcı oluyordu. Allah derken O'nun sanatını tefekkür etmesini tavsiye etmişti Cemal. Allah lafzının Arapçasını yerlere, göklere, ikisinin arasına hayalen koyup öyle Allah demeye başladı. Böyle olsa da bazen sesini duyunca, zihnini fuzuli düşüncelerden silkelemeye çalışıyor ve devam ediyordu. Elbette kolay değildi. İnsan geçmiş ve gelecekle beraber yaşıyordu. Onlardan kopması düşünülemezdi. Düşünülemezdi ama âna odaklanmak, ânı yaşamak, o anda da zikrullah ile meşgul olunduğu için onunla bütünleşmek de mümkündü. Akıl, insanı zikirden uzaklaştırdığı

ölçüde, onu iyi yapmak için de bize verilmemiş miydi? Konsantrasyon da yine aklın yardımıyla elde edilmiyor muydu? “Ânı yaşa Marcel.” diye telkinde bulundu kendine Allah lafzını tekrarlarlarken. Ayakları uyuşunca bağdaş kurup devam etti seccadesinin üzerinde oturmaya. Mürşit, otururken, ayakta, hatta yanı üzerinde uzanmış vaziyette de zikrin yapılabileceğini söylemişti. Öyle de yapılabilirdi ama şimdilik böyle kalmayı tercih etti. Uyuşması geçince tekrar dizleri üzerine oturdu. Bu tür oturuşun, dediğini daha iyi duymaya yardımcı olduğunu fark etti. Yüce Allah’ın huzurunda, O’nun ismini, O’nun için söylemek heyecan veriyor, mutlu ediyordu. Güzel duygular eşliğinde devam etti zikre.

Allaaah, Allaaah...

Yarım saat Allah diyor, on dakika ara veriyordu. Ara verdiğinde dizlerini rahatlatmak için odada geziniyordu. Mürşit’le aynı çatı altında kalıyor olduğunu düşündü. “Şimdi ne yapıyordur acaba?” diye geçirdi içinden. Mürşit kendi hayat mertebesini kendi yüksek standardında devam ettiriyordu. Başkaları için çekilmez olan şeyler, onun olmazsa olmazlarıydı. Kalbî ve ruhi hayat seviyesini idrak ediyordu. Kalp ve ruhun tepelerine tırmanmak zor olduğu gibi o tepelerde kalabilmek de zor, oralarda derinleşebilmek ise en zoruydu.

Mürşit bu en zor olana talip olmuş ve Allah’ın izniyle muvaffak da olmuştu. Niceleri de hevesleniyor ama takılıp yollarda kalıyordu. Bu, menzili çok, geçidi yok, derin suların olduğu yolun bazı yolcuları, zamanla gevşeyip efor kaybına uğruyor; ya gerisin geriye dönüyor veya yürümekten vazgeçiyordu. Yolun sonunu görebilen yolcu sayısı gitgide azalıyor, yolun sonundaki bitiş çizgisini göğüsleyip vuslata erenlerin sayısı ise bir elin parmaklarını geçmiyordu. İşte Mürşit bu vuslata ulaşmanın hem hazzını hem de bedelini ödeyerek yaşayanlardandı. Ateşlerde kavruluyor ama yanmaktan bir an geri durmuyor, asla şikâyet etmiyordu. Başkaları için sıradan ve normal olan bir davranış, onun için maiyyet adabına aykırı, dolayısıyla tevbe ve istiğfarı gerektirecek bir kusurlu fiil olabiliyordu. Seviye yükseldikçe titizlik de orantılı olarak artıyordu.

Sekize doğru zikre ara verdi. Akşam namazına hazırlanacaktı. Günbatımı onu hüznlendirmişti. Sabahki garipliği yine hissetti içinde. Yüreği yine burkuldu. Sohbetlerinden birinde Mürşit, bir iç sızısı, yürek burukluğu yaşadığında, insanın hemen Rabbine yönelip duaya durmasının

güzelliğinden bahsetmişti. Bunu hatırlayıp seccadesine oturdu. Tam dua vaktiydi. Ellerini açmayı düşünürken secde de dua etmek aklına geldi. Kapandı secdeye. Cemal'in öğrettiği gibi kendine, Zehra'sına, karnındaki çocuğuna, Mürşid'e, Hasan'a, Cemal'e, dergâha, tüm Müslümanlara ve bütün insanlığa merhamet, af ve hayır duasında bulundu. Kendinden çok başkalarına dua ettiğini fark etti. Duada bencillik ve fedakârlığın olabileceğini o anda idrak etti. Başkaları için dua etmek, meleklerin duasını almaya vesile idi ama öyle olmasa bile insanın çok güzel duygular yaşamasına neden oluyordu. Kendini keşfetmeye, kendi derinliklerine inmeye, hiç kullanmadığı duygu ve latifelerinin varlığına şaşkınlıkla şahit oluyordu.

Akşam ezanlarını duyunca duasını sonlandırıp ayağa kalktı. Saat tam sekizdi. Kapının önüne çıkar çıkmaz da Ali görünmüştü. Ali karşı odada kalıyordu. Salona ve yemekhaneye aynı mesafede idiler. Güzel bir insana benziyordu ama sadece adını biliyordu. Selamın dışında tek kelime konuşmamışlardı. Birlikte yürüyüp salona girdiler. Farzdan sonra odalarına geçtiler. Sünnet ve evvabin namazları vardı. Tesbih, dua ve tevhid zikri onları bekliyordu. Dokuza doğru bunları ancak bitirebildi. Yatsıya kadar bir kahve eşliğinde kitap okumak güzel olacağına benziyordu.

Şimdiden açlığını fark etti ama yapacak bir şey yoktu. Bu işin başı “kıllet-i taam” demişti Cemal. Onun zayıflığını şimdi daha iyi anlıyordu. Ruh ile beden arasındaki ters orantıya bakılırsa Cemal'in ruhen oldukça yüksek bir seviyede olduğu kanaatine varılabilirdi.

Yatsıdan sonra namazları, tesbih, dua ve tevhid zikrini bitirdiğinde saat on buçuğa yaklaşmıştı. Hemen yatması gerekiyordu. İki de uyanıp abdestten sonra teheccüd, istiğfar ve dua nöbetlerini yerine getirecek; sabah namazına kadar da Allah lafzını söyleyecekti. Yatağına uzanmadan önce kitaptan öğrendiği duaları okuyup, avuçlarına üfledi, sonra da bedenini sıvazlayıp öyle yattı.

Dergâhta ilk gecesi idi. Saati ikiye kurmuştu. İçini ara sıra yoklayan gariplik yine varlığını hissettirdi o anlarda. Böyle olunca da Zehra'sı geliyordu aklına hemen. “O da yatmak üzeredir.” diye düşündü. Normalde de erken yatıp erken kalkıyorlardı. Zehra'nın varlığı, karnındaki çocuğu, klinikte işlerin oturmuş olması ona zihin ve gönül rahatlığı veriyordu. Aksi takdirde konsantrasyonunu olumsuz etkileyeceğinde şüphe yoktu. Bunun

gibi uyuyabilmesi de ayrı bir nimetti. Uyuyamasa gece programı aksayabilirdi ki ilk günden böyle bir şey yaşamak istemiyordu. Bildiği duaları okuyarak daldı uykuya.

Saat ikide saat çalmaya başladı. Saati uykulu hâliyle kapatmamak için uzağa koymuştu. Allah'tan uykusu ağır değildi. Midesinin boş olması da sesi duymaya yardımcı olmuştu. İki buçuğa kadar vakti vardı. Uyandığında uykulu olursa kahve yapmayı düşünmüştü ama o anda kendini iyi hissediyordu. “Belki ilerleyen vakitlerde yaparım.” diye mırıldandı. Hazırlanıp teheccüd için seccadesi üzerinde dikildiğinde saat iki yirmi beşi gösteriyordu. Üç buçuk saat uyumuştur. Günlük uyku süresi altı saat idi. Gündüz uykusuna yarım saat daha ilave edebilirdi. Sekiz rekât kıldığı teheccüd namazında bildiği en uzun sureleri okudu. Bu namaz, Hz. Peygamber’e (s.a.s.) farz; ümmetine ise en güçlü sünnetlerden biriydi. Günümüzde maalesef unutulmaya yüz tutmuştu. Bu özel ibadet, kabrin aydınlanmasına, yüzün nurlanmasına vesile oluyordu. Allah ile bağını sıkı tutan inananların titizlikle eda ettikleri, asla terk etmedikleri bir ibadetti. İnsanlar uyurken uyanıp namaz kılmak, cennete bir köprü kurmaktır.

Namazdan sonra secdeye kapanıp duaya başladı. Hadiste ifade edildiği üzere kendini Allah’a daha yakın hissediyordu bu vaziyette iken. Dua ederken zikirdeki kadar olmasa da kendi sesini duyması güzel oluyordu. Duayı bitirince beş altı dakika ara verdi. Odada gezinip ayaklarını dinlendirdi. Sonra tesbihini alıp seccadesine diz çöküp oturdu. Sırada tevbe ve istiğfar vardı. Hz. Peygamber’in yaptığı istiğfarı yapmaya çalışıyordu. O (s.a.s.) bile tevbe ve af talebiyle Yüce Dergâh’a teveccüh ederdi, hem de günde en az yüz defa. Bu düşüncelerle başladı istiğfara. Duyabilmek, kalb-dil birlikteliğini sağlayabilmek için tüm gücünü harcıyordu.

Gecenin son üçte biri, günün altın zaman dilimi, yirmi dört saatin en kıymetli periyoduydu. Teheccüde durduğu vakitler, tam o vakitlere tekabül ediyordu. Cemal ona göre ayarlamıştı demek ki yatış kalkış vakitlerini. Mürşit bu zaman aralığıyla alakalı bir hadisten bahsetmişti. Buna göre her gece imsaktan önceki bu birkaç saatte Yüce Allah bambaşka bir teveccühle dünyaya yöneliyor ve “Yok mu dua eden, duasına cevap vereyim? Yok mu istiğfar eden, affedeyim? Yok mu isteyen, vereyim?” buyuruyordu. O (c.c.) kullarına böyle seslenirken kulların uyanık ve O’nun dediklerini yapıyor olmaları, onlar için ne büyük kazanım, rıza adına ne önemli bir yatırımdı.

Bu hadisin kendisine oldukça yüksek bir enerji verdiğini fark etti. Motivasyon adına gerçekten çok etkiliydi bu hadis.

İstiğfar ederken “Var Allah’ım, ben geldim. Bütün arıza ve eksikliklerimle ben geldim. Senin teveccühüne şu kusurlu hâlimle karşılık vermeye çalışıyorum. Kabul buyur Ya Rabbi! Eksikliklerimi tamamla. Kusurlarımı affet. Beni Kendine kul kabul et. İhtiyaçlarımı gider, sıkıntılarımdan kurtar. Bağışla beni.” diye içinden geçirerek sürdürdü istiğfarını. Gözyaşları yanaklarından süzölmüştü. Ayaklarının uyuştüğunu fark edince bağdaş kurup devam etti. İstiğfarını bitirince saatine baktı. Üçü geçiyordu. Hızlıca kahve yaptı kendine. Dörde kadar lafz-ı celaleyi zikredecekti. Küçük bir mola, zaman kaybı değil, aksine, vakti daha bereketli değerlendirme nedeniydi. Yine de acele etti bitirmek için. Sonra hemen seccadeye diz üstü oturdu. Saati her zaman görebileceğı bir yere koymuştu. Bu arada gece kalktığında normal ışıkları yakmamış, loş havayı tercih ettiğı için gece lambasını tercih etmişti. Saat dörde yaklaşık kırk dakika vardı. Zihnini toplayıp lafz-ı celaleyi zikre başladı.

Allaaah, Allaaah...

Mürşid’in sohbetinden aldığı notlardan birini hatırladı aniden. Peygamberimiz; kul, Allah’ı zikrettiğinde, O’nun da kulunu zikrettiğinden bahsediyordu. “Şu anda Rabbim beni zikrediyor.” diye geçirdi içinden. “Nasıl?” diye sormaya gerek yoktu. Çünkü bu niteliğı meçhul bir durumdu. Nasıl olduğundan daha önemlisi, bunun gerçekleşiyor olmasıydı. Nasıl olursa olsun. Oluyordu ya. Bu yeterdi. Çok yüksek bir motivasyon sebebiydi bu gerçekten. Marcel hiç duraksamadan, hiç ara vermeden bu düşüncelerle lafzatullahı zikretti.

Allaaah, Allaaah...

Sonlara doğru “Rabbim beni zikrediyor.” diye düşünürken içinden Allaaah deyince sesi titremiş, yüreğı sızlamıştı. Gözyaşları ve titrek sesi, yüreğindeki sızının en samimi şahitleriydi.

Saatin dört olduğunu, kapının çalınmasıyla fark etti. İçeriden: “Siz gidin, ben hemen geliyorum.” diye seslendi Ali’ye. Kalkıp sünnete durdu. Selam verince lavaboya gidip hızlıca yeni bir abdest daha aldı. Abdesti vardı ama yüzünü yıkama niyetiyle gittiğinde ani bir kararla abdestini tazelemiş oldu. Sonra çıkıp koşar adım salona yürüdü. Kamet getiriliyordu. Arka saftaki boşluğa girdi nazikçe. İmamla beraber başladı namaza.

Namazları cemaatle kılmak, farza dururken imamın namaza giriş tekberiyle birlikte namaza başlamak çok önemliydi. Mürşid'in dediklerini unutamıyordu. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) arkadaşlarından Ebu Hüreyre'nin: "Fatiha'yı kaçıran bile çok şey kaçırmıştır." sözü ona çok tesir etmişti. Mürşid'in namazla alakalı dikkat çektiği bir nokta da onun en büyük bir zikir oluşuydu. Zikrin her çeşidi çok makbul olmakla birlikte namaz ve Kur'an, zikir çeşitlerinin zirvesini temsil ediyorlardı. Günlük Allah zikrini çekip de Kur'an okumamak ve hele namaz kılmamak şeklinde bir İslami anlayış yoktu. Mürşid'in: "Allah ile konuşmak istersen namaz kıl. O'nun seninle konuşmasını istersen Kur'an oku." sözü bu ibadetleri nazara verme adına ne hoş ve ne kadar motive ediciydi.

Farzdan sonra odasına geri geldi. Namaz sonrası vazifelerini sırayla, acele etmeden, zihin dağınıklığı yaşamadan yapmaya çalıştı. Konsantre olmaya çalıştıkça yorulduğunu fark etti. Kalbi söyletmek, ruhu işletmek yorucu oluyordu. Yoksa dil için hafif kıpırdayış bir şey değildi. Gün boyunca hiç durmasa yorulmazdı. Zor olan her zaman daha kıymetli oluyordu. Yoran zikir elbette Hak katında da çok kıymetli ve daha kazanımlı idi. Çekilen zorluk ölçüsünde, yüksek ve ulvi seviyelere mazhariyet bahşediliyordu. Allah'ın huzurunda bulunduğu bilinciyle ve bu bilinci kaybetmeme adına zonklayan şakaklarla eda edilen namaz, o namazı eda eden için de Hak katında da değerler üstü değere sahipti. Aynı şuurla söylenen tevhid kelimesi için de diğer zikirler için de durum farklı değildi. Ortaya konan fedakârlık nispetinde kazanç söz konusuydu.

Uyku vaktine bir saat kadar kalmıştı. Lavaboya gitme ihtiyacı hissetti. Tekrar abdest alıncaya kadar on beş dakika geçirdi. Kalan vakitte yüz salatü selam söyleyince yarım saat önce yatmayı düşündü. Gecedan kalan yarım saati bu vakte eklemek güzel olacaktı. Zaten ikiden beri belli aralıklarla ciddi manada uyku yoklamıştı kendisini. Uyku da tatlıydı ama her şeyi vaktinde yapmak, yapılması gerekeni hakkıyla yapmak daha tatlıydı. Bulunulan yere razı olmaktansa, olunması gereken yere varmak için çabalamak çok daha lezzetliydi. Salatü selamı bitirince saati sekize on kalaya kurup gönül huzuruyla yatağına uzandı. Kahvaltıyı merak ediyordu.

Saati kurduğu vakitte uyandı. On dakikada hazırlanmalıydı. Hızlıca lavaboya yürüdü. Sürekli abdestli olmayı tavsiye etmişti Cemal. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) hayatını anlatan kitapta okumuştı. Bir defasında

Resûlullah'ın bir arkadaşı, ona selam vermiş; fakat onun selamını almamıştı. O zat buna çok üzülmüş, kendi imanından şüphe eder olmuştu. Öyle ya, Hz. Peygamber bir Müslümanın selamını niye almazdı ki? Bir süre sonra Peygamberimiz o arkadaşını çağırıp selamını almış ve “Kusura bakma. Biraz önce selamını alamadım. Çünkü abdestim yoktu.” demişti. Bu kadar önemliydi.

“Abdestli olmak, ruhun zindeliğine yardımcı oluyor olabilir.” diye geçirdi içinden. İbadete her an hazır olmak gibi bir şeydi bir açıdan. Belki sürekli ibadet halinde olmaktı. Allah bilirdi.

Ali kapıyı tıklattığında kurulanıyordu. “Geliyorum.” demesiyle çıkması bir oldu. Çok açlık hissediyordu. Hızlı adımlarla yemekhaneye yürüdüler yan yana. Masaları onları bekliyordu. Tepside bir çatal, üç dilim ekmek ve bir tabak vardı. Tabakta beş adet zeytin, bir dilimlenmiş domates, bir kibrit kutusu büyüklüğünde peynir, bir haşlanmış yumurta ve bir fincan çay vardı. Afiyetle yaptılar kahvaltılarını. Marcel çayı denemişti uzun zaman sonra. Kahvaltıda fena olmamıştı. Ara sıra odasında da demleyebilirdi. Yine de doymadan dönüyordu odasına. Cemal bu ölçüde yemeğe dört beş günde alışacağını söylemişti ama alışınca kadar bir hayli zor olacağı aşikârdı. Bu kadar az yeme başta olmak üzere, uyku vakti ve zikrin hakkını vererek edası, oldukça ağırdı. Zorlanıyordu. İlla böyle olması mı gerekiyordu? Bu kadar zorlanmanın manası var mıydı? Şu yaşadığı çileyi kaç Müslüman çekmiş idi ki? Hasan denemeyi bile aklından geçirmemişti. Daha yeni Müslüman olmuşken doğru bir vakitte mi yapıyordu bu işi? Sorular artıyordu ki o, nefsinin itiraz ve isyanları olduğunu idrakte bunları susturmaya çalıştı.

“Ne oldu?” dedi nefsine hitap ederek. “Bir günde hemen isyanları oynamaya başladın bakıyorum. Zor geldi değil mi? İstediklerin olmuyor diye başkaldırıyorsun. Hiç uğraşma boşuna. Bu çileyi çekecek, Allah'ın izniyle hizaya geleceksin.” Sonra nefsinin ve şeytanın şerrinden Allah'a sığındı. Çileyi en güzel şekilde tamamlayabilmeyi diledi Allah'tan.

Sonra gece yaşadığı ruhani lezzeti hatırladı. İstiğfar ederken ki gözyaşlarını, secdede dua halindeki hissettiklerini, Allah derken ki yürek sızısını, herhangi bir şeye değişir miydi? Asla. Onlar çok kıymetli, şimdiden hayatının en özel anlarından olmuşlardı.

Nefsini susturmak için: “Şu değer biçilemeyen anları, çilede tattın sen.

Dayanır, sabredersen kim bilir Allah daha neler lütfedecek sana. Yoksa sen de bir hevesle yola koyulup yön değiştiren, takılıp yollarda kalanlardan mı olacaksın? Hani Mürşid'e özeniyordun, Cemal'e imreniyordun? Cemal on defa yapmış bunu. Sen daha ilk günden isyan ediyorsun. Kim bilir Mürşit kaç defa yapmıştır? Çok daha zorlarını yapmıştır o. Azıcık sabret.” dedi.

Bu düşüncelerle masaya oturdu. Mushafını açtı. Bir sayfa okuyup sonra o sayfanın tefsirini okuyacak, Kur'an'a ayırdığı zamanı böyle değerlendirecekti. Kur'an'a başlayınca birazcık da olsa nefsinin sesini kestiğini fark etti. Okuduğu sayfada Yüce Allah: “Siz Beni anın. Ben de sizi anayım.” diyordu. Hz. Peygamber'in sözüyle tamamen örtüştüğünü fark etti bu ayetin. Allah'ı anıp zikretme vakitleri, O'nun tarafından anılıp zikredilme vakitleriyle aynı zamanda. Allah tarafından anılmanın ne büyük bir lütuf olduğunu hatırladı yine. Bu hakikat, geceki zikrini yaparken çok motive etmişti onu. Bu konuyla alakalı bir olay çağrıştı zihninde. Hz. Peygamber bir defasında arkadaşlarından Übey bin Ka'b'ı çağırması ve ona: “Allah bana Lem yekünillezine suresini okumanı, sana söylememi emretti.” demişti. Bunu duyan Übey: “Ey Allah'ın Resûlü, Allah bunu sana söylerken benim adımı zikretti mi? Übey dedi mi?” diye sormuş. “Evet.” cevabını alınca da hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Yüce Yaratıcı'nın kulunu zikretmesi ne demektir? Ne büyük mazhariyetti? Ne kadar etkileyiciydi?

İşte zikir bunun vesilesiydi. “Değil kırk gün, bir ömür böyle geçse yine değer.” diye mırıldandı. Devam etti Kur'an okumasına. Bir saat kadar sonra dergâhtaki ilk yirmi dört saatini doldurmuş olacaktı. Kur'an okumasının tam ortasında on beş dakika mola verdi. Kahve yaptı kendine. Kahvaltıda da içemeyince canı çekmişti. “Allah'tan kahve serbest çilede.” derken yüzüne bir tebessüm düştü. Çile ağırdı elbette ama bir gün fena da geçmemişti.

Geçen gününün küçük bir değerlendirmesini yaptı. Uykuda ciddi bir problem yaşamamıştı. Normalden bir saat kadar azaltmak durumunda kalmıştı sadece. O da çok zor olmamıştı. Yemeklerde bir hayli zorlandığını düşünürken gülümsedi. Kimden duymuştu, bir defasında Allah nefse sormuş: “Ben Kimim? Sen kimsin?” diye. Nefis: “Sen Sensin, ben de benim.” demiş. Allah nefse azap etmiş, canını yakmış. Sonra sormuş yine: “Ben Kimim? Sen kimsin?” Cevap aynıymış: “Sen Sensin. Ben benim.” En sonunda Allah nefsi aç bırakmış, sonra tekrar sormuş: “Ben Kimim? Sen

kimsin?” Nefis bu defa hizaya gelmiş: “Sen benim merhametli Rabbim. Ben de Senin aciz kulunum.” demiş. Nefsin terbiyesi adına bu kıssa, dergâhta anlatılır dururmuş.

Ömründe hiç bu kadar açlık yaşamamıştı. Üç öğünden de aç kalkmış ve açlığı hemen hiç geçmemişti. Az önceki itirazları geldi nefsinin. Tabii ki itiraz edecekti. Yontuluyor, şekillendiriliyor, hizaya getiriliyordu. Yıllardan beri edindiği alışkanlıklarından bir anda uzaklaştırılmıştı. Manevi terbiye, ibadet ve zikirle verilirken; maddi anlamda da az yemekle terbiye ediliyordu nefis. İki cepheden taarruza maruz kalmıştı. İsyanında haklıydı. Ama bu çektiklerinin, kendine sağlam iman, güçlü irade, Allah’a yakınlık ve manevi merteye gibi geri dönüşümleri olacaktı. Adı üzerinde, çile çekiyordu nefis.

Muhasebeye devam etti. En zor olan başka bir husus da zikir esnasında kalb-dil birlikteliğini yakalamaktı. Nefis bu konuya da yanaşmak istemiyor, hayal dünyasının daraltılmasına şiddetle itiraz ediyordu. O, sürekli istediği hayali kurmak, arzu ettiği hayal âleminde dolaşmak istiyor; ama kalb ve ruh, onu, dilin zikrettiği Allah’a odaklamak istiyordu. Bu da işine gelmediği için isyan ediyordu. En küçük boşlukta şımaran çocuk gibi, en küçük fırsatta ipini koparıp hayal dünyasının bambaşka iklimlerine seyahate çıkıyordu. Tekrar geri getirmeye çalışılınca da gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bütün bunlara rağmen son yirmi dört saatte Mürşid’in hazırladığı program aksamamıştı. Farz namazlar, imamın giriş tekbiriyle kılınmış; sünnet ve nafile namazlar ve teheccüd, hakları eda edilmeye çalışılarak ifa edilmişti. Dualar yapılmış, Allah’ın “Kimse yok mu?” sorusuna: “Var Allah’ım!” diye cevap verilmişti. İstiğfarda bulunulurken gözyaşları çağlamış, “Allah” derken aynı şekilde his tufanı yaşanmış, O’nu duyma adına çok özel anlar bahşedilmişti. Saatler süren istiğfar, salavat, kelime-i tevhid ve lafz-ı celale zikirleri esnasında Allah tarafından da zikredilmiş olma ayrıcalığına erilmişti. O’nun hoşnutluğuna yönelik yapılan fedakârlıkların, şu yirmi dört saatte ve dünyada bile geri dönüşümü olmuştu. Bunların ahiretteki dönüşüm ve kazanımları kim bilir nasıl olacaktı? Nefsin itiraz ve isyan ede ede yaptıkları, bu kadar kazanca vesile olmuştu. İsteyerek yapsa neler neler elde edilecekti demek ki. Fedakârlık vardı ama kazanımlar, ortaya konan fedakârlıktan kat be kat fazla çıkmıştı işin doğrusu. Hiç lüzumsuz

konuşmama, zaman israfında bulunmama, günü neredeyse hiç günahsız geçirme de kazanımın başka bir açıdan ifadesiydi. “şu geçirdiğim bir günü Zehra’ma anlatınca ne kadar sevinecek.” diye geçirdi içinden. Kur’an okurken manasını anlayınca işin keyfiyeti tamamen değişiyordu. İçine feyzin damladığını, hayır, aktığını hissediyordu. Çileyi anbean yaşıyordu. Kur’an okuma vakti dolduğunda yirmi beş sayfayı tefsiriyle birlikte okumuş ve mütalaa etmişti.

Duha namazı kılmak için kalktı masadan. Sonra öğle yemeğine kadar Mürşid’in kitabı vardı sırada. Dört rekât duha namazı kıldı. Teheccüddeki gibi uzun ayetler okudu. Rükû ve secdedeki duaları beşer defa yaptı. Namaz sonrası bu defa ellerini açarak dua etti. Allah’a seslenmek, O’na içini dökmek, O’nunla dertleşmek, O’na dilenmek çok mutluluk ve huzur verici bir şeydi. O’nun yardımını her an yanında hissetmek çok güven vericiydi. Nefis çoğu zaman itiraz etse de aslında hoşlanıyor ama belli etmiyordu.

Kalkıp masaya oturdu. Kitaba kaldığı yerden devam etti. İkindiye vakit vardı ama Mürşid’i görmek için sabırsızlanıyordu. Cemal’i de özlüyordu. Cemal’i, Mürşit’ten ötürü özlüyordu herhâlde. Peki, Mürşid’i niçin seviyor ve özlüyor olabilirdi? Onu da Peygamberimizin günümüzdeki temsilcisi olduğuna inandığı için seviyordu büyük ihtimalle. İhtimal değil kesin böyleydi. Hz. Peygamber en kâmil insandı. Kamil insan deyince o (s.a.s.) akla geliyordu. Mürşit de kendinden dökülen kemâlât ile Peygamberimizi hatırlatıyordu. Kim bilir Hz. Peygamber (s.a.s.) nasıldı? Onunla alakalı “Secde ettiğinde Allah tecelli ederdi.” dediğini duymuştu Mürşit’ten. “Onun her hali Allah’ı hatırlatıyormuştur.” diye düşündü.

İntikaller gidip Allah’a varmıştı.

Bütün Güzelliklerin Kaynağı.

Sonsuz Merhametin Sahibi.

Âlemlerin Rabbi.

Yüceler Yücesi.

Kısa molalarla tamamladı okumasını. Yemeğe gidip geldiler Ali’yle beraber. On beş dakikada işlem tamamlanıyordu. Zamanı boşa geçirmemeyi de öğreniyordu bu arada. Kalan on beş dakikada kitaptan beş sayfa daha okudu. Öğle namazına kadar okuma ağırlıklı, sonrası ise zikirle geçiyordu. Her ne kadar zikir dense de aslında onda güçlü bir fikir de vardı. Zikrin kâmil manada edası, fikirle desteklemesine bağlıydı. Cemal’in söylediği,

şakakların zonklaması veya zikirle oluşan yorgunluk aslında fikri yoğunluğun da derecesini göstermekteydi. Ve aslında zikirde şükür de mevcuttu. Kendini anma şuurunu veren Zat, anılarak nimete kendi cinsinden şükrediliyordu.

İkinci ezanları okunurken ince bir sızı sardı. Namaz için hazırды. Dün salona gittiğinde Mürşit gelmişti. Bugün erken gitmeye niyetlendi. Sünneti orada da kılabilirdi. Kapıyı hafif açık bırakarak yürüdü salona. Ali geldiğinde kapıdan bakıp kendisinin odada olmadığını anlayabilirdi. Salonda birkaç kişi daha gelip sünnete durmuşlardı. Onlar da büyük ihtimalle aynı düşüncelerle erken gelmişlerdi. Onların yanında sünnete durdu. Henüz ikinci rekâta idi ki Mürşit ve Cemal'in salona girdiklerini fark etti göz ucuyla. Onlar da öne geçip sünnete durdular. Namazlarını bitirdikten sonra Mürşid'i, sünneti kılarken seyretme imkânı bulmuştu salondakiler. Mürşit sünneti bitirince kamet eşliğinde ayağa kalkıp saf düzeni aldılar. Mürşit her zaman yaptığı gibi safları ve saftakileri dikkatle süzdü namaza durmadan. O esnada bir an için de olsa göz göze geldiler. Sonra kıbleye döndü ve her zamanki muhrik sesiyle tekbir getirip namaza başladı. Marcel bir kez daha onun arkasında namaz kılmanın ayrıcalığını tecrübe ediyordu. Mürşit bulunduğu ortama anında kendi boyasını çalıyor, kendi maneviyatını yansıtıyordu. Gerçekten de bir mekânın şerefi, o mekânı dolduran kişi veya kişilere göre belirleniyordu. Mürşid'in bulunduğu mekân gibi zaman da aniden çok değerli hale geliyordu. O, bulunduğu mekândan ayrılınca orası anında rengini ve havasını kaybediyor, soğuyor, matlaşıyordu. Salon, şüphesiz, en tatlı ve kıymetli anlarını yaşıyordu ikinci vaktinde.

Mürşit namazını bitirince tesbih ve dua için yüzünü cemaate döndü. Hep birlikte eda ettiler tesbih ve dualarını. Sonra yine yavaşça ayağa kalktı. Herkes ayaktaıdı o anda. Kapıya yürüyüp tam odadan çıkarken cemaate döndü. "Killet-i taam, killet-i kelam, killet-i menam, zıkr-i tam, uzlet ani'l-enam." dedi kısık sesle, tane tane, tesbih çeker gibi döküldü dudaklarından bu cümle.

Sonra asansöre yürüdü. Cemal arkasındaydı her zamanki gibi. Cemal'in Marcel'e bakıp içten bir tebessümü ona yetmişti. Artık o şeyleri Mürşit'ten beklemiyordu. Cemal'den gelince de güzel oluyordu. Mürşid'in dediklerini daha önce Cemal'den de duymuştu. Hatırlıyordu. Mürşit gözden

kaybolunca vakit kaybetmeden odasına döndü. Mürşit gözden kaybolmuştu ama Marcel, onun az önce dediklerini hâlâ duyuyor gibiydi.

Az yemek, az konuşmak, az uyumak, zikri tastamam yapmak ve insanlardan uzaklaşmak.

Az yiyen, az konuşur ve az uyurdu. Mide boş olunca zihin daha iyi odaklanırdı yaptığı işe. Zikrin tamamiyeti için de az yeme şarttı. Çilede zaten insanlardan bir uzaklaşma yaşıyordu. “Mürşit benim az yemede zorlandığımı hissetti herhalde.” diye geçirdi içinden. Sonra tesbihini alıp kelime-i tevhid için seccadesine oturdu diz çöküp. Yüz defa “Lâ ilâhe illallah” diyecekti. “Mürşit iyi ki ikindileri bizimle kılıyor.” diye mırıldandı zikre başlamadan. Mürşid’e minnet duyguları yaşıyor ve duygulanıyordu. O, kendisini sahiplendiği için böyle minnet duyguları hissediyordu ona karşı. Ya Peygamberimiz? Ya Yüce Allah? Yine intikaller ve çağrışımlar başlamıştı. “Minnet Allah’a ve Resûlü’ne (s.a.s.).” dedi gür bir sesle. Herkese duyulan minnet ona göreydi. Allah’a minnet O’na göre. Hz. Peygamber’e ve Mürşid’e de kendilerine göre.

Günlerini aynı ekseninde geçiriyordu doktor. Günü, ikindi öncesi ve sonrası diye ikiye ayırmıştı. Sabahtan ikindiye kadarki zamanı Mürşid’i görme arzusuyla geçiyordu. İkindiden sonrası ise Mürşit’te edindiği son izlenimlerin hayal ve düşüncesiyle meşgul oluyordu. Kur’an okurken, zikirlerini yaparken Mürşid’i odasında, yanında imiş gibi hayal etmek de odaklanmaya yardımcı oluyordu. Cuma günü sabah namazını yukarıdaki salonda kılmış, ardından da geçenki gibi Mürşid’in serzâkirliği eşliğinde toplu zikir yapmışlardı. Bir gün öncesinden Cemal odaları dolaşıp haber vermişti.

Toplu zikrin de tadı bir başka oluyordu işin doğrusu. His daha yoğun yaşıyor, feyiz daha coşkun akıyordu. Zikir esnasında Mürşid’in manevi zindeliği, maddi yönüne yansıyor, âdeta gençleşiyordu. Halkanın en zinde, en heyecanlı ve en derunisi şüphesiz o oluyordu. Zikir bitince Cemal’in yönlendirmesiyle odalarına gitmişlerdi. Aynı gün cuma namazı için de yine yukarıdaki salona çıkmışlardı.

On gün böyle geçti. Pazar günü akşam namazına yaklaşık bir saat varken kapısı çalındı. Lafza-i celal ile meşguldü. Bu vakitte kimse gelmezdi normalde. Merak etti kapıdakini. Mürşid’i beklemiyordu. Cemal belki olabilirdi. Hızlıca kalkıp açtı kapıyı. Hiç beklemediği birisi vardı kapıda.

Zehra'sı gelmişti. Büyüleyen güzelliğiyle karşısında dikiliyordu gülümseyerek. Bir an afalladı Marcel. Ne yapacağını ne edeceğini bilemedi. Neden sonra, "Buyur Zehra'm." diyerek içeri aldı eşini. Cemal, Zehra'ya ulaşmış; isterse Marcel'i görebileceğini, bu arada onun için temiz çamaşır getirebileceğini söylemişti. Sevgiyle sarıldılar birbirlerine. Yan yana oturdular. Zehra'sının ellerini öpüp koklamış, şimdi de sımsıkı tutuyordu Marcel.

Zehra, "On beş dakikam var." derken gözleriyle odayı süzüyordu. Marcel geçen on günü özetledi hızlıca. Zehra duyduklarına çok memnun olmuştu. "Böyle şeyler çok az insana nasip olur." dedi bir ara dinlerken. Kocasıyla iftihar ediyordu. Marcel sözlerini bitirince Zehra, "Biz iyiyiz." dedi karnına bakarak. Odada ilk defa kahkaha duyulmuştu.

– Klinikte işler yolunda Marcel. Gayet yoğun geçiyor. Nesibe bildiğin gibi. Hasan ara sıra telefonla da olsa varlığını hissettiriyor. Bazı hastalar seni soruyor.

– Ne diyorsunuz öyle soranlara?

– Dergâhta, kırk günlük inzivada diyoruz.

Bir anlık duraksamadan sonra ikinci kahkaha koptu odada.

– Bunu sadece Hasan'ın yakın akrabası olan bir hastaya söyledim. Genelde "Buralarda, yakında gelecek." diyoruz.

– İyi ki geldin Zehra'm. Çok özlemiştim. Çoğu zaman seni hayal ediyorum. Şimdi o da yatıyordur, şimdi kliniktedir, gibi. Bu dergâh çok güzel gerçekten. Ama ara sıra içime bir gariplik çöküyor. O anlarda hemen aklıma sen geliyorsun.

– Ben de aynıyım Marcel. Annemlerde kalıyorum ya. Yani kendi evimde kalmıyorum. Bu bana sürekli seni hatırlatıyor. Gündüzleri zaten sen yoksun klinikte. Eksikliğin hep hissediliyor. Öyle işte.

– Gel sana bir kez daha sarılayım Zehra'm. Bu arada annen baban nasıllar?

– Onlar da iyiler, şükür. Hep sana dua ediyorlar.

– Sağ olsunlar. Çok selamlarımı söyle. Ben de onlar için dua ediyorum.

Vakit çabucak geçivermişti. "Ben kalkayım artık." diyerek hareketlendi Zehra. Temiz çamaşırları dolaba yerleştirip, kirlileri çantaya koydular beraber. On günde bir gelecekti Zehra. Kapıda bir daha sımsıkı sarıldılar

birbirlerine. Sonra da kapıya kadar koridorda birlikte yürüdüler. Orada selamlaşıp vedalaştılar. Marcel, gözden kayboluncaya kadar izledi eşini. Zehra tam gözden kaybolacakken dönüp baktı kocasına. El sallayıp öpücükler gönderdiler birbirlerine. Sonra devam etti Zehra. Marcel de odasına geri döndü.

Zehra'nın ziyareti çok iyi gelmişti Marcel'e. Kırk gün onu hiç görmeyeceğini zannederken Cemal'in bir sürprizi olmuştu ona. İlk gördüğünde çok teşekkür edecekti. Cemal'in bu ince düşüncesi ne kadar mutlu etmişti kendisini. Dergâhta, önemli ölçüde sosyal hayattan kopuk yaşıyor ama toplumsal yaşama ait incelikleri kaçırmıyordu Cemal. Demek ki bu işler için illa toplumun içinde olmak gerekmiyordu. Birazcık halden anlamak ve ince düşünceli olmak yeterliydi. Toplumda yaşayıp da bu inceliklere aklı hiç ermeyen birçok insan vardı. Dergâhın kazandırdığı edep ve terbiyenin enginliğine intikal etti sonra. Dergâh insanları sadece ahiretteki kazanca hazırlamıyor, onları dünya adına da olmaları gereken seviyeye yükseltiyordu. Cemal ve Hasan bunun en güzel örnekleriydi. Esas marifet ise Mürşit'teydi. O dünyayı yaşamıyordu ama demek ki biliyordu. Yaşamak başka, bilmek başkaydı.

Kaldığı yerden devam etti lafz-ı celale zikrine. Yirmi dakikalık kaybı, gün içerisinde telafi etmeyi planladı. O günü, diğerlerinden az da olsa eksik tamamlamak istemiyordu. Eksik kalırsa Allah ile olan münasebetinde bir kusur olacakmış, bir seviye kaybı yaşayacakmış gibi hissediyordu, ama Zehra'sının ziyareti de iyi gelmişti.

Marcel helal dairesinin ne kadar geniş olduğunu anlamıştı bugünlerde. Helal dairenin keyfi yeterdi, artardı. Çilede, bu helal dairenin çapı oldukça küçülmüştü. Normalde de helal dairesinde yaşıyordu. Ciddi manada dikkat ediyordu helale, harama. Bununla birlikte, yemenin azaltılması, gece gündüz dergâhta kalınması, dışarıya çıkışın olmaması, ibadetle meşguliyeti, adı üzerinde çile idi. Fevkalade daraltılmış bir helal dairede kalmaktı çile. Günahtan uzak, ibadetlerle bütünleşerek yaşamaktı. Allah'ın kapısında, melekleşme azmiyle durup o kapıyı usulünce tıklatmaktı. Üslubunca çalınınca herkese açılan kapının kendisine de açılmasını bekliyordu ümitle.

Ertesi günü ikindi namazında Cemal'i görünce, uzaktan teşekkür etti ona çünkü güzellik için. Cemal anlamıştı onun teşekkürünü. Elini göğsüne koyup başını tebessümle eğerek mukabelede bulundu. "Estağfirullah, bir

şey değil.” demekti bu.

Beş gün daha böyle geçmiş, iki hafta bitmişti çilede. Kur'an'ın yarısını tefsiriyle okumuş, Mürşid'in kitabını bitirmişti. O günün ikindi sonrasında Cemal geldi elinde bir kitapla. Sevinmişti onun gelişine. Geçen iki haftada sadece Zehra'sıyla on beş dakika konuşma fırsatı bulmuştu. Yalnız Cemal muhabbete gelmemişti. Çok kalmayacağını söyleyerek yeni kitabı masanın üzerine koyup eskisini aldı. Bu yeni kitabın okunma süresi de iki haftaydı. Cemal, zikre iki ilavenin olduğunu söyledi. Elindeki küçük kâğıt parçasında yazılı idi. Sabah namazından sonraki vazifeler bittikten sonra yüz defa çekilecekti bunlar. Kâğıtta, zikirlerin manaları da vardı. İşin zor kısmı ise bunlar sabah uykusu azaltılarak yapılacaktı. Günlük uyku süresi beş buçuğa kadar düşecekti. Nefis, bu darlığa tam alışmışken daha da darlığa mahkûm ediliyordu.

“Allah muvaffak etsin.” deyip ayrıldı Cemal.

Marcel'in programını aksatmamaya çalışarak hızlıca gelip gitti. Onun bu ziyareti bilerek kısa tutması, zamanın önemini bir kere daha hatırlamasına vesile oldu Marcel'in. Zaman, insanın en önemli sermayesiydi ve titizlikte harcanmalıydı. Zaman ve kelam israfı, bilinçli bir müminin hayatında hiç olmamalı, çilede asla olmamalıydı. Çile zaten, normal yaşamda olması gereken güzellikleri edinme, ahlaklanma yeri idi. Çile bitip normal hayata geçince burada kazanılan yüksek niteliklerle yaşam örgülenecek, hayat standardı yükseltilecekti. Yoksa kırk gün sonra aynı tas aynı hamam şeklinde yaşama devam edilmesi, çilenin ruhuna ve maksada büsbütün aykırı olurdu. Bu manada çile bir eğitim süreciydi.

Yeni programa da itiraz ve isyanları oldu Marcel'in nefsinin. Ama onunla baş etmeyi de bir hayli öğrenmişti. “Bak bu günler bitecek.” diye başlıyor, sonra lütfedilen güzellikleri hatırlatarak, dünyevi uhrevi kazanımları göz önüne sererek onu iknaya çalışıyordu. Nefis, çocuk gibiydi gerçekten de. Eğer önünü almazsan, kocaman olunca da hâlâ süt emmeye devam eder; ama eğer vazgeçirme çalışmaları yapılırsa emmeyi bırakırdı. Yeter ki kararlılıkla ve doğru metotla yaklaşılsındı.

Yirminci günde Zehra aynı vakitte uğradı yine. On beş dakikayı aynı özlem ve heyecanla geçirdiler. Yarısı bitmişti çilenin. Marcel biraz kendisinden biraz da Mürşit'ten bahsetti Zehra'ya. Cuma sabahları toplu zikir yaptıklarını geçen gelişinde anlatma fırsatı olmamıştı. Onu anlattı bu

defa detaylıca. Programdaki küçük değişikliği söyledi. Beş günden beri beş buçuk saat uyuyordu.

Zehra: “Biraz zayıflamışsın.” deyince Marcel bilge havası içinde: “Ruh, bedenın rağmına gelişir. Cismani arzular gemlendiği ölçüde ruh inkişaf eder.” dedi. Birkaç saniye sonra karı koca kahkahalarla güldüler.

Zehra’nın geliş bir teneffüs gibi oluyordu Marcel için. Bu kadarcık gülüşme, çileye zarar vermezdi inşallah. Kirli çamaşırları alıp temizlerini dolaba yerleştirdi Zehra. Vakit dolunca geçen seferki gibi uğurladı eşini doktor. Böyle bir ayrı kalma bile birbirlerine olan aşk ve bağlılıklarını artırıyordu.

Otuzuncu günde Cemal geldi Marcel’i ziyarete. Yine kitap ve program değişimi vardı. İki zikir daha ilave edilmişti. Bunlar akşam namazından sonra yapılacak, uyku da beş saate indirilecekti. Allah’tan on gün kalmıştı çilenin bitmesine. Marcel’in nefsi ancak bununla ikna olabilmıştı bu değişikliğe. Cemal’in gelişinden bir saat kadar sonra Zehra geldi. Bu, Zehra’nın son gelişiydi. On gün sonrasını inşallah evlerinde geçireceklerdi.

Çilenin bitmesine birkaç gün kalmıştı. Gündüz uykusunda bir rüya gördü Marcel. Mürşid’i görmüşü. Dergâhtaki odasına gelmiş, içeriye her zamanki vakarıyla girmişü. Çamaşırlarının olduğu dolabı açmış, cebinden beyaz bir mendil çıkarıp Marcel’in dürülü vaziyette duran gömleğinin üzerine koymuşü. Dolabı kapatıp yine yavaş adımlar atarak çıkmışü odadan.

Marcel çile müddetince birkaç rüya daha görmüşü ama bu en net olanıydı. Uyanınca Mürşid’in çıkarkenki siluetini hâlâ görüyor gibi hissetmişü.

Kırkınıcı gün ikindi namazı için Mürşit yine salona geldi. Kırk gün boyunca bunu hiç aksatmamışü. Bu hem bir vefa örneği hem de çiledekileri motive vesilesiydi. Namazdan sonra çileye giren herkesin odasına kısa ziyaretler yaptı. Sıra Marcel’e gelince heyecanla kapıyı açtı, Mürşit de gelip sandalyeye oturdu. Marcel ve Cemal de yere diz üstü oturdular. Mürşit dikkatle süzdü Marcel’i. Bir anlık göz göze gelmeden sonra doktor başını öne eğdi ister istemez. O bir an yetiyordu Mürşid’e, gözlerden gönle intikal ve gönlün durumunu tespit için. O anda Cemal, Marcel’in gördüğü rüyayı anlattı Mürşid’e. Marcel rüyayı gördükten sonraki ilk ikindi namazında kaşla göz arası anlatmışü rüyayı Cemal’e. Hiç tepki vermeden dinledi Mürşit. Cemal, izin verirse yatsıdan sonra çiledekilerin ayrılacaklarını

söyledi. Mürşit: “Elbette.” diyerek kalkıp kapıya yöneldi. Cemal ve Marcel de hızlıca ayağa kalktılar. Mürşit en küçük bir tebessüm veya sözünün, ödül olarak kabul edileceğini bildiği için hiç tepki vermemişti. Başka bir deyişle Marcel, Mürşit’ten yaptığı çile ve gördüğü rüyaya dair hiçbir pozitif enerji almamıştı. Daha doğrusu Mürşit vermemişti. Yapılan iş sadece Allah için yapılmalı ve başka hiç ama hiç kimseden herhangi bir beklentiye girilmemeli dersini mi vermişti acaba?

Yatsıya kadarki programını devam ettirdi. Yatsıdan sonra eşyalarını toplayıp tam çıkacakken Cemal çıkageldi. Marcel’i uğurlamaya gelmişti. Cemal:

“Kusura bakma Mürşid’in yanında konuşamadım. Tebrik ederim seni Marcel. Başarılı bir süreç geçirdin. Biliyorsun Mürşid’in her tavır ve tutumunun bir hikmeti vardır. Daha önce de söylemiştim hatırlarsan. Onun için Mürşid’in davranışlarındaki farklılık seni endişelendirmesin. Merak edilecek bir şey yok. Senin terakkinin bir parçası bu. Burada edindiğin tecrübelerin, bundan sonraki yaşamında sana çok faydası dokunacağından hiç şüphen olmasın. Bu arada Mürşit seni cuma zikrine ve kahvaltıya davet etti. Orada da görüşürüz inşallah” dedi.

Marcel, Cemal’in bu samimi hissiyatından çok memnun kaldı. Özellikle Mürşid’in daveti onur vericiydi. İçi sevinçle doldu.

Çile, yepyeni bir hayatın giriş kapısıydı. Bundan böyle hemen her şey çile referanslı olacaktı.

Marcel’i bir sürpriz daha bekliyordu. Zehra kapıdaydı. Geldiği taksiyi de evlerine gitmek için bekletiyordu. Cemal haber vermişti anlaşılan. Marcel, Zehra’yı görür görmez Cemal’e baktı. Cemal muzipçe baktı Marcel’e. Evet o haber vermişti. Sevgi ve saygıyla kucakladı Cemal’i. Selamlaşıp vedalaştılar. Sonra çantasını bagaja koyup taksiye bindiler. Hasret bitmişti.

PARİS'E GİDİYORUZ

Ertesi sabah karı koca kliniğe geldiler. Kırk günden sonra kliniği biraz garipsediğini hissetti Marcel. Nesibe'nin doktoru görünce ilk sözü: "Hoş geldiniz efendim, zayıflamışsınız." oldu. Sevinç, sesi ve davranışlarına yansımış, gün boyunca yerinde duramamıştı. O gün Marcel'e özel randevulu hasta yoktu. Belki Zehra'nın hastalarına yardım edebilirdi. O sabah kahvaltıyı evde yapmışlardı. Mesai öncesi kahve rica ettiler Nesibe'den. O ise çoktan iri lokum eşliğinde kahveleri hazırlamıştı. Hastaların gelmesiyle hareketlendi klinik. Zehra ve Nesibe salona geçtiler. Marcel mutfakta oturmayı tercih etti bir süre. İkinci fincanını içiyordu ki bir ses duyuldu kapıda. Hasan her zamanki tarzıyla giriş yapmıştı kliniğe. Marcel'in geldiğini öğrenmişti demek ki. Marcel hemen kapıya koştu. Hasretle sarıldılar birbirlerine. Mutfığa geçtiler. Kahvaltı yapmıştı Hasan. Kahveyi kabul etti. Marcel'in zayıfladığını o da fark etmişti. Sekiz kilo fark edilmeyecek gibi değildi. Hasan merakla sordu dergâhtaki günlerini. Marcel, programını, hissettiklerini, zorlanmalarını paylaştı onunla. Bu cuma, Mürşid'in toplu zikre ve kahvaltıya davet ettiğini söyleyince hemen Nesibe'yi çağırıp cuma öğlesine kadar randevu vermemesini rica etti. Hasan imrenerek dinledi dostunu. Marcel arkadan gelmiş ama çoklarının önüne geçmişti. Hasan'ın işlerini, ahvalini sorunca, o da işlerinin yolunda olduğunu, çoluk çocuk iyi olduklarını şükrederek anlattı. Sonra:

"Sen dergâhta iken ben de rutin programlarım için geldim dergâha. Ama sana uğramama Cemal izin vermedi." dedi.

"Bak sen Cemal'e!" dedi gülümseyerek. "Sana izin vermemiş ama Zehra'ya her on günde bir, on beş dakika müsaade etmiş. Görüşmüş olduk. Hem temiz çamaşır getirdi."

"Ooo, sana özel muamele olmuş gibi geldi bana."

"O kadarcık olsun canım!" dedi Marcel aynı muziplikle. Gülüştüler. Bir süre sonra Hasan ayrıldı izin isteyerek. Marcel de Zehra'ya yardım ederek geçirdi günü.

Marcel, çile sonrası normal yaşama dönmüştü. Hayat eskisi gibi akmaya devam ediyordu. Herkes kendisine bahşedilen hayatı, kendi irade, yaşama bakış ve hayat standardına göre geçiriyordu. İnsanlar bilseler de bilmeseler de en güzel ameli sergilemek için dünyadalardı. Dünyanın her halinde insan ya gelişigüzel davranacak ya da yapılması gerekeni, kendinden bekleneni ortaya koyacaktı. İşte çile, insana gerekeni yapmayı, bekleneni sergilemeyi hem öğretiyor hem de sabırla yaptırıyordu. Çile sonrası dinî hayatta hassasiyet artıyor, ibadet daha bilinçli ve zevkli eda edilir hale geliyor, Hak'la olan münasebetini titizlikle düzenleyen insan, halkla olan ilişkilerini de ona göre ayarlıyordu. Hayat tamamen insana göre şekilleniyordu.

Marcel'de çile sonrası gayet doğal ve aslında olması gereken bir tedirginlik gözleniyordu. Bu, onun konuşmasında, gülüşünde, oturup kalmasında olduğu gibi günlük ibadet ve evradü ezkârında da vardı. Çile Hak'la arasında sıkı bir bağ kurmasına vesile olmuştu ve o bu sıkı bağın gevşemesine izin vereceğe hiç benzemiyordu Marcel. Zaman ve kelimelerin israfı, aşırı gülme, namazın geçiştirilmesi, Kur'an'ın okunmaması gibi kusurlar, onun yaşamında asla kendilerine yer bulmamalıydı. Bu seviyenin korunup hatta daha da yükseltilmesinin gayreti oldukça, çile, misyonunu eda etmiş olacaktı. Çile kırk gündü ama belki on yıllık bir mesafe aldırıyor, olgunlaştırıyor, tecrübe kazandırıyor.

Cuma sabahını iple çekiyordu. Bir gün daha vardı. O günü de sabırsızlıkla geçirdi. Bu defaki sabah zikrine Hasan davetli olmadığı için ezanlarla birlikte çıkıp bir taksiye atladı. Mürşit'le beraber sabah namazı, zikir ve kahvaltı kendisini bekliyordu. Dergâha girerken kendi evine giriyor gibi hissetti. Hiç yabancılık çekmiyordu. Karşılaman da yoktu. Zile basınca kapı açılmış, o da girmişti. Kapıyı açan onu görmüştü ve tanımıştı demek ki. Asansörle yukarı çıkıp salona girdi. Bu geniş mekânda talebeler ve birkaç kişi ancak vardı. Sünneti kılıp beklemeye başladı. Çok geçmeden Mürşit ve Cemal gelip salondaki yerlerini aldılar. Herkes ayağa kalkıp saf düzenine geçti. Marcel Mürşid'in arkasında, Cemal'in sağında durdu namaza. Namaz çok ruhani eda edilmişti yine. Mürşit, tesbih ve duada yüzünü cemaate dönmüştü her zamanki gibi. Onu yakından görme ve havasını daha kuvvetli teneffüs etme imkânı doğmuştu. Mürşid'in insanlarla arasına tatlı bir mesafe koyması, ona olan hürmet ve tazimi sürekli sıcak tutuyordu. Cemal ve talebeler dâhil hiç kimsede Mürşid'e karşı bir alışkanlık ve ülfet

olmuyordu. O her zaman heyecan duyulan, yanında pür dikkat olunan, kısık sesle ancak konuşulan, ricaları emir telakki edilen biriydi ve hep öyle kalacaktı.

Duadan sonra mutat olunduğu üzere hemen bir halka teşkil edildi. Yüce Allah, bu nezih topluluk tarafından topluca anılacak, O'nun bu topluluğu meleklerle anmasına davetiye çıkarılacaktı.

Serzâkir başlattı zikri. Zikirle beraber salonun havası da değişmiş, müminler Allah'ı değişik isim ve unvanlarıyla anmaya, zikretmeye başlamışlardı. Hepsi bir tarafa Mürşid'in nadiren de olsa kısık sesiyle "Allaaah" demesi halkayı büyüleyici, gözleri yaşlarla, gönülleri rikkatle dolduruyordu. Marcel çile tecrübesi üzerine zikri şeker şerbet yudumluyor gibi eda etti. Yüzler gözyaşlarıyla, gönüller Allah'ın nuruyla yıkandı. Zikir bitince Mürşit kalkıp kapısına yöneldi. Cemal Marcel'e içeriye gelmesini işaret etti başıyla. Marcel usulca takip etti. Mürşit üstünü değiştirmek için odasına girince Cemal'le Marcel, iç salondaki kanepede Mürşid'i beklediler. Bir iki dakikaya çıkıp kahvaltı masasına geçti Mürşit. Marcel'le Cemal de masadaki yerlerini aldılar. Bir talebe çay servisi yaptı. Mürşit kahvaltı esnasında çileyi sordu Marcel'e. Marcel üç beş cümle ile özetleyip bu imkânı verdiği için teşekkür etti ona. Mürşit hemen "Estağfirullah" deyip layık olan herkese bu kapının açık olduğunu söyledi. Cemal, Mürşid'in bu cümlesi üzerine Marcel'e bakıp tebessüm etti. Mürşit, mesafeyi bozmadan iltifat etmişti Marcel'e.

Mürşit sonra bir yolculuktan bahsetti. "Maddi bir yolculuk bu. Çiledeki gibi manevi değil." dedi gülümseyerek. Paris'te bir cami açılışı vardı. Belediye başkanı açılış töreni için Mürşid'i davet etmişti. Mürşit sadece bu kadar bilgi verip kalktı masadan. Gerisi Cemal'in vazifesiydi. Mürşit odasına girince Cemal: "Mürşit bu açılıшта seni de yanında görmek istiyor. Ama gördüğün gibi o bu kadarını ifade etti sadece. Gelirsen onu çok memnun etmiş olursun." dedi. Çok duygulanmıştı Marcel. Mürşit'le kendi ülkesine bir seyahat söz konusuydu ve bizzat Mürşit davet etmişti kendisini.

"Ne demek." dedi. "Bu benim için şereflerin en büyüğü. Bu konuda Mürşid'in aklına gelmem bile büyük onur."

Yolculuk gelecek cumaya idi. Cuma namazı kılmak suretiyle cami açılışı gerçekleşmiş olacaktı. Yetkililer programı böyle yapmışlardı. Mürşit'ten bir konuşma da bekliyorlardı.

Marcel kahvaltıdan sonra hemen kliniğe döndü. Bu haberi vermek için sabırsızlanıyordu. Zehra'ya söylediğinde o da Marcel kadar sevinmiş ve heyecanlanmıştı. Şimdi bir hafta nasıl geçecekti? Nesibe'ye Hasan'ı aramasını rica etti Marcel. Bu haberi ona da söylemeliydi. "Cumadan önce gelsin, beraber namaza da gidebilelim." dedi Marcel, Nesibe tam Hasan'la görüşürken telefonda. Birkaç saat klinikte meşgul oldu. Zehra da bugün her zamankinden daha yoğundu. Gelememişti doğru dürüst kocasının yanına. Allah'tan Hasan umduğundan erken gelmişti kliniğe. O gelir gelmez: "Hadi çıkalım. Sana yemek ısmarlayacağım." diyerek girdiği gibi çıkardı Hasan'ı.

Marcel'in bu neşesini çok merak etmişti Hasan. Marcel tam çıkarken: "Siz de aç kalmayın, bir şeyler ısmarlayın kendinize." dedi Nesibe'ye. "Biz çıkıyoruz. Birkaç saate geliriz inşallah."

Hasan, Marcel'in bu neşesinin Mürşit'le sabahki birlikteliğinden kaynaklandığını tahmin ediyordu.

"O da var." dedi. "Ama Mürşit'le gidiyoruz. Seyahat var." diye ekledi meraklandırmak istercesine.

– Nereye gidiyorsunuz? Ne seyahati?

Hasan merak etmişti doğrusu. Marcel biraz daha ciddi bir tonla cevapladı soruyu:

– Paris'te Müslümanlar, belediyenin de yardımıyla bir cami yapmış. Grande Mosquée de Paris. Büyük Paris Camisi. Belediye başkanı da açılış için Mürşid'i davet etmiş. Kabul etmiş o da. Bu sabah bizzat kendisi davet etti beni. Haftaya cuma, cuma namazıyla açılış olacak nasipse.

Hasan da çok sevindi bu habere. Marcel'i kendi gibi biliyor, onun mutluluğunu da üzüntüsünü de kendisininmiş gibi hissediyordu. Gerçek dosttu. "O zaman." dedi tebessüm ederek. "Bunu kutlamak için yeni açılan bir restoran var. Oraya gidelim. Orada menü daha zengin." Allah'a şükrederek, Hz. Peygamber'e salatü selamda bulunarak gittiler restorana. En güzel menüyle yaptılar kutlamalarını. Paris'te açılacak caminin kutlamasına şimdiden başlamışlardı. Maddi manevi ne doyumsuz güzelliklere mazhar oluyorlardı. Allah'a sonsuz minnet duygularıyla yöneldiler.

Bir hafta zor da olsa geçmişti. Cuma sabahı binecek şekilde uçak bileti alınmıştı. Dönüş aynı günün akşamındaydı. Marcel'le beraber toplam beş kişi gidiyorlardı Paris'e. Mürşit, Cemal'le beraber iki talebesini daha almıştı

yanına. Sabah namazına Marcel de dergâha gitti. Namazdan kısa bir zaman sonra herkes kapıdaydı. Bir minivan kapının önünde bekliyordu. Mürşit beyaz entarisi üzerine krem renginde bir cübbe giymiş, başına iri bir namaz takkesi koymuştu. Sarığı büyük ihtimalle diğer eşyalarıyla birlikte Cemal'in taşıdığı bavulundaydı. Cemal'in yardımıyla minivana bindi Mürşit. Cemal, Mürşid'in yanına, Marcel arkasındaki koltuğa oturdu. Minivan dergâha, daha doğrusu Mürşid'e tahsis edilmiş özel bir araçtı. Diğer şehir ve ülkelere kara yolculuğu planladığında bu aracı kullanıyordu. Mürşid'in kaldığı dergâh ana dergâh olup merkez konumundaydı.

Yarım saatlik bir yolculuktan sonra havaalanına vardılar. Mürşid'in bütün işlemlerini Cemal yapıyordu. Bilet işlemleri bitince bavulları verip iç tarafa yöneldiler. Marcel, Mürşid'i görenlerin ister istemez saygılı davrandıklarını fark etti. Mürşit, onun zan ve tahmininden daha meşhurdu. Uçaktaki yerlerini aldıklarında hosteslerin gösterdikleri saygı ve hürmeti görünce Mürşid'in şöhretini daha iyi anlamış oldu. Tanımayan yoktu. O ise hiç istifini bozmadan davranıyordu. Ne ise o idi. Dergâhta da uçakta da. Saat on civarında uçak Paris'e indi. Yolculuk yaklaşık üç saat sürmüştü. Seyahat esnasında Mürşit okuma gözlüklerini takıp Kur'an okumuş, elinden tesbihini düşürmemişti.

Bavulları alıp çıkıştaki yolcu karşılama kapısına vardıklarında bir grup onları bekliyordu. Mürşid'i karşılayanlar Paris belediye başkanı, valisi de olmak üzere altı kişilik bir heyet idi. Heyette, şehirde tanınan iki Müslüman da vardı. Birisi üniversitede İslami Bilimler bölümünde hoca, diğeri cami imamıydı. Israrlarına rağmen Mürşit özel çıkış bölümlerini kabul etmeyince heyet buradan karşılamaya mecbur kalmıştı. Uçak bilekleri de ekonomi sınıfından alınmıştı Mürşid'in ısrarıyla. Bunlar küçük gibi görünen büyük ve etkileyici tercihlerdi. Mürşid'in doğal yapısı bu olsa da onun dışındaki dünyada çok tesirliydi. Karşılayan heyetin yönlendirmesiyle havaalanından çıktılar. Dışarıda iki resmî araç bekliyordu. Karşılayanlar da saygıda kusur etmiyorlardı Mürşid'e karşı. Onlar da dergâh sakinleri ve Marcel gibi davranıyorlardı. Bu arada Marcel hiç konuşmuyor, Fransız olduğunun bilinmesini istemiyordu.

Bir saat kadar süren yolculuktan sonra vali konağına geldiler. Burada kahvaltı yapılacak, sonra konağın misafirhanesinde cumaya kadar dinlenilecekti. Marcel, valilik binasındaki karşılama ve muameleden

Mürşid'e devlet adamı protokolü uygulandığını anlamada gecikmedi. Kahvaltı salonunda yirmi beş kişi vardı. Mürşid'i masanın baş tarafına oturtular. Kahvaltının tamamen helal yiyeceklerle hazırlandığını bizzat konağın baş aşçısı gelip söyledi. Cezayirli misafirlere yanlış yapmamaya çalışıyordu ev sahipleri. Belediye başkanı, kahvaltı esnasında, yapılan cami hakkında bilgi verdi. Üç yılda yapılmıştı. Şehrin Müslümanlarının talebini belediye kabul etmiş hem yer tahsis etmiş hem de inşaat masrafının yarısını karşılamışlardı. Tören programını da anlatıp Mürşid'in fikrini sordu. Cuma ezanından yarım saat önce caminin avlusunda toplanılacak, kurulan kürsüde belediye başkanı ve vali kısa konuşmalar yaptıktan sonra sözü Mürşid'e bırakacaklardı. Cuma namazı ve hutbesi de Mürşid'e istirham edilmişti. Namazdan sonra küçük bir ikramla program bitecekti.

Program anlatılınca herkes Mürşid'e baktı ister istemez. Kendisi programın uygun olduğunu ifade etti. Kahvaltı sonrası misafirhaneye istirahat için geçildi. Çıkmak için tam bir saat vardı. Mürşit için özel oda, diğerleri için ikişer kişilik odalar hazırlanmıştı. Cemal yan odada ve her an Mürşid'in seslenmesine karşı tetikte olarak hazırlık yaptı kendine göre. Marcel de Cemal'le aynı odada kalıyordu. Biraz dinlendi, sonra çıkış için hazırlandı o da.

Vakit geldiğinde herkes koridordaydı. Mürşit beyaz entarisinin üzerine gri cübbe giymiş, aynı renkte sarık sarmıştı. Hem çok şık hem de çok nurani gözüküyordu. Marcel onu öyle görünce, Mürşid'in içinin dışına sirayet ettiğini düşündü. Çok seviyordu onu. Binanın kapısına yürüdüler beraber. Heyet ve araçlar onları bekliyordu. Arabalara binip yola çıktılar.

Camiye geldiklerinde geniş mermer avluyu Müslümanlar doldurmuş, etrafındaki caddeler de trafiğe kapatılmıştı. Mürşid'in geleceğini duyan Müslümanlar hem caminin açılışına ama daha çok da Mürşid'i görmeye gelmişlerdi. Bu duruma en çok Marcel şaşıyor, kendi ülkesinde Mürşid'in bu kadar tanındığına hayretler ediyordu. İnsanların coşkulu bakış ve davranışları altında kürsünün bulunduğu yere yürüdüler hep birlikte. Üniversitedeki hoca spikerlik yapacaktı. O başladı önce. Gelenlere teşekkür etti. Program akışını söyleyip camiye imam olarak atanan zatı, Kur'an okuması için kürsüye davet etti. İmam on dakika kadar, insanların gönüllerine dokunan bir tilavette bulundu. Toplanan binlerce insan huzurla dinledi Kur'an'ı. Sonra sırasıyla vali ve belediye başkanı konuştular. Sıra

Mürşid'e gelmişti. Müslümanları selamladı önce. Sonra kendisini buraya davet edenlere teşekkür etti. Ardından da İslamiyet'in insana verdiği değerle alakalı on dakika kadar süren bir konuşma yaptı. Mürşit ezanların başlamasıyla sonlandırdı konuşmasını. Kalabalık, camiye yöneldi namaz için. Mürşit ve beraberindekiler camiye girdiler. Dolu olduğu için camiye dolaşma imkânı bulamadılar. Etrafa bakarak en öne yürüdüler. Cami dolmuş, avluya taşmış, etrafındaki caddelere de yaygılar serilmişti. Camiye atanan müezzinler de gayet başarılı idiler. Sünnetler kılındı. İç ezan da ilk ezan kadar güzeldi. Sonra gözler üzerindeyken minbere çıktı Mürşit ağır adımlarla. Tane tane okudu duaları. Konu olarak: "Şüphesiz Allah, adaleti, iyilik yapmayı, yakınlarla yardım etmeyi emreder; hayâsızlığı, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor." ayetini seçmişti. Onu okuyup kısa tefsirini yaptı. Hutbe bitince inip mihraba geçti. Namazı kıldırdı. Sünnetlerden sonra hep birlikte tesbih çekilip dualar edildi. Sıra duaya geldiğinde Mürşit duasını sesli yaptı. Caminin içindeki dışındaki bütün Müslümanlar, onun duasına gür sesle "Âmîn" dediler. Görülmeye değerdi. Duanın akabinde insanlar ayrılmaya başladılar. Gelenlere meyve suyu ve kurabiye ikramı yapıldı. Cemaat dağılınca namazın bitimine kadar avluda bekleyen vali ve belediye başkanı içeri girip hep beraber camiye dolaştılar. Müslüman mimar ve mühendisi de onlara eşlik edip bilgilendirdiler.

Camiden çıkarken bir grup Müslüman, Mürşid'i bekliyordu. Bunlar Avrupalı Müslümanlar idi. Mürşit onları, özellikle de birini görünce özel ilgilendi. Marcel merak edince bu zatın kim olduğunu sordu Cemal'e.

"Sizin, klinikte okuduğunuz Peygamberimizin hayatını anlatan kitabın yazarı." dedi.

Marcel şaşkınlıkla "Martin Lings mi?" diye sordu.

– Ta kendisi. İngiliz Müslüman. Kaderiniz benziyor birbirine. O da on beş yıl kadar önce Mürşit'ten etkilenip İslamiyet'i kabul etti. Onun da senin gibi donanımı çok iyi olduğu için kısa sürede çok mesafe aldı. Peygamberimizi anlatan kitabı Mürşid'in tavsiyesi üzere yazdı. Normalde İngiltere'de yaşıyor ama Mürşid'in geleceğini duyduğu için gelmiş olmalı.

Bu duydukları Marcel'e çok iyi gelmişti. Yürüdüğü yolun böyle yolcularının olması, onu çok ama çok memnun etmişti. Gidip tanıştı Martin'le bir boşluk bulduğunda. Martin Lings beyaz bir entari giymiş ve

Mürşit gibi sakal bırakmıştı. Marcel, kendisinin Fransız ve Mürşid'in doktoru olduğunu söyledi. Bu defa merak sırası Martin'e gelmişti.

“Kıymetini bil. Mürşit, allamelik ile veliliği kendinde toplamış, çağımızın en müstesna insanlarından birisidir. Sen her zaman berabersin. Ben ise işte ancak böyle görebiliyorum.” dedi.

Onun bu sözleri Marcel'i daha da bağlamıştı Mürşid'ine. Misafirler cami avlusundan yürüyüp kendilerini bekleyen araçlara bindiler. Paris'in helal restoranlarından birine rezervasyon yapılmıştı. Orada öğle yemeği yenilip havaalanına geçilecekti. Mürşit işi bittikten sonra sağda solda eğlenmekten hoşlanmaz, en kısa sürede dergâhına dönmeyi arzulardı. Paris dönüşü de onun bu arzusuna göre programlanmıştı. Restoran, Paris'in en işlek caddelerinden biri olan Şanzelize üzerindeydi. Mürşid'in geleceği bilindiği için özel hazırlık yapılmış, sahibi de bizzat kendisi karşılamış ve ilgilenmişti. Marcel Mürşid'in Avrupa'da ciddi manada tanındığını, bunun ötesinde talebeleri olduğunu her geçen gün daha iyi anlayacaktı. Restoranda güzel geçirilen birkaç saatten sonra havaalanına doğru yola çıkıldı. İkinci namazı orada kılınıp uçağa binilecekti. Paris'in trafiği meşhur olduğu için ihtiyatlı hareket etmek gerekiyordu.

Havaalanına geldiklerinde ikinci namazı yeni girmişti. Girişte misafirler ve ev sahipleri vedalaştılar. Havaalanındaki mescitte ikindiye kılıp vakit kaybetmeden uçağa yürüdüler. Cemal bilet işlemleri için hareket halindeydi. İç bölüme geçip uçağa bindiler. Uçak ve hostesler değişse de Mürşid'e saygı ve alaka değişmemişti. Mürşit dönüş yolculuğunu biraz zikir, biraz da istirahatle geçirdi.

Cezayir'e indiklerinde hava kararmıştı. Akşam namazının orada kılınması gerekiyordu. Bavulları alıp mescide yürüdüler. Hazırlık ve namaz yaklaşık yarım saatlerini almıştı. Artık rahatça yola çıkabilirlerdi. Yoğun ama çok renkli ve güzel bir gün geçirmişlerdi. Mürşid'i dışarıda da görmek, onun saygınlığına şahit olmak, Martin Lings'le tanışmak gibi hususlar Marcel'i çok mutlu etmişti. Zehra'sına anlatacağı çok şey vardı.

Şunu anlamıştı: Mürşit ne yapıyorsa en idealini, en mükemmelini yapıyor, konumunu her yerde koruyordu. Nasılsa öyle davranıyor, iç dış bütünlüğünü asla bozmuyordu. Nezaket ve tevazuu asla bırakmaması, muhatabını, onu o şekilde kabullenmeye mecbur ediyordu. İnsanların farklı bakışlarına maruz kalacağı endişesini hiç taşımıyordu. Hiç kompleksi

yoktu. Bilakis imanının yansıması olan ağırlığıyla etrafındakileri evirip çeviriyordu. İnsanlar, onun istediğinden başka türlü davranamıyor, onun belirlediği sınırları aşamıyordu.

O bu düşüncelerle yoğrulurken araç da gelip dergâhın önünde durdu. Cemal hızlıca indi, Mürşid'in elinden tutarak inmesine yardımcı oldu. Arkalarından Marcel indi. Kapının önünde Mürşit'ten izin aldı. Mürşit: "Gününü bize ayırdığın için teşekkür ederim. Allah razı olsun. Cumaya gelirsin." deyip ağır adımlarla dergâha doğru yürüdü. Cemal ve diğer iki talebeyle selamlaşıp ayrıldı. O, bugünü kendine bahşedilmiş bir ihsan olarak görürken Mürşit: "Gününü bize ayırdığın için..." diyordu. Tevazuu, onu Hak katında da halk nazarında da büyütüyordu. Çok seviyordu Mürşid'i.

ALAN DA RAZI VEREN DE

E vine gidip Zehra'sıyla birkaç saat geçirmek için sabırsızlanıyordu. Bir taksi çevirme düşüncesiyle yola doğru birkaç adım atmıştı ki karşısına aniden Hasan çıkıverdi. Çok şaşırdı Marcel, biraz da endişelendi. Hasan'ın bu vakitte burada ne işi olabilirdi? Bir de niye böyle yolun karşısında gelmişti yanına? Dergâhın önünde Mürşit de varken gelebilirdi. Niye bu kadar üzgün görünüyordu? Ne oluyordu? Bir anda pek çok soru üşüştü kafasına. Bütün bu soruların cevabı ise karşısında gayet perişan duran Hasan'daydı. Hasan bilerek Mürşid'e görünmemişti. Onun da üzülmelerini en azından şimdilik istememişti ama Marcel'e söylemek zorundaydı. Hemen arabasına binmesini istedi Marcel'in. Marcel çantasını arka koltuğa atarak öne oturdu. Sabırsızlıkla Hasan'ın konuşmasını bekliyordu ona bakarak.

Hasan: "Zehra..." deyince gözleri büyüdü Marcel'in.

– Sabah evden işyerine yürürken hep o geçtiğiniz kavşak var ya...

– Eveeet...

– Tam orada Zehra'ya bir araba çarpmış. İnsanlar yardıma koşmuş, ambulans çağırmışlar. Hastane kliniğe ulaşmış, Nesibe de bana ulaştı...

Devam ettiremedi Hasan konuşmasını. Arabayı hastaneye doğru sürerken:

"Zehra yaşıyor Marcel. Çok şükür." deyince başını çevirebildi Marcel'e doğru. Marcel çoktan sessizliğe gömülmüş, gözyaşları yüzünü ve gömleğini ıslatmıştı.

"Ya Rabbi! Eşimi ve çocuğumu bana bağışla." duasını tekrar tekrar söylemeye başlamıştı.

"Hastaneye varmak üzereyiz." dedi Hasan, Marcel'in gözyaşlarına eşlik ederek.

Hastanenin otoparkına hızlıca park edip içeriye koştular. Resepsiyona sorup asansörle yukarıya çıktılar. Zehra'yı üçüncü kattaki yoğun bakım odasına almışlardı. Anne babası da gelmiş, kızlarının başında dua edip bekliyorlardı. Normalde bu odalara kimsenin girmesine izin verilmiyordu.

Ama Marcel doktor olduğunu söyleyince kısa süreliğine izin verdi hemşire. Ses çıkartırsa Zehra'sı duyup rahatsız olacaktı. Sessizce kapıyı açtı. Parmak uçlarına basıyor gibi yapıp yaklaştı eşine. Onu öyle görünce gözyaşları sessizce yine yüzünü yıkadı. Evet, yaşıyordu Zehra ama koma halindeydi. Sızlayan gönlüne bir kor daha düştü o anda. Yavruları ancak aklına gelmişti. Bir doktor olarak aklına gelen sorunun cevabını biliyordu ama yine de çıkıp hemşireye sormadan edemedi.

“Allah büyüktür. En kısa zamanda tekrar nasip eder inşallah.” cevabı gözyaşlarına boğdu Marcel'i.

Yavruları, alınan darbenin etkisiyle can vermişti. Marcel bir odaya giriyor bir hemşirenin yanına gidiyor, koridorda dolaşıyor, aldığı şokları hazmetmenin mücadelesiyle gözyaşı döküyordu. Hasan odanın karşısındaki sandalyelerden birine oturmuş, dostunu izliyordu yaşlı gözlerle, kıpırdayan dudaklarla. Neden sonra Marcel gelip yanına oturdu dostunun. Zehra'ya yapılabilecek ne varsa yapılmıştı hastanede.

Vakit, Allah'a tevekkül ve dua vaktiydi. Marcel'in gönlü haberi alır almaz başlamıştı zaten duaya.

Vakit hayli ilerlemiş, gece yarısını geçmişti. Bugün Marcel'in hayatındaki en uzun günlerden biri olmuştu. Yüce Allah, Marcel'e önce cemalî, sonra celalî tecellide bulunmuştu. En mesut günlerden biri, en acı bir güne dönüşmüştü. O veriyor, alıyor. Kullarının kendine karşı davranış biçimlerini ve psikolojilerini onlara gösteriyordu. Kul, şükür ve sabır kulvarlarını şartlara göre kullanmak ve yaşamın her karesinde doğru kulvarı seçmek durumundaydı. Dünya istediği gibi gittiğinde şükrederken sıkıntıyla karşılaşınca hemen şikâyet etmek, sabırsızlık göstermek, Allah'a karşı ne büyük bir nankörlüktü. Olması gereken her halükarda istikametti. O'ndan gelen her şey, nar da nur da gönle safa oluncaya kadar yanma, pişme, olgunlaşma, erime, kıvama gelme periyot ve azmi devam edecekti. Allah'a mızıkçılık olmazdı.

Marcel, Hasan'a gitmesini rica etse de onun Marcel'i yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Dost dediğin böyle günlerde, fedakârlık vaktinde belli oluyordu. Sabahı beraber edeceklerdi. Hemşire kalabilecekleri bir oda gösterdi onlara. Bu da çok makbule geçmişti. Marcel yatsı namazını hâlâ kılamamıştı. Abdest alıp kıldı namazını.

Namazdan sonra dua etti Zehra'sı için. Onu kendinden çok seviyor,

onsuzluğu hayal bile edemiyordu. Onun arkasından buralara kadar gelmiş, hayatı değişmişti. Daha doğrusu o, hayatını değiştirmişti. Asla pişman değildi. Bilakis psikolojik olarak fevkalade rahatlamış, omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi hafıflemişti. İmanın getirisi sadece ahirette değildi. Dünyada da gerçek anlamda mutluluk vesilesiydi. İman bir cennet çekirdeği taşıyor, ötelerdeki saadetin küçük numunelerini burada yaşıtıyordu. O, bunun kıymetini en iyi bilenlerdendi kuşkusuz.

Şimdi de imanıyla bu acıyı göğüsleme vaktiydi. Her şey gibi bu da Allah'tan gelmemiş miydi? Aslında Zehra'nın duaya ve Allah'ın yardımına ihtiyacı olduğu kadar, Marcel de İlahi yardıma muhtaçtı. Zehra sağlığına kavuşmaya muhtaçken; Marcel'in, bu sıkıntılı durum karşısında sabretmek, tevekkül etmek, Allah'tan razı olmak gibi nazik hususlarda yardıma ihtiyacı vardı. Zehra'nınki dünyasını ilgilendiren bir yardım iken; Marcel'inki onun sonsuz hayatını etkileyecek konularla ilgili yardımdı. Zehra bilinci kaybolmuş beklerken; Marcel bilinci sonuna kadar açık, bütün duyguları aktif bir vaziyette bu musibete muhataptı. Hangisinin durumu daha ağır ve riskliydi?

Hiç şüphesiz bu nazik durumunun şuurundaydı Marcel. Zehra'sının sağlığına kavuşmasını istediği kadar, kendine de sabır, dayanma gücü, tevekkül istedi Rabbinden. Kimseye kaldıramayacağı ağırlık yüklenmiyordu. Güzelliği lütfeden de lütfettiği güzelliği geri alan da O'ydu. Her nefes bir imtihandı.

Zehra'nın anne babasını yatsı öncesi ısrarlar neticesinde göndermişti Marcel. Odada Hasan'la nöbetleşe uyukladılar. Marcel çiledeki evradu ezkâr ve ibadetlerini normal hayatına uyarlamış, bir kulluk standardı oluşturmuştu. Farz namazlarının cemaatle kılınması, Kur'an da dâhil günlük toplam beş saat tutuyordu. Rabbiyle arasındaki münasebetin bir gereği değil bir zorunluluğuydu bu beş saat. Gece küçük kopuk dinlenmelerin yanında bu beş saati doldurmakla geçti. Sabah ezanları okunurken ikisi de hazırlanmış, hastanenin mescidine inmişlerdi. Sekiz on hasta yakını daha mescide gelmişti. Hasan'ın imamlığıyla kıldılar namazı.

Bazen hızına yetişilemeyen, bazen durma noktasına gelen zaman, yavaşlamış, ağır ağır akmaya başlamıştı. Koridorda yürüyüp doktorun gelmesini bekliyorlardı. Dokuza doğru geliyordu doktorlar. Hasta refakatçileri için kahvaltı verildi sekiz civarında. Ondan atıştırdılar. Yine

koridorda yürürlerken asansörün kapısı açıldı. Önden Cemal, arkadan Mürşit göründü aniden koridorun başında. Marcel gayriihtiyari Hasan’a bakınca:

“Ben haber vermedim. Bilmiyorum nasıl öğrendiğini.” dedi.

İkisi de koşar adım Mürşid’e doğru yürüdüler. Mürşit; ziyarete, geçmiş olmuş dileklerini iletmeye, hayır, Marcel’in İlahi yardıma mazhariyetine bir vasıta olmak için gelmişti. Allah, Marcel’in sabrının, dayanma gücünün, tevekkülünün, ki bunları Marcel istemişti, artmasını Mürşit üzerinden yaratıyor, onu istihdam ediyordu. Sebep oydu.

Mürşit yaklaşınca his dalgalanması yaşadı Marcel. Çok ama çok sevinmişti onun gelişine. Sevincini, dili yerine gözleri, yaşlar akıtarak ifade etti. Mürşit, Zehra hakkında bilgi aldı Marcel’dan. Odasının karşısındaki sandalyelere oturdular. Mürşit içinden dua etmeye başlayınca herkes duaya durdu. On, on beş dakika dua ettiler birlikte.

Duadan sonra Mürşit, Marcel’in elinden şefkatle tutarak dedi:

– Bu senin ikinci çilen. Bu, ilkinden daha çetin olabilir. İlkini sen istemiştin. Bunu Yüce Allah diledi. İlkini başarıyla bitirdin. Sıra bunda. Bu daha ağır geçecek. İlkini başardığın için bu geldi. Bunu da başarırsan başka bütün zorluklar Allah’ın izniyle sana kolaylaşır, lütuflar yağar üzerine. Dünyevi uhrevi kazanma kuşağında yaşarsın sürekli. Rıdvan en büyük mazhariyetin, Allah yardımcın olsun. Rabbim seni kendi katından bir ruhla teyit etsin.

Marcel erimişti bu yakınlık ve bu dua karşısında. Allah’ın lütfuyla öyle bir güç hissetti ki ruhunda, dünya üzerine yıkılsa tutar kaldırırdı. Her şey vesile, her şey Allah’tandı.

Mürşit nazikçe çekti elini. Gözleriyle Cemal’e “Artık gidebiliriz.” der gibi baktı. Cemal izin istedi Marcel’dan. Ağır adımlarla asansöre doğru yürüdüler. Hep beraber aşağıya indiler. Marcel ve Hasan, misafirleri hastanenin bahçesine kadar uğurladı.

Marcel bahtiyar, Marcel mesuttu.

Mürşit beraberinde sonsuzluk esintisi getirmiş, Marcel de ondan doyasıya nefeslenmişti. Musibetin ondan bire düştüğünü hissetti. Mürşit ne büyük misyon eda ediyordu. Marcel’in Müslüman olmasına vesile olmuştu önce. Şimdi de onun müthiş bir acı karşısında sarsılmamasına, imtihanı

kazanmasına yardımcı oluyordu. Onun elini sımsıkı tutmuş, hiç bırakmıyordu. Çok vefalıydı. Mürşid'in, Zehra'nın durumunu nasıl öğrendiğini ise hiçbir zaman bilemeyecekti doktor.

Mürşid'in gelmesiyle hızlanan zaman, onun ayrılmasıyla eski ağır akışına geri döndü. Tekrar koridorda yürüyerek doktoru beklemeye başladılar. Beş on dakika sonra doktor göründü nihayet. Ayaküstü tanıştılar. Doktor birkaç dakika istedi hazırlanmak için. Odasına geçtikten az bir zaman sonra Marcel'i ve Hasan'ı çağırdı odasına. Çarpmanın neticesinde Zehra, yedi sekiz metre fırlamıştı. Esas darbeyi sırtından ve başından almakla beraber, karnı üzere düştüğü için maalesef bebeğini kaybetmişti. Kırılan kemikler için birkaç ay beklemek gerekecekti. Ama esas problem bilincindeydi. Bilinci açılırsa düzelme imkânı vardı ve bunun için dua edip beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Doktor gayet saygılı bir şekilde:

“Siz de biliyorsunuz ki hasta sizi duyamıyor, fark edemiyor, evinize gitmeniz sizin için daha iyi olur. Buralarda perişan olmayın. Bir durum olursa biz size ulaşırız.” dedi.

Doktor haklıydı. Hastanede beklemenin hiç faydası yoktu. Haklıydı Mürşit. Bu ikinci çile dönemi, ilkinden çok daha çetin geçecekti. Teşekkür edip ayrıldılar doktorun yanından. Hasan'ın işyeri telefonunu da vermişlerdi doktora. Hasan, geçerken Marcel'i evine bırakacaktı. Ağır ağır indiler aşağıya. Hasan arabayı otoparktan getirip kapı önünde bekleyen Marcel'i aldı. Onun evine doğru devam ettiler. Yolda Marcel, Nesibe'ye ulaşip kliniği bir hafta açmamasını söylemesini rica etti Hasan'a. Hasan: “Elbette ararım. Sen merak etme.” dedi. Arabasını Marcel'in apartmanı önüne yanaştırırken: “Ne zaman istersen bana ulaş. Ne gerekiyorsa yaparız.” deyip vedalaştı dostuyla.

Marcel, Hasan gözden kayboluncaya kadar bekledi ayaküstü. Sonra ağır adımlarla dairesine çıktı. Yavaşça anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. İçeri girince evi süzdü gözleriyle. Ev bomboştu. Buz gibiydi. İpıssızdı. Zehra'sı evi nasıl da dolduruyormuş meğer! Gerçekten de mekânı mekân yapan, orada kalıp orayı doldurandı.

Günler, haftalar, zaman durma noktasına gelmişken nasıl geçerdi? Bu çile ilkinden çok daha zordu gerçekten. İlkinde insan zamana hükmederken, bunda zaman insanı kendi hâkimiyetine alıyor, o ne derse o oluyordu.

Biraz dinlenmek iyi geleceğe benziyordu. Sonra gün içinde tekrar

hastaneye gidip gelirdi. Uzanırken Hz. Peygamber geldi aklına. Onun da hanımı ve evlatları vefat etmişti. Bu acıların kat kat fazlasını çekmişti. Oğlu İbrahim birkaç aylıkken kendi kucağında vefat etmişti. Hz. Peygamber bir baba olarak evlat acısını bir kere daha yaşıyordu. Gözlerinden yaşlar boşaldı Allah Resûlü'nün. Yanındaki arkadaşlarından birisi: “Sen de mi ya Resûlallah?” deyince şöyle buyurmuştu:

– Göz ağlar, kalp hüzünlenir, ama biz Rabbimizin razı olduğundan başka bir söz söylemeyiz.

Mürşid'in söylediklerinden sonra Hz. Peygamber'in bu acılarını da düşünmesi, yarasına merhem olmuştu.

İnsan ne garip bir varlıktı. Aynı insan, aynı durum karşısında ne kadar farklı tepkiler verebiliyordu. Bir defasında altında kalıp ezildiği aynı ağırlığı, başka bir zaman tek parmağıyla kaldırabiliyordu.

Dünkü yorgunluğuna, gecenin uzunluğu da eklenince daha fazla dayanamadı Marcel'in gözleri, kapandı. Uyandığında vakit, öğleyi geçeli hayli olmuştu. Namaz kılacaktı. Acıktığını fark etti. Evde durası yoktu. Evin sessizliği ve boşluğu onu dışarıya itiyordu. Lavabo ve abdest işlerini bitirip çıktı dışarıya. Namazı, karşısına çıkan ilk mescitte kılacak, sonra bir yerlerde bir şeyler atıştıracaktı. Düşündüklerini sırasıyla yaptı. Zehra'sını görmek için bir taksiye atladı sonra. Yapacağı bir şey yoktu hastanede ama duasını onun yanında ve yakınında yapmak iyi gelecekti kendisine de. Hastane her zamanki gibi kalabalıktı. Kimsenin ne düşmek ne de yokluğunu görmek istediği yerlerdi buralar. İnsanlar istemeye istemeye dolduruyorlardı hastaneleri. “Bizim kliniğe de insanlar seve seve gelmiyorlar elbette.” diye geçirdi içinden. Doktorluk cazip bir meslekti ama hep, yaşamı normal akışından çıkmış insanlarla muhatap olunuyordu. Ömür hastanelerde, kliniklerde geçiyordu. İnsanların acıyla kıvrınmaları, sağlığına kavuşamayanların ıstırapları, vefat durumunda ölenin ve yakınlarının hallerine şahitlik, doktor ve hemşirelerin kaderiydi. “İyi ki kliniğimiz var.” diye mırıldandı. Klinikte bunlar yoktu en azından. Ağır vakalar hemen hiç gelmiyordu. Gelenler de doğrudan hastaneye sevk ediliyordu. Aile hekimliği iyiydi.

Bu düşüncelerle çıktı üçüncü kata. Zehra'sının odasına girmek için kibarca izin aldı hemşireden. Hemşire, durumunda bir değişiklik olmadığını söyledi ayaküstü. Aynıydı Zehra. Aynı güzellik, aynı duruluk, aynı sessizlik,

aynı hareketsizlik... Bakmaya doymadığı gözleri, yüzünden eksik olmayan tebessümünü göremiyordu Zehra'nın. Sabır ne kadar zor bir şeymiş idi böyle. Acıya sabredince adı metanet oluyordu. Dileğe sabredince dua, özleme sabredince ise hasret oluyordu. Marcel'in bunlara sabretmesi gerekiyordu mecburen.

Yanında başladığı duayı, kapısının kenarındaki sandalyede sürdürdü. Eşine yaptığı dua kadar kendine de dua etti yine. İkindiye az kalmıştı. Mescide inip namazı kılmak ve günlük Kur'an okumasını orada yapmak istedi. Hemen ayrılmak istemiyordu yanından. On beş kadar kişi gelmişti mescide. Birisi geçip imamlık yaptı, cemaatle kıldılar ikindiye. Tesbih ve duadan sonra yüz defa "Lâ ilâhe illallah." dedi. Sonra da bir saat Kur'an okudu. Eve döndüğünde de okuduğu yerlerin tefsirine bakacaktı.

Tekrar yanına çıkıp kapıdan baktı eşine, hayat arkadaşına. Sonra duaya dışarıda devam etti bir süre. Tam dönerken kliniği bir hafta kapalı tutmanın anlamsızlığı geldi aklına. Hemşireden izin alıp Nesibe'yi aradı hastaneden. Yarın kliniği açmasını rica etti ona. Kendisi de dokuz gibi orada olacaktı. İkindiye kadar klinikte çalışmak, ikindiye hastanede kılacak şekilde orada olmak, ikindi akşam arasını Zehra'yla geçirmek, günün daha çabuk geçmesini sağlayacaktı.

Yarın sabah her zamanki vaktinde klinik açılmış, dokuzdan az önce de Marcel gelmişti. Nesibe doktor beyi görür görmez hıçkırıklara boğuldu. Marcel onu teselli edip: "İkindi vaktinde beraber gidelim. Sen de görmüş olursun." dedi.

Sessizlik gün boyu söz sahibi oldu klinikte. Sadece hastaların gelişi, telefon sesi ve Nesibe'nin sonraki günlere randevu alışı, deldi sessizliği. Marcel cuma ve pazar dışında ikindiye kadar randevu verebileceğini söylemişti. O günü randevusuz gelen hastalara bakarak geçirdiler. Ne kahvenin tadı vardı ne de yemeğin. Zehra evini doldurup şenlendirdiği kadar, kliniğin de süsü ve neşesiymiş meğer.

Marcel boşluklarda arka odaya geçip günlük beş saatini doldurmaya çalıştı. Bu beş saat, onun yaşamının rengi en koyu çizgileriydi. İki el kanda da olsa, bu beş saat, en mükemmel şekilde eda edilecekti. Bu vakitler, rıza yolunun en belirgin kıvrımları ve köşe taşlarıydı. Onların olmadığı bir gün hiç olmamıştı ama olsaydı, en anlamsız ve en boş gün o olurdu.

Vakit gelince beraber çıktılar. Taksiyle on beş dakika sonra orada idiler.

Nesibe üçüncü kata çıkarken heyecanlanmıştı. Kapıdan ablasını görünce sabah Marcel'i gördüğünde olduğu gibi yine hıçkırıklara boğuldu.

“Dua et.” dedi Marcel. Kalbin bu kadar inceldiği, yumuşadığı anlar, asla duasız geçirilmemeliydi. “Ona da bana da dua et.”

Nesibe dediğini yaptı Marcel'in. Hıçkırıklarına, duayla kıpırdayan dudakları eşlik etti. Bir ara ikindi için mescide indiler. Nesibe bayanlar kısmında kıldı namazını. Akşama yarım saat kala çıktılar hastaneden. Hava daha fazla kararmadan Nesibe evinde olmalıydı. Bugün, düne göre daha hızlı geçmişti Marcel için. Yarın randevulu hastalar gelecekti. Daha da çabuk geçerdi büyük ihtimalle.

Cumaya kadar öyle oldu gerçekten de. Bu ara Marcel'in yönlendirmesiyle hasta ücretlerini de yarı yarıya azaltmıştı Nesibe. Fakirlerden çoktan beri bir şey zaten talep edilmiyordu. Onların duaları yeterdi. Cuma ve pazar tatildi. Marcel cuma günü sabah namazına dergâha gitti. Mürşit hastaneye geldiğinde davet etmişti. Çok da özlemişti onu. Mürşit namaza çıktığında onu görünce başıyla selamladı. Konuşma fırsatı, zikirden sonraki kahvaltıda ancak mümkün olmuştu. Zehra'nın durumunu sordu Mürşit.

“Bir haftadan beri durumu aynı. Koma hali devam ediyor.” dedi Marcel.

“Sabır.” dedi Mürşit...

– Acıyı yudumlarken yüzü ekşitmemektir. Sen çilede iken sabrın sadece ibadetlere karşı olanını kullanıyordun. Şimdi ise hem o tarafını hem musibete karşı ve hem de dışarıda olduğun için ister istemez günahlara karşı olan yönünü de kullanmak zorundasın. Yani çileye nazaran çok daha sabırlı olmak düşünüyor sana. Sabrın bu zorluğundan ötürüdür ki Kur'an onu çok nazara verir ve Allah'ın sabredenleri çok sevdiğini, onlarla beraber olduğunu belirtir.

Marcel dinledi Mürşid'i ve “Dualarınız...” dedi sadece.

“Dua ediyorum, her gece özel dua ediyorum.” dedi Mürşit ve sofradan kalkarken:

“Haftaya yine gel.” diye ekledi.

Mürşid'in özel dua ettiğini dile getirmesi, onu hem çok mutlu etmiş hem de umutlandırmıştı. İnsan böyle durumlarda çok küçük şeyleri bile önemserken Mürşid'in kendilerine özel dua etmesi, elbette çok büyük ve çok önemliydi. Marcel'in kahvaltıdan sonra cumaya kadar dergâhta kalıp

evradü ezkârla meşgul olma arzusunu, memnuniyetle karşıladı Cemal. İster bu salonu isterse çileye girdiği kattaki salonu kullanabileceğini söyledi. Marcel aşağıdaki salonu kullanmayı tercih ettiğini söyledi, izin alıp ayrıldı Cemal'in yanından. Aşağı salonun çok hatırası vardı çile zamanından kalma. Hem daha sakın olurdu üstteki salona nazaran. İndi salona. Vakti Allah'ı anmakla ve O'nun tarafından anılmakla geçirmeye başladı. Cuma ezanları okunurken yukarıdaki salona çıkıp cumayı eda etti her zamanki gibi. Bir süre sonra da ayrıldı dergâhtan.

Dört hafta böyle geçti. Klinik aynı şekilde mesai yaptı. İlk çilede hastalar Marcel'i sorarlarken; bu ikinci çilede Zehra'yı soruyorlardı. Durumu öğrenen her hasta dualarla ayrılıyordu klinikten. Bu ikinci çile Marcel'i daha çok pişirmiş, olgunlaştırmış ve Allah'a yaklaştırmıştı. Cuma sonrası hastaneye gittiğinde Zehra'nın doktoru müjdeyi verdi. Zehra birkaç saat önce ilk tepkisini vermişti. Bu çok iyi bir işaretti. Umduğundan çok daha önce tepki vermişti Zehra. Bilincinin bir iki haftaya açılabilceğini söylemesi, Marcel'de tarifsiz duygular hâsıl etmişti. Dualara icabet cuma gününe denk gelmişti. Vücudu da hızla iyileşiyordu. Bu defa hastaneden büyük umutlarla dönüyordu. Çıkarken danışmadaki hemşireye rica edip Hasan'a ulaştı. Hasan müjdeyi almayı hak ediyordu. Duyunca çok sevindi. Cemal'i de arayıp Mürşid'i bilgilendirmesini rica etti Hasan'a bir de. Hasan'ın birazdan kendisini alacağını söylemesi sevindirdi onu. Bu süreçte kendisini hemen hiç yalnız bırakmamıştı vefalı dostu. Gelemediği zamanlarda kliniği aramış, kendisiyle muhabbet etmişti.

İkinci ayın sonunda Zehra'nın bilinci açıldı. Zehra'yla beraber Marcel de dünyaya yeniden doğmuştu. Zehra gözlerini açınca eşini başucunda gördü. Konuşulanları duyup anladığı, mimikleriyle verdiği tepkiden anlaşılıyordu. Bir hafta sonra da konuşmaya başladı. Ne olup bittiğini hatırlamıyordu. Kaza anından geriye kalan, sadece hızla üzerine gelen bir arabaydı. Acı bile duymamıştı. Doktoru bir aya kalmadan taburcu olabileceği müjdesini verdiğiğinde karı kocanın gözleri şükür gözyaşlarıyla dolmuştu.

Zehra'nın bilinci açıldığından beri Marcel istemese de kliniği kapatmak durumunda kalmıştı. Onun Zehra'ya, Zehra'nın da ona çok ihtiyacı vardı. Zehra'nın anne babası, akrabaları, Nesibe ve elbette Hasan, her gün uğruyorlardı hastaneye. Üç ay geçmişti.

Taburcu olma günü yine herkes hastanedeydi. Hasan götürecekti onları

evlerine. Anne babasını da alıp eve dönmek, hayata dönmek, insanın bütün duygularını harekete geçirecek kadar güzeldi. İlk çile kırk gündü ama bu ikincisi tam doksan gün sürmüştü. Duanın, sabrın, tevekkül ve ümidin, ilkinde göre çok daha yoğun yaşandığı bir süreç olmuştu bu dönem. Günlük beş saati bu süreçte hiç aksatmamıştı Marcel. Duadan geri durmamış, Allah'tan ümidini hiç kesmemişti. Narı da nuru da hoştu O'nun. İşte bu seviyeye gelebilmesi için, böyle bir potada eriyip kıvama gelmesi takdir edilmişti Yüce Dergâh'ta. O da yanmış, erimiş, istenilen kıvama gelirken kendisiyle alakalı takdire gönülden razı olmuştu. Alan da razı idi, veren de.

Evleri de ve birkaç gün sonra klinik de eskisi gibi doldu. Zehra bu iki yeri de hiç zorlanmadan dolduruyordu. Ne sessizlik kalmıştı ne de soğukluk. Renkler yine eskisi gibi parlıyordu, capcanlıydı. Işık her tarafı aydınlatıyordu.

RÜYA, BİR ÖMÜR GERÇEKLEŞECEKTİ

Günlerden bir gün kliniğe bir telefon geldi. Nesibe telefonu açıp Marcel'e seslendi. Arayan Cemal'di. Marcel'le konuşmak istiyordu. Cemal demek Mürşit demektir. Marcel'i heyecan bastı. Cemal'in sesi iyi geliyordu. Cemal, müsaitlerse yarın sabah sekizde eve kahvaltıya gelmek istediklerini söyledi. Müsait olmak da ne demektir? Bundan daha büyük bir şeref var mıydı? Cana minnet kabul etti Marcel. Mürşid'e kahvaltıda özel ne hazırlayabileceklerini sordu Cemal'e.

“Özel bir şeye gerek yok.” dedi Cemal. “Sade bir kahvaltı olsun yeter.”

Hasan getirecekti onları. Toplam üç kişi geleceklerdi kahvaltıya. Telefonu kapatıp Zehra'ya söyleyince o da Marcel kadar hem sevindi hem heyecanlandı. Hemen Nesibe'yi de davet etti: “Yarın sabah sekizde bizdesin.” diyerek.

Günün kalan kısmında zaman yine yavaşladı. Niye sabit kalmıyor da bazen hızlanıyor bazen de yavaşlıyordu ki zaman?

Kahvaltılık bazı ihtiyaçları alıp evlerine öyle geçtiler akşamleyin. Sabah namazından sonra tatlı bir telaş başladı evde. Zehra mutfakta yumurta kaynatıp patates kızartırken Marcel de ekmek almaya gitmişti. Saat sekize çeyrek varken çay demlenmiş, süt ısıtılmış, masa donatılmıştı. Sade olsun denmişti ama Zehra'nın sadesi buydu.

Kısa aralıklarla iki defa çaldı evin zili. İlkinde Nesibe geldi elinde börek paketiyle. İkincisinde ise esas misafirler. Mürşit selam verip adımını attı önce. Sonra Cemal ve Hasan girdiler içeriye.

Cemal elindekileri müsait bir yere bırakırken: “Küçük bir hediye.” dedi Mürşid'i işaret ederek.

“Doğrudan masaya oturabiliriz, çok kalmayacağız.” dedi sonra.

Baylar oturunca bayanlar servise başladı aceleyle. Mürşit sütü tercih edince herkes süt istedi bayanlardan. Nesibe ile Hasan'ın getirdikleri de masayı iyice zenginleştirmişti.

Mürşit her zaman tokmuş gibi yiyordu. O azlıkta, o yavaşlıkta. O

konuşmayınca sessizlik bütün eve yayılmıştı. Birkaç lokma alıp sütünü yudumladıktan sonra kısık ses ve yavaş bir üslupla konuşmaya başladı. Konu hicretti. Hz. Peygamber'in hicretinden bahsetti önce. Sonra Marcel ve Zehra'ya dönerek:

“Paris yolculuğumuzda, sizinle alakalı kalbime geldi bu fikir. Sizin burada durmaktansa orada yaşamanız, etrafınıza yararlı ve örnek olmanız, İslam adına orada bulunmanız daha hayırlı olur diye düşünüyorum.” dedi.

Cemal Marcel'e yaklaşıp: “Mürşit size bir hicret kapısı aralıyor.” dedi usulca.

Marcel kahvaltıyı çoktan unutmuş, Mürşid'in bu arzusu, onun da ötesinde emri karşısında nutku tutulmuştu. Kendisi ve Zehra hakkında böyle bir hüsnüzan ve teveccühü karşısında erimişti. Yaşlı gözlerle Zehra'sına baktı. O da tıpkı eşi gibiydi. Dolu gözlerle tebessüm etti kocasına “Sen nerede, ben orada.” dercesine.

“Nasıl emrederseniz efendim.” diyebilirdi sadece.

Mürşit: “Estağfirullah.” derken ağır hareketlerle masadan kalktı. Cemal'e baktı. Bu bakış “Çıkalım.” manasına geliyordu. İzin istedi ve ayrıldılar. Cemal tam çıkarken: “Bir ara vedalaşmaya gelirsın dergâha.” dedi.

Bir haftada hazırlıkları bitirdiler. Kliniği ve daireyi Hasan'a emanet ettiler. O gerekeni yapacaktı. Uçuşları akşama doğruydı. O günün sabahında Marcel dergâha gitti. İç tarafta önce Cemal'le görüştü. Cemal Paris'te irtibata geçmesi gereken isim ve telefon numaralarını verdi, “Onlar seni tanıyor.” diyerek. Sonra Mürşid'i beklediler bir süre. Çıkıp Marcel'i görünce ayaküstü dualar etti ona. Alnından öperken: “Ziyarete gelmeyi unutmayın.” dedi. Marcel'in yine ayakları yerden kesilmişti. Kanatlanmıştı.

Bu, çilede iken gördüğü rüyanın ilk tezahürüydü. Rüyada, Mürşid'in onun odasına gelmesi, onu talebeliğe kabulü ve çilenin başarıyla tamamlanması demekti. Marcel'in raftaki temiz gömleği, onun tasaffi ve çiledeki performansı anlamındaydı. Mürşid'in mendilini çıkarıp onu gömleğinin üzerine koyması ise onunla Marcel arasında ilelebet devam edecek bağın sembolüydü.

Rüya, bir ömür gerçekleşecekti.